

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΟΤΑΝ ΠΕΡΑΣΗ Η ΩΡΑ

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ο γάμος δημιουργεί! Ειδικότερα σ' εμάς εδώ, για πολλούς λόγους. Ένας λόγος ότι δεν αποτελεί ακόμα κανόνα η συμμετοχή της γυναίκας στα οικονομικά βάρη. Άλλος λόγος, ότι είμαστε πολύ δεμένοι με το πατρικό σπίτι και φορτωμένοι από τις υποχρεώσεις που προέρχονται απ' αυτό. Οδοφράγματα που κόβουν τη φόρα.

Δειλός από ιδιοσυγκρασία και φοβισμένος από τα πράγματα ο νέος δεν τολμούσε να πάρη την απόφαση. Όλο και αναβολές, όλο και «τέρμινα»: Οί γονείς που έπρεπε να γεροκομήση, οι αδελφές που έπρεπε ν' αποκαταστήση, οι νεώτεροι αδελφοί που όφειλε να βάλη σε δουλειά. Κάποιος προδίδασμός, που θα του ετόνωνε τα οικονομικά, η κατάλληλη στέγη, τα έπιπλα... Κάθε τόσο κι' ένα πρόβλημα. Μιά Λερναία Ύδρα που της έκοβες το ένα κεφάλι κι' έβγαιναν δέκα στη θέση του. Κυλούσαν στο μεταξύ, τα χρόνια. Ένα, δύο, δέκα, δώδεκα, δεκαεφτά. Χρόνια άναμνησης. Άναμνηση με το μολύδι στο χέρι, με τον διαβήτη με τις αριθμητικές πράξεις. «Νά πάρω την αύξησι, να πιάση δουλειά ο αδελφός, να βρούμε σπίτι κατάλληλο...»

Όπου να κλείση όμως η μία πληγή, άνοιγε η άλλη. Φυγή του μνηστήρα που επρόκειτο να πάρη την αδελφή και ν' απαλλάξη τον αδελφό από το βάρος της. Άναποδιά στην επαγγελματική σταδιοδρομία που τον άφηνε στάσιμο. Όλη εκείνη η σειρά των εμποδίων που τους έβριχναν πίσω.

Άλλα να επί τέλους, η στιγμή. Έλειπαν τάχα τα εμπόδια; Ίσως όχι. Άλλα κουράζεται κάποτε ο άνθρωπος στην αίθουσα άναμνησης. Διακόπτει τις σχέσεις του με τη στεγνή λογική, παρατά το βιβλίο της αριθμητικής και προχωρεί σε ό,τι άλλοτε θεωρούσε εκουτουράδα. Συμβαίνει δε συχνά η ώρα των αποφάσεων να είναι η πιο ακατάλληλη απ' όλες.

Μιά φορά, σε κατάλληλη ή σε ακατάλληλη ώρα, οι άνθρωποι ενώθηκαν. Τους χάριξαν οι γνώριμοι που τους είχαν παρακολουθήσει στα χρόνια του μαρτυρίου. Με χαρά κι' οι ίδιοι δέχτηκαν το θέμα της πολυχρονης έκκρεμότητας. Τόσο σχετική όμως η χαρά αυτή...

Μας το λέει το γράμμα της νεόνυμφης. Φυσικά, ευχαριστήθηκαν από τη λύσι που ήρθε με καθυστέρηση. Άλλα — πώς να πη; — η ευχαριστήσι της δεν είναι ανάλογη με την προσδοκία. Ούτε στο σύζυγό της βλέπει τον ένθουσιασμό που περιμένει. Μάταια προσπαθεί εκείνος να δώση κάποιο πανηγυρικό τόνο στην πορεία τους.

Κάνει τον εύθυμο, τον αλλέγκρο, τον κεφάτο. — Τά βλέπεις — της λέει — πώς όλα κάποτε γίνονται; Γκρίνιας, τραγούδι, αμφεβαλλες, όταν σε βεβαιώνω πώς θα έρχόταν η ώρα. Νά που ήρθε.

Ναί ήρθε — συμφωνεί μηχανικά εκείνη και τον κυττάει κατάματα για να δη τη δική του κατάσταση την ψυχική.

Πώς να μη συμφωνήσει; Το όνειρο έγινε πραγματικότητα. Πάει το κουφτούλι. Άνεσασμένες οι κουρτίνες, άναμμένα τα πολυφωτά. Δεν πηγαίνουν πιά από τις γωνίες των δρόμων. Ξεγνοιαστοί παραγγέλνουν το γλυκό τους στο κέντρο, χωρίς προφυλάξεις πηγαίνουν στο σινεμά, χέρι — χέρι πηγαίνουν στις επισκέψεις. Όσο κρέβονταν τότε, τόσο εμφανίζονται τώρα.

Καί όμως. Δεν είναι εκείνο που περίμεναν. Ντρέπονται να το ομολογήσουν ο ένας στον άλλον. Είναι όμως βέβαιο ότι το ζούν. Κάτι τους λείπει. Λείπει η ζεστασιά. Κάθε άλλο παρά η μεταμέλεια. Ούτε ιδέα για άπογοήτευσι. Δεν έπαυσαν ν' αγαπούν ο ένας τον άλλον. Με κανένα τρόπο δε θα δέχονταν να κόψουν το νήμα που τους ένώνει. Αισθάνονται όμως την ψύχρα του φθινοπώρινου δειλινού. Καθαρός ο ούρανος, ωραία τα χρώματά του, αλλά χαμηλή η θερμοκρασία του.

Βλέπετε, χρειάζεται η κατάλληλη ώρα για να γίνη το όνειρο ζωή. Κουράζει η αυστηρή λογική. Τσακίζουν οι καθυστερήσεις που παρατηνούνται χωρίς μέτρο. Θέλει το λιμάνι του εκείνου που ταξιδεύει στο πέλαγος της προσδοκίας. Όταν κάθε τόσο το μεταθέτεις και πιο μακριά, τότε, όταν εισπλές σ' αυτό λησμονείς να σημαιοστολίσης το καράβι σου. Χαίρεσαι που έφθασες, δεν ανάβεις όμως βεγγαλικά, δε φοράς τα κυριακάτικα σου. Σου μετριάζει την πείνα η μεγάλη άναμνηση. Αμβλύνθηκαν οι δέκτες της χαράς. Τόξησες πολύ τ' όνειρο με τη φαντασία σου. Καλώς νάρθη και τώρα που έρχεται στη ράχη της χελώνας. Καλώς νάρθη, ύστερ' από ταξίδι που βάσταξε δεκαεφτά χρόνια. Δεν το άπαυε. Το σφίγγετε πάνω σας, το φιλάτε, το θωπεύετε, του χαμογελάτε. Είναι όμως το σφίξιμο χαλαρό, είναι το φιλημα χλιαρό, είναι το χαμόγελο, χαμόγελο ανθρώπων κουρασμένων που ξεχάστηκαν στον προθάλαμο και άφησαν να περάση η ώρα.

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

Τά άντρικά κοστούμια

Ένας Παρισινός ράφτης υπολόγισε ότι για το ράψιμο ενός άνδρικού κοστούμιού χρειάζονται κλωστές συνολικού μήκους 57 χιλιομέτρων!

Δεν θα το φανταζόταν κανείς, κι' όμως έτσι είναι.

ΣΚΙΤΣΑ
της εποχής

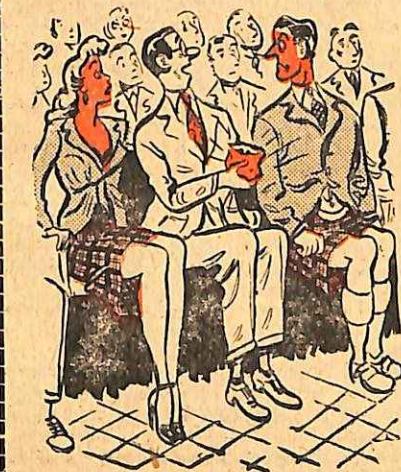
Εύθυμα ένσταντα

Ο Μίμης φωτόπουλος έχει καταστή εξαιρετικά δημοφιλής. Απόδειξις ότι στη Λειβαδιά όπου πήγε τελειοτάως για να πάρη μέρος σε μία παράστασι της «Εργατικής Εστίας» κανείς καταστημάταρχος — κουρέας, εστιατώρ, καφετζής κλπ. — δεν εδέχετο να του πάρη λεπτά. Κι' ο αγαπημένος κωμικός του μεγάλου Κοινού διεμαρτυρήθη:

— Δεν περνάει δηλαδή το παραδάκι το δικό μας; Έννοείται ότι την... μακρόσυρτη διαμαρτυρία του

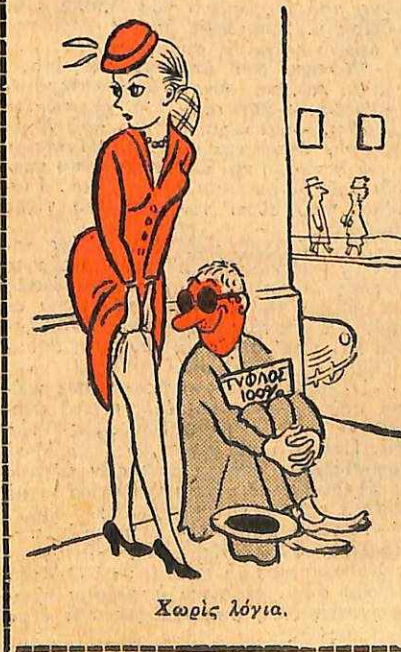

— Κουράστηκα, αγάπη μου. Δεν μπορώ ν' ανέξω άλλο!

ΜΥΘΙΣΙΑ

— Άφου σου άρέσουν τόσο τα σοκολατάκια, Καίτη μου, γιατί δεν παίρνεις;

Χωρίς λόγια.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ι. Ρ. ΣΑΝΙΑΡΟΖΑ 50 ΙΗΛ. 27-135—29-967 111Μ ΔΡ. 5000

νουνε τον κόσμο και...πλουτίζουν!

Άλλα ο εισπράκτορας παρακολουθεί το μέτρημα:

— Σωστά είναι;

— Αυτό σου έλειπε να μη μου το δώσης και σωστά. Τα κουρέλια που με φόρτωσες!

Οι άλλοι γελούν. Μαζί και ο εισπράκτορας. Κι' εκείνη καταδυναστέα απ' το τράμ:

— Νά! Παληανθρώποι! Κι' ο εισπράκτορας φιλοσοφικά:

— Μωρέ καλά λένε πυρ, γυνή και θάλασσα κακά τρία!...

τολμηρότατες έρωτικές εκδηλώσεις προς μεγάλη αγανάκτησι της κυρίας που του δίνει μία δυνατή κλωτσιά με τη μύτη του παπουτσιού της...

— Κυρία μου διαμαρτυρείται ο διοικητής του λαϊκού σκύλου, γιατί βαράτε το σκυλί;

Η κυρία νευριασμένη:

— Πάρτε το από δω το ανάειδέστατο παλαιοσκούλο σας!

Κι' ο κύριος με κιούμορ: — Άφου τά θέλει το σκυλί σας! Δεν βλέπετε πως... ευχαριστιέται και κουνάει την ουρά;

— Σας παρακαλώ κύριε! Πηγαίνετε γιατί θα φωνάξω την αστυνομία. Κι' ο κύριος μελαγχολικά:

— Κρίμα κι' εγώ έλεγα να συμπεθεριάσουμε. Δεν έχω τύχη με την άριστοκρατία...

Η αιώνια ιστορία στο λεωφορείο. Δυο κυρίες κι' η κάθε μία προθυμοποιείται να πληρώσει τα εισιτήρια.

— Άφισε Άντιγόνη!

— Άφισε Μέλπω!

— Μα σε παρακαλώ Άντιγόνη, μη μου το κάνεις αυτό!

— Σε παρακαλώ, Μέλπω, πάντα έσυ πληρώσεις. Άφισε!

Άπλώνουν και οι δυο τα χέρια τους με τα χρήματα, ενώ η κάθε μία άπλωθει με το χέρι της το χέρι της άλλης.

— Άφισε Μέλπω! Έχω ψιλά.

— Έλα Άντιγόνη. Άφου έχω κι' εγώ ψιλά.

— Μα θέλω να απαλλαγώ απ' τα ψιλά. Νά, γεμάτη η τσάντα μου πενήνταρικά.

— Μα κι' η δική μου η τσάντα είναι γεμάτη πενήνταρικά.

Άλλα ο εισπράκτορας στο τέλος χάνει την υπομονή του:

— Άμ' τότε δικαιολογείσαι. Βαρύτερο πένθος απ' αυτό δεν γίνεται σήμερα...

— Άμ' τότε δικαιολογείσαι. Βαρύτερο πένθος απ' αυτό δεν γίνεται σήμερα...

— Άμ' τότε δικαιολογείσαι. Βαρύτερο πένθος απ' αυτό δεν γίνεται σήμερα...

— Άμ' τότε δικαιολογείσαι. Βαρύτερο πένθος απ' αυτό δεν γίνεται σήμερα...

— Άμ' τότε δικαιολογείσαι. Βαρύτερο πένθος απ' αυτό δεν γίνεται σήμερα...

— Άμ' τότε δικαιολογείσαι. Βαρύτερο πένθος απ' αυτό δεν γίνεται σήμερα...

— Άμ' τότε δικαιολογείσαι. Βαρύτερο πένθος απ' αυτό δεν γίνεται σήμερα...

— Άμ' τότε δικαιολογείσαι. Βαρύτερο πένθος απ' αυτό δεν γίνεται σήμερα...

— Άμ' τότε δικαιολογείσαι. Βαρύτερο πένθος απ' αυτό δεν γίνεται σήμερα...

— Άμ' τότε δικαιολογείσαι. Βαρύτερο πένθος απ' αυτό δεν γίνεται σήμερα...

— Άμ' τότε δικαιολογείσαι. Βαρύτερο πένθος απ' αυτό δεν γίνεται σήμερα...

— Άμ' τότε δικαιολογείσαι. Βαρύτερο πένθος απ' αυτό δεν γίνεται σήμερα...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Ο ΓΚΡΕΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Θα μπορούσε να στοιχηματίσει κανείς πως η Ρόζα, η Μάργκαρετ κι' η Σύλβια δεν ήταν αδελφές. Τόσο πολύ παρόμοιες η μία απ' την άλλη...

Επρεπε να προσέξω κανείς πολύ, για να βρω σημεία ομοιότητας στο πρόσωπο, στο χρώμα των μαλλιών και στα μάτια τους. Μα και στα γούστα, στους τρόπους και γενικά στην ψυχοσύνθεσή τους τελείως διαφορετικές, αλλοιώτικες ή μία απ' την άλλη.

Η Ρόζα, η μεγαλύτερη και πιο γλυκεία στη μορφή, ήταν λιγνιμένη, αισθηματική, ευθις, κλεισμένη στον εαυτό της. Η Μάργκαρετ ήταν ολωσμένη, το αντίθετο: ευθυμική, ζωηρή, επιπόλαιη, φλύαρη και τρελαινόνταν για τα σπορ — ενώ η Ρόζα προτιμούσε πάντα τη μουσική και το διάβασμα.

Η Σύλβια πάλι ήταν ένας τύπος ανάμεσα στους δυο προηγούμενους. Της άρεσαν όλα και βαριόταν γρήγορα κάθε τι για το οποίο μπορούσε πριν να κεί κανείς τρέλλες.

Μα είχαν κι' ένα κοινό σημείο οι τρεις αδελφές: Τους άρεσε η ιππασία. Κι' εδωσαν κάθε πρωί με τ' αλόγα τους, κι' οι τρεις μαζί, για ένα μακρινό περίπατο.

Ετσι, είχαν ξεκινήσει κι' αυτό το πρωινό, όταν, λίγα μέτρα μακριά απ' την είσοδο της βίλλας τους, η Σύλβια φώναξε ξαφνικά με χαρά:

—Ο Μπέν, κορίτσια! Νά τος! Μόλις βγήκε απ' το δάσος!

Πραγματικά, ένας νέος α-ζιωματικός κάπαζε από μακριά προς το μέρος τους. Ήταν ο ξαδερφός τους, ο ύπολοκαγός Μπέν Χόπκινς που μόλις τότε είχε απο-

φοιτήσει απ' τη Στρατιωτική Ακαδημία.

—Εμπρός, κορίτσια! φώναξε χαρούμενα η Ρόζα. Άπάνω του!

Και τα τρία κορίτσια κέντησαν τ' αλόγα τους και κάλησαν προς το μέρος του Μπέν.

Σε λίγο, οι τρεις αδελφές συνώδευσαν με θριαμβευτικό κάλπασμο ως τη βίλλα τους τών ωραίο αξιοματικό, που είχε έρθει να περάσει λίγες μέρες μαζί τους, πριν να φύγει για μία μακρινή αποστολή.

Και, μόλις τόν άφισαν να πή λίγα λόγια με τους γονείς τους, τόν ζαναπήσαν ύστερα με τόν ίδιο ένθουσιασμό για να συνεχίσουν τόν περίπατο.

Πάμε στο «Μονοπάτι του Διαδόλου», πρότεινε η Ρόζα στους άλλους.

—Ναι, ναι, στο «Γκρεμό της Αγάπης», συμφώνησε κι' η Μάργκαρετ.

—Τι τοποθεσία είν' αυτή; άπόρησε ο Μπέν. Πρώτη φορά τήν άκούω. Τι παράξενη ή όνομασία της!

—Δέν είναι πολύς καιρός που τή μάθαμε κι' έμεις, τόν έξηγησε ή Μάργκαρετ.

—Μάουμαν κι' έχει μία πολύ περίεργη ιστορία. Το Μονοπάτι του Διαδόλου είναι μία στενή λουρίδα γής, που περνάει ανάμεσα σε δυο γκρεμούς. Είν' αληθινή απόλαυση να καλπάζεις σ' αυτό.

—Κι' ο Γκρεμός της Αγάπης;

—Είν' αυτός που άνοίγεται, σαν μακάβρια άγκαλιά, δεξιά απ' το Μονοπάτι του Διαδόλου, πρόσλαβε ν' άπαντίσει ή Σύλβια.

Κι' ή Ρόζα συμπλήρωσε, άργα και ήρεμα:

—Τόν λένε έτσι, γιατί άπό κεί κάπου γκρεμίστηκε μία 'Ινδη πριγκίπισσα, ό-

ταν τήν έγκατέλειψε ο καλός της!

—Φαντάσου κουταμάρα! είπε γελώντας δυνατά ή Σύλβια. Νά όση όλοκληρη τη ζωή της για ένα οϊόθη-μα που διαρκει μόνο λίγες βδομάδες... ή λίγες στιγ-μές!

—Δέν συμβαίνει το ίδιο με όλους, παρατήρησε σοδάρά ή Ρόζα.

—Άσφαλώς! συμφώνησε κι' ο Μπέν, κι' έρριξε στη Ρόζα μία τρυφερή ματιά.

Γύρισαν στη βίλλα άργά τ' άπόγευμα.

Τή νύχτα, ένδ ή Μάργκαρετ κι' ή Σύλβια χόρευαν στο σαλόνι με τους φίλους του ξαδερφού τους, που είχαν έρθει να τόν και-ρετήσουν, ή Ρόζα κι' ο Μπέν ξέφυγαν, κρυφά απ' όλους. Πήραν τ' αλόγα τους και, κάτω απ' τήν άσπύ-νια πανοάληνη, τράβηξαν μαζί για το Γκρεμό της Αγάπης.

—Κύτταζε, Ρόζα, άγάπη μου... έλεγε ύστερα, άπό λίγη ώρα ο Μπέν, σβίγγον-τας τήν κοπέλλα στην άγκαλιά του, με τή θερμή που δίνει το ζήνημα του πό-θου. Κύτταζε πόσο βελτι-κό μυατόριο κρύβει μέσα του αυτό το φωτεινό χάος!

Δέν είναι μαυρο και τρο-μαχτικό, όπως άλλοι γκρε-μνοί... και δέν άνεβαινουν άπ' τή βάση του μονγκρητά και θρήνη στοιχειών, μα έ-να ήρεμο ουρουουρητό, που μοιάζει σαν γλυκός στενα-γμός, σαν άνσος ή σαν ή-χος γλυκού φίλιου.

—Θάνα, σίγουρα, ο στε-ναγμός της 'Ινδής πριγκί-πισσας, που πεθαίνει για τήν άγάπη της.

Και, γέροντας το κεφάλι της πάνω στο στήθος του Μπέν, ή Ρόζα τόν κύτταζε με μία τρυφερή ματιά, που κλεισε στην ύγρη λάμψη της μιάς άφηνι έρώτησι:

«Θα μ' άναγας πάντα ό-πως τώρα, Μπέν;»

Έκείνος κατάλαβε πολύ καλά τήν έρώτησι, κι' ά-πάντησε μ' ένα θερμό, ά-τέλειωτο, λαχταριστό φίλι, που σήμαινε:

«Θα σ' άγαπή άιώνια, γλυ-κειά μου Ρόζα!»

★

Είχαν περάσει πιά τα με-σάνυχτα, όταν γύρισαν στη βίλλα ή Ρόζα κι' ο Μπέν.

Ή τρελή παρέα τών χορευ-τών τούς έκανε σωστή δια-δύλωση.

—Α, για να σου πώ! φώ-ναζε ή Μάργκαρετ στο νε-ρό άξιωματικό. Σε θέλουμε κι' έμεις λιγάκι. Δέν μπο-ρεί να σ' έχω μονοπώλιο ή Ρόζα...

Και κλείνοντάς του πο-νύρα το μάτι, τόν πήρε άγ-καλέ και τόν τράβηξε κάτω, στον κήπο...

Ύστερα, άπό μισή ώρα, ή Ρόζα, που πλανιόταν κάτω απ' τή δέντρα, πλέκοντας γλυκά όνειρα άγάπης, είδε ξαφνικά το Μπέν και τη Μάργκαρετ άγκαλιασμένους κι' φιλιούνται... Δέν μίλησε κι' εκείνοι δέν τήν κατάλα-βαν...

★

Τήν άλλη μέρα, στο συ-ννήθιμο περίπατο ή Ρό-ζα ήταν ή πιο ευθυμική απ' όλους. Έτρεξε μπροστά, μ' ένα τρελό κάλπασμο... Κι' όταν αντίκρισε το Γκρεμό της Αγάπης, δέν σταμάτη-σε τ' αλόγο της κι' έπεσε μαζί του στο βάθος.

★

Οί άλλοι, που έρχόντου-σαν άπό πίσω, έμπηξαν μία φωνή τρώμου, που βγαίνον-τας λές και ξέσκισε τή στή-θη τους...

Οί άλλοι, που έρχόντου-σαν άπό πίσω, έμπηξαν μία φωνή τρώμου, που βγαίνον-τας λές και ξέσκισε τή στή-θη τους...

Οί άλλοι, που έρχόντου-σαν άπό πίσω, έμπηξαν μία φωνή τρώμου, που βγαίνον-τας λές και ξέσκισε τή στή-θη τους...

N. ΛΑΒΟΡΟΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικος σεπορταζ

Έκπληξη προέξηνσε στους θεατρικούς κύκλους ή νέα αισθηματική περιπέτεια του δημοφιλούς κωμικού Ντίνου 'Ηλιο-πούλου στην Θεσσαλονίκη.

Χαρακτηριστικό είναι ότι έν αντίθεσει με τις τρεις προηγούμενες, που άνηκαν στο θέατρο, ή καινούργια κατάκτησις του έκλεκτου κωμικού είναι έξωθεατρική, άφου ή Άνθούλα Χαριγιάννη, πολύ γνω-στή στους κοσμικούς κύκλους της Θεσ-σαλονίκης, είναι κόρη γιστρού.

—Τό μπαλέτο «Μάνιας», που θά κήμη άπό αύριο τήν έμφάνισι του στην έπιθεώρησι «Κοντή φούστα» του θεάτρου «Παπαιώνων» έχοχεται για πρώτη φορά στην Έλλάδα.

Άποτελείται άπό 12 Βιεννέζες χορεύ-τριες, που κάνουν και μία πολύ θεαματι-κή εμφάνισι με άκροντενό, άφου δέ είν-ε έξαιρετικές άκροντενίστριες.

Τό ίδιο Βιεννέζικο μπαλέτο θά πα-ρουσιάσει άκόμα δυό έξωτικούς χορούς, σε άξιόλογες χορογραφίες, με τους τί-τλους «Μία νύχτα στην Κούβα» και «Μία νύχτα στη Χονολουλού».

—Ο θίασος Β. Λογοθετίδη, μετά τή «Λεονταράκια», θά παρουσιάσει μία και-νούργια κωμωδία του κ. Δ. Γιαννουάκη.

—Πολλοί φέρονται ύποψήφιοι συνε-ργάτες τής κ. Γιώτας Λάσκαρη, που φαί-νεται πως δέν θά βγάξει πέρα μόνο με τή ταλέντα της Δραματικής Σχολής. Μετα-ξύ άλλων αναφέρονται τή δόματα τής Άννας Λώρη, του Τ. Καρούσου και του Ι. Γκιωνάκη.

—Στό μεταξύ ό τελευταίος, έκαμε τό-ση έντύπωσι σε παρσατικούς άπό τήν Ά-θήνα έξένους με τις τέλειες μιμήσεις τών πιο γνωστών ήθοποιών του κινηματογράφου, ώστε είχε πρότασι, με έξαιρετικούς όρους να έμφανιστή στη Βιέννη.

—Για πρώτη φορά μία Έλληνίδα σο-λίστ του χορού ή Λιλή Μπερδέ, έκαμε τήν εμφάνισι της στην Τηλεόρασι, στο Πα-ρίσι. Ή Μπερδέ χόρεψε σε πρώτη έκτέ-λεσι τόν πασίγνωστο «Χορό τής Σαλώ-νης» κατά χορογραφία του περιφημού Κατάγεφ.

—Ή «Παιδική Σκηνή» μετά τό «Παι-δι του δρόμου», που σημείωσε έπιτυχία, έτοιμάζει αυτήν τήν έβδομάδα το δέυτε-ρό της έργο, τό «Μικρό λόρδο». Άργό-τερα είναι ένδεχόμενο να παρουσιασθή και ένα έλληνικό έργο με τόν τίτλο «Τό όνειρο του Γιαννάκη», γραμμένο άπό τόν σύζυγο του διευθυντού του Ύπουργείου Παιδείας κ. Μαντούδη, που έμφανίζεται για πρώτη φορά ως συγγραφέας.

—Ύστερα άπό άπουσία ένός έτους, ή Μαίρη Λά, που είναι τώρα ευτυχισμέ-νη μητέρα —άπέκτησε ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, —θά κήμη ύστερα άπό λίγες μέρες τήν επανεμφάνισι της. Ή Μαίρη Λά, θά λανσάρη και ένα πρωτότυπο τρα-γουδι του άντρα της συνθέτη Νικ. Για-κόβλεφ, που φέρει τόν περίεργο τίτλο «Κακαδιά».

—Ο Γούναρης, που ήθελε μ' ένα πι-στόλι να καινοτομήσει σε ένα καινούργιο του τραγουδι μ' ένα «τρύκ» λίγο έλειψε να πληρώσει τήν έμπνευσι του πολύ ά-κριβά. Τό πιστόλι έκπυροσκόπησε ξα-φνικά και παρ' όλιγο να τού κάνει σοβα-ρή ζημιά στο πρόσωπο.

—Ένα άπό τή πιο πρωτότυπα νού-μερα που έμφανίζονται έφέτος στα άθη-ναϊκά κέντρα είναι ό ζωγράφος Τούρ Μπιέ. Παρ' ότι πολύ νέος, ό Τούρ Μπιέ παρουσιάζεται στην πίστα σαν άλήτης του θανάτου με γένεια και φτιάχνει με κούρέλια τοπεία και πρόσωπα!

—Μεγάλη έλλειψις κινηματογρά-ρατρηρείται στην έλληνική κινηματογρά-φο. Χαρακτηριστικό είναι ότι σε δυό νέα έλληνικά φίλμ, φέρονται ύποψήφιοι πρω-ταγωνιστά ένας σκηνογράφος και ένας μηχανικός!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ της Μαντάμ Σουζού

Ίνκόγκνιτο στους δρόμους

ναϊδέστατα και διαπεραστικά και άκούω απρεπή σκολία:

—Μωρέ σουλουού! Είς μίαν στιγμήν έθιξα και κάποιος είπε:

—Χριστός! Είς άλλην στιγμήν έσκόνταφα και άλ-λος είπε:

—Στραβοδρόμο! Ένας σωφέρ περνά βιαστικός και δέν φτάνει ότι πάρα λίγο να με διαμελίση, παρ' όρεναι και φωνάζει:

—Δέν βλέπεις μπροστά σου; Άπαντώ ευγένως:

—Με συγχωρείτε, αλλά ένεκα που είμαι άσυνήθιστη από πεζοπορία...

Κι ό άναίδης βάζει τή γέλια και όρυε-ται!

—Α, μωρή κλώσσα, ξεχα-σεσ τήν λιμουζίνα σου στο σπίτι!

Και πού να ξέρη ό γελοίος τύπος ότι έχω τόσες λιμουζί-νες που να δια-μελίσουν και αυ-τόν και όλο του τό σόι. Τέλος πάντων!

Τό «κλώσσα» όπωσδήποτε ήτο άδέστατον και γι' αυτό, σάς λέω μόνον ένας Μάου-Μάου θά άπευθυνόταν σε μίαν κυρίαν με τοιαύτα λόγια.

—Α, μωρή κλώσσα, όρνεσαι ό άναίδης. Ξέ-χασες τή λιμουζίνα σου στο σπίτι;...

Προχωρώ, όπωσδήποτε, φθάνω εις μίαν οτάσιν, βλέπω κόσμο που μπαινει εις έ-να λεωφορείον και ό ένας κυττάζει να καθάλληση τόν άλλον για να προλάβει να μπη πρώτος.

—Πάχω άνθρωποι, λέω, προς τί κάνετε έτσι; Ένα τέτοιο πράγμα δέν θα ίδωτε ποτέ ούτε εις τήν Γαλλία ούτε εις τήν Άγγλία!

Και τή μου άπαντούν:

Γέλια και χοχο-χο και παρομοίως:

—Δέν πάς, κυρά μου, στην Άγγλία να μάς ξεφορτώνεσαι;

Πηγαίνω εις άλλο λεωφορείον και δέν μιλώ καθόλου παρα μπαινω, ένδ άλλοι γύρω μου με τσαλαπατούν, με παραγκυ-νίζουν και σπρώχνουν πρώτοι και καλύ-τεροι στις θέσεις. Φυσικά μένω όρθια εις τόν διάδρομον και μου έρχεται άσφυξία από άρρωματα. Σε ήλακι, λοιπόν, άκούω φωνές εισπρακτόρας:

—Προχωρεί στο διάδρομο, κυρά μου! Άκούω άναιδέστατον ένικόν και παρο-μοίως «κυρά μου» και γυρίζω:

—Πώς είπατε;

—Κουφή είσαι; Είπα προχωρεί!

—Και μεταχειρίζεσθε ένικόν εις μίαν κυ-ρίαν καθώς πρέπει; Πού είναι ό πολιτι-σμός σας;

—Με τό μπαρδόν! Μούπεσε κάμω. Δέν μου τόν μαζεύεις;

Οί άλλοι άγνεύεις έπιδάται (πειναλέοι και άπαισίοι) άρχίζουν τή χλα και τή χλού και τις έξυπνότες:

—Μή τόν παρεξηγήτε, μαντάμ δέν πρό-λαβε να τελείωση τό κολλέγιο!

Και ό φρικαλέος εισπρακτορ:

—Άπό πού είσαι μαντέμ;

—Όπου με πιάνουν τή μπουρίνια μου, καθότι μόλις είπε «μαντέμ» όλοι οι άνόη-τοι έπιδάται έγέλασαν με πάταγον. Λέω λοιπόν:

—Μαντέμ, να λές τήν μητέρα σου γε-λοΐε τύπε! Και άντίς να προσπαθής να κάνης χωρατά και άνοστες άστεϊότητες, καλύτερα να ξυριστής και να πλυθής και να μάθης τρόπους. Έχεις ίδη πως είναι εις τήν Άγγλία οι εισπρακτορες;

—Οχι, μαντέμ. Τού λόγου σου τούς εί-δες;

—Τους είδα και σε λυπούμαι, βλάδε. Ού-τε αυτοί έχουν βγη από κολλέγια και σε-μινάρια, αλλά έχουν πολιτισμόν και δέν είναι σαν εσάς τούς πειναλέους, άπλυτοι, άξύριστοι και Μάου-Μάου!

—Άπάντω του:

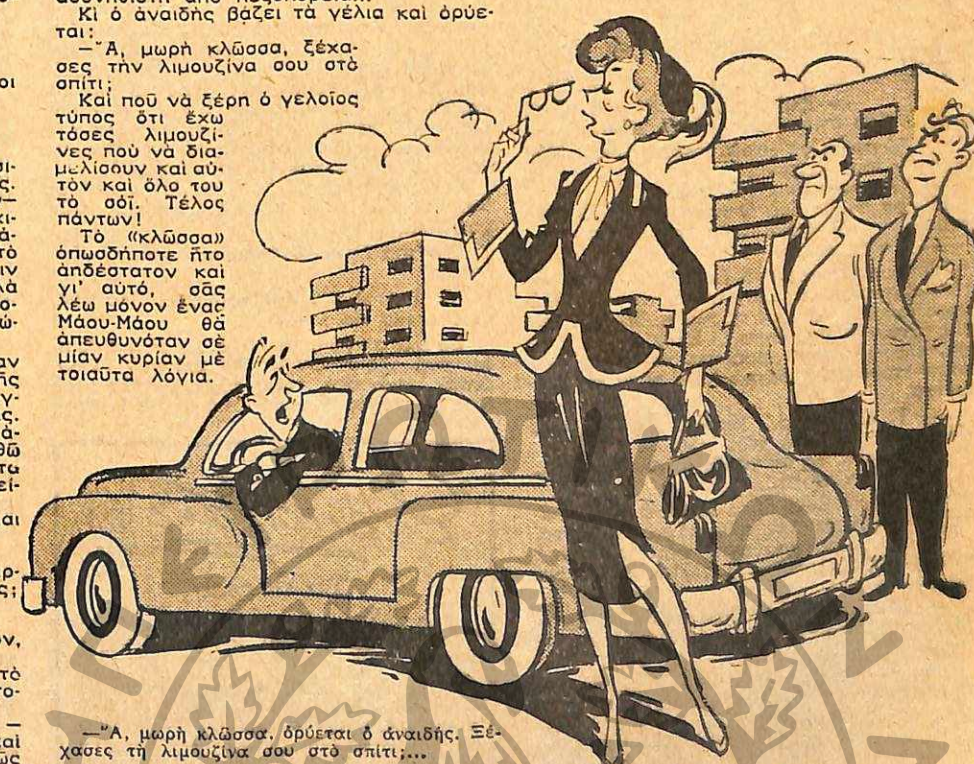
—Μάου-Μάου είσαι και φαίνεσαι, μαν-τέμ!

Και άντίς ό κόσμος να άναγκασθή με τοιαύτην πρωτακουστή συμπεριφοράν είσ-πρακτορας, ξεσπά πάλιν εις γέλωτας και παρομοίως ό όδηγός (άδέστατος και τού λόγου του) μέχρι σημείου που παρ' όλί-γον ν' άφισι το βολάν από τή χέρια του και να γίνη συγκρούσις.

—Βλάζε! όρνεσαι.

Τότε φαίνεται μερικοί με άναγνωρίζουν και λένε:

—Μωρέ ή Σουζού είναι!

—Ή κυρνοδέσποινα!

—Ίσα τό κορμί σου, μαντάμ.

Πού να σάς τή λέω πλέον τό τί άγανά-κτησι με πιάνει και φωνάζω πάλιν:

—Βλάζε! Όσπνεί Σταμάτα να κατέβω γιατί με έπιδες λιγνιαισι και άπδια!

Τό λεωφορείο γέλωτας και καγχασμούς! Έ, που να τούς κάνης άνθρωπους αυ-τούς! Γίνονται ευγένεις οι Μάου-Μάου; Δυστυχώς ανεπίδεκτοι!

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Εύστοχη παρτήρησι

Όταν ό Λουδοβίκος Ιβος ήταν στο Σαιντ Ουάν, διάβασε στον Ταλλεϋράνδο-πρόεδρο τής προσωρινής Κυβερνήσεως-τόν Καταστατικό Χάρτη της Γαλλίας.

—Μεγαλειότατε, είπε ό Ταλλεϋράνδος, παρατήρη μία παράλειψη.

—Ποιά; άπόρησε ό Λουδοβίκος.

—Στόν Καταστατικό Χάρτη δέν όρίζεται ή βουλευτική άσπρημωσία...

—Τό ξέρω! Άλλά θέλω ό βουλευται να έξασκούν τήν έντολή του άπό δωράν...

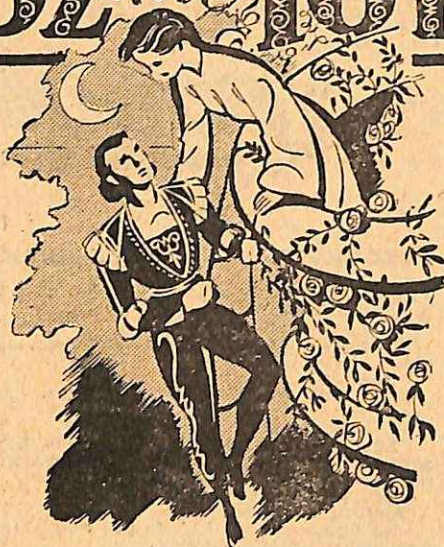
Μάλιστα, μεγαλειότατε. Άλλά τό «δω-ράν» αυτό θα στοιχίσει πολύ ακριβά!

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ρωμαίος Μονταίικς και η Ιουλιέττα Καπουλέτος αγαπιούνται μ' όλο που οι οικογένειές τους χωρίζονται από το πιο βαθύ μίσος. Ο Καπουλέτος, που υποπτεύεται την αλήθεια, πάει μ' πονηρία στην κόρη του και με μείλιχο ύφος προσπαθεί να εξακριβώσει τις διαθέσεις της απέναντί του Ρωμαίου. Η Ιουλιέττα παρσύρεται από τη φαινομενική καλωσύνη του πατέρα της και του ύμολογει ότι αγαπάει το γιού του χειρότερου έχθρου του! Ο Καπουλέτος εξαλλος τη φυλακίζει μέσα στο δωμάτιο της και βαζει απ' όω φρουρό το βοηθό του κηπουρού, το φερνάντο. Η Ιουλιέττα δωροδοκει το φύλακα της, και τον στέλνει να πάρει ένα γραμματάκι της στο Ρωμαιο. Τον ακολουθούν όμως άνθρωποι του Καπουλέτου το φερνάντο, που τον πιάνουν και τον οδηγούν μπροστά στο σκληρό τους άρεντι. Ο Καπουλέτος δεν ρωτάει πού πήγαινε. Αντί για κείνον άπαντά ένας από αυτούς που τον πιάσανε ο Πάολο, βεβαιώνοντας ότι ο φερνάντο τραβούσε γραμμή για το μέγαρο των Μονταίικων. «Ψέματα!», φωνάζει ο φερνάντο.

17ον — Τι ψέματα;... Πού πήγαινε;...
— Στη μάνα μου να τη δώ...
— Καί που θα βρεθεί η μάνα σου;... Στο σπίτι των έχθρων μου;...
— Όχι, να σε χαρώ, άφέντη μου... Μόνο στην ίδια γειτονιά...
— Α, στην ίδια γειτονιά...
Γύρισε στους δυο ανθρώπους του ο Καπουλέτος, και ξερά του πρόσταξε:
— Ψάξτε τον!

Ο Γκιουζέππε κι' ο Πάολο άρχισαν να τον ψάχνουν, μ' όλη την αντίστασι που προσπαθούσε να τους προβάλει, δεμένος καθώς ήταν, ο φερνάντο... Στην τσέπη του παντελονιού του, βρήκανε το βελουδένιο κουτί που τούδε δώσε λίγο πριν η Ιουλιέττα.

— Τι είν' αυτό;... Έκανε ο Καπουλέτος, παίρνοντάς το στο χέρι του.
— Τίποτα, να σε χαρώ, άρχοντά μου!...
— Πώς τίποτα;...
— Άνοιξε το βελουδένιο κουτί ο Καπουλέτος, κι' έβγαλε την πλατινένια καρφίτσα.
— Το δώρο μου στην περσινή γιορτή της άνάξιας κόρης μου!... είπε μέσα από τα δόντια του.

— Είναι ψεύτικο! ούρλιασε ο φερνάντο. Μου το δώσανε, κι' εγώ πήγαινα να το χάρισω στη μάνα μου...
— Το τίμημα της προδοσίας... ξανάπε ο Καπουλέτος, κλείνοντας σφιχτά, με λύσσα, το πολύτιμο κόσμημα μέσα στη χούφτα του, σά ναθελε να το λυώσει...
— Έμεινε για λίγο σκοτεινός, συλλογισμένος. «Ύστερα, γύρισε πάλι στους ανθρώπους του:

— Ψάξτε τον κι' άλλο... είπε. Δεν είναι δυνατό η κόρη μου να τούδωσε τέτοιο διαμαντικό, μόνο για τα ώραία του μαύρα μάτια!...

— Τον ψάξαμε, είδες, άφέντη... Έκανε ο Γκιουζέππε. Δεν έχει τίποτ' άλλο κρυμμένο πουθενά...

Ο Καπουλέτος κύτταξε με το φοβερό του έρευνητικό βλέμμα τον υπηρέτη του, που τον βάραινε η πιο φριχτή ύποψια... Ξαφνικά, τα μάτια του λάμψανε με άγριο θρίαμβο:

— Δεν ψάξατε το καπέλλο μου!... είπε σιγά.

Λίγο-λίγο, τόσην ώρα, ο φερνάντο, χρησιμοποιώντας όλη τη μεγάλη του δύναμι, είχε καταφέρει να έλασκάρει κάπως τα χέρια του από το σκoini που τάδεχνε πίσω στην πλάτη του. Καί, απότομα, με τη συνείσθησι του μεγάλου κινδύνου που πλησίαζε, έκανε μιά τελευταία προσπάθεια κι' άπασσε το σκoini. Τα χέρια του βρέθηκαν

ελεύθερα. Καί, την ώρα που ο Πάολο κι' ο Γκιουζέππε χυμούσανε για να του αρπάξουν το καπέλλο και να το ψάσουν, εκείνος πρόφτασε, το άρπαξε, τόνεβαλε από το κεφάλι του, έχωσε άστραπιαία το χέρι του μέσα στη φόδρα, τράβηξε το γράμμα της μικρής του κυρίας, τόκανε σά μάλλα, άνοιξε το στόμα του και το κατάπιε!...

Για μιά στιγμή, ο Καπουλέτος και οι δυο άνθρωποι του μείνανε σιωπηλοί, σαν χαμένοι...

— Ύστερα όμως, ο σκληρός άφέντης, ούρλιασε:

— Σκίστε τον την κοιλιά!... Άμέσως, σκίσε τον την κοιλιά!...

Σε μιά στιγμή, τα μαχαίρια είχανε λάμψει στα χέρια του Πάολο και του Γκιουζέππε. Μιά, δυο, τρείς φορές κατεβήκανε! Καί ο φτωχός γίγας έπεσε σαν άμορφη

Το παρκέ

Δυο ηλικιωμένες καθαρίστρες, η Σφουγγαρίδου κι' η Λιντσάκου, κάθονται και πίνουν άουχα τον καφέ τους.

— Έχουν κι' οι δυο πολύ καιρό να συναντηθούν και το κουτσομπολιό τους δίνει και παίρνει. Πού και πού όμως, οι δυο φιλενάδες, σταματούν να βγάζουν τα άπλυτα στη φόρα των ξένων κι' άρχίζουν με καμάρι να εξιστορούν τις έπιτυχίες τους στις δουλειές τους.

— Τώρα που κάθε γυναίκα εργάζεται, ό,τι δουλειά και να κάνη, πρέπει να νοιώθη πως έχει επαγγελματική αξιοπρέπεια!... διακήρυξε ξαφνικά με στόμφο η Σφουγγαρίδου.

— Πολύ σωστά! συμφώνησε η Λιντσάκου. — Άλλωστε και η πρόεδρος μας αυτά μας είπε τελευταία, στη συνεδρίασι του σωματείου!

Σε λίγο όμως, τους πιάνει πάλι το γυναικείο... «αμόκ», και ξαναρχίζουν το κουτσομπολιό:

— Όταν πήγα πού λές, για πρώτη φορά να παραδουλέψω στης κ. Πεταχτούλη, λέει η Σφουγγαρίδου, τάχα-σα, μόλις είδα το παρκέ! Ήταν βρώμικο κι' έλεεινός όσο δεν μπορείς να φανταστείς!

Κι' αφού ήπιε μιά νουλιά απ' τον καφέ της, εξακολούθησε γεμάτη υπερφάνεια:

— Από την ημέρα όμως που το γυαλιζώ εγώ, όχι για να το παινευτώ, μα τρείς φιλενάδες της κ. Πεταχτούλη πέσανε και σπάσανε τα μούτρα τους!

Ο ΦΑΚΟΣ

μάζα, με το λαιμό του κομμένο πέρα για πέρα, με τη ράχι του τρυπημένη βαθεία από τα μυτερά όπλα των δυο δολοφόνων...

Σαν τρελλός, άφορισμένος από τη λύσσα του, ο Καπουλέτος, έσκυψε άπάνω στο δυστυχισμένο που ψυχόραγούσε.

— Άνοιξε του την κοιλιά!... ούρλιασε πάλι. Το γράμμα θέλω!... Το γράμμα!...

Ο Πάολο έσκυψε κι' έχωσε βαθεία το μαχαίρι του στο στήθος του φερνάντο. Ύστερα, το τράβηξε δυνατά προς τα κάτω, άνοιγοντας έτσι μιά πλατεία πληγή, που μοιαζε με κατακόκκινο άνοιγμένο στόμα.

Έχωσε άδισταχτα μέσα το χέρι του, έψαξε για λίγο, κι' ύστερα έβγαλε από μέσα, γεμάτος άγριο θρίαμβο, τη μικρή ματωμένη μπάλλα του χαρτιού, πουχε λίγο πριν καταπιή ο φτωχός φερνάντο.

— Άπληστα, την άρπαξε ο Καπουλέτος και την άνοιξε. Το φως της ημέρας είχε κάνει να χλωμιάσουνε τα τρία άναμμένα κεριά. Ζύγωσε στο παράθυρο ο σκληρός άρχοντας και διάβασε στο ματωμένο χαρτί, που άπάνω του τα γράμματα δεν είχανε προφτάσει ακόμα να σβύσουνε:

«Ρωμαιο μου,

»Σου στέλνω τα πιο γλυκά φιλά μου, μαζί με τη βεβαίωσι της αιώνιας λατρείας μου. Είμαι φυλακισμένη, αγαπημένε μου. Δεν έχω πια κανένα τρόπο έπικοινωνίας μαζί σου. Βρες εσύ, λατρευτέ μου, το πώς θα μωρεόσουμε να σμίξουμε για πάντα, παραμερίζοντας, επί τούτων, όλα τα φοβερά έμπόδια που μας χωρίζουνε...

»Ο πιστός άνθρωπος που θα σου φέρη το γράμμα μου, μπορεί να πάρη και το δικό σου. Έχε του έμπιστοσύνη.

»Με τα πιο θερμά φιλά μου.

»Η πιστή σου αγαπημένη

Ιουλιέττα».

Ο Καπουλέτος έρριξε μιά ματιά άγριου θριάμβου στο πτώμα που βρισκότανε στα πόδια του, μέσα σε μιά λίμνη από αίμα. Ύστερα, γέλασε άγρια: «Ο έπιστός» υπηρέτης, είχε πληρώσει με τη ζωή του την έμπιστοσύνη της κυράς του...

Σήκωσε τα μάτια του ο φοβερός άρχοντας, και κύτταξε ψυχρά τους δυο ανθρώπους του:

— Άς γίνη αυτό μάθημα σ' όποιον θελήση να με προδώση! είπε με σφιγμένα χείλια.

Ο Πάολο σκούπισε το μαχαίρι του άπάνω στο μακίτι του.

— Έμεις είμαστε και θα μείνουμε πιστοί σε σένα, άφέντη!... είπε βραχνά.

— Το ξέρω... Είσαστε καλά παιδιά, πιστοί υπηρέτες...

— Έβγαλε από την τσέπη του ένα πουγγί και τους το πέταξε:

— Πάρτε τώρα αυτά τα λεφτά για να πιήτε στην υγεία μου και καθαρίστε μου τον τόπο από όλες αυτές τις βρωμιές...

Κι' ύστερα, χωρίς ν' άσχοληθή άλλο με το φτωχό φερνάντο, γύρισε ψυχρός και βγήκε από την αίθουσα της ξιφασκίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΛΗ'.

Ο Καπουλέτος πήρε λίγο κρύο νερό από ένα κανάτι και ράντισε το πρόσωπο της λιγοθυμισμένης Ιουλιέττας. Σιγά-σιγά, εκείνη άρχισε να συνέχεται. Κάποια έλαφριά, άδιόρατη κφικνία, έβασε τα χλωμά της μάγουλα. Ύστερα, τα μάτια της άνοιξαν και προσηλωθήκανε άψυχα, σά γυαλένια, άπάνω στο πρόσωπο του φοβερού της πατέρα.

— Συνήλθε, κόρη μου;... τη ρώτησε εκείνος, γεμάτος παγερή εірωνεία.

— Η φτωχεία κοπέλλα έκλεισε τα μάτια

της. Ο τρομαχτικός εκείνος άνθρωπος της προκαλούσε άφάνταστη φρίκη...

Ο Καπουλέτος έσκυψε και τη βοήθησε να σηκωθεί και να κάτση στο κρεβάτι της.

— Λοιπόν, αγαπημένη μου κορούλα;... τη ρώτησε με την παγερή του εірωνεία. Είσαι ευχαριστήμένη τώρα;...

Τα μάτια της Ιουλιέττας πέσανε άπάνω στο ματωμένο κομματάκι του χαρτιού που βρισκότανε πεσμένο στο πάτωμα.

— Είδες, λοιπόν, συνέχισε ο Καπουλέτος, τί κατάφερες με τον έρωτά σου;... Ένας ακόμα άνθρωπος έχασε τη ζωή του!...

— Ό... φερνάντο;...

— Ναί, ο φερνάντο;...

— Γιατί;... Για ποιά λόγο;...

— Έσμίξε τα φρύδια του ο Καπουλέτος:

— Γιατί; ρωτάς, καλή μου κόρη;... Μα, άπλουστάτα, γιατί είχε την άσυγχώρητη άφέλεια, την έγκληματική βλακεία, να δεχτή να γίνη ο έρωτικός του ταχυδρόμος... Αυτός είναι ένα έγκλημα που πληρώνεται άκριβά—και, όπως βλέπεις, πληρώθηκε!...

— Άγρια, η Ιουλιέττα ώρθώθηκε μπροστά στον πατέρα της:

— Τον σκότωσες;... Δολοφόνε!...

Χλώμιασε λίγο ο Καπουλέτος:

— Όχι, μεγάλα λόγια, αγαπημένη μου κόρη, αν θες να μνη έχης και σύ την τύχη του...

— Δε με νοιάζει πια για τίποτε!... Άγαπα, το Ρωμαιο!... Και μισώ έσένα και τα έγκληματικά σου σχέδια...

Προχώρησε άπάνω της άπειλητικός ο Καπουλέτος, με τα δάχτυλά του έτοιμα να γαντζώθουνε στο λαιμό της...

— Μη με φέρνεις στα άκρα!... της φώναξε βραχνά, άγρια. Μην εξαντλής τα τελευταία λείψανα της ύπομονής μου...

Είδε τα μάτια του κατακόκκινα να τη μαγνητίζουνε με το φοβερό τους βλέμμα. Είδε ότι η τελευταία της ώρα είχε φτάσει! Έκει μέσα, κανείς δεν θα πρόφτανε να τη βοηθήση, κανείς δε θα τολμούσε να υπη ανάμεσα στο φριχτό πατέρα της και σ' αυτήν...

— Όθ έπείνανε, εκεί, στραγγαλισμένη άλύπητα από τα σιδερένια δάχτυλα του Καπουλέτου!...

— Απότομα, άστραπιαία, ένα σχέδιο χύμησε στο παραγμένο της μυαλό... Ένα σχέδιο που της το υπάγούρευσε η άπόγνωση!

— Έπεσε στα γόνατα κι' άγκάλιασε τα πόδια του πατέρα της:

— Πατέρα!... του φώναξε. Συχώρεσέ με!...

— Εκπληκτος ο Καπουλέτος, την κύτταξε έτσι όπως σερνότανε ταπεινωμένη στα πόδια του:

— Να σε συχαρώσω;... τη ρώτησε.

— Ναί...

— Μετανοείς;...

— Ναί...

Τα δυο αυτά «ναί» ξεψύχασαν στα χλωμά χείλια της διαρρηχς κοπέλλας...

Ο Καπουλέτος δεν ένοουσε να πιστέψη τα αυτά του! Τέτοια μεταβολή...

— Μετανοείς που έλησες να κάνης κάτι παρα τή θέλησί μου;...

— Μετανοώ, πατέρα... Συχώρεσέ με...

— Παύεις να συλλογιέσαι αυτό τον έλεινό Μονταίικ;...

— Ένα ρίγος άγκάλιασε το κορμι της διαρρηχς κοπέλλας:

— Πατέρα... Σε παρακαλώ... Άσε με για σήμερα... Άσε με μόνη μου να σκεφτώ καλύτερα... Είναι τόσο απότομα όλ' αυτά... Άσε με να βάλω κάποια τάξι μέσα στο παραγμένο μου μυαλό...

Ο Καπουλέτος σκέφτηκε ότι, για τη στιγμή εκείνη, δεν έπρεπε να τραβήξη το σκoini... Η νίκη του, η πρώτη νίκη του άπάνω στην άγέρωχη και περήφανη κόρη του, θα μπορούσε να όλοκληρωθή, χωρίς άλλο, με την ύπομονή και την έπιμονή του.

— Καλά... της είπε. Σ' άφίνω μόνη σου να σκεφτής... Και σου όρκίζομαι ότι θα σου δώσω την πρώτη θέσι πάλι μέσα στην καρδιά μου, αν δεχτής να ύποταχτής όλοκληρωτικά στη θέλησί μου... Στη θέλησί μου, που θα σου χαρίση την ευτυχία...

Σταμάτησε για λίγο ο Καπουλέτος. Κι' ύστερα συνέχισε, με τα μάτια του που πετάγανε όργισμένες φλόγες:

— Αν όμως θέλησης να συνεχίσης το έπαναστατικό σου πείσμα, τότε...

Τόν έκοψε η Ιουλιέττα:

— Δεν είν' ανάγκη να με άπειλήσης

Κάθε έβδομάδα

Ο

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

με πολύχρωμη έκτύπωσι

Φωτο-Ύφσει

Σελίδες

84

πάλι, πατέρα... Σου ζήτησα να με συχαρώσης, και σου είπα ότι μετανόω... Για σήμερα μη ζήτης τίποτ' άλλο...

Σκέφτηκε κι' ο Καπουλέτος, ότι το πιο λογικό ήτανε να μην έπιμείνη προς το παρόν. Τράβηξε, λοιπόν, την κόρη του στην άγκαλιά του μ' άσυνήθιστη τρυφερότητα, και τη φίλησε στο μέτωπο. Η Ιουλιέττα έκλεισε τα μάτια της για να μη δείξη την άπερίγραπτη φρίκη που της προκάλεσε αυτό το φιλή...

— Πολύ καλά, κόρη μου... της είπε ο Καπουλέτος. Πείθομαι στα λόγια σου, και είμαι βέβαιος, ότι θα κάνης κάθε προσπάθεια για να μάς ευχαριστήσης έμάς τους γονείς σου που σε αγαπάμε, δίνοντας συνέχεια και στον έαυτό σου την ποθητή ευτυχία, σύμφωνα με τις άπαιτήσεις της μεγάλης σου γενιάς...

— Ναί, πατέρα...

— Και τώρα, θέλω να σου δείξω πόσο η μεταβολή στα αισθήματά μου άπέναντί σου είναι ριζική, ύστερα από τη δική σου την μεταβολή: Από αυτή τη στιγμή, είσαι έλεύθερη!...

— Έλεύθερη;...

— Ναί... Ο φρουρός φεύγει από την πόρτα σου, κι' η πόρτα σου ξεκλειδώνεται... Είμαι βέβαιος, ότι δε θα θέλησης με κανένα τρόπο να κάνης χρήση κακή της έλευθερίας σου... Άλλωστε, αυτό θανά έπικίνδυνο για σένα κι' έντελώς άσκοπο... Πριν κάνης το παραμικρό...

— Μη συνεχίσετε, πατέρα... τον έκοψε

— Έλεύθερη;...

— Ναί... Ο φρουρός φεύγει από την πόρτα σου, κι' η πόρτα σου ξεκλειδώνεται... Είμαι βέβαιος, ότι δε θα θέλησης με κανένα τρόπο να κάνης χρήση κακή της έλευθερίας σου... Άλλωστε, αυτό θανά έπικίνδυνο για σένα κι' έντελώς άσκοπο... Πριν κάνης το παραμικρό...

— Μη συνεχίσετε, πατέρα... τον έκοψε

— Έλεύθερη;...

— Ναί... Ο φρουρός φεύγει από την πόρτα σου, κι' η πόρτα σου ξεκλειδώνεται... Είμαι βέβαιος, ότι δε θα θέλησης με κανένα τρόπο να κάνης χρήση κακή της έλευθερίας σου... Άλλωστε, αυτό θανά έπικίνδυνο για σένα κι' έντελώς άσκοπο... Πριν κάνης το παραμικρό...

— Μη συνεχίσετε, πατέρα... τον έκοψε

— Έλεύθερη;...

— Ναί... Ο φρουρός φεύγει από την πόρτα σου, κι' η πόρτα σου ξεκλειδώνεται... Είμαι βέβαιος, ότι δε θα θέλησης με κανένα τρόπο να κάνης χρήση κακή της έλευθερίας σου... Άλλωστε, αυτό θανά έπικίνδυνο για σένα κι' έντελώς άσκοπο... Πριν κάνης το παραμικρό...

— Μη συνεχίσετε, πατέρα... τον έκοψε

— Έλεύθερη;...

— Ναί... Ο φρουρός φεύγει από την πόρτα σου, κι' η πόρτα σου ξεκλειδώνεται... Είμαι βέβαιος, ότι δε θα θέλησης με κανένα τρόπο να κάνης χρήση κακή της έλευθερίας σου... Άλλωστε, αυτό θανά έπικίνδυνο για σένα κι' έντελώς άσκοπο... Πριν κάνης το παραμικρό...

— Μη συνεχίσετε, πατέρα... τον έκοψε

— Έλεύθερη;...

— Ναί... Ο φρουρός φεύγει από την πόρτα σου, κι' η πόρτα σου ξεκλειδώνεται... Είμαι βέβαιος, ότι δε θα θέλησης με κανένα τρόπο να κάνης χρήση κακή της έλευθερίας σου... Άλλωστε, αυτό θανά έπικίνδυνο για σένα κι' έντελώς άσκοπο... Πριν κάνης το παραμικρό...

— Μη συνεχίσετε, πατέρα... τον έκοψε

— Έλεύθερη;...

— Ναί... Ο φρουρός φεύγει από την πόρτα σου, κι' η πόρτα σου ξεκλειδώνεται... Είμαι βέβαιος, ότι δε θα θέλησης με κανένα τρόπο να κάνης χρήση κακή της έλευθερίας σου... Άλλωστε, αυτό θανά έπικίνδυνο για σένα κι' έντελώς άσκοπο... Πριν κάνης το παραμικρό...

— Μη συνεχίσετε, πατέρα... τον έκοψε

— Έλεύθερη;...

— Ναί... Ο φρουρός φεύγει από την πόρτα σου, κι' η πόρτα σου ξεκλειδώνεται... Είμαι βέβαιος, ότι δε θα θέλησης με κανένα τρόπο να κάνης χρήση κακή της έλευθερίας σου... Άλλωστε, αυτό θανά έπικίνδυνο για σένα κι' έντελώς άσκοπο... Πριν κάνης το παραμικρό...

πάλι η Ιουλιέττα μ' ένα θλιμένο χαμόγελο. Δεν είναι ανάγκη να με άπειλήσετε, για να κάνω αυτό που... πρέπει!

— Το ξέρω και γι' αυτό δε λέω τίποτ' άλλο... Καί τώρα, σ' άφίνω για να σκεφτής μόνη σου την καινούργια όψι των πραγμάτων... Θα ξανάρθω αύριο για να μάθω πότε θα πρέπει να έπισημοποιήσουμε τους άρραβόνες σου με τον ευγενικό Πάρη...

Χλώμιασε η Ιουλιέττα:

— Καλά, πατέρα... Αύριο θα λέμε...

— Άντίο σου, λοιπόν, καλό μου κορίτσι...

— Έκανε να φύγη ο Καπουλέτος, η Ιουλιέττα όμως τον κράτησε από το μακίτι:

— Πατέρα... του ψιθύρισε.

Γύρισε ο Καπουλέτος:

— Τι είναι, κόρη μου;...

— Άφου είπες, ότι είμαι έλεύθερη, μωρό, να δώ την παραμάνά μου;...

Μιά περαστική άτσάλινη λάμψη σπάθισε το σκληρό βλέμμα του φοβερού εύπατρίδη:

— Την παραμάνά σου;... Έκανε.

— Ναί... Τώρα που είμαι εγώ έλεύθερη, δεν είναι βέβαια ούτε λογικό, ούτε δικαιο, να μένη εκείνη η φτωχεία φυλακισμένη...

Σκοτεινός, ο Καπουλέτος άποκρίθηκε:

— Η παραμάνά σου είναι πολύ πιο ένοχη από σένα στο συνέδημό μου...

— Γιατί;... τόλμησε να ρωτήση η κόρη.

— Γιατί, άντι να σε καθοδηγήση στο καλό, καλλιέργησε μέσα στην άθά σου ψυχή αισθήματα έπικίνδυνα...

— Δε φταίει η παραμάνά, πατέρα, για όλ' αυτά... Σας βεβαιώνω... Φταίω μόνο εγώ... Καί, μιά και συχωρήσατε έμένα, πρέπει να συχωρέσετε κι' εκείνη...

Κύτταξε ο Καπουλέτος, καθώς φιλούποτα την κόρη του:

— Την αγαπάς πολύ την παραμάνά σου... μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του. Ίσως πιο πολύ κι' από μάς, τους γονείς σου...

— Τι λέτε;... Είναι ποτέ δυνατόν αυτό; Όμως να: Την έχω συνηθίσει... Μόνη μου είμαι άνικανη ν' αντιμετώπισω τα πιο άπλά πράματα... Αυτή ξέρει από χρόνια τώρα να με περιποιήται, να με φροντίζει... Η στερήσι της μου φέρνει πραγματικό πελάγωμα...

Σταμάτησε λίγο η Ιουλιέττα και, φοβισμένη μήπως είχε προκαλέσει με την έπιμονή της καινούργια ύποψίες στο φοβερό πατέρα της, συνέχισε πιο σιγά:

— Άν όμως διαφωνήτε, δεν έχω καμιά άντίρρηση να στερηθώ για πάντα την παραμάνά μου, άρκει να σας ευχαριστήσω...

Το ύφος της, πούδειχνε τέλεια ύποταγη

— Πατέρα μου, αφού είμαι έλεύθερη μωρό, να δώ την παραμάνά μου; ρώτησε η Ιουλιέττα τον Καπουλέτο,

στis θελήσεις του, άφώπλισε έντελώς τόν Καπουλέτο:

— Καλά, λοιπόν... είπε μ' ένα συγκαταβατικό χαμόγελο. Θα δώσω διαταγή νά σου φέρουνε πάλι την παραμάνά σου... Και έλπίζω νά μ'η μετανοήσω γι' αυτό...

— Σας εύχαριστώ πολύ, πατέρα! Και σας υπόσχομαι ότι δέ θα σας δοθ' εύκαιρία νά μετανοήσετε...

Ξαναβίησε την κόρη του στά μαλλιά ό Καπουλέτος και βήκε.

Η 'Ιουλιέττα έμεινε μόνη της. Χίλιοι συλλογισμοί σφυροκοπούσανε τόν μυαλό της...

Ήταν έλευθερη! Μπορούσε ν' άνοιξη την πόρτα της, χωρίς νά δ'ή απ' έξω ένα φριχτό δεσμοφύλακα νά της άπαγορεύη αύστηρά την έξοδο... Με τί φοβερό αντίτιμο όμως θά πλήρωνε την έλευθερία της... Έπρεπε νά παντρευτή τόν Πάρη! Σ' αυτό, τ'όξερε, θά έπέμενε ό πατέρας της, με τό συνηθισμένο του άλύγιστο πείσμα... Ναι, μά, ώσπου νά άρραδωνιστή τόν Πάρη, είχε όλο τόν καιρό ν' αντιδράσει τώρα πού ήταν έλευθερη!

Βήματα άκούστηκαν δέξ από τό δωμάτιο, ή πόρτα άνοιξε, και μπήκε ή παραμάνά. Έμεινε γιά μιά στιγμή στό κατώφλι, τρέμοντας σύγκορμη... Ύστερα, κλείνοντας με δυνατούς λυγμούς προχώρησε με βήματα πού κλονίζόντουσαν, κι' έπεσε στην άγκαλιά της 'Ιουλιέττας!...

Οί δύο γυναίκες, ή γρηά κι' ή νέα, μείνανε γιά πολλή ώρα άμίλητες άνακατώνοντας τά δάκρυά τους σ' ένα κοινό ξέσπασμα της λύπης τους...

Ύστερα, ή 'Ιουλιέττα άπομακρύνθηκε λίγο, και πήγε νά κλείση την πόρτα, πού, μπαίνοντας ή παραμάνά την είχε ξεχάσει άνοιχτή. Γύρισε και τό κλειδί στην κλειδαριά, από μέσα κι' ύστερα γύρισε στην καλή της παραμάνά, πού την παρακολουθούσε με τά δακρυσμένα μάτια της φορτωμένα λατρεία...

Η 'Ιουλιέττα κύτταξε με συγκίνηση την παραμάνά της. Σέ δύο μέρες, ή καλή γυναίκα είχε τρομαχτικά, άπίστευτα καταβληθή... τό πρόσωπό της είχε χλωμιάσει κι' είχε άδυνατίσει, και πλατείες γρατζουνιές δείχνανε ότι οί άνδρωποι του σκληρού κι' άνάγητου Καπουλέτου είχανε τιμωρήσει την πιστή παραμάνά της μικρής τους κυράς...

— Καλή μου, άγαπημένη μου παραμάνά!... ψιθύρισε ή 'Ιουλιέττα με συγκίνηση, κυττάζοντας δακρυσμένη τη γυναίκα πού άγαπούσε πολύ περισσότερο από την ίδια

της τη μητέρα... Σέ κακομεταχειριστήκανε... Σέ βασάνισαν...

— Πολύ... ώμολόγησε με λυγμούς ή φτωχιά ή γρηά. Τόσο, πού φοβήθηκε ότι θά πεθάνω χωρίς νά σε ξαναδώ, λατρευτό μου κορίτσι...

— Τί κτηνωδία! φώναξε ή 'Ιουλιέττα γεμάτη άγανάκτηση. Νά βασάνισουν έσένα, πούσαι τόσο καλή...

— Όλο μου τό κορμί είναι γεμάτο πληγές... τώρα όμως δέ με νοιάζει πιά! σε είδα, είσαι καλά... Μπορώ νά πεθάνω ήσυχά...

Την άγκάλιασε πιό σφιχτά ή 'Ιουλιέττα. — Δέ θά πεθάνης άγαπημένη μου παραμάνά... της είπε με λατρεία. Θα ζήσης...

— Μά... περίεργο μου φαίνεται τό πώς ό πατέρας σου πρόσταξε νά μ' έλευθερώσουνε...

Χαμογέλασε πικρά ή 'Ιουλιέττα:

— Αφού έλευθερώσε έμένα, ψιθύρισε, ήτανε δυνατό νά κρατήσει έσένα φυλακισμένη;...

— Κι' έσένα... Πώς σ' άφισε;...

Κατέβασε τά μάτια της ή 'Ιουλιέττα: — Μ' άφισε... μουρμούρισε. Μ' άφισε... γιατί τού υποσχεθήκα ότι θά δεχτώ τόν Πάρη γιά άντρα μου!...

— Τόν Πάρη γιά άντρα σου;! φώναξε κατάπληκτη ή παραμάνά. Άκουσα καλά, ή μήπως έκανα λάθος;...

— Όχι! άκουσες καλά... Μόνο πού...

Σταμάτησε ή 'Ιουλιέττα.

— Μόνο πού... τη ρώτησε ή παραμάνά. Έσκυψε πρὸς τό μέρος της ή 'Ιουλιέττα, και της μουρμούρισε πολύ σιγά, με προφύλαξι στό αὐτί:

— Μόνο πού... υποσχεθήκα ψεύτικα!...

— Ψεύτικα!...

— Σιγά, καλή μου παραμάνά, γιατί και οί τοίχοι έχουνε αὐτιά... Μπορεί νά μάς άκούση κανείς, νά τό π'η τού πατέρα μου, κι' αὐτή τη φορά σου ορκίζομαι ότι δέν τη γυλάνουμε, κι' εσύ, κι' εγώ!...

— Άνατρίχισε ή φτωχιά ή παραμάνά: — Ά, όχι άλλο ξύλο!... ψιθύρισε. Δέν τό άντέχω άλλο ξύλο!...

— Έννοια σου, δέ μάς άκούνε... Μη φοβάσαι... την καθυσάλασε ή 'Ιουλιέττα. Η πόρτα είναι κλειδωμένη, κι' οί τοίχοι πολύ χοντροί!...

— Λοιπόν; Γιά πές μου... Έχεις κανένα σχέδιο;...

— Τό τελευταίο άπελπισμένο σχέδιο! άποκρίθηκε μελαγχολικά ή 'Ιουλιέττα. Έτσι, με την ψεύτικη ύποταγή στη θέλησι

τού πατέρα μου, έλπίζω ότι θά καταφέρω νάρθω σε κάποια καινούργια έπαφή με τόν άγαπημένο μου Ρωμαίο, και νά μπορέσουμε οί δύο μας ν' άποφασίσουμε τί πρέπει νά κάνουμε...

— Και... πώς θά γίνη αὐτή ή έπαφή μεταξύ σας;...

— Άγκάλιασε σφιχτά την πιστή γυναίκα ή 'Ιουλιέττα και της μουρμούρισε στό αὐτί:

— Με σένα, καλή μου παραμάνά!...

— Άνατρίχισε ή άγαθή γρηά:

— Με μένα;!... είπε τρέμοντας. Ά, όχι!... Νά ζήσης, μικρή μου 'Ιουλιέττα, μη με άνακατέψης άλλο σ' αὐτή την ύπόθεσι...

— Δέ θές νά με βοηθήσης;... τη ρώτησε γεμάτη άπογοήτευσι ή 'Ιουλιέττα.

— Καί τη ζωή μου είμαι πρόθυμη νά δώσω γιά σένα!... Τό ξέρεις... Όμως νά: Δέν τά άντέχω άλλο τά βασανιστήρια...

— Θές, λοιπόν, νά πεθάνω;...

— Νά πεθάνης;... Όχι! Όχι!... Θέλω νά ζήσης!...

— Νά ζήσης;... Νά ζήσης εύτυχισμένη... Λοιπόν, ξέρεις ότι δέ μπορώ νά ζήσω εύτυχισμένη παρά μόνο στό πλευρό τού Ρωμαίου μου!... Ό έρωτάς μου γι' αὐτόν έχει γίνει μέσα μου πίστι, θρησκεία! Και νά θέλω, δέ μπορώ νά τόν άπαρνηθώ... Άν δέν τόν πάρω άντρα μου, τί νά την κάνω τη ζωή;...

Δακρυσμένη, ή καλή παραμάνά έπιασε τά χέρια της άγαπημένης της 'Ιουλιέττας και τάσφισε δυνατά μέσα στά δικά της:

— Καλά, γλυκό μου παιδί... μουρμούρισε. Θα κάνω ό,τι θές...

Γεμάτη ένθουσιασμό, την άγκάλιασε και τη φίλησε ή έρωτευμένη κοπέλλα:

— Σ' εύχαριστώ, καλή μου παραμάνά!... της είπε. Σ' εύχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά... Τώρα είμαι σίγουρη ότι, με τη βοήθεια τού Θεού και με τη δική σου, θά κερδίσω—έπί τέλους!— την εύτυχία, τόν έρωτα...

Χαίδεψε τά μαλλιά της 'Ιουλιέττας ή παραμάνά και της είπε:

— Τώρα όμως, πρέπει νά σκεφτούμε πώς πρέπει νά ένεργήσουμε... Μας άφισε, βέβαια έλευθερες ό πατέρας σου, αλλά, χωρίς άλλο, θάχ' βάλεϊ άνθρώπους του νά μάς παρακολουθούνε από κοντά, νά κατασκοπεύουν άόρατοι κάθε πράξι μας... Πρέπει νά χουμε τά μάτια μας τέσσερα...

— Ναι, σ' αὐτό έχεις δίκιο... Πρέπει νά προσέξουμε...

— Πρέπει πριν άπ' όλα νά μη βγώ σήμερα από τό σπίτι... Νά μ'η φανή ότι, μόλις μ' έλευθερώσανε, και μόλις σε είδα, έτρεξα άμέσως πούδς ξέρει πού... — Και πότε θά πάς νά βρής τό Ρω-

μαίο;...

— Άσε νά περάση ή σημερινή, κι' ίσως άκόμα ή αύριανή μέρα... Νά πειστούνε ότι δέν έχουμε κακές προθέσεις, κι' έτσι νά χαλαρώσουνε λίγο την προσοχή τους πάνω μας...

— Δέν άκουσες όμως, καλή μου παραμάνά;... έκανε με φωνή πούτρεμε ή 'Ιουλιέττα.

— Τί ν' άκούσω;...

— Ότι αύριο θάρ' ή πατέρας μου νά με ρωτήσει πότε θά δεχτώ νά γίνουν οί άρραδώνες μου με τόν Πάρη...

— Δυστυχία!... Όμως και σύ θά κυτάξης ν' άναβάλης την προθεσμία...

— Με πρία αίτία;...

— Θα κάνης την άρρωστη... Θ' άρχισης μάλιστα από σήμερα... Θα πείσης στό κρεβάτι, θά φωνάξω εγώ τη μητέρα σου, θά ζητήσω νά σου στείλουνε τό γιατρό... Δικαιολογείσαι, φτωχό μου κορίτσι, ν' άρρωστήσης ύστερα από τόσα πού τράδηξες!...

— Καλά... Έτσι θά γίνη... Καί θ' άποφύγουμε την άπάντησι στόν πατέρα μου, θά κερδίσουμε καιρό...

— Πέσε λοιπόν στό κρεβάτι σου, άγαπημένο μου παιδί, κι' εγώ θά πάω νά φωνάξω τη μητέρα σου...

Έπεσε, πραγματικά, στό κρεβάτι ή 'Ιουλιέττα, κι' ή παραμάνά έφυγε και πήγε νά είδοποίηση τη μητέρα της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΛΘ'

Η 'Η άρρώστεια' της 'Ιουλιέττας κράτησε δύο-τρεις μέρες. Ό γιατρός τού Καπουλέτου πρόσταξε ήσυχία, συλλογισμούς, στά πόδια και άφάμαξι με βέλλες! Έκανε και μερικά έξορκια με τη μαγική λέξι 'Αμ-πράκαντάμπρα', πού νομιζόντανε τότε ότι

είχε θαυματοργές ιδιότητες, και βοηθούσε θετικά τούς γιατρούς τού Μεσαίωνα στη γιαιτρεία τών άρρώστων τους, γραμμένη σε ανάστροφο τρίγωνο...

Και, πραγματικά, ή 'Ιουλιέττα «καλυτέρευε». Σ' αυτό όμως συντέλεσε, πιό πολύ κι' από την καθαλιστική λέξι κι' από τό γιατρό, ή παραμάνά της, πού, βγαίνοντας τό βραδάκι της δεύτερης μέρας, δίδεν γιά νά πάν νά έπισκεφθή μιά συγγενίσια της, πήγε και βρήκε τόν ξάδερφο τού Ρωμαίου τόν Μπενδόλιο.

Ό πιο καλός φίλος τού Ρωμαίου τη δέχτηκε με άνυπόκριτη χαρά:

— Έπί τέλους! φώναξε μόλις την είδε. Τί έγινες τόσον καιρό;... Τί κάνει ή 'Ιουλιέττα;... Ό Ρωμαίος έχει τρελλαθή από την άγωνία του...

— Ρωτάς αν ήμαστε έλευθερες;... ψιθύρισε ή παραμάνά.

— Ήσαστε, λοιπόν, φυλακισμένες;...

— Ήσαστε, Μπενδόλιο.

— Καί τώρα σας έλευθερώσανε;...

— Ναι...

— Πώς αὐτό;...

— Άναστένανε ή καλή ή παραμάνά:

— Μας έλευθερώσανε, αφού ή 'Ιουλιέττα υποσχεθήκε ότι θα... παντρευτή τόν Πάρη!...

Ό Μπενδόλιο χλώμιασε, και πήδηξε όρθός, μισοτραβώντας τό σπαθί του από τη θήκη:

— Τόν Πάρη;! Τρελλάθηκες, παραμάνά;... φώναξε.

Κύτταξε γύρω της με προφύλαξη ή καλή γυναίκα και ψιθύρισε στό αὐτί τού φίλου τού Ρωμαίου:

— Τό είπε ψέματα...

— Ψέματα;... Καί γιατί τό είπε;...

— Γιατί, αν δέν τόλεγε, δέ θά βρισκόμουν εγώ αὐτή τη στιγμή εδῶ νά σου μιλάω...

Καθυσχασμένος ό Μπενδόλιο έσπρωξε τό σπαθί του στη θήκη του.

— Ά, έτσι... είπε. Κι' εγώ πού νόμισα ότι μάς πρόδωσε ή 'Ιουλιέττα!...

— Η 'Ιουλιέττα δέν προδίνει τόν άγαπημένο της κι' ούτε θά τόν προδώσει, ποτέ!... βεβαίωσε ή παραμάνά με δύναμι. Καί γι' αὐτό σήμερα μ' έστειλε σε σένα... Φοβήθηκα νά πάω νά βρώ τό Ρωμαίο τόν ίδιο, μήπως με παρακολουθούν...

— Κι' εγώ τό ίδιο είμαι με τό Ρωμαίο... Τό ξέρεις καλά πόσο τόν άγαπάω... πιό πολύ κι' από τόν άδερφό μου, πιό πολύ κι' από τόν εαυτό μου τόν ίδιο...

— Τό ξέρω... Λοιπόν, ή κατάστασι είναι αὐτή: Η 'Ιουλιέττα έχει υποσχεθή στόν πατέρα της ότι θά παντρευτή τόν Πάρη γιά νά κερδίσει καιρό... Ό Ρωμαίος τί θά κάνει;...

— Τί άλλο από τό νά την παντρευτή αὐτός ό ίδιος;!...

— Καί πώς θά την παντρευτή;... Πρέπει νά συνεννοήσουμε έμείς τί πρέπει νά γίνη, μιά και οί δύο έρωτευμένοι μας είναι άδύνατο νά συναντήσουν ό ένας τόν άλλον και νά τά άποφασίσουν οί ίδιοι...

Ό Μπενδόλιο έμεινε γιά λίγο σκεπτικός. Τό ζήτημα είναι πολύ σοβαρό... είπε. στό τέλος. Καί δέ μπορώ, καλή μου παραμάνά, νά πάω καμιά άπόφαςι εγώ!... Περιμένε νά συνεννοηθώ με τό Ρωμαίο...

— Δέ μπορώ νά περιμένω... άποκρίθηκε ή παραμάνά. Δέν ξέρω αν θά είμαι έλευθερη αύριο νά σε ξανασυναντήσω... Τώρα πρέπει ν' άποφασίσης έσύ...

— Μόνος μου;... Ποτέ! Περιμένε τουλάχιστον νά πάω νά σου φέρω τόν ίδιο τό Ρωμαίο νά μιλήσης μαζί του...

Έμεινε πραγματικά ή παραμάνά στό σπίτι τού Μπενδόλιο, κι' εκείνος έφυγε τρέχοντας με τό αλόγό του. Δέν πέρασε μισή ώρα, και γύρισε με τρελλό καλπασμό μαζί με τό Ρωμαίο...

Μόλις είδε την παραμάνά ό γυιός τού Μοναίικη έτρεξε και της άρπαξε με λαχτάρα τά χέρια:

— Παραμάνά, της είπε, μίλα μου γιά τη λατρεμένη μου!...

Πήρε την καλή παραμάνά στην άγκαλιά του, κι' άρχισε νά τη φιλάει στό χέρι, στό μάτι!...

— Φιλάω τά χέρια πούχουνε την άσσυγκριτη εύτυχία νά τη χαιδεύουνε, τά μάτια

πού την κυττάνε... μουρμούριζε σαν τρελός. Ό Μπενδόλιο, πιό ψυχραιμος από τό φίλο του, τόν χτύπησε στην πλάτη:

— Έλα, άσε τίς τρυφερότητες και σκέψου τί θά κάνης... Άλλοιώς, ό Πάρης θά σου την κλέψη την 'Ιουλιέττα!...

Χλώμιασε φοβερά ό Ρωμαίος κι' έβαλε τό χέρι του στη λαθή τού σπαθιού τού:

— Ποτέ!... φώναξε άγριος. Ποτέ όσο ζω εγώ δέ θά μού πάρη κανέναν την 'Ιουλιέττα μου, πού ανήκει μόνο κι' άποκλειστικά σε μένα!...

— Ναι, μά ό πατέρας της την πιέζει νά δεχθή αὐτό τό γάμο...

— Ό πατέρας της έχει άνοίξει φοβερούς λογαριασμούς μαζί μου!... ψιθύρισε με βουδή άπειλή στη φωνή του ό Ρωμαίος. Καί δέν ξέρω με τί τρόπο θά τούς ξεφλήσω...

— Κανονικά, θάρ' επε νά τούς ξεφλήσω με τη ζωή του! είπε σκοτεινός ό Μπενδόλιο. Αὐτό όμως, βλέπεις, δέ γίνεται...

— Όχι, δέ γίνεται!... είπε με άπογοήτευσι ό Ρωμαίος. Ό πατέρας της άγαπημένης μου είναι γιά μένα σεβαστός... Η ζωή του μου είναι ιερή...

— Λοιπόν, άποφάσισε τί άλλο πρέπει νά κάνουμε... είπε ό Μπενδόλιο ένεργητικά. Δέ μάς παίρνει ό καιρός... Πρέπει νά ένεργήσουμε κεραυνόβόλα!...

— Νά ένεργήσουμε... Πρέπει νά βρούμε τόν πάτερ-Λαυρέντιο, νά μάς παντρέψη άμέσως!...

— Ναι, ναι... Έτσι πρέπει νά γίνη... συμφώνησε ή παραμάνά. Τρέξε νά τόν βρής σήμερα, κι' αύριο κίολα νά σας παντρέψη!...

— Έτσι θά γίνη... Αύριο τό βραδάκι θά μάς περιμένει ό πάτερ-Λαυρέντιος γιά νά μάς παντρέψη...

— Λοιπόν, τί νά π'η της 'Ιουλιέττας;... — Νά της π'η ότι αύριο τό βράδυ, μόλις βασιλέψη ό ήλιος, θά την περιμένω δέξ από την εκκλησία της Παναγίας...

— Έν τάξει... είπε ή παραμάνά. Θάρ'ω κι' εγώ, ώραίο μου άρχοντόπουλο, γιατί, καταλαβαίνεις, ύστερα από τη φευγάλα της 'Ιουλιέττας, αν μείνω εγώ, ό Καπουλέτος θά με πνίξη με τά ίδια του τά χέρια!...

— Κι' εσύ θά μάς άκολουθήσης, καλή μου παραμάνά... της άποκρίθηκε ό Ρωμαίος με συγκίνηση, σφίγγοντας τά δύο της χέρια. Έσύ θάσαι, όπως και τώρα, ή πιστή συντροφιά της χρυσής μου γυναικούλας...

— ...Κι' εσύ θά νταντέψης με αύριο τά παιδιά τους!... συμπλήρωσε κλείνοντας πονηρά τό μάτι του ό Μπενδόλιο.

— Έτσι, λοιπόν, αύριο τό βραδάκι δέξ από την εκκλησία της Παναγίας ξανάπε ό Ρωμαίος. Είμαστε συμφωνοί, καλή μου παραμάνά;...

— Συμφωνοί... Θάρ'ουμε και οί δύο μας... άποκρίθηκε ή παραμάνά. Καί τώρα, αντίο σας... Φεύγω...

— Άντε, πήγαινε, καλή μου παραμάνά, και πέστα δλ' αὐτά στην 'Ιουλιέττα μου... Όσο γιά μένα, τρέχω νά συνεννοηθώ με τόν πάτερ-Λαυρέντιο...

Έφυγε, λοιπόν, ή παραμάνά, και, με προφύλαξη πολύ, προσέχοντας νά μ'η τή δούν, γύρισε από στενά δρομάκια πνιγμένα μέσα στη νύχτα στό μέγαρο τών Καπουλέτων.

Ανέθηκε στό δωμάτιο της 'Ιουλιέττας, και της είπε τά νέα. Η ώραία κοπέλλα πήδηξε λάμποντας από χαρά στό λαιμό της καλής της παραμάνας και τη φίλησε γεμάτη ένθουσιασμό και στά δύο της μάγουλα...

— Έπί τέλους! φώναξε. Πλησιάζω πιά, νομίζω, στην εύτυχία!...

Η καλή παραμάνά έκανε τό σημείο τού σταυρού:

— Η Παναγία νά μάς βοηθήση... μουρμούρισε.

— Λοιπόν, αύριο τό βραδάκι θάρ'αστε έτοιμες και σύ και γώ... Καί κατά τις έορτά θά ξεκινήσουμε γιά την εκκλησία της Παναγίας, εκεί πού θά μάς περιμένει ό άγαπημένος μου Ρωμαίος...

Ενώ μιλάανε όμως οί δύο γυναίκες, ένα βαρύ βήμα άκούστηκε έξω από την πόρτα τού δωματίου, ή πόρτα άνοιξε, και στό άνοιγμα της φάνηκαν δύο άντρες. Άντικρύζοντας τους, ή 'Ιουλιέττα κι' ή παραμάνά δέν καταφέρανε νά πνίξουνε μιά διπλή κραυγή: Ήταν ό Καπουλέτος κι' ό Πάρης!...

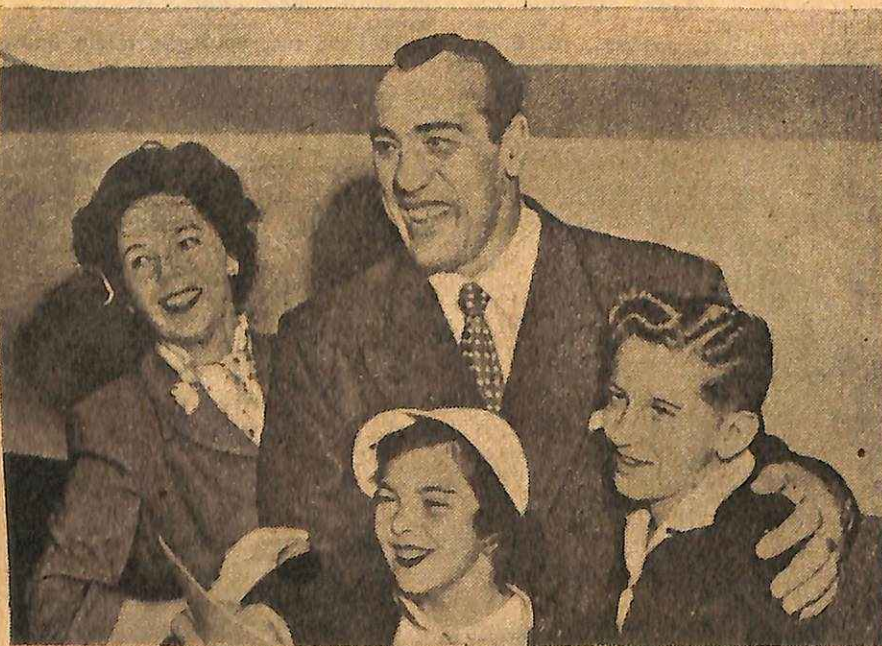
Ό σκληρός άρχοντας προχώρησε μέσα στό δωμάτιο, σκοτεινός, άνεξιχνίαστος. Ό Πάρης έμεινε κοντά στην πόρτα, άμίλητος, κυττάζοντας με άπληστα μάτια την ώραία κόρη πού τού προωρ'ιζανε γιά γυναίκα του...

— 'Ιουλιέττα, είπε ό Καπουλέτος, ήρθαμε σήμερα με τόν άρραδωνιαστικό σου γιά νά σου πούμε ότι άποφασίσαμε νά συνσημείψουμε σημαντικά την ήμερομηνία τού γάμου...

Πελιδνή, ή φτωχεία κοπέλλα ψέλλισε:

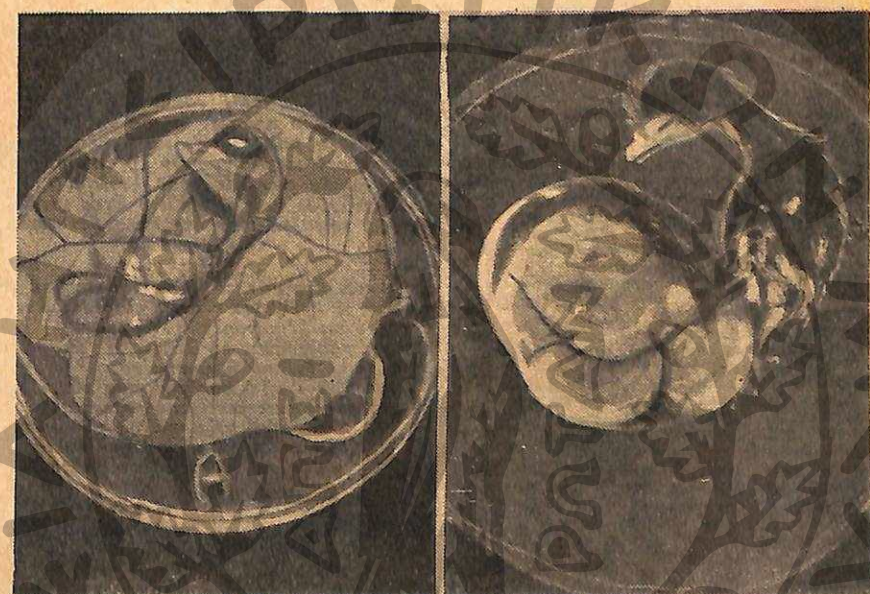
— Μά... μού είχατε π'η, πατέρα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΟ ΡΙΝΓΚ ΣΤΗΝ ΘΘΟΝΗ

Ό Πρίμο Καρνέρα, ό περίφημος 'Ιταλός πρωτοπυμάχος, πού πριν από μερικά χρόνια πολιτογραφήθηκε Άμερικανός, ξαναγύρισε τώρα στην πατρίδα του μαζί με την γυναίκα του και τά δύο του παιδιά, την Μαρία 10 χρόνων και τόν Ουμβέρτο 12. Ό Καρνέρα πρόκειται ν' άρχισ'η τώρα στη Ρώμη μιά νέα καρριέρα, ως άστέρι τού Ιταλικού κινηματογράφου.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Σ' ένα άμερικανικό Ινστιτούτο, ό έρευνητής Γουόρεν Ρόθ κατάφερε νά πάρη μιά σειρά από φωτογραφίες, στις όποιες φαίνεται καθαρά ή εξέλιξι τού έμβρυου ενός άνδρος χήνας, μέσα στην κλωσσομηχανή. Από την τέταρτη ήμέρα, σύμφωνα με τίς φωτογραφίες αυτές, τό έμβρυο άρχίζει νά διαμορφώνεται και ν' άναζητά την τροφή του γιά την περαιτέρω εξέλιξι του μέσα στό σάβφο τού άνδρου. Τη 12η ήμέρα έχει πάρει κίολας όλα τά χαρακτηριστικά τού γεσσού (άριστερά) και τη 18η έχει διαμορφώσει όλα τά μέλη τού κορμιού του (δεξιά). Την 28η σπάει τό σάβφο και βγαίνει.

Ο «ΤΡΕΛΛΟΣ» του Ιταλικού χωριού

Μιά δραματική ιστορία του πολέμου

Μιά καλή Γερμανίδα, η Γεραλδίνη Σαίφελ, που μισούσε το χιτλερικό καθεστώς κι' έργαζότανε για την καταστροφή του, άφηγεται καταπέρω την αληθινή συγκινητική «πολεμική» ιστορία της.

«Όταν τὸ σκέπτομαι, δὲν μπορῶ καὶ σήμερα ἀκόμη νὰ πιστέω, πὼς ἐγὼ εἶμαι ἐκείνη που ἐξῆσα τὴν ἱστορία, ποὺ θὰ σὰς διηγηθῶ. Γιατί, σὲ ἀλήθεια, δὲν ἦταν μὴ ἀπλή ἱστορία, ἀλλὰ ἕνα θαῦμα! Ἀφήστε με ὁμῶς νὰ σὰς διηγηθῶ τὰ πράγματα ἀπ' τὴν ἀρχή. Στὰ γενέθλια τῆς καλύτερης φίλης μου, γινώρισα τὸν ἄντρα, ποὺ ἀγάπησα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιάς μου. Ἦταν τότε Νοέμβριος τοῦ 1942.

Ἐνα χρόνιο ἀργότερα παντρευθήκαμε ἀπλά, χωρὶς ἐπιδείξεις, ὅπως ταιρίαζε σ' ἕναν πολεμικὸ γάμο. Σὲ λίγο θὰ χωρίζαστε. Σὲ 14 ἡμέρες ὁ ἄντρας μου ἔφυγε γιὰ τὸ μέτωπο καὶ ἐξ ἡμῶν ἀκρίβως μετὰ τὸ γάμο μου ἔπαυσε τὸ τραγικὸ μῆνυμα: Ὁ ἄντρας μου εἶχε σκοτωθῇ...

Ἡ θύελλα τοῦ πολέμου μὲ παρέσυρε κι' ἔμεινα μακριὰ ἀπ' τὴν πατρίδα μου. Τὸ 1945 βρέθηκα κοντὰ σὲ μιά φιλική μου οἰκογένεια, ποὺ μὲ δέχθηκε μὲ συμπόνια. Τὸ Τρίτο Ράιχ τοῦ Χίτλερ εἶχε συντρίβῃ. Πένθος, στερήσεις καὶ ἀπελπισία ἦταν τότε ἡ κληρονομιά του. Τὴ στιγμή αὐτὴ ὁμῶς περίμενα ἐγὼ, ἀπὸ μῆνες τώρα, γιὰ ν' ἀρχίσω τὶς ἐρευνες γιὰ τὸν ἄντρα μου. Μοῦ εἶχαν πῇ πῶς ἦταν θαμμένος κάπου σὲ στρατιωτικὸ νεκροταφεῖο ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ τῆς περιοχῆς τοῦ Μιλάνου. Δὲν ἦταν ὁμῶς καὶ τόσο εὐκόλο, γιὰ μιά γυναίκα, νὰ περάσῃ, τὸ 1948, κρυφὰ τὰ ἰταλικά σύνορα. Μὲ θάρρος καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἰταλικῆς γλώσσας, ποὺ ξέρω καλὰ, τὰ κατάρρεσα καὶ μὴ ἡμέρα ἔφτασα σὲ τὸ μικρὸ νεκροταφεῖο.

Ἡ μάστις μου ἀπελπισμένη, ἀγκάλιασε τίς ἐκατοντάδες τῶν τάφων τοῦ μικροῦ νεκροταφείου. Κάτω ἀπ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ἀναπαύονταν καὶ ὁ ἄντρας μου. Στὴ σκέψι αὐτὴ δὲν ἄντεξα καὶ σωριάστηκα κάτω στὸ ὕψος χῶμα. Κι' ἔκλαψα πικρά...

Μιά μέρα, οἱ φίλοι μου μὲ πληροφόρησαν πὼς σ' ἕνα γειτονικὸ χωριὸ βρισκόταν σὸ σπίτι μίας φτωχῆς ἰταλικῆς οἰκογένειας, βαρεὰ ἀρρώστος, ἕνας Γερμανὸς στρατιώτης. Τὸν ἔχαν κρύψει, γιὰ τὴν κατάστασίν του ἦταν πραγματικὰ ἀξιοβηθήσιμη.

— Ἐχεῖ κατὶ ἐδῶ... μού ἔπεε ἕνας ἴταλὸς φίλος μου, δείχνοντας τὸ μέτωπό του.

— Εἶναι τρελλός; ρώτησα.

— Ὄχι, ἀλλὰ δὲν θυμάται οὔτε τ' ὄνομά του!...

Οἱ φίλοι μου μὲ ὡδήγησαν ὥς τὸ ἰταλικὸ χωριουδάκι ὅπου βρισκόταν ὁ ἀρρώστος συμπατριώτης μου. Μήκαρ, με σ' ἕνα φτωχικὸ, ἀλλὰ κατακάθαρο σπίτι. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μὲ ὡδήγησαν σὲ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου. Ἀνοίξαν τὸν πόρτα καὶ μῆκαρ. Τὸ παράθυρό ἦταν κλειστὸ καὶ σὲ μισοσκόταδο δὲν ἔβλεπνα παρὰ μόνον ἕνα κορμὶ ἐσπλυνμένο σ' ἕνα κρεβάτι. Ὅταν ἡ νοικοκυρὰ ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ τὸ φῶς πλημμύρισε τὸ δωμάτιο, στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τοῦ ἀρρώστου ἀναγνώρισα τὸν ἄνδρα μου!

Παρακάλεσα ὅλους νὰ βγοῦν γιὰ μιά στιγμὴ ἐξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο κι' ἔπειτα πλησίασα τὸ κρεβάτι, πέρα στὸ χέρι τοῦ ἀνδρα μου σφίχτὰ στὰ χεῖρά μου, ἐσκυφα, τὸν φίλησα καὶ τοῦ ψιθύρισα στ' αὐτὴ ὅλα τὰ χαιδεύοντά λόγια, ποὺ ποτέγεα τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦμασταν μαζί.

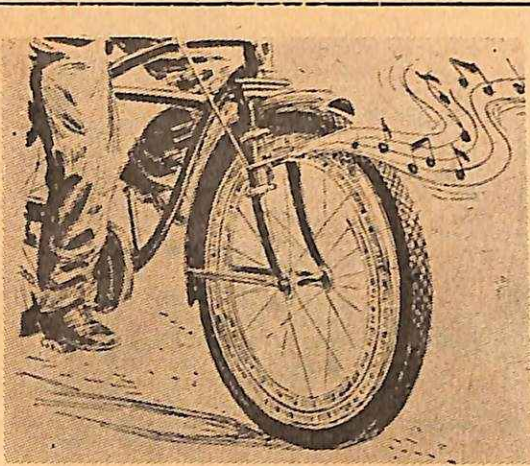
Ἐκείνος σὲ λίγο ἀνοίξε, σιγὰ-σιγὰ, τὰ μάτια του καὶ μὲ κύτταξε μὲ βολὰ βλέμμα στὴν ἀρχή. Ἐπειτα ὁ μὸς ἡ καθ' ἑαυτὴν ματιά του, μὲ πλημμύρισε ἀπὸ εὐτυχία.

Ἡ συγκίνησή του, ποὺ μὲ ξαναεἶδε, ἔτσι ἐσφινκὰ, μπροστὰ του, ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε τοῦ ξανάφερε σιγὰ-σιγὰ τὴ μνήμη του.

Δὲν ἦταν πιά τρελλός!...

Φυσικὰ, γιὰ νὰ γίνῃ τελείως καλὰ, πέρασε ἀκόμη πολὺς καιρὸς, μὰ κατόπιν γυρίσαμε εὐτυχισμένοι κι' οἱ δύο σπὶς οἱ μας.

ΓΕΡΑΛΔΙΝΗ ΣΑΙΦΕΛ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΚΛΑΕΘΝ

Στὴν Ἀμερική ὅπως καὶ στὴν Ἀθήνα ἀπαγορεύονται τὰ κλάδων τῶν αὐτοκινήτων ὅχι ὁμῶς καὶ ἡ μουσικὴ τους. Γιὰ τὴν ἀντικατάστασιν λοιπὸν τῶν κλάδων καὶ γιὰ τὸ... ἐξήγημα τῶν διαστάσεων ποὺ περπατοῦν ἀρρημένοι τοὺς δρόμους, ἕνα ἐξαπτάσμιον μοτοσυκλετῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐφορμᾶται ἀπὸ τὸν μπροστινὸ τροχὸ μιά φωταγωγά με ἐγκρίστη μουσική. Ὁ μοτοσυκλετιστὴς μόλις ἀντιληφθῇ κανέναν ἀρρημένο πεζό, πᾶζει ἕνα κουμπὶ καὶ ἀμέσως μιά μουσικὴ ἐκπέμπεται ἀπὸ τὴ ράδα τῆς μοτοσυκλετῆς του. Τὴ μουσικὴ αὐτὴ, ἄλλωστε, μπορεῖ ὁ μοτοσυκλετιστὴς νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ γιὰ προσωπικὴ του τέρψι, ὅπως συμβαίνει καὶ τὰ ραδιόφωνα ποὺ ὑπάρχουν στ' αὐτοκίνητα. Δὲν σὰς φαίνεται πολὺ πρακτικὴ αὐτὴ ἡ ἐφεύρεσι;

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τὸ τραγοῦδι τῆς καρδιάς

Τῆς καρδιάς μου τὸ τραγοῦδι θὰ σοῦ πῶ,
τὸ τραγοῦδι τῆς καρδιάς μου κι' ἀκούσε το,
τραγοῦδιέται σ' ἕναν ὁμορφὸ σκοπὸ
καὶ ρεφραῖν ἔχει τὴ λέξι: «σ' ἀγαπῶ»
κι' ἀκούσε τὸ καὶ ξανά τραγοῦδιέσε το!...
Τὸ τραγοῦδι τῆς καρδιάς μου τὸ γλυκό,
μὴ θαρρῇς ὅτι σὸ λέω γιὰ νὰ παίξω,
τόχω μέσα μου κρυφὸ καὶ μυστικὸ
κι' ἀπὸ τόσο μου καυμὸ ἐρωτικὸ
σοῦ τὸ λέω, γιὰτὶ πιά τὸ ξέρω ἀπ' ἔξω!...

*

Ἔλα, ἀγάπη μου... Δὲν εἴμαστε παιδιὰ,
μὲ τὰ αἰσθηματὰ μας νὰ παίζομελαίμε,
τὸ τραγοῦδι τῆς σὰν λέη μιά καρδιά,
κάποια ἥσυχη καὶ ξένοιαστη βραδυά,
νὰ τὸ ἀκούμε πρέπει, δίχως νὰ μιλάμε...
Οἱ καρδιές μας ξέρονται πάντα ἕνα τραγοῦδι,
ποῦ μπορεῖ σὺν γὰ νὰ μὴν τὸ τραγοῦδουν,
εἶναι ὁρατοὶ σὰν δλοδρόσο λουλουδι,
σὰν λουλουδι ποὺ βελούδινο ἔχει χνοῦδι
καὶ μὲ πέταλα, ποὺ λές πὼς δὲν μαδοῦν!...

*

Τῆς καρδιάς μου τὸ τραγοῦδι θὰ σοῦ πῶ
ποῦναι πάντα τόσο ὠραία ταιριασμένο,
θλιβερό πολλές φορές ἡ χαρωπὸ,
ποῦ ρεφραῖν ἔχει τὴ λέξι: «σ' ἀγαπῶ»,
εἴτε εἶναι ζωντὸ ἢ πολεμένο.
Τὸ τραγοῦδι τῆς καρδιάς μου τόχει μάθει
ὅλη τώρα ἡ φτωχικὴ σου γειτονιά.
γιὰτὶ βγαίνει ἀπ' τῆς ψυχῆς μου κάποια βάθνη
κι' ὅπως βγαίνει, τὰ γλυκὰ μου ὄνειρα πλάθει
νὰ τ' ἀκούσῃ κι' ἡ καλὴ μου ὁμορφονιά!...

*

Ἀκούσε το!... Τὸν καυμὸ μου ψιθυρίζει,
τὸν καυμὸ μου τὸ φτωχό, τὸν πληγωμένο
κάθε βράδυ τὴν ἐλπίδα μου χαρίζει
κι' ἔχει μάθει «σ' ἀγαπῶ» μὲ νοσημορξίη
μὲ τὸν ἴδιον τὸ σκοπὸ, τὸν κούρασμένο...
Κι' εἶναι τόσο κούρασμένος, ποὺ μπορεῖ
κάποια βραδυά ἀπ' τὸν βραχνὰ νὰ μ' ἀπαλλάξῃ
νὰ ἔξῃ ἄλλῃ μελωδίᾳ τρυφερῇ
κι' ἡ καρδιά μου, λίγο ἂν γίνῃ πονηρὴ
τὸ παλιὸ τῆς τὸ τραγοῦδι... νὰ τὸ ἀλλάξῃ!...

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ ποῦ δὲν χολᾶνε ποτέ

Ἡ ραδιενέργεια στελεώνει
τὰ μικρόδια

Γιὰ νὰ κἀν τοὺς φίλους του νὰ σαστίζουν, ἕνας ἐπιστήμων τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μίτσιγκαν ἔχει πάντα στὴν τσέπη του ἕνα λουκάνικο φτιαγμένο πρὸ ἑνὸς ἔτους, ποὺ διατηρεῖται ὁμῶς ὁλόφρεσκο, γιὰτὶ ἔχει ὑποβληθῇ σὲ ἀτομικὴ ἀκτινοβολία!

Ὅπως ξέρουμε, τὰ τρόφιμα — καὶ ὅς κι' ὅλες οἱ ὀργανικὲς οὐσίες — περιέχουν μικρόδια, ποὺ προκαλοῦν τὴν ἀποσύνθεσίν τους. Παρ' ὅλο τὸ κονσερβάρισμα ἢ τὴν ἰσχυρὴ ψύξιν τους, μερικὰ ἀπ' τὰ μικρόδια αὐτὰ ἐπιζοῦν, πολλαπλασιάζονται καὶ σὲ τέλος χαλάνε τὰ τρόφιμα.

Ὅταν ὁμῶς ἐπιδράσῃ στὰ τρόφιμα ραδιενέργεια, προκαλεῖ στείρωσιν ὅλων τῶν μικροβίων ποὺ περιέχουν. Ἔτσι, ἀφοῦ οἱ μικροοργανισμοὶ αὐτοὶ ζήσουν ἐπὶ 20 λεπτὰ ὥς 2 ὥρες (τόση εἶναι κανονικὰ ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τῶν μικροβίων), πεθαίνουν χωρὶς ν' ἀφίσουν ἀπογόνους. Ἀν λοιπὸν τὰ τρόφιμα περιέχονται τότε σ' ἕνα ἀερόστεργον κουτὶ ἢ σὲ μιά πλαστικὴ σακκούλα, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἐισχωρήσουν καινούργια μικρόδια, εἶναι δυνατόν νὰ διατηρηθοῦν ἀναλλοίωτα γιὰ ὁσοδήποτε χρονικὸ διάστημα, ἀκόμη καὶ γιὰ χρόνια ὁλόκληρα!

Σκεφθεῖτε τὴ θὰ σημαίνει αὐτὴ ἡ μέθοδος γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ὅταν τελειοποιηθῇ... Ἡδὴ γίνονται σὲ διάφορα ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια συστημὰτικὰ πειράματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρονται ζωηρὰ μεγάλες ἀμερικανικὲς ἐταιρεῖες τροφίμων.

Ἀλλὰ κι' οἱ ἀμερικανικὲς ἐνοπλες δυνάμεις δείχνουν μεγάλον ἐνδιαφέρον γι' αὐτὲς τὶς ἐρευνες. Ἰδίως γιὰ τὰ ὑποβρύχια, ὅπου ἀποβᾶται τὸ νὰ ἐξοικονομηθῇ ὁ χρόνος τῶν ψυγείων καὶ νὰ μποροῦν ν' ἀποθηκευθοῦν ὅπουδήποτε τὰ τρόφιμα γιὰ τὸ πλῆρωμα ἀποστερωμένων πρῶτα μὲ ραδιενέργεια.

Ἡ ἀποστείρωση αὐτὴ γίνεται μὲ δυὸ κυρίως τρόπους: μὲ μεγάλη ἡλεκτρονικὰ μηχανήματα, ποὺ ἀναμᾶζονται ἐπίταχυνται καὶ ποὺ παράγουν ἀκτίνες βῆτα, ἢ μὲ ραδιενεργὸν κοβάλτιον ποὺ ἐκπέμπει ἀκτίνες γάμμα.

Στὸν ἐπίταχυντῆρα, τὰ ἡλεκτρόνια τὰ παραγόμενα ἀπὸ μιά «καθόδου» λυχνία ἀποκοπῶν ἐντὸς 3 ἐκατομμυρίων βολτ καὶ μεταβάλλονται ἐπὶ σὲ ἀκτίνες βῆτα, μὲ ἀποστερωτικὴν ἰδιότητα.

Γιὰ τὴν ἄλλη μέθοδο, χρησιμοποιοῦνται κάμπους λεπτῆς ράβδου ραδιενεργοῦ κοβάλτιου, ποὺ βρισκονται πῆσω ἀπὸ ἕνα προφυλακτικὸ στρώμα μετὸν πάχους 1,20 κι' ἐπιπλέον εἶναι βυθισμένες σὲ νερό, σὲ βάθος 3 μέτρων. Ὅταν πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθοῦν, ἀνασφραγίζονται ἀπὸ τὸ νερὸ μὲ μηχανήματα ποὺ χειρίζονται οἱ ἐιδικοί ἀπὸ μακριὰ. Τὰ δοχεῖα μὲ τὰ τρόφιμα ἀρχίζουν ὕστερα νὰ περιστρέφονται σιγὰ-σιγὰ γύρω ἀπ' τὴν ράβδον τοῦ κοβάλτιου, μ' ἕνα ὠρολογιακὸ μηχανισμό.

Ἔτσι, ἡ ἀποστείρωση χρειάζεται ὁλόκληρες ὥρες, ἀλλὰ προχωρεῖ σὲ μεγάλο βάθος, ἐνῶ μὲ τὸν «ἐπίταχυντῆρα» γίνεται σ' ἕνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου, ἀλλὰ δὲν ἐπιτυγχάνει ἂν τὰ τρόφιμα περιέχονται σὲ δοχεῖα μὲ τοιχώματα παχύτερα ἀπὸ ἕνα κοινὸ κουτὶ τῆς σαρδέλλας.

Πάντως, κι' οἱ δύο μέθοδοι παρέχουν πολλὰς ὑποσχέσεις, γιὰ τὴν διατήρησιν κρέατος, ψαριῶν, λαχανικῶν, κλπ.. Μόνο ποὺ πρέπει νὰ ἀπολυτοποιηθῶν καὶ νὰ γίνουν οἰκονομικὰ συμφέροντες — πράγμα ποὺ προβλέπεται ὅτι θὰ ἔχῃ κατορθωθῇ μέσα σὲ λίγα χρόνια.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὰ τρόφιμα ποὺ ἀποστεριώθηκαν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, δὲν διατηροῦν τὴν παραμικρὴ ραδιενέργεια, κι' ἐπομένως εἶναι τελείως ἀβλαβῆ. Ἡ γεύσι τους, ὅχι μόνον δὲν χαλάει, ἀλλὰ ἀπεναντίας γίνεται κάποτε καλύτερη (ὅπως συμβαίνει π.χ. μὲ τὰ καρότα).

Τέλος, παρατηρήθηκε ὅτι, μὲ ἐλαφρὴ δόσεις ραδιενεργίας, ἐξοντώνονται τὰ παράσιτα ἐκείνα τῶν σφαγμένων χοίρων, ποὺ προκαλοῦν τὴ βαρεῖα καὶ θανατηφόρο κώση ἀσθένεια τῆς ατρίχινωσης.

46 τοορίες τῆς ζωῆς

ΤΡΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ἘΣΕΙ καθὼς εἶμαι ἐσπλημένος στὴν ὥραία μου σαῖς-λόγκ, τυλιγμένος στὴν ὥραία μου ἐρόμπ ντὲ σάμπρ» μὲ τ' ἀσημένια ἀστρουλάκια καὶ ἡ ὠραία φθινοπωρικὴ βροχὴ φιλοχτυπᾷ τὰ τζάμια, σὲ τοῦ μου ξανάρχονται οἱ ὥραιες ἀναμνήσεις, ποὺ εἶχα μὲ μερικὲς ὥραιες γυναῖκες ποὺ διάδθηκαν ἀπ' τὴν ὠραία ζωὴ μου. Λέω ὥραιες ἀναμνήσεις... Τρόπος τοῦ λέγειν. Οἱ γυναῖκες μπορεῖ νὰ ἦταν ὥραιες — τζυλάχιστον ἔτσι τις ἔβλεπα τότε — ἀλλὰ οἱ ἀναμνήσεις ποὺ μ' ἀφῆσαν δὲν ἦταν καὶ τόσο. Πόνεσα πολὺ. Μὰ τώρα, ποὺ ὅλ' αὐτὰ πέρασαν, μοῦ φαίνονται πολὺ διασκεδαστικά. Κι' ἔτσι γίνεται πάντα στὴ ζωὴ. Ὑποφέρει κανεὶς σήμερα μὲ κατὶ ποῦ τοῦ τυχαίνει καὶ γελάει ὅστερ' ἀπὸ ἕνα χρονο, σὰν τὸ θυμάται.

*

Ἡ Τζένη. (Κοινῶς Εὐγενία). Στὸ πρῶτό μου κι' ὅλας ραντεβού, καθὼς ἀνάβα τὸ τοιγάρο μου, μὲ ρώτησε:

—Καπνίζεις πολὺ;
—Ἐνῶμαι πακέτο τὴν ἡμέρα.
—Ἦξελα νάερα τὶ εὐχαρίστησε βρῖσκετε σεις οἱ ἄντρες σὸ τοιγάρο.

—Συνήθεια εἶναι.
—Κακὴ συνήθεια. Ἀνάθετε ἐκεῖ ἕνα πραγματάκι μὲ καπνὸ καὶ κάνετε πάφ-πούφ. Μὰ ὑπάρχει πῶς κουτὸ πράμα; Ὅχι, πῆς μου σὲ παρακάτω.

—Τὶ νὰ σοῦ πῶ; Ὑπάρχουν κι' ἄλλα πῶς κουτά. Τέλος πάντων εἶναι μὰ συνήθεια. Παῦ βλάπτει φοβερά στὴν ὑγεία. Λοιπόν, θὰ μοῦ κάνῃς μιά χάρι; Θέλω νὰ τὸ κόψῃς! Μὰ γιὰτὶ Τζένη μου; Τὶ σὲ πειράζει ἐσένα;

—Ἀπαίτησι μου! Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ ζητήσω κατὶ ἄλλο.

—Ὅχι ἄλλο. Αὐτό.
—Θὰ προσπαθῶ.

—Μπράβο.

Ἡ προσπάθειά μου δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ δύο ὥρες. Ὅχι ἀδερφέ! Τὶ μανία ποὺ ἔχουν μερικὲς γυναῖκες νὰ σοῦ κόψουν τὸ τοιγάρο. Θέλουν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ σοῦ δείξουν πὼς τάχα ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν πολυτιμὴ ὑγεία σου. Σοῦ λέω νὰ τὸ κόψῃς, ἀρα σὲ ἀγαπᾷ. Κι' ἐσὺ τὸ κόβεις, ἀρα δὲν τὴν ἀγαπᾷς. Ἡ δὲν τὸ κόβεις, ἀρα δὲν τὴν ἀγαπᾷς. Ἐγὼ δὲν τόκοφα. Κι' ἡ Τζένη μοῦ ἔπεε:

—Φαίνεται πὼς δὲν ἔχω καμμιὰ ἐπιρροὴ ἀπάνω σου!

—Ὅχι, Τζένη, μὴν τὸ παίρνῃς ἐπὶ τὸ ζήτημα. Ἄλλο ἐσὺ, ἄλλο τὸ τοιγάρο. Σοῦ εἶπα πὼς τόχω συνήθει. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κόψω.

—Μπορεῖς, ἀλλὰ δὲν θέλεις.
—Θέλω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ.

Αὐτὸς ὁ διάλογος γινόταν σὲ κάθε ραντεβού. Ἀλλὰ ζευγογάμια, ὅταν βρίσκονται μαζί, λένε ἕνα σωρὸ νόστιμες καὶ εὐχάριστες κουβέντες. Ἐμεῖς εἶχαμε καταστήσει νὰ συζητοῦμε διαρκῶς γιὰ τὸ καπνικὸ ζήτημα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀπὸ ἐνάμιση νὰ φτάσω τὰ δύο πακέττα. Στὸ τέλος ἡ Τζένη δῆλωσε ὁρᾷ κοφτά:

—Κωστάκη, βαρέθηκα πιά αὐτὴ τὴν ἱστορία. Διδάξε. Ἡ τὸ τοιγάρο ἢ ἐγώ.

—Τζένη μου, μὴ μὲ βάξῃς σὲ τέτοιο δῆλημμα, νὰ χαρῇς.

—Κατάλαβα. Ἀφοῦ τὸ τοιγάρο, λοιπόν, ἔχει περισσότερὴ δύναμι ἀπὸ μένα, γειά σου!

—Γειά σου!

Μοῦ στοίχισε ποὺ τὴν ἔχανα. Ἀλλὰ ἐδῶ ἦταν ζήτημα ἀνδρικοῦ ἐγωισμοῦ. Ἄλλοιμον ἂν ἀρχίσῃς τὶς ὑποχωρήσεις, πᾶς χαμένος. Κατόπιν γίνεσαι παίγνιο στὰ χεῖρα τῆς γυναίκας. Ἀφῆνοντάς τὴν νὰ φύγῃ, ἔδειχνα δύναμι χαρακτήρος. Στὸ καλὸ, λοιπόν.

Πέρασε κάπου ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε. Ἡ Τζένη ἦταν πιά μιά μακρινὴ ἀνάμνησι τοῦ παρελθόντος. Ὅπου, ἕνα βράδυ, μπαίνοντας σὲ κάποιο μπαρ, βλέπω μιά χαριτωμένη κοπέλλα νὰ κάθεται μόνῃ τῆς σ' ἕνα τραπέζακι. Εἶχε μπρὸς τῆς ἕνα ποτήρι μαῦρο κρασί κι' ἕνα μεγάλο πακέτο τοιγάρο. Καὶ τὸ τοιγάρο σὸ στόμα. Κάπνιζε θερσιολιδικὰ. Κατέβαζε ὅλον τὸν καπνὸν, τὸν κρατοῦσε λίγο μέσα τῆς κι' ἔπειτα τὸν ἐβγάζε ντυμάνι.

—Βρε! Ἡ Τζένη! λέω.

Καὶ πῶς κοντὰ τῆς.

—Γειά σου Τζένη.

—ὦ, ἐσὺ Κωστάκη. Τὶ γίνεσαι; (καὶ μοῦ ἔρριξε μιά τούφα καπνὸ κατάμουτρα).

—Τὶ ἐκπληξῆς εἶν' αὐτὴ!

—Ποῦ μὲ βλέπεις;

—Ὅχι. Τὶς φούμες, ἐννοῶ. Φουμάρες κανονικά.

—Ναί, τὸ συνήθισα τὸ αἶμα!

—Πῶς αὐτό;

—Ὁ Χριστάκης.

—Ποιὸς εἶναι ὁ Χριστάκης;

—Δὲν καταλαβαίνεις; Μετὰ ἀπὸ σένα. Ἄντι νὰ τοῦ τὸ κόψω ἐγὼ μοῦ τάμασε ἔμένα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

—Πῶς τὸ κατάφερε;
—Ἐλα νιέ! Νὰ ποῦ τὸ κατάφερε. Καὶ νάτος ποῦ ἔρχεται.
Τὴν ἀφῆσα. Καὶ σὲ λίγο τοὺς παρακολουθοῦσα ποῦ φουμάριζαν κι' οἱ δύο, πᾶς ἔκείνος ποῦ ἔκλεινε. Τότε πειράχτηκε. Γιατὶ εἶδα πὼς δὲν ἦμουν τόσο δυνατὸς χαρακτήρας, ὅσο νόμιζα. Πῶς δυνατός ἀπὸ μένα ἦταν ὁ Χριστάκης, ποῦ τῆς τόμασε. Ναί, αὐτοὶ εἶναι ἄντρες! Ὅχι σὰν κατὶ ρετάρια...

*

Ἡ Λία! (Χαιδευτικὸ τῆς Ἀμαλίας). Τὸ πρῶτο λεπτό, αἰσθηματικὸ, ρομαντικὸ. Τῆς ἄρεσαν οἱ ἐξοχικοὶ περιπάτοι, τὰ ἀνθη, οἱ πεταλούδες, τὰ ἡλιοδασυλάματα, τὰ φεγγάρια καὶ τὰ δάση. Ἐνα ἀπόγευμα βρέθηκε μὲ σὲ κάποιο δάσος καὶ κορινθιάσκει κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλον πεύκο. Ἦτανε καλοκαιράκι. Σὲ μιά στιγμὴ μὲ ἔπεε:
—Κωστάκη, ἔχεις σουγιαδάκι μαζί σου;
—Σουγιαδάρα. Ἐχει τριμπούσαν καὶ ἀνοιχτήρι γιὰ κονερέδες. Τὶ τὸ θέλεις;
—Νὰ χαράξωμε τὰ ὀνόματά μας σ' αὐτὸ τὸ δέντρο. Κάποια μέρα μπορεῖ νὰ χωρίσουμε. Ἀς ὑπάρξῃ μὴ ἀνάμνησι.
—Νὰ τὴν χαράξωμε τὴν ἀνάμνησι, Λία. Ἀλλὰ δὲν θὰ χωρίσουμε ποτέ.
—Ἀς μὴ λέμε μεγάλον λόγο. Δὲν ξέρουμε τί μὰς βρῖσκει στὴ ζωὴ. Ἐλα, χάραξε τὰ γραμμάτια.
Ἐβγάλα τὸ σουγιαῖ μου καὶ σκόλιασα τὰ ἐρωτευμένα μας ὀνόματα, μὲ πολὺ καλλιτεχνικὸ γούστο:

«ΚΩΣΤΑΚΗΣ — ΛΙΑ
16-6-47»

Ἐπειτα, πισμένη ἀπὸ τὸ χέρι, σταθήκαμε καὶ θαυμάσιας τὴν ἐπιγραφή! Συγκινηθήκαμε κι' οἱ δύο, γιὰτὶ καί, ἦταν πολὺ συγκινητικὸ θέαμα. Ἐνα δέντρο ποὺ ἔχει σκαλισμένον τὸ ὄνομά σου, τὸ ὄνομά τῆς καὶ τὴν τρυφερὴν ἡμερομηνία. Κάτι τέτοια δημιουργοῦν τὴν ἱστορία.
—Δὲν φτάνουμε καὶ καὶ δύο καρδιές σὲ σύμπλεγμα ἀπὸ κατὶ;
—Νὰ φτάσουμε, Λία.

Ἐγινε ἕνα σκαλιστικὸ ἀριστούργημα. Καὶ πολλὰ ἀπογεύματα πηγαίναμε στὸ ἀγαπημένο μας δέντρο καὶ βλέπαμε τὰ ὀνόματά μας, ποὺ ἦταν πάντα στὴ θέσι τους. Ἐπειτα ἦρθε τὸ φθινόπωρο, ἔπειτα ὁ χειμῶνας, οἱ περιπάτοι σταματοῦσαν καὶ τὸ αἰσθηματὸς μὰς τὸ ἴδιο. Τὸ «δὲν θὰ χωρίσουμε ποτέ» κράτησε ἐξῆ-ἐφτά μῆνες. Γιὰ ἕνα ἀποτέ δὲν ἦταν λαίμα. Ἀλλὰ ἀποτέ ἔχουν λιγώτερη διάρκεια.

Κι' ἔφυγε ἡ Λία κι' ἔφυγε ὁ χειμῶνας κι' ἦρθε τὸ καλοκαίρι κι' ἔφυγε κι' αὐ

τη σκόρπισα από το παράθυρο.

Πέρσα. (Περσεφόνη, δηλαδή). Και — άλλη σύμπτωση — η ιστορία με την Πέρσα, είχε γίνει πέρσι. Είχαμε γνωρίσει καλοκαίρι και κάναμε πολλά θαλάσσια σπορ. Έκλεινη ήθελε και καλά να συγχωρούμε τα μπάνια μας και φθινόπωρο. Ένω, επειδή μικρός είχα περάσει ένα σοβαρό κρυολόγημα, έφερα μερικές αντιρρήσεις.

—Μά δεν ντρέπεσαι να κρυώνεις; μου είπε η Πέρσα. Τά πιο ωφέλιμα μπάνια είναι τώρα το φθινόπωρο. Η θάλασσα είναι ζεστή.

—Ναι, αλλά όταν βγαίνεις;

—Έλα, υπ' ευθύνη μου!

Τι σοί ευθύνη ήταν εκείνη, δεν κάθισα να το συζητήσω. Δέχτηκα όμως, αφού την έπεισε απάνω της εκείνη. Και η κατάληξη ήταν ότι άρπαξα ένα κρυολόγημα πρώτης γραμμής. Μέρους δόξα, μέρους ευχα και φταρνίζομαι. Η ευθύνη δεν είχε κάνει τίποτα. Η Πέρσα ήταν ένας αλλόκοτος τύπος. Ζωήρη, πεισματάρης, αντισοροπόλα — όσο χρειάζεσταν — αλλά γλυκομίλητη, χαδιάρα και περιποιητική.

—Κωστάκη μου, μου έλεγε όταν έδωκα, σε πήρα στο λαμόμιο. Άσυνήθιστος, βλέπεις, την άρπαξες. Πού να τόξερα; Κρυώνεις, σί;

—Για να πω την αλήθεια, είμαι λιγάκι κρυογιάστουλο. Μ' άρσει η ζεστασιά.

—Λοιπόν, θα σου πλέξω εγώ ένα πουλοδεράκι αριστουργήμα. Θα το φοράς και θα με θυμάσαι. Πλέκω πολύ ώραία, ξέρεις. Ά! Στι βελόνα δεν μου βγαίνει καμιά. Και βρίσκω δικά μου σχέδια, πρωτότυπα, με γούστο. Το θέλεις χοντρό και αρασιολογούμενο ή ψιλό και πυκνοπλεγμένο;

—Χοντρό και πυκνοπλεγμένο...

Κι' αν γίνεται και με μανίκια.

—Λοιπόν, αύριο θα πάμε να διαλέξουμε το μαλλί. "Η μ' αφήνεις στο γούστο μου, να το διαλέξω μόνη μου; Θα είναι έξοχο, υπ' ευθύνη μου. "Οχι, όχι, εγώ θα το πάρω. "Εφ' όσον θα είναι δώρο, εγώ πρέπει να πάρω και το μαλλί. Αύριο θα σου το δείξω.

Μου τσίττει. Ήταν ένα χρώμα αλλόλο γκριζό, με ένα γκριζό ασυνήθιστο. Κάτι ανάμεσα γκριζό και μπλε.

—Μά τι όμορφο χρώμα είν' αυτό, είπα κι' έζησα.

Εφτά μαγαζιά γύρισα για να το πετύχω. Νά λήξ πού θα κάνη έντύπωσι. Αόριο κι' άλλας θ' άρχισω, το πλέξιμο. Στάσου να σου πάρω μέτρα.

Δύο μέρες αργότερα, μου έφερε το πρώτο τιμάκι.

—Σ' άρσει το πλέξιμο;

—Έξοχο, Πέρσα μου.

—Οχι, να μου πής αν έχεις ξαναϊδή πουθενά τέτοιο πλέξιμο. Αν έχεις ξαναϊδή, εγώ να το ηλιώσω και να σου φτιάξω άλλο.

—Μά τι λες Πέρσα μου;

—Και θα λήξ πώς θα σου ρχεταί κουτί. Στάσου να ξαναϊδώ

τά μέτρα σου. Μάλιστα. Καλά ηγαίνει. Και θα σου πής κι' ώραία γιατί είσαι μελαχροινούλης. Και θάναί και γερά. Θα βαρεθής να το φοράς. Κι' όταν θα μ' έχεις ξεχάσει πιά, κάθε χειμώνα θα λες: "Άς είναι καλά η καμμένη. Άν και μακρύ, με ζεσταίνει..."

—Ά! όχι Πέρσα. Γιατί να σε ξεχάσω; Γιατί να χαρίσω;

—Ά! Ζωή είν' αυτή! Καμιά φορά ένα πουλόδερε άντεχει περισσότερο από τον έρωτα. Στάσου να ξαναϊδώ τα μέτρα σου.

Το πουλόδερε προχωρούσε κανονικά, καθώς και το αίσθημα. Δεν έμεναν παρά οι άκρες των μανικιών. Η τελευταία δοκιμή ήταν πολύ πετυχημένη.

—Γην Κυριακή θα τόχη.

Και ήταν Τρίτη. Άλλα την Πέμπτη άρχισε νάρθη στο ραντεβού— κάπου μισή ώρα — και της έκανα την παραίτηση. Αυτό ήταν. Άγρι-εψε μονομάς.

—Ά! Άκου να σου πω. Έγώ παρατηρήσεις δεν άνέχομαι. Άρ-γυστα μισή ώρα, μπορεί ν' άρνησω και μία. Μπορεί να μην έρθω και καθόλου. Έσύ όφείλεις να περι-μένης.

—Γιατί όφείλω να περιμένω; Τι είμαι; Φρουρός, να φυλάω τις γωνίες, χειμώνα καρό;

—Από κει και πέρα το ποτάμι κύλησε τον κατήφορο. Από κούδεντα σε κούδεντα φτάσαμε στο άπροχώρητο. Και το διαλύσαμε. Πρω-τώς πήγα κι' άγόρασα ένα που-λόδερε.

Κι' ένα βράδυ που έδεχε, που έρεχε μονότονα, συναντώ σ' ό δρόμο τον Άλέκο. Παλιός φίλος, είχα να τον δω άρκετον καιρό.

—Δεν πάμε κάπου να τ' αούμε;

—Και δεν πάμε;

Στο κέντρο πού καθήσαμε, ό Άλέκος έδωσε το παλτό του και ξεκούμπωσε το σακάκι του. Είδα το πουλόδερε πού φορούσε. Μούκανε έντύπωσι το χρώμα και το σχέδιο—σαν να μου ήταν πολύ γνωστό.

—Όμοιο πουλόδερε, είπα. Πού τ' άγόρασες;

—Δεν τ' άγόρασα. Δώρο του κοριτσιού μου.

—Μπράβο! είπα και μ' έωσαν τα φίδια.

—Και ξέρεις τι προκομένη πού είναι; Φαντάσου ότι τόπλεξε μέσα σε τρεις μέρες. Ρεκόρ!

—Ά! μα είνε πρακομένη η Πέρσα.

—Πέρσα; Πώς την ξέρεις;

—Κάπως την ξέρω. Το μόνο πού έχω να σου πω είναι ότι αυτό το πουλόδερε ήταν προωρισμένο να ζεσταίνει κάποιο άλλο πρόσωπο. Πές της το και θα σου πη...

Και γιατί να το κρύνω; Πειρά-χτηκα. Άλλά τώρα πού ξαναφέρνω στο νο μου κι' αυτήν την ιστορία, ό ή βρισκόω λίγο άσπια. Έτσι είνε η ζωή. Για ό,τι στενοχωριόσαι σήμερα, γελάς αύριο. Ένώ α' άλλοι, ο' έξω, γελάνε ακριβώς όταν έσύ στενοχωριόσαι.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

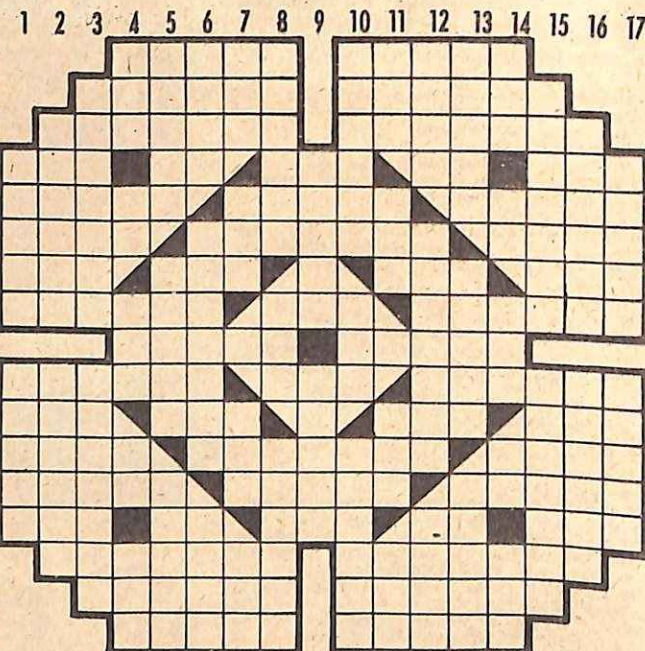
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 459

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 Τύραννος της Σικελίας. — "Ε-χουν κοινά σύνορα.
- 2 Στοιλίδια των υποζυγίων (δη-μοτ.). — Πλουσιόδοτο.
- 3 Κρύβει κάτι άπ' τα μάτια μας. — "Ο Ναβουχοδονόσωρ τον έρριξε σ' ένα καμίνι (γε-νικ.).
- 4 Άγγλος θαλασσοπόρος. — Άρβρο. — Έδωσε το όνομά του σε μία διαστροφή. — Ά-

τρον έπιφανείας. — Άνεστρα-μένη νότα.

- 5 Δέντρα όρεινών περιοχών. — Καρπός άκατάλληλος για φα-γωμα. — Έπώνυμον ζεύγους Έλλήνων ήθοποιών.
- 6 Κατέστρεψε την Πομπηη. — Έπίγειον της αρχαίας Κνωσού. — Σύνολον ανθρώπων με κοι-νούς σκοπούς.
- 7 Χρονικό διάστημα. — Έχθρος της ή Δημοκρατία. — Άντιθε-

ριθμός όπτικώς. — Καθένας.

5 Πρόσωπα. — Βλήτη των άρ-χαίων. — Τόπος όπου βρίσκε-ται κανείς συχνά (δημ.).

6 "Η πρώτη μας τροφή. — "Ε-πας του Βιργιλίου. — Χρο-νικός σύνδεσμος.

7 Φίλος (ξεν.). — Χρονικό επί-ρρημα (δημ.). — Άριθμητικόν.

8 Μονάς βάρος. — "Εχθροί.

9 Γερμανός μυθιστοριογράφος. — Θείος των Άμερικανών. — Πο-σοτικό επίρρημα. — Άναφορι-κή άντωνυμία (δηλ.).

10 Ουδεμιάς εξαίρουμένης. — Κά-τοικος άσιατικής χώρας (θη-λικ.). — Νοστιμίζει τα πάντα.

11 Έλαχιστη ποσότης ύγρου. — Άπαραίτητη σ' ένα ύπαίθριο παιχνίδι. — Μένω όρθιος και άκίνητος.

12 Ουγενικό ζωο (δημ.). — Άρ-θρο. — Άφισε. — Έρωτηματι-κό (άνεστραμμένο). — Χρονικό διάστημα.

13 "Ο βασιλεύς των Τιτάνων άλλά και δορυφόρος του Κρόνου. — Πρόσωπο των «Αθλίων».

14 Άνδρικό ένδυμα (ελαφρώς ά-νορθ.). — "Οσπριον.

15 Έθνικός ευεργέτης. — Έκανε το πιο παράξενο ταξίδι.

16 Νίκος ΜΑΚΡΗΣ

Η λύσις του 458

στή σελ. 82

00

Δίδυμα πού δεν έχουν την ίδια ηλικία

Για πρώτη φορά στα Ιατρικά χρονικά δύο δίδυμα δεν γεννήθη-καν κατά τον ίδιο τοκετό, άλλα με διαφορά 56 ημερών ό ένας ά-πό τον άλλον! Αυτό συνέβη στο Σίδνεϊ της Αυστραλίας, σε κά-ποια Άλλεκ Γκόντον. Είχε συλ-λάθει δίδυμα, άλλα γέννησε πρώ-τα το ένα κι' έπειτα από δύο πε-ρίπου μήνες το άλλο! Το δεύτερο ζύγισε ένα κιλό παράπαν από το πρώτο.

ΚΑΘΕΩΣ :

1 Χαραμάδα (καθαρ.). — Μου-σικό όργανο.

2 Δεν είναι θάλασσα ούτε λί-μνη. — Μολυσματική και θανα-τηφόρος άρρώστεια.

3 "Οσπρια. — Γίγας πού έφθ-νευσε ό "Ηρακλής.

4 Διότι (άρχ.). — Διλώνει δι-σταγμό. — Έδωσε το όνομά του σε μία των δώδεκα φυλών του Ισραήλ. — Γαλλικό μέ-

τικός σύνδεσμος. — Χρονικό έ-πίρρημα (δημοτ.).

8 Νορβηγός έξερευνητής πολού. — Πρόθεσις. — Φαγη-τό πάν λαϊκών έστιατορίων.

9 Έορτάζει στις 31 Αυγούστου (δηλ.). — Έξυμμετοών τις συγκοινωνίες.

10 Ακολουθούν πιστά κάποιον. — Τοπικό επίρρημα. — Σύνθετες τάμα.

11 Γερμανός μυθιστοριογράφος. — Θείος των Άμερικανών. — Πο-σοτικό επίρρημα. — Άναφορι-κή άντωνυμία (δηλ.).

12 Ουδεμιάς εξαίρουμένης. — Κά-τοικος άσιατικής χώρας (θη-λικ.). — Νοστιμίζει τα πάντα.

13 Έλαχιστη ποσότης ύγρου. — Άπαραίτητη σ' ένα ύπαίθριο παιχνίδι. — Μένω όρθιος και άκίνητος.

14 Ουγενικό ζωο (δημ.). — Άρ-θρο. — Άφισε. — Έρωτηματι-κό (άνεστραμμένο). — Χρονικό διάστημα.

15 "Ο βασιλεύς των Τιτάνων άλλά και δορυφόρος του Κρόνου. — Πρόσωπο των «Αθλίων».

14 Άνδρικό ένδυμα (ελαφρώς ά-νορθ.). — "Οσπριον.

15 Έθνικός ευεργέτης. — Έκανε το πιο παράξενο ταξίδι.

16 Νίκος ΜΑΚΡΗΣ

Η λύσις του 458

στή σελ. 82

00

Δίδυμα πού δεν έχουν την ίδια ηλικία

Για πρώτη φορά στα Ιατρικά χρονικά δύο δίδυμα δεν γεννήθη-καν κατά τον ίδιο τοκετό, άλλα με διαφορά 56 ημερών ό ένας ά-πό τον άλλον! Αυτό συνέβη στο Σίδνεϊ της Αυστραλίας, σε κά-ποια Άλλεκ Γκόντον. Είχε συλ-λάθει δίδυμα, άλλα γέννησε πρώ-τα το ένα κι' έπειτα από δύο πε-ρίπου μήνες το άλλο! Το δεύτερο ζύγισε ένα κιλό παράπαν από το πρώτο.

Πρωτοβρόχια

του ΑΡΧΕΛΑΟΥ

Μεγάλες καρδιές!...

ΥΜΠΡΕΛΛΕΣ

Χωρίς λόγια...

— Μπά!... Ψιχαλίζει πάλι κι' έβαλα το καινούργιο μου καπέλλο!..

Οί «συνταγές» ἔξῃ εἰδικῶν τοῦ Χόλλυγουντ

Δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀλλάξετε τὸ ἔργο τῆς Φύσεως... καὶ τῆς μητέρας σας, τοῦλάχιστον ὥς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Θὰ θέλατε νὰ ἐπωφεληθῆτε καὶ σὺ
βουλὲς αὐτῆς; Νὰ λοιπὸν οἱ «συν-
δίδουν ἔξη εἰδικοί, αὐθεντίες στὸ εἶ-
δενταὶ τοῦ τμήματος μακιγιάζ ἰσα-
κινηματογραφικῶν ἐταιρειῶν :

Βάζετε ρίμμελ μόνο στα τσίνορα
περισσότερο δὲ πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν

2) ΚΛΕΥ· ΚΑΜΠΕΛ (τῆς «Κολο-
ωντας με τέχνη ψεύτικες βλεφαρίδες,
φαίνονται μεγαλύτερα κι' ωραιότερα
μα τους πρέπει νάναι σκούρο καστο-
μιά άπό τις λίγες εκείνες γυναίκες, π-
μαυρα, σὲν τὸ φτερό τοῦ κόρακα.

Κάθετε πρώτα την ταινία των φε-
μικών τών ματιών σας, σταματώντας
πριν από την έσωτερική άκρη τους.
Λεπτό ψαλιδάκι και κόβετε μ' αυτό
για να τις αραιώσετε. Μόνο στο κέντρο
άπως είναι, ψαλιδίζοντάς τις όμως
ακριβώς. Τό μήκος τους θ' αυξάνη σιγά-
σιγά προς την έξωτερική άκρη του ματιού.

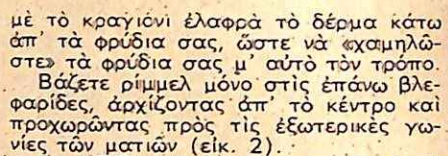
Τέλος, κολλάτε τις ψεύτικες αυτές
δέρμα των βλεφάρων και κοντά στις ρ

3) ΜΕΛ ΜΕΡΠΕΝΕ (της R.K.O.) :
το φυσικό πλαίσιο των ματιών. Για
μεγαλύτερα τα μάτια, τραβάτε πάνω
το κραγνίου που έχετε για το βαφισμό
ραμμένες με κατεύθυνση προς τα πάνω
και έστω ύστερα ελαφρά τις κραγιόνες α
της πόρνης, φαίνονται φυσικότερα

Προσοχή! Τό κραγιόνι δὲν πρέπει
παρά μόνον ἂν τὰ φρύδια σας, εἶναι
ροεκτηίνονται μισὸ πόντο πέ-
α ἀπὸ τὴς ἐξωτερικῆς γωνίης
τῶν ματιῶν.

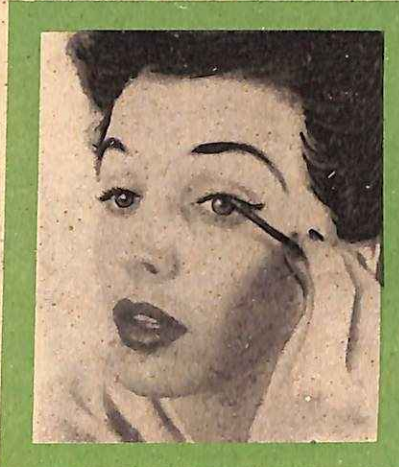
Βάζετε ρίμμελ ἔτσι, ὥστε νὰ
πάρχη περισσότερο στὶς ρίζες
τῶν ἑπάνω βλεφαρίδων. Ὑστε-
ρα αὖ τ' ἀπλώνετε στὸ βλέφαρο
πρὸς τὰ πάνω καὶ πρὸς τὰ ἔξω,
ὥστε νὰ σβύνη ἀπ᾽ αὐτὰ καὶ
ταὶς ὑποκάτω.

4) ΓΟΥΟΛΛΥ ΓΟΥΕΣΤΜΟΡ
τῆς «Παραμάουνη»): "Ἄν τὰ
ἅπτα σας εἶναι μικρὰ ἢ χωμέ-
α βαθειὰ στὶς κόγχες, τὰ με-
αλῶνετε φαινομενικὰ βάφοντας.

5) ΜΠΕΝ ΝΑ·Υ· (τῆς «Τουέντιθ Τσέντσου-Φόξ») : Συνήθως, οι βλεφαρίδες πέφτουν πρὸς τὰ κάτω. Ἀναφίκαστε τις λοιπὸν λίγο, μὲ τὸ εἰδικὸ ἐκείνου ἐργαλεῖο ποὺ τὶς κάνει πιὸ καμπύλες (εἰκ. 3). Ὑσσι, θὰ φαίνωνται μεγαλύτερα τὰ μάτια σας.

Ἐχετε ὑπ' ὄψιν ἀκόμη ὅτι τὸ στρα-
βοκύτταγμα καὶ τὸ ζάρωμα τῶν φρυδιῶν

είναι δύο κακές συνήθειες, που
 αδικούν τα μάτια, κάνοντάς τα
 να φαίνονται μικρότερα από ό-
 σο πραγματικά είναι.

Τὸ κρᾶγιόνι τοῦ μεταχειρί-
ζεσθε γὰρ «σκία» στὰ βλέφαρά
σας, θὰ σᾶς βοηθήσῃ ὡς ὅσους
φαινομενικὰ μεγαλύτερο βάθος
κι' ἐντονώτερο χρωματισμὸ στὰ
μάτια σας. Τὸ βάζετε μὲ τὸ
δακτύλόν σας γι' ἓν ἀνὰ βουρ-
τσάκι στὸ κέντρο τοῦ χείλους
τοῦ βλέφαρου καὶ τ' ἀπλώνετε
ὕστερα πρὸς τὰ πᾶν καὶ πρὸς
τὰ ἑξω.

ΓΚΟΡΝΤΟΝ ΜΠΑΟΥ (τῆς
«Γουάρνερ Μπρόξ»): Βάζε
λίγο άππορο λιπαρό καλλυντικό
στό κάτω βλέφαρο, ανάμεσα
στή βάση τῶν βλεφάρων καί τό
ἵναί ένας άποτελεσματικός τρό-
πος φαίνονται μεγαλύτερα τὰ μά-

βολβό του ματιού. Είναι ένας αποτελεσματικός τρόπος, για να κάμετε να φαίνονται μεγαλύτερα τα μάτια σας.

Τραβάτε μία λεπτή σκούρα γραμμή με τὸ κραγιόνι, ἀμέσως πάνω ἀπ' τὴς βλεφαρίδες τοῦ ἐπάνω βλέφαρου (εἰκ. 4), προεκτείνοντας τὴν λίγο πὺν ἔξω ἀπ' τὴν ἐξωτερικὴν γωνία τῶν ματιῶν, ὅπου τὴν γυρίζετε ἐλαφρὰ πρὸς τὰ πάνω. Χρειάζεται μία κάποια ἰκανότης, γι' αὐτό, ποὺ θὰ τὴν ἐπιτύχετε μετὰ τὴν ἐξάσκηση.

Γιὰ νὰ τὸ καταφέρετε καλὰ, κρατᾶτε μὲ τὸ ἓνα χέρι τεντωμένο τὸ δέριμα τοῦ βλεφάρου.

Οι άρχαρίες μπορούν, αντί για μία συνεχή γραμμή, να κάνουν με το κραγιόνι μία σειρά από πολλές μικρές κουκίδες.

"Όπου οι κυρίες μεταβάλλονται σέ... θηρία!

Είναι κι' αὐτὸς ἓνας παράξενος νεωτερισμός: Πολλὰ μάλλινα ὑφάσματα, εἶναι σταμπωρισμένα μὲ τέτοιον τρόπο πού νά θυμίζουν μὲ τὰ σχεδιά τους ζῶα ἢ ἄγρια θηρία.

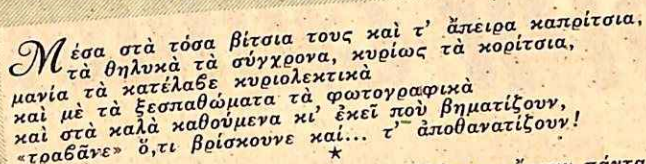
Ἄλλα δὲ τὰ ὑπόστατα αὐτὰ εἶναι ὠραιότατα, πολὺ μαλακά, μὲ μακρὺ στιλπνὸν τρίχωμα, ἄλλα μοιάζουν ξυρισμένα, ἄλλα θυμίζουν μὲ τὴν βουλετὴ τοὺς ἐπιφάνεια, ἕνα μεταξωτὸ βελούδου καὶ ἄλλα εἶναι ἄγρια σὰν ἀκατέργαστο μαλλί.

“Όλα αὐτὰ τὰ ὑφάρματα χρησιμοποιοῦνται γιὰ ἐπανωφώρα ἐφαρμοστὰ πού θυμίζουν τὶς ρεδιγκότες καὶ φαρδαίνουν ἀνεπαίσθητα πρὸς τὰ κάτω. Εἶναι περὶττὸ νὰ συστήσουμε στὶς κοντές καὶ κάπως εὐσμες νὰ μὴ διαλέξουν παρόμοια ὑφάρματα, γιατί εἶναι ἀποκλειστικότης αὐτὴν πού ἔχουν λεπτὴ σιλουέττα.

Μερίκα έξυπνα
«τρύκ» του μακι-
γιαζ, πού τὰ ἐφαρ-
μόζουν οἱ «ἀστέ-
ρες» τοῦ Χόλλυ-
γουντ, γιὰ νὰ δώ-
σουν τὴν ἐντύπωσι
ὅτι τὰ μάτια τοὺς
εἶναι μεγαλύτερα
καὶ ὠραιότερα.

Φωτογραφικές μηχανές

Μια μηχανή στα χέρια τους τις βλέπει νάχουν πάντα
ή μέσα στην ευνύχωρη και τεραστία τσάντα
και «τσασ» και «τσουσ» αρχίζουν, χωρίς φειδώ καμμία
νά παίρνουν, για ένθνυμο, ανάματα, μνημεία
και γά φωτογραφίζουν τις φίλες τους, τούς φίλους,
τις θείες τους, τα ξαδέφφια τους, τις γάτες και τούς...
(σκύλους!)

★

Φωτογραφίζουν όλες τους κι' αυτοφωτογραφίζονται
 και για παπάρνες ασκοπιες καθόλου δεν σκοπιζονται.
 Με λίγα λόγια, δηλαδή, ναμμά δεν θά διατάση,
 αν αποτύχη η πρώτη της να βγάλη κι' άλλη στάσι.
 Κι' αν βγῇ κι' εκείνη σκαρτή,
 θά βγάλη, όπωςσδήποτε και τρίτη και τετάρτη.
 Κι' αν κι' η τετάρτη τελικώς δεν είναι «θαύμα» ή «τρέλλα»
 τραβά τα φίλμ συνέχεια, κοινώς τραβα κορδέλλα!

★

ἡ δυναμία σήμερα — γὰρ τὸ τονίσω ὀφείλω,
δείχνει «στ' ἀνφάς» καὶ τὰ «προφίλ» τ' ἀδύνατο τὸ
(φῦλο)

καὶ παίρνει πόξες σπάνιες, μοιραίες, ἀφελείς,
 συνεσταλμένες κάποτε ἢ ἀνευ...συστολῆς!
 Φωτογραφίζεται συχνὰ σὲ ἄλογα ἐπάνω
 σὲ κοῦρσα, σὲ ποδιλάτο, σὲ τζίπ, σ' ἀεροπλάνο...

Μεινεται στο ποτάρισμα τη Χαίηγουωρθ τη Ρίτα,
τη Μπέργκμαν και τη Μάγκανο και τη Δολομπερ-
(γκίτα.

Μὰ πρὸ παντός κ' ἰδιαίτερα κυττὰ νὰ μνηθῇ
καὶ νὰ προσποιηθῇ Ἰταλίδα Τσάνι,
τὴν πρόσφατη τὴ γόνισσα, τὴν Ἰταλίδα Τσάνι,
ποὺ βγήκε «Μίς Ὑφήλιος» καὶ τὴν περνά...κοτσάνι!

Αλλά δὲν εἶναι, φίλοι μου, ἐσχάτως ἐν Ἀθήναις
 μοναχὰ οἱ λεγόμενες γιὰ σπορ φωτογραφίνας,
 ἀλλὰ καθὼς θὰ εἶδα ἀνεξαρτήτως ὅλοι,
 φωτορεπόρτερς, θηλυκεῖς ἐγέμισε ἡ πόλι,
 πού σέ φωτογραφίζουνε ἐκόντα ἡ καὶ ἀκοντα,
 πότε μὲ ὕφος γελαστό
 καὶ πότε ἴδιον καὶ φτυστό,
 με τὸν πολυθρυλούμενον τῆς Βουλιαγμένης... δράκοντα!

με τὸν πολυθρόνον σου. *
 Ὅσοσο πάντα κάμπτεσαι καὶ λὲς προθύμως «ναί»,
 σὲν βασίλει τὴν πόλιν σου καὶ στὸ ἐνστατάνει
 καὶ δὲν παραξενεῖσαι καὶ οὕτε λὲς ἐκείνη
 πὼς ἔχει τὴν εὐθύνην,
 ἂν στὴ φωτογραφία σου τὸ ἔνα μᾶτι βλέπῃ
 τὴ συνοικία Βυρῳος καὶ τ' ἄλλο τοῦ Τζελέπι!
 Ἀλλὰ θὰ πῇς ἄδιστακα καὶ δίγως ἀντιρρήσεις:
 «Ἀφού κολλᾷς τὸ μᾶτι
 σὲ τέτοιο ἄθρο «κομμάτι», ἀλλοιωρήσεις».
 μπορεῖς, μωρὲ παιδάκι μου, *

μπορείς, μωρε παιδάκι μου. *

Θωτογραφίζουν όλες τους, ἐν πάσῃ περιπτώσει
καὶ τρέφουν στὰ «τραβήγματα» ἀδυναμία τόση,
ποὺ ἀναγκάζονται καὶ λες
χωρὶς πολλές ὑπερβολές
κι' ἐν συντομίᾳ πάσῃ,
πὼς μὲ τὰ κόντακ τῶχουνε παραξε-κοντακίσει!

Επιτομὴ τῆς ἱστορίας τῆς
Ἑλλάδος

Κατάσκοποι διττήν Ελλάδα

«ΑΠΟΣΤΟΛΗ Χ»

ΜΙΑ από τις πιο άγνωστες, αλλά και τις πιο συγκλονιστικές ιστορίες της κατοχής, είναι η άφιξη του φόν Κανάρη στην Ελλάδα. Ο άνωτατος όσο και μυστηριώδης αυτός άρχηγος της γερμανικής κατασκοπείας ήρθε μυστικά στην Αθήνα από το Βελγιοδρόμο το Γενάρη του 1942 και κατέλαβε στη γερμανική Προεδρία. Για να μη μαθευθεί ωστόσο ο έρχομός του, φέρσε στολή άπλου συνταγματάρχη με το όνομα Έρικ Ρόζεμπεργκ.

Παρ' όλες όμως τις προφυλάξεις των Γερμανών, οι συμμαχικές υπηρεσίες πληροφοριών, που δρούσαν τότε στην πρωτεύουσα, κατάθωσαν να εξακριβώσουν περί τίνος έπρόκειτο και να ειδοποιήσουν με τους άσφυκτους τους το στρατηγείο της Μ. Ανατολής. Όπως ήταν έπομένο, η πληροφορία αυτή αναστάτωσε τους Άγγλους και έδωσε τις μυστικές Έλληνικές οργανώσεις να ερευνήσουν, για ποιά ακριβώς σκοπό είχε έρθει στην Ελλάδα ο ναύαρχος Κανάρης. Αμέσως σχεδόν τα καλύτερα λαγωνικά τους μπήκαν σε κίνηση. Αλλά τη μεγαλύτερη επιτυχία την είχε η 0,33, που άναμψε στα στελέχη της συμπεριλαμβανόμενης και τη Γερμανίδα Έρτα Χάουπτμαν, γνωστή με το ψευδώνυμο Μπίλλυ. Η τελευταία ζούσε από παλιά στην Αθήνα κι' έκανε τη βασίλισσα των Γαλλικών και των Γερμανικών.

Στην πραγματικότητα όμως, η ώρα έσο και τετραπέρατη αυτή γυναίκα ήταν πράκτωρ των Γάλλων από πολλά χρόνια. Όταν έγινε η κατοχή, η Μπίλλυ παρέμεινε στην Ελλάδα και ανέλαβε χρέη έμπιστου διερμηνέως κοντά στο Γερμανό φρουράρχο Φρίτσε, που είχε την Έρτα του στο γνωστό μέγαρο της οδού Κοραή. Από το σημείο όμως αυτό αρχίζει και η καταπληκτική της δράση. Και οι πιο άπορητες διαταγές περνούσαν από τα χέρια της, γιατί συγχρόνως ήταν και δικτυολογός του φρουράρχου. Έτσι έδωσε πάντοτε σχεδόν ένα παραπάνω αντίγραφο, που το διαχέτευε μυστικά στους Καθολικούς παπάδες της οδού Δ. Αεροπλάτου, για να το στείλουν κι' αυτοί με τη σειρά τους στο Γαλλικό Γραφείο Πληροφοριών της Βηρυττού μ' έναν άσφυσμα που δούλευε στο Ψυχικό. Τις πληροφορίες αυτές τις έπαιρνε η 'Ιντέλιτζενς Σέρβις από το Γαλλικό Ναυαρχείο, γιατί μεταξύ των δύο αυτών υπηρεσιών, υπήρχε στενή συνεργασία.

Τη Χάουπτμαν λοιπόν την έπισκέφτηκαν ένα βράδυ ο Γιάννης Παριανός κι' ο γιατρός Κώστας Γιαννάτος, μέλη και οι δύο της 0,33, για να της αναθέσουν την ύποθεσι του φόν Κανάρη. Ο γιατρός είχε πάρει μαζί του και την άρραβωνιαστική του Όλγα Στυλιανού, μία καρεκλιά κοντά στο τζάκι του σαλονιού, πήγε στο βάθος της αούλης όπου ο πρόγονός του είχε τοποθετημένες κυνέες για μελίσινα. Ξαναμπήκε στο σπίτι και ανέθηκε στο δεύτερο πάτωμα. Αναπαύεται λίγο σ' ένα καναπέδακι που βρισκόταν κοντά στην ταράτσα και όπου καθόταν άλλοτε ο Κωνσταντίνος Κανάρης, όταν έπαιρνε τον καφέ του. Από εκεί πάνω φαινόταν αρκετά καλά η Ακρόπολη.

Φεύγοντας, η στιγμή έγινε ακόμη πιο έπισημη. Λίγο προτού βγούν στο δρόμο, ο Κανάρης έσκυψε, πήρε λίγο χώμα από τη ρίζα ενός πεύκου — του πεύκου που λέγεται ότι το φύτεψε ο Κωνσταντίνος Κανάρης — το δίπλωσε στο μαντήλι του κι' ύστερα γύρισε στους άλλους:

— Αυτό είναι το καλύτερο δώρο που μου κάνουν οι Έλληνες, είπε. Δεν θα το αποχωριστώ ποτέ...

Από εκεί τράβηξαν για την οδό 'Αποστόλων 6, στο έκκλησάκι του ήρωα πυροπολήτη. Βγαίνοντας το καπέλλο του και τα άσπρα του γάντια, ο Κανάρης μπήκε μέσα κάνοντας ορθόδοξα από το σταυρό του. Ο Φρίτσε — καί τα λεγόμενα της Μπίλλυ — κατσούφιασε, αλλά δεν είπε τίποτα. Ακούμπησε σ' έναν τοίχο και περίμενε άναυδονα να τελειώσει ο άνωτέρως του. Εκείνος τράβηξε στο παλιό στασίδι της έκκλησίας, όπου ακριβώς πάνω του υπήρχε ένα στεφάνι δάφνης, μία Έλληνική σημαία και μία μαρμαρίνη πλάκα που γράφει: «Κωνσταντίνος Κανάρης 1794 - 1877». Από το στεφάνι αυτό ο ναύαρχος, έκοψε ένα μικρό φύλλο δάφνης και το τοποθέτησε στο μαντήλι του μαζί με το χώμα.

Στο γυρισμό τους, ο φόν Κανάρης ήταν άμυλητος. Μόλις έφτασαν στη γερμανική Προεδρία, η Έρτα Χάουπτμαν ρώτησε το Φρίτσε αν μπορούσε να φύγει. Εκείνος της έδωσε άδεια. Της είπε μόνο να βρισκόταν την επομένη πολύ πρωί στην οδό Βησσαρίωνος 5, όπου ήταν τα γραφεία της γερμανικής κατασκοπείας. Η Μπίλλυ υποσχέθηκε να εινε ακριβώς στην ώρα της εκεί κι' έφυγε. Με κάποια άνησυχία στην ψυχή της, τράβηξε για την οδό Έμμ. Μπενάκη και μπήκε στο σπίτι του γιατρού. Τον βρήκε μαζί με την άρραβωνιαστική του. Αλλά δεν ήξερε να της πη αν οι πληροφορίες της είχαν φύγει για τον προορισμό τους. Πριν από λίγο του είχε τηλεφωνήσει ο Γιάννης Βλαχάκης και του είπε, ότι δεν είχαν κατορθώσει ακόμη να έρθουν σ' επαφή με το στρατηγείο του Καίρου.

— Είπε βέβαια ότι αύριο θα φύγουν οι πράκτορες, είπε η Έρτα. Θα περάσουν στο τουρκικό έδαφος από το Διδυμότειχο.

— Ο φόν Κανάρης όμως δεν θέλει να γίνει αυτή η αποστολή, είπε ο γιατρός. Δεν θα τον άκούσουν.

— Μάλλον όχι, γιατί στο τέλος συμφώνησε κι' αυτός. Οι Γερμανοί έτοιμάζουν μια ολόκληρη σειρά τέτοιων επιχειρήσεων. Η σπουδαιότερη όμως φαίνεται να εινε η «Επιχείρηση 'Αλέξανδρος». Δεν έρω ακόμη ποιά εινε τα σχέδιά τους, με έλπιω να το εξακριβώσω κι' αυτό...

Κουβεντιάζοντας, πέρασε η ώρα. Πριν το απόγευμα, φάνηκε να έρχεται ο Γιάννης Βλαχάκης με τον ταγματάρχη Γιώργο Μπιφόρνο. Τα νέα που τους έφεραν ήταν ευχάριστα. Ο 'Ερνεστ Χάντ είχε κατορθώσει, ύστερα από πολλά βάσανα, να επικοινωνήσει με τη βάση της Μ. Ανατολής. Οι καταπληκτικές πληροφορίες που τους έστειλαν, τους είχαν αναστατώσει κυριολεκτικά. Ωστόσο η διαταγή ήταν να συνεχίσουν τις έρευνες γύρω από την ύποθεσι Κανάρη.

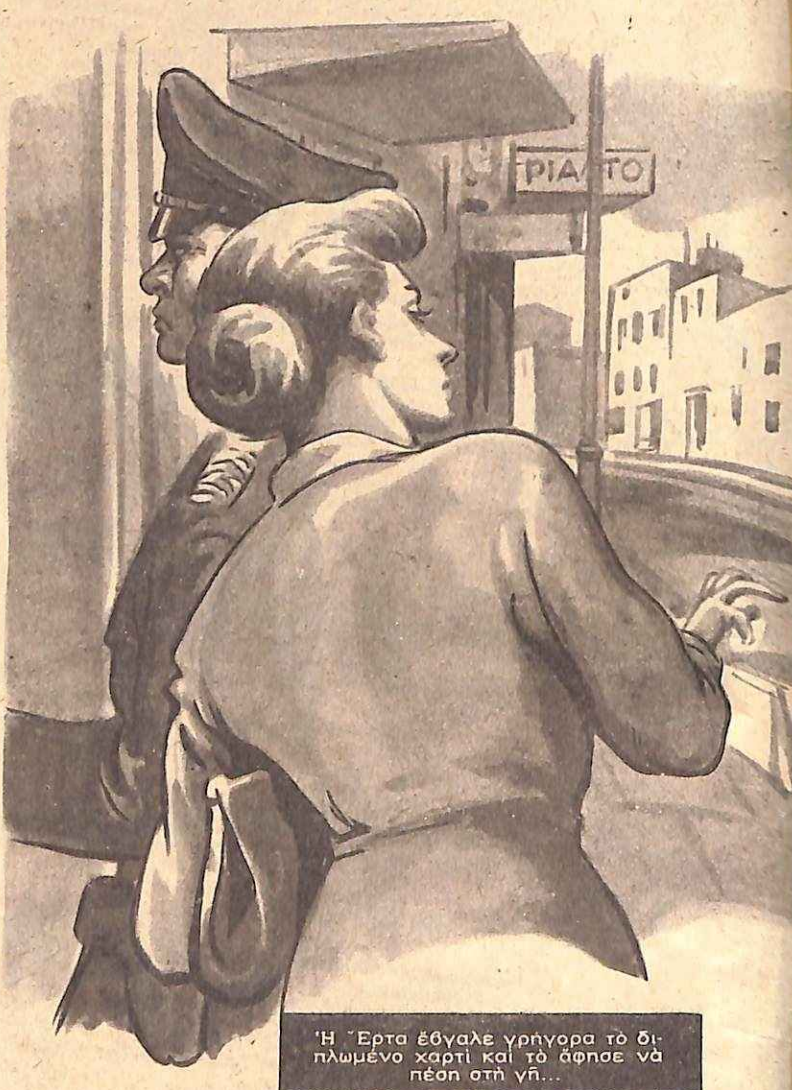
— Δεν έχουν άδικο, είπε η Έρτα. Ο φόν Κανάρης ήρθε στην Ελλάδα για να μελετήσει από κοντά ώρσιμενα πράγματα. Πρόκειται, όπως είπα και στο γιατρό, για την «Επιχείρηση 'Αλέξανδρος».

Και τους άφησε όλους να έμειναν να έμειναν άμέσως για να καταδείνουν στην Καλλιθέα. Έκπρεπε να επικοινωνήσουν πάλι με την υπηρεσία τους, στην Αίγυπτο. Εόχθως βρήκαν εκεί το Λουκά Μανουσάκη και τον 'Ερνεστ Χάντ, τον Άγγλο άσφυματιστή. Ο τελευταίος, βρισκόταν σε συνεχή επαφή με το στρατηγείο. Και παρ' όλο τον κίνδυνο να τους «έκριναν» τα γερμανικά ραδιοφωνόμετρα, συνέχιζε να λαβαίνει διαταγές και οδηγίες. Ο Μπιφόρνος είχε το Μανουσάκη για τις κανονικές πληροφορίες που τους έδωσε η Έρτα. Έτσι, αφού ο Χάντ έδωκε τη λήψη, άρχισε άμέσως τη μετάδοσι των συγκλονιστικών μηνυμάτων. Και η απόκρισι που πήρανε ήταν μονάχα δύο γραμμάτια: «Ο Κ.» : «Όλα εν τάξει».

— Και τώρα φεύγω, είπε η Μπίλλυ στους φίλους της. Πρέπει να επικοινωνήσω και με τους παπδες. Εινε ανάγκη να μάθω και το στρατηγείο της Βηρυττού τα νέα. Οι Γάλλοι θ' άναπομονούν...

Κι' έφυγε, για να πάει να συνεχίσει τις έρευνες της γύρω από την «Επιχείρηση 'Αλέξανδρος». Αυτό όμως ειναι άλλη ιστορία και θα την εξιστορήσουμε στο έρχόμενο τεύχος.

πομέρεια. Οι πέντε αυτοί πράκτορες των Γερμανών, θα περνούσαν στη Συρία από την Τουρκία κι' από εκεί θα έφταναν στην Αίγυπτο, όπου ήταν κι' άλλοι συνεργάτες τους μεμνημένοι στην ίδια ύποθεσι. Οι Γερμανοί είχαν σκοπό να ένοχοποιήσουν κάποιον άνωτερο Βρετανό διπλωμάτη στη δολοφονία και προεόμιαζαν από πριν το έδαφος. Τον

Η Έρτα έβγαλε γρήγορα το διπλωμένο χαρτί και το άφησε να πέσει στη γη...

έμπλεξαν στα δίχτυα τους κι' ήθελαν να τον παρασύρουν στο τραγικό τους παιχνίδι.

Ο 'Αγγλος δεν ήξερε, φυσικά, με ποιους είχε να κάνει. Οι πράκτορες του έχθρου του παρουσιάζονταν ως τότε σαν καλοί φίλοι. Εκτός αυτού, που είχαν ρίξει δίπλα του μία πανέμορφη γυναίκα, τη Φρίνη Μπάτ, Γερμανίδα, που παρουσιαζόταν ως Έλβετίδα άριστοκράτισσα. Οι κατάσκοποι των Γερμανών είχαν ελαχιστοποιήσει κατά ένα μεγάλο μέρος στην Άγγλική διπλωματία. Κι' ήταν βέβαια ότι θα φάσαν ως τον Έλληνα βασιλιά και το διάδοχο, για να τους δολοφονήσουν. Οι πέντε πράκτορες που θα έφευγαν από την Ελλάδα, πήγαιναν για ένισχυσι του κλιμακίου που δρούσε στις φιλόξενες χώρες του Νείλου. Άρχηγός της «Αποστολής Χ.» ήταν ο 'Ελληνας με το γερμανικό όνομα, με άμεσο βοηθό του το νεαρό 'Αραβ Γαλαάτ Καρίμα, άνευλο του Γερμανοφίλου σείχη 'Εμίν Σαΐντ, που είχε ξεσηκώσει σε άνταρσία τους ανθρώπους της φυλής του εναντίον των Άγγλων.

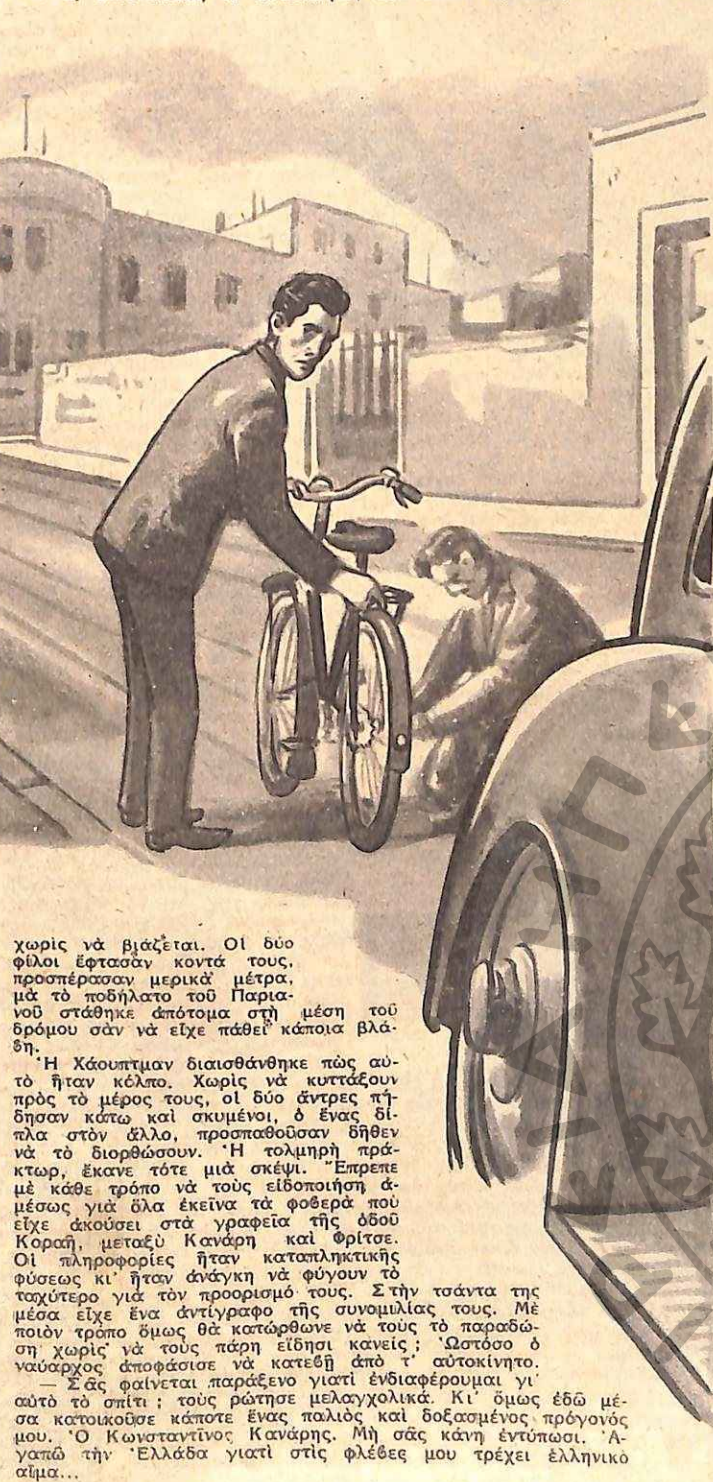
Μόλις τελείωσε η συζήτηση του Κανάρη με το Φρίτσε, η Έρτα Χάουπτμαν έκλεισε το σημειωματάριό της, το κλείδωσε στο συρτάρι της κι' άφού έβαλε με τρόπο ένα χαρτί στην τσέπη της έτοιμάστηκε να βγη. Βιαζόταν να βρεθεί μία ώρα άρχηγορα κοντά στο γιατρό και στους άλλους φίλους της, για να τους πη όλα τα καταπληκτικά εκείνα πράγματα που είχε μάθει. Οι πληροφορίες αυτές έπρεπε να φύγουν το ταχύτερο για το στρατηγείο της Μ. Ανατολής. Οι πράκτορες των Γερμανών έπρεπε να συλλεχθούν όλοι, προτού πετύχουν το σκοπό τους. Τη στιγμή όμως που έβγαине από το γραφείο, ο φόν Κανάρης πήγε και στάθηκε μπροστά της.

Φρούλαίν, της είπε, θα ήθελα να γνωρίσω καλύτερα την κοσμοθετική αυτή πρωτεύουσα της Ελλάδος. Θέλω να έπισκεφθώ ώρισμένα μέρη της Αθήνας. Θα μου δίνετε την ευχαρίστησι να με συνοδεύετε τσόν έσεις, όσον και ο χέρ Φρίτσε;

Πάγωσε η Μπίλλυ από την άεμπιστη αυτή πρότασι του ναύαρχου, αλλά, άναγκάστηκε να δεχτή μ' ένα ύποχεωτικό χαμόγελο. Μπήκαν τότε και οι τρεις σ' ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο που έπεριμενε έξω από το φρουράρχείο της οδού Κοραή και ξεκίνησαν άμέσως. Η μέρα ήταν θαυμάσια. Ο γενναρίτικος ήλιος ήταν στίς δόξες του κι' η Χάουπτμαν σκέφτηκε να πη στον όδηγο να τρωςέξουν για την Ακρόπολη. Τό θεώρησε πολύ φυσικό ν' άρχίσουν από εκεί τον τουριστικό τους περίπατο. Μά εξαφιάστηκε ολόκληρη όταν άκουσε τον φόν Κανάρη να τη ρωτά αν ήξερε να του πη κατά ποιά πέφτει η οδός Κυψέλης. Αποκρίθηκε καταφοτικά. Τι μπορούσε να τον ενδιαφέρει ο δρόμος αυτός της Αθήνας; Τι άξιοθέατο υπήρχε εκεί που δεν το είχε προσέξει τόσα χρόνια που έμενε στην πρωτεύουσα; Ωστόσο είπε στο σωφέρ να πάρη την οδό Πατησίων κι' από εκεί να περάσουν στην οδό Κυψέλης.

— Όραία, είπε ο φόν Κανάρης μόλις του είπαν ότι έφτασαν. Ένδιαφερόμαι να πάω στον άριθμό 56 αυτού του δρόμου...

Βρήκαν γρήγορα τον άριθμό και στάθηκαν. Ο ναύαρχος, χωρίς να κατεβή από τ' αυτοκίνητο, έσκυψε το κεφάλι του από το παράθυρο και κυτάξε έξω. Ο άριθμός 56 ήταν ένα παλιό ασήμαντο σπίτι, χωρίς κανένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό. Ο Φρίτσε όμως παρατήρησε ότι ο φόν Κανάρης, καθώς το κυτάξε, μισόκλεινε τα μάτια του σαν να ήθελε να κρύψη κάποια συγκίνηση. Την ίδια στιγμή η Μπίλλυ έκανε μία δεύτερη άνακάληψι. Είπε άφαινα από το βάθος του δρόμου να έρχονταν δύο ποδηλάτες. Τους άναγνώρισε άμέσως και χάρηκε. Ήταν ο γιατρός με το Γιάννη Παριανό. Μονομιάς κατάλαβε ότι παρακολουθούσαν έξ αποστάσεως το αυτοκίνητο, που έκανε τη διαδρομή σιγά και

χωρίς να βιάζεται. Οι δύο φίλοι έφτασαν κοντά τους, προσπέρασαν μερικά μέτρα, μά το ποδήλατο του Παριανού στάθηκε άπότομα στη μέση του δρόμου σαν να είχε πάθει κάποια βλάβη.

Η Χάουπτμαν διαισθάνθηκε πως αυτό ήταν κέλλο. Χωρίς να κυτάξουν προς το μέρος τους, οι δύο άντρες πήδσαν κάτω και σκυμένοι, ο ένας δίπλα στον άλλο, προσπαθώντας δθδεν να το διορθώσουν. Η τολμηρή πράκτωρ, έκανε τότε μία σκέψη. Έπρεπε με κάθε τρόπο να τους ειδοποιήσει άμέσως για όλα εκείνα τα φοβερά που είχε άκούσει στα γραφεία της οδού Κοραή, μεταξύ Κανάρη και Φρίτσε. Οι πληροφορίες ήταν καταπληκτικές. Η πληροφορία ήταν να φύγουν το ταχύτερο για τον προορισμό τους. Στην τσάντα της ταχύτερο εινε ένα αντίγραφο της συνομιλίας τους. Με μέσα είχε ένα κατάβωλο να τους το παραδώσει χωρίς να τους πάρη είδησι κανείς. Ωστόσο ο ναύαρχος άποφάσισε να κατεβή από τ' αυτοκίνητο.

— Σας φαίνεται παράξενο γιατί ενδιαφερόμαι γι' αυτό το σπίτι; τους ρώτησε μελαγχολικά. Κι' όμως έδω μέσα κατοικούσε κάποτε ένας παλιός και δοξασμένος πρόγονός μου. Ο Κωνσταντίνος Κανάρης. Μη σας κάνει έντύπωσι. Άγαπώ την Ελλάδα γιατί στις φλέβες μου τρέχει ελληνικό αίμα...

Ο Φρίτσε δεν μίλησε. Γύρισε μόνο και κυτάξε την Έρτα Χάουπτμαν. Ύστερα άκολουθήσε τον Κανάρη που πήγε και χτύπησε την πόρτα του σπιτιού. Την ίδια στιγμή η Γερμανίδα γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος των δύο ποδηλατιστών. Εκείνοι παρακολουθούσαν τώρα και την παραμυχή τους κίνησι με μισό μάτι. Όταν είδαν τη Μπίλλυ να τους κυτάζει, κατάλαβαν πως κάτι συνέβαινε κι' ο γιατρός άνασκήκωθηκε. Η κοπέλλα δεν έχασε καρό. Καθώς η πόρτα του σπιτιού άνοιξε από ένα γ.ραλέο κύριο κι' έμπαιναν όλοι μαζί μέσα, έβγαλε με άσπρασια ταχύτητα το δίπλωμένο αντίγραφο της συνομιλίας και το άφησε να πέση σ'ή γη. Τό είδαν οι δύο φίλοι και χωρίς να χάσουν το θάρρος τους, πήγαν γρήγορα προς τα εκεί και το πήραν. Ύστερα ξαναγύρισαν στα ποδήλατά τους, ανέβηκαν και ξεκίνησαν ολόταχώς για το σπίτι του γιατρού, στην οδό Έμ. Μπενάκη 40. Έκει τους έπεριμεναν και οι άλλοι συνεργάτες της 0,33, για να μάθουν τα νέα. Μόλις τους είδαν, πήγε η καρδιά τους στη θέσι της.

— Πώς πήγε η δουλειά, Κώστα; τον ρώτησε η Στυλιανού.

— Κάτι έγινε, άποκρίθηκε εκείνος σοφάρος. Τώρα θα δούμε... Έβγαλε το χαρτί της Έρτας άπ' την τσέπη του, το ξεδίπλωσε και προσπάθησε να το διαβάσει. Αλλά ήταν γερμανικά και δεν έβγαζε και πολλά πράγματα. Τό παρέδωσε τότε στο Λουκά Μανουσάκη, που ήξερε θαυμάσια τη γλώσσα κι' ύστερα από λίγο όλοι γνώριζαν το περιεχόμενο του. Η συγκίνηση τους έπνιγε.

Πρέπει να φύγουμε άμέσως, είπε στους φίλους του. Κάθε άρνοπορία σημαίνει θάνατο. Εινε ανάγκη να ειδοποιήσουμε τώρα κιόλας το στρατηγείο για την κατάστασι. Άν οι πράκτορες των Γερμανών φύγουν αύριο, όπως γράφει η Έρτα, δεν μείνει πολύς καιρός. Ο άσφυματος της οργανώσεως λειτουργούσε σε κάποιο σπιτάκι της Καλλιθέας. Έφτασαν γρήγορα εκεί ο Λουκάς Μανουσάκης κι' ο Γιάννης Παριανός, όπου τους έπεριμεναν ο ταγματάρχης Γιώργος Μπιφόρνος, ο Γιάννης Βλαχάκης, αλλάχλους τότε του κοσμικού κέντρου «Έξελος» της οδού Κριεζώτου και ο Άγγλος άσφυματιστής 'Ερνεστ Χάντ. Όλοι τους αυτοί ήταν από τα κύρια στελέχη της 0,33. Με δύο λόγια, ο Μανουσάκης τους άνέφερε περί τίνος έπρόκειτο και ο Χάντ καήσε άμέσως μπροστά στο μηχανήμα του, έτοιμος να μετάδοσι το κατεπείγον μήνυμα στο στρατηγείο του Καίρου. Παρ' όλες όμως τις προσπάθειές του, δεν κατορθώσε να το «έπιασει».

Σ' αυτό το διάστημα ο φόν Κανάρης, ο Φρίτσε και η Έρτα Χάουπτμαν περιεργάζονταν ύπομονετικά το παλιό εκείνο σπίτι του Έλληνα ναυμάχου. Ο ναύαρχος το γύρισε ολόκληρο με ιερή σχεδόν συγκίνηση. Μπήκε στα δωμάτια, εξέτασε τα έπιπλα, πέρασε από την κουζίνα, καήσε κοντά στο τζάκι του σαλονιού, πήγε στο βάθος της αούλης όπου ο πρόγονός του είχε τοποθετημένες κυνέες για μελίσινα. Ξαναμπήκε στο σπίτι και ανέθηκε στο δεύτερο πάτωμα. Αναπαύεται λίγο σ' ένα καναπέδακι που βρισκόταν κοντά στην ταράτσα και όπου καθόταν άλλοτε ο Κωνσταντίνος Κανάρης, όταν έπαιρνε τον καφέ του. Από εκεί πάνω φαινόταν αρκετά καλά η Ακρόπολη.

Φεύγοντας, η στιγμή έγινε ακόμη πιο έπισημη. Λίγο προτού βγούν στο δρόμο, ο Κανάρης έσκυψε, πήρε λίγο χώμα από τη ρίζα ενός πεύκου — του πεύκου που λέγεται ότι το φύτεψε ο Κωνσταντίνος Κανάρης — το δίπλωσε στο μαντήλι του κι' ύστερα γύρισε στους άλλους:

— Αυτό είναι το καλύτερο δώρο που μου κάνουν οι Έλληνες, είπε. Δεν θα το αποχωριστώ ποτέ...

Από εκεί τράβηξαν για την οδό 'Αποστόλων 6, στο έκκλησάκι του ήρωα πυροπολήτη. Βγαίνοντας το καπέλλο του και τα άσπρα του γάντια, ο Κανάρης μπήκε μέσα κάνοντας ορθόδοξα από το σταυρό του. Ο Φρίτσε — καί τα λεγόμενα της Μπίλλυ — κατσούφιασε, αλλά δεν είπε τίποτα. Ακούμπησε σ' έναν τοίχο και περίμενε άναυδονα να τελειώσει ο άνωτέρως του. Εκείνος τράβηξε στο παλιό στασίδι της έκκλησίας, όπου ακριβώς πάνω του υπήρχε ένα στεφάνι δάφνης, μία Έλληνική σημαία και μία μαρμαρίνη πλάκα που γράφει: «Κωνσταντίνος Κανάρης 1794 - 1877». Από το στεφάνι αυτό ο ναύαρχος, έκοψε ένα μικρό φύλλο δάφνης και το τοποθέτησε στο μαντήλι του μαζί με το χώμα.

Στο γυρισμό τους, ο φόν Κανάρης ήταν άμυλητος. Μόλις έφτασαν στη γερμανική Προεδρία, η Έρτα Χάουπτμαν ρώτησε το Φρίτσε αν μπορούσε να φύγει. Εκείνος της έδωσε άδεια. Της είπε μόνο να βρισκόταν την επομένη πολύ πρωί στην οδό Βησσαρίωνος 5, όπου ήταν τα γραφεία της γερμανικής κατασκοπείας. Η Μπίλλυ υποσχέθηκε να εινε ακριβώς στην ώρα της εκεί κι' έφυγε. Με κάποια άνησυχία στην ψυχή της, τράβηξε για την οδό Έμμ. Μπενάκη και μπήκε στο σπίτι του γιατρού. Τον βρήκε μαζί με την άρραβωνιαστική του. Αλλά δεν ήξερε να της πη αν οι πληροφορίες της είχαν φύγει για τον προορισμό τους. Πριν από λίγο του είχε τηλεφωνήσει ο Γιάννης Βλαχάκης και του είπε, ότι δεν είχαν κατορθώσει ακόμη να έρθουν σ' επαφή με το στρατηγείο του Καίρου.

— Είπε βέβαια ότι αύριο θα φύγουν οι πράκτορες, είπε η Έρτα. Θα περάσουν στο τουρκικό έδαφος από το Διδυμότειχο.

— Ο φόν Κανάρης όμως δεν θέλει να γίνει αυτή η αποστολή, είπε ο γιατρός. Δεν θα τον άκούσουν.

— Μάλλον όχι, γιατί στο τέλος συμφώνησε κι' αυτός. Οι Γερμανοί έτοιμάζουν μια ολόκληρη σειρά τέτοιων επιχειρήσεων. Η σπουδαιότερη όμως φαίνεται να εινε η «Επιχείρηση 'Αλέξανδρος». Δεν έρω ακόμη ποιά εινε τα σχέδιά τους, με έλπιω να το εξακριβώσω κι' αυτό...

Κουβεντιάζοντας, πέρασε η ώρα. Πριν το απόγευμα, φάνηκε να έρχεται ο Γιάννης Βλαχάκης με τον ταγματάρχη Γιώργο Μπιφόρνο. Τα νέα που τους έφεραν ήταν ευχάριστα. Ο 'Ερνεστ Χάντ είχε κατορθώσει, ύστερα από πολλά βάσανα, να επικοινωνήσει με τη βάση της Μ. Ανατολής. Οι καταπληκτικές πληροφορίες που τους έστειλαν, τους είχαν αναστατώσει κυριολεκτικά. Ωστόσο η διαταγή ήταν να συνεχίσουν τις έρευνες γύρω από την ύποθεσι Κανάρη.

— Δεν έχουν άδικο, είπε η Έρτα. Ο φόν Κανάρης ήρθε στην Ελλάδα για να μελετήσει από κοντά ώρσιμενα πράγματα. Πρόκειται, όπως είπα και στο γιατρό, για την «Επιχείρηση 'Αλέξανδρος».

Και τους άφησε όλους να έμειναν να έμειναν άμέσως για να καταδείνουν στην Καλλιθέα. Έκπρεπε να επικοινωνήσουν πάλι με την υπηρεσία τους, στην Αίγυπτο. Εόχθως βρήκαν εκεί το Λουκά Μανουσάκη και τον 'Ερνεστ Χάντ, τον Άγγλο άσφυματιστή. Ο τελευταίος, βρισκόταν σε συνεχή επαφή με το στρατηγείο. Και παρ' όλο τον κίνδυνο να τους «έκριναν» τα γερμανικά ραδιοφωνόμετρα, συνέχιζε να λαβαίνει διαταγές και οδηγίες. Ο Μπιφόρνος είχε το Μανουσάκη για τις κανονικές πληροφορίες που τους έδωσε η Έρτα. Έτσι, αφού ο Χάντ έδωκε τη λήψη, άρχισε άμέσως τη μετάδοσι των συγκλονιστικών μηνυμάτων. Και η απόκρισι που πήρανε ήταν μονάχα δύο γραμμάτια: «Ο Κ.» : «Όλα εν τάξει».

— Και τώρα φεύγω, είπε η Μπίλλυ στους φίλους της. Πρέπει να επικοινωνήσω και με τους παπδες. Εινε ανάγκη να μάθω και το στρατηγείο της Βηρυττού τα νέα. Οι Γάλλοι θ' άναπομονούν...

Κι' έφυγε, για να πάει να συνεχίσει τις έρευνες της γύρω από την «Επιχείρηση 'Αλέξανδρος». Αυτό όμως ειναι άλλη ιστορία και θα την εξιστορήσουμε στο έρχόμενο τεύχος.

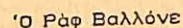
Η ΟΛΙΒΙΑ ΝΤΕ ΧΑΒΙΛΑΝΤ ΒΡΗ-
ΚΕ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἡ Ὀλίβια — τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Ὀλίβια Φονταίν, γιατί, ὡς γνωστόν, εἶναι ἀδελφή της Τζόαν καὶ κόρη της ἡθοιοποῦ Λίλιαν Φονταίν στὴν πρώτη Ἰουλιού του τόγκα της Καλιφόρνιας. Στὸ γνωστό σκηνοθέτης Μαξ Φορὰ ἕνα ἐρασιτεχνικό ρόλο Σαίξπηρ. Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς ἐπαγγελματικὰ πιά τὸ θέατρο ἀρτοτέρα, ὁ ἴδιος σκηνοθέτης τὴν ὀθόν, τῆς ἀνέθεσε ἕνα ἀρχισε νὰ ἀνεβαίνει τόσο ὡς Ὀλίβια ἔγινε περιζήτητη σὺ γινώσθησε σὲ 8 ταῖνες, γὰρ ἀγαπήθη ἡθοιοπία. Κατόπιν δημοτικότητός της μὲ μερικὴ εἶναι τὰ φιλμ: «Ὁσα παῖρ μου», πού της χάρισε γιὰ «Μαῦρος καθρέφτης», «Ὁ κοκ μὲ τὰ πόδια» καὶ «Ὁ νόμος», πού τῆς χάρισε

Όταν δε έμαθε την άτυχία της στο γάμο, την σύμπτωση περι-
σότερο και λίγο άργότερα, ύστερα από μερικές ακόμη συναντήσεις
τους, κατάλαβε ότι ήταν έρωτευμένος με την Ολβία. Άλλά κι
αυτή δεν φαινόταν έντελώς αδιάφορη γι' αυτόν. Ο Πιέρ ήταν γιός
καλής γαλλικής οικογένειας, κέρδιζε αρκετά από τὸ ἐπάγγελμα του
και πρό πάντων ήταν άνθρωπος ήσυχος, δίχως νεύρα και θυμούς.
Θα τὸν ήθελε, λοιπόν, για άντρα της, αλλά δὲν ήταν βέβαιη ἂν
αὐτὸς θ' ἀγαποῦσε καὶ τὸ Μπέν. Τὸ ζήτημα αὐτὸ την ἀπασχόλησε
πολύ. Οἱ ἀμφιβολίες αὐτές, τελικά, τὴν ἔκαναν νὰ συνεχίσι τὴ
μονότονή ζωὴ της, ὅταν, ξαφνικά, ἓνα δεύτερο θαῦμα ἦρθε νὰ δώσι
την τελικὴ λύσι. Κάποιο σούρουπο, εἶδε τὸν Πιέρ νὰ κρατῇ στὴν
ἀγκάλια του στοργικά τὸ μικρὸ Μπέν καὶ νὰ τὸν νανουρίζῃ! Τὸ
παρεστιατικὸ αὐτὸ, τὴν ἔκανε νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί της: Θὰ πα-
ντρεύονταν τὸν Πιέρ Γκαλλὰν καὶ ἴσως εὕρισκε ἐπὶ τέλους τὴ χαρὰ
ποῦ τόσο ζητοῦσε ἡ πονεμένη της ψυχὴ. "Υστερα ἀπ' τὴ θυσία
τοῦ πρώτου γάμου, ἡ σίγουρη γαλήνη τοῦ δεύτερου. Ἡ "Ολβία
εἶναι τώρα μία πολὺ εὐτυχισμένη γυναίκα.

Ε. ΖΙΑΜΠΕΡ

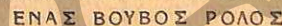
Σύντομες είδησοῦλες

★ Ἡ κατάστασι τοῦ
καρὰ, πού ὑπέστη μιὰ ἐγ-
ρησι στὴ χοληδόχο κύστι σὲ

ΠΑΙ ΚΕΝΕΝΤΥ

Δ Κ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

“Υστερα ἀπ’ τὴν Θύελλα...

Στό νέο της φιλμ «Ποσειδών» ο Άλβανος, η «Ιταλικά» στράς Σουλδάνα Παπαγιάννη έχει μία παρτεζαίρ του μεγάλου κωμικού και αμερικανικού κινηματογράφου Μπίστερ Κήτον. Ο Κήτον, ο οποίος και στα αμερικανικά φιλμ είναι εξαιρετικά ήλιολογος, παίζει κοντά στην Παπαγιάννη ένα τεταμένο βουδέν ρόλο. Μιλάει βαρυσσικά στα Ιταλικά είναι όμως της γλώσσας πώς ένας κωμικός κωμικός πρέπει ν' αποφεύγει τα πολλά λόγια. Άρατος είναι αλλοτρώς ο λόγος, που κάνει και τον Άλβαν να τον εκτίμα ιδιαίτερα.

21

νόρα. Τό ξέρω! 'Από δυο περίπου χρόνια, παρακολουθώ βήμα προς βήμα τη συνωμοσία σας. Σας άφησα να συνεχίσετε το έργο σας, γιατί μου ήταν αδιάφορο αν ο Φοσκαρί θα παρέμενε στην αρχή ή όχι. 'Αλλ' από τη στιγμή που με απειλείτε, δεν μπορώ να μείνω αδιάφορη. 'Αν θελήσετε να επικαλεσθήτε δικαιώματα που, άλλωστε, δεν σας αναγνωρίζω, θα σας συντρίψω! Καί τώρα, ακούστε με τί έχω να σας πω. 'Η δική μου ζωή τελείωσε. 'Αν θέλετε, θα μείνω εκείνο που ήμουν ως τώρα για σας: μία κατ' όνομα σύζυγος. 'Αλλά δεν θα μου κάμετε ποτέ λόγο για αισθήματα και δεν θα μου ζητήσετε ν' αλλάξω τη στάσι μου απέναντί σας. Είσατε σύμφωνος, ναι ή όχι;

— Ναι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο 'Αλτιέρι.

— Φύγετε τότε, όπως έκαμε πρωτότερα κι' ο πατέρας μου.

— 'Ο 'Αλτιέρι βγήκε με σκυμμένο το κεφάλι, χωρίς να κυττάζει αυτή τη γυναίκα που κρατούσε στα χέρια της την τύχη του.

Ελεύθερος!

— 'Η Λεονώρα αναστέναζε όταν έμεινε μόνη. Είχε ρυθμίσει τις σχέσεις της με τον πατέρα και τον άντρα της. 'Αλλ' έμεινε τώρα το κυριώτερο. Έπρεπε να ελευθερωσθ το Ρολάνδο.

Πώς, όμως, θα τόν αντίκριζε; 'Η Λεονώρα χρειάστηκε να συγκεντρώσει όλο το θάρρος της για ν' ανεβή στο δεύτερο πάτωμα, όπου βρισκόταν το δωμάτιό της.

— Άνοιξε την πόρτα και είπε με ήρεμη φωνή:

— Ρολάνδε, είσαι ελεύθερος! Την κύτταξε με προσοχή. Είχε αλλάξει ελάχιστα. 'Η όμορφη της είχε ωριμάσει περισσότερο και το σώμα της διατηρούσε όλη την πλαστικότητα του.

Στεκόταν όρθια, με το κερί στο χέρι και το κορμί της ήταν τόσο αλύγιστο πού θα την νόμιζες για άγαλαμα.

— Ένα σωρό θλιδερές σκέψεις στριφογύρισαν μέσα στο μυαλό του Ρολάνδου. Αυτή η γυναίκα, πού' ελάτρευε και πού δεν περίμενε παρά μία μόνον λέξη της για να πείσει στα πόδια της, τόν είχε προδώσει. Ένώ τόν έβριχναν μέσα στα 'επτάγεια', ενώ τόν έβαζαν ζωντανό, αυτή είχε γείρει στην αγκαλιά ενός άλλου.

Ποιά λόγια θα μπορούσαν να έρμηνεύσουν τη λύπη και την απελπισία του; Νά της κάμη παρατηρήσεις; Για ποιά λόγο;... Όχι, ήταν προτιμότερο να μνή της τί-ποτα. Τό παρελθόν δεν μπορούσε να εξααζήση!... Πέρασε ψυχρός κι' αλύγιστος μπροστά της και, μόνο όταν έφτασε στην πόρτα, της είπε με φωνή πού προσπαθούσε να κάμη αδιάφορη.

— Χαίρε, Λεονώρα!...

Κατέβηκε κατόπιν τη σκάλα, άνοιξε την

πόρτα και χάθηκε μέσα στη νύχτα. 'Η Λεονώρα έμεινε μερικές στιγμές ακίνητη στη θέση της. 'Επειτα κατέβηκε κι' αυτή τη σκάλα, απόθεσε σ' ένα κρηπί-γιο το κερί που κρατούσε στα χέρια της, χωρίς να σκεφτεί να τó σβύση και βγήκε σαν αυτόματο.

— Υστερα από κάμποση ώρα βρισκόταν και πάλι στο μέγαρο 'Αλτιέρι. Έτρεξε άμέσως στο δωμάτιο όπου είχε φυλάκισι την 'Ιμπερία, της έλυσε τά δεσμά της και της είπε:

— Φύγε!...

— 'Η εταίρα κύτταξε απειλητικά τη Λεονώρα κι' έπειτα βγήκε χωρίς να πη λέξι. 'Η νεαρή γυναίκα ξαναγύρισε κατόπιν στο δωμάτιό της.

— Όπως σερνόταν με κόπο πρὸς τὸ μέρος του κρεβατιού της, παραπάτησε και σωριάστηκε πάνω στο χαλί πού βρισκόταν στο δάπεδο. Λυγμοί έτάρασαν τó στήθος της. 'Αλλ' από τά μάτια της δεν κύλησε ούτε ένα δάκρυ.

— Δεν με συγχώρεσι! ψιθύρισε. Καί δεν μ' αγαπάσι πιά!... Πόσο είμαι δυστυχισμένη!... Δυστυχισμένη!

— Έπειτα από μία στιγμή, έχασε τις αισθήσεις της.

Ένας απειλητικός χαιρετισμός

— 'Ο Ρολάνδος, κρυμμένος πίσω από τόν κορμό ενός δέντρου, παρακολούθησε την αναχώρησι της Λεονώρας.

Τη στιγμή πού η νεαρή γυναίκα διασκέλιζε την πόρτα, έκαμε μία κίνισι σαν να θέλε να τρέξη πρὸς τὸ μέρος της.

— 'Αλλά συγκρατήθηκε. Για ποιά λόγο βάρχευε κοντά της; Τί θα της έλεγε; 'Ολα είχαν τελειώσει μεταξύ τους από τὸ βράδυ πού, μέσα σ' αυτό τὸ σπίτι, ὁ γέρος Φίλιππος τού είχε πη ότι η Λεονώρα εἴ-ε γίνι σύζυγος τού 'Αλτιέρι. 'Από τότε ήταν νεκρή γι' αυτόν!

— Στη σκέψι αυτή ανατρίχισε. Δεν ήξερε πιά τί έπρεπε να κάμη κι' έμεινε πάνω από ώρα στην ίδια θέση, χωρίς να μπορή να πάρη μία απόφασι.

— Έπειτα τὸ μυαλό του έτρεξε στὸν 'Αλτιέρι. Αυτή η σκέψι γαλδάνισε τά νεύρα του και τόν έκαμε να συνέλθη από τη νόσκη του. Άρχισε τότε να προχωρή πρὸς την πόρτα. Τη στιγμή πού έφτανε εκεί, μία σκιά πρέβχλε μέσα από τὸ σκοτάδι και μία φωνή έφτασε σ' αὐτιά του:

— Καλή νάνταυσι, άχοχοντα Κανδιάνο! Θά ξανσσαντηθούμε σέ λίγο!

— 'Ο Ρολάνδος δεν έκαμε την παραμικρή κίνισι για να τρέξη κοντά στὸν άγνωστο, πού τού είχε μιλήσει και πού εξαφανίστηκε μέσα στη νύχτα. Είχε την έντύπωσι τώρα πὸς η άδυσσος πού τόν χώριζε από τη Λεονώρα είχε γίνι πια μεγάλη κι' όλα πιά τὸν ήταν αδιάφορα.

— Την υπόλοιπη νύχτα πλανήθηκε άσκαπα στα στενοσόκακα της Βενετίας, όπως

και κάποια άλλη φορά όταν είχε μάθει τήν προδοσία της Λεονώρας. Κατά τά ημερώματα, τέλος, γύρισε στο παλιό σπιτάκι του λιμανιού.

— 'Ο Σκαλαμπρίνο τόν περίμενε εκεί. 'Ο Ρολάνδος είχε ξαναβρή τὸν ψυχραιμία του. Τὸ πρόσωπό του φαινόταν ήρεμο και θα ήταν πολύ δύσκολο σ' εκείνον πού τόν έδλεπε να μαντέψη τά πραγματικά αισθήματα του.

— 'Αφέντη, είπε ὁ Σκαλαμπρίνο, οί άνθρωποι μας θα βρίσκωνται άμριο τὸ βράδυ στο σπίτι της νήσου τού 'Ολιδόλο, όπως με διατάξατε.

— Αυτή η συνάντησι δεν θα πραγματοποιηθ, απάντησε ὁ Ρολάνδος. Τὸ σπῖτι αυτό δεν εἶνε ασφαλισμένο. Θά ξαναϊδωθούμε στο Μαύρο Σπήλαιο.

— 'Ο Σκαλαμπρίνο κύτταξε τὸ Ρολάνδο με άπορία.

— Αυτό πού σκοπεύαμε να κάμωμε..., άρχισε.

— Θά τὸ κάμωμε άργότερα, απάντησε ὁ Ρολάνδος. Πήγαινε, φίλε μου και είδοποίησε τούς άδελφούς μας ότι σέ όκτώ ήμέρες θα βρίσκωμαι στο Μαύρο Σπήλαιο... Είσαι ελεύθερος ως τότε...

— 'Ο Σκαλαμπρίνο άπόφευγε πάντα να κάμη ερωτήσεις στο Ρολάνδο. Τις διαταγές του τις έκτελούσε τυφλά.

— Μπορώ, λοιπόν, να περάσω αὐτὲς τις όκτώ ήμέρες στο Μέστρε; ρώτησε με φωνή πού έτρεμε ελαφρά.

— Καί βέβαια μπορείς, τού απάντησε ὁ Ρολάνδος. Θά μεταφέρης μόνο μερικές διαταγές πού θα σου δίνω και κατόπιν μπορείς να πάς να ιδής την κόρη σου.

— Την κόρη μου;... 'Α, αφέντη, αναρωτιέμαι άκόμη αν αὐτὸ τὸ πράγμα εἶναι αλήθεια!

— Θά φύγης με την ταρτάνα, συνέχισε ὁ Ρολάνδος. Θά τρέξης κατόπιν στο στενό τού Πιάβε και θα παραδώσης στους άρχηγούς τις έπιστολές πού θα σου γράψω...

— 'Ο Ρολάνδος έγραψε πράγματι πέντε ή έξη έπιστολές και τις έδωσε στὸν Σκαλαμπρίνο.

— Σέ δυο ήμέρες τὸ πούλ θα βρίσκωνται στα χέρια τους, είπε ὁ τελευταίος.

— Πράγμα πού σημαίνει, παρατήρησε μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο ὁ Ρολάνδος, έτι σέ τρεις ήμέρες θα βρίσκεσαι κοντά στην κόρη σου και θα είσαι ευτυχισμένος.

— Τά μάτια τού Σκαλαμπρίνο έλαμψαν από χαρά.

— 'Ο Ρολάνδος τού έδωσε κατόπιν διάφορες προφορικές οδηγίες.

— Δυο ώρες άργότερα, ή ταρτάνα όπου επιδιδάσθηκε ὁ Σκαλαμπρίνο έφευγε από τη Βενετία. Κατά τά ημερώματα προσήγγισε σέ μία έρημη άκτή. 'Ο πατέρας της Μπιάνκας βγήκε τότε στην έρη και πήρε τὸ δρόμο πού ώδηγούσε στα στενά τού Πιάβε.

Τὸ σπιτάκι τού Μέστρε

— 'Ο άγνωστος πού είχε έκτοξεύσει τὸν απειλητικό άποχαιρετισμό του στο Ρολάνδο, τη στιγμή πού ὁ τελευταίος έφευγε από τὸ σπῖτι της νήσου τού 'Ολιδόλο, άπομακρύνθηκε γρήγορα πρὸς τὸ μέρος τού λιμανιού. 'Εκεί χτύπησε σέ μία μικρή πόρτα πού άνοιξε έπειτα από μερικές στιγμές.

— Βρέθηκε τότε σ' ένα από τά λαϊκά ταβερνεία, πού συχνάζονταν από κοινές εταίρες και ναυτικούς κι' άφου έρριξε μία σποιά στο έσωτερικό, πήγε σ' ένα τραπέζι, όπου ένας άνθρωπος, με τὸ κεφάλι άκουμπισμένο στα χέρια, κοιμόταν.

— 'Ο άγνωστος τόν χτύπησε ελαφρά στὸν ώμο.

— Σαντρίγκο! φώναξε ὁ άνθρωπος αὐτός αναπνδώντας πάνω στο καθισμά του. 'Ηρθες έπί τέλους!

— Όπως βλέπεις...

— Πέρασα έδώ τρεις όλόκληρες νύχτες περιμένοντας να ξαναγυρίσης!

— Πάμε!

— Οί δυο άνθρωποι βγήκαν από τὸ καπηλίδ.

— Πού πηγαίνουμε; ρώτησε ὁ σύντροφός του τόν Σαντρίγκο, όταν άπομακρύνθηκαν λίγο.

— Πρέπει να φύγω άμέσως, απάντησε ὁ ληστής.

— 'Η βάρκα εἶναι έτοιμη κι' οί κωπηλάτες περιμένουν, είπε ὁ συνομιλητής του.

— 'Αλλά γιατί αὐτή ή διασύνη; Μήπως σέ κυνηγάν;

— Όχι, απάντησε ὁ Σαντρίγκο. 'Ολα τουναντίον πηγαίνω καλὰ και σέ λίγο θα βάλω τὰ λεφτά στο χέρι. Όπως καταλαβαίνεις, βάρχει και σὺ τὸ μεριδίό σου.

— Σ' ευχαριστῶ, είπε ὁ ναυτικός πού τὰ μάτια του έλαμψαν από άπληστία.

— Έπειτα από λίγο ὁ Σαντρίγκο επιδιδάσθηκε σέ μία μεγάλη βάρκα, πού ξεκίνησε άμέσως κι' άρχισε να διασχίζει με μεγάλη ταχύτητα τὰ κανάλια της Βενετίας.

— Τὸ περασμένο βράδυ ὁ ληστής βαδίζει πίσω από τόν 'Αλτιέρι και τόν Δάνδολο, με τὸ έγχειρίδιο στο χέρι του, έτοιμος να χτυπήσει τόν Ρολάνδο, μόλις εμφανιζόταν.

— 'Αλλ' όταν άνοιξε ή πόρτα, αντί γι' αὐτὸν εμφανίστηκε ή Λεονώρα.

— 'Ο Σαντρίγκο τάχασε μὴν ξέροντας, τί έπρεπε να κάμη. Κι' όταν ὁ Δάνδολο κι' ὁ 'Αλτιέρι μπήκαν στο σπῖτι, κρύφτηκε πίσω από ένα δένδρο και περίμενε.

— Άκουσε κατόπιν τη Λεονώρα πού φώναζε στους άδελφούς της: 'Εκείνοις πού ζητούσαν εἶνε φύγει και παρακολουθήσε τη συντομή συνομιλία τού διευθυντὸς της άστυνομίας με τόν Δάνδολο.

— Κατάρτα! βρυχήθηκε ὁ Σαντρίγκο. Τὸ πούλι πέταξε!

— Δεν έφυγε όμως. Μόλις άπομακρύνθηκε ὁ διευθυντής της άστυνομίας, πήγε τουναντίον κοντά στο παράθυρο κι' από εκεί παρακολούθησε την άλλόκοτη σκηνή πού ξετυλίχτηκε μεταξύ της Λεονώρας, τού πατέρα και τού συζύγου της, χωρίς να χάση καμμία λεπτομέρεια.

— Τά λόγια της Λεονώρας τόν έκαμαν ν' αλλάξει την ιδέα πού είχε σχηματίσει στην αρχή.

— 'Λέει ψέματα! διαλογίστηκε. 'Ο Κανδιάνο βρίσκεται πάντοτε έδώ... Προσπαεί να τούς δώξη για να τόν φυγαδεύση κατόπιν!...

— Άποφάσισε τότε να μνή κινήθ από την θέση του και να σκοτώση τὸ Ρολάνδο μόλις θάδβαινε από τὸ σπῖτι.

— 'Αλλ' από τη συνομιλία της Λεονώρας με τόν άντρα της, ὁ Σαντρίγκο πληροφορήθηκε τη συνωμοσία τού 'Αλτιέρι και τότε μία καινούργια αλλαγή έγινε στis σκέψεις του.

— 'Ο Ρολάνδος, συλλογίστηκε, δεν έπρεπε να πεθάνη άκόμη, γιατί τὸν ήταν χρήσιμος. Θά τόν σκότωνε μόνον άφου πραγματοποίησε τὸ σχέδιό του. Τὸ μυστικό πού είχε μάθει άξίζει ένα θησαυρό. Κι' αὐτὸν τὸ θησαυρό έπρεπε να τόν βάλη στο χέρι.

— Γι' αὐτό, όταν είδε τὸ Ρολάνδο να φεύγει, περιωρίστηκε μόνο να τὸν άπευθύνη έναν απειλητικό χαιρετισμό και κατόπιν εξαφανίστηκε μέσα στη νύχτα...

— 'Η βάρκα διέσχισε τη λιμνοθάλασσα της Βενετίας και προσήγγισε σέ μία έρημη άκτή, σέ μικρή άπόστασι από τὸ μέρος όπου είχε άράξει, πριν από λίγη ώρα, ή ταρτάνα πού μετέφερε τόν Σκαλαμπρίνο.

— Θά με περιμένει έδώ, είπε ὁ ληστής στο σύντροφό του.

— Πήρε κατόπιν τὸ δρόμο τού Μέστρε κι' όταν έφτασε εκεί, κρύφτηκε σέ μία μικρή λοχμη πού βρισκόταν κοντά στο σπῖτι της Ζουάνας.

— Έπειτα από μία ώρα, ὁ Σαντρίγκο ήξερε ότι στο σπῖτι αὐτό, έκτός από τη νέα, έμειναν και δυο άλλοι άνθρωποι, ὁ γέρος Κανδιάνο κι' ή Μπιάνκα ή κόρη της 'Ιμπερίας.

— Άφου έκαμε αὐτή την ανακάλυψι, πήγε σ' ένα πανδοχείο, όπου έφαγε με μεγάλη όρεφι. Έπειτα φώναξε τὸν κάπελα και τόν ρώτησε αν μπορούσε να τὸν προμηθεύση ένα άμάξι ή ένα κάρο.

— Έχω ένα κάρο κι' ένα μουλάρι, πού αξίζει όσο και τὸ καλλίτερο άλογο, απάντησε ὁ κάπελας.

— Εἶναι ὅ,τι μου χρειάζεται, αν μπόρῃς να μὸ τὸ νοικιάσης, είπε ὁ Σαντρίγκο.

— Δεν έχω, όμως, κανένα για να σας οδηγήση...

— Δεν εἶναι ανάγκη, είπε ὁ ληστής. Θά τὸ οδηγήσω μόνος μου...

— Καί πότε θα ξαναγυρίσετε έδώ για να μὸ φέρετε τὸ κάρο και τὸ μουλάρι;

— Δεν θα ξαναγυρίσω, απάντησε ὁ Σαντρίγκο. Μπορώ, όμως, ν' άφίσω τὸ κάρο και τὸ μουλάρι σ' έναν άνθρωπο της έμπιστοσύ-

νης σου πού θα μὸν υποδείξης. Θά πληρώσω διπλό ένοίκιο...

— 'Ο κάπελας, όμως, κούνησε με δυσπιστία τὸ κεφάλι του.

— 'Αν διατάξης, τού είπε ὁ Σαντρίγκο, είμαι πρόθυμος ν' αγοράσω και τὸ κάρο και τὸ μουλάρι.

— 'Ο κάπελας έτριψε μ' ευχαρίστησι τὰ χέρια του.

— Τότε αλλάζει τὸ πράγμα, απάντησε. 'Η συμφωνία κλείστηκε άμέσως.

— 'Η ήμέρα κύλησε άργά: 'Όταν βράδυασε ὁ Σαντρίγκο έξεψε μόνος του τὸ μουλάρι στο κάρο, πήδησε κατόπιν επάνω και πήρε τὸ δρόμο τού Τρεβίζε.

— 'Αλλά δεν προχώρησε περισσότερο από ένα χιλιόμετρο. Άκολούθησε κατόπιν έναν πλάγιο δρόμο πού τόν ξαναφερε στο Πέντρε και σταμάτησε κοντά στο σπῖτι όπου έμεινε ή Ζουάνα μαζί με τόν εξόριστο δόγη και την κόρη της εταίρας.

Νυχτερινή επίσκεψις

— 'Αλλ' εἶναι καιρός τώρα να ρίξωμε μία ματιά μέσα σ' αὐτὸ τὸ μικρό σπιτάκι.

— 'Η ζωή κυλούσε εκεί ήρεμη και γαλήνια.

— 'Η Ζουάνα είχε άφοσιωθ μ' όλη την άγνότητα της ψυχής της στο γέρο Κανδιάνο κι' είχε ιδη την Μπιάνκα σαν μικρότερη άδελφή της.

— Τὸ βράδυ της ήμέρας, πού ὁ Σαντρίγκο σταμάτησε τὸ κάρο του κοντά στο σπῖτι, ή Ζουάνα κι' ή Μπιάνκα είχαν τελειώσει τις συνθισμένες άσχολίες τους με την προσ-χαρη εκείνη διάθεσι, πού είχαν οί γυναίκες, όταν ή καρδιά τους εἶναι ήρεμη και τὸ μυαλό τους γαληνεμένο.

— 'Η Ζουάνα ώδηγήσε κατόπιν τὸ γέρο Κανδιάνο στο δωμάτιό του κι' άφου τού εύχθηκε καληνύχτα ξαναγύρισε κοντά στην Μπιάνκα.

— Οί δυο γυναίκες κάθισαν τότε στο τραπέζι και άρχισαν να μαντάρουν διάφορα άσπρόρουχα.

— 'Η Ζουάνα παρακολουθούσε τη μικρή φίλη της με την άκρη τού ματιού και της υποδείχνε τὰ λάθη της. Γιατί ή Μπιάνκα, πού ήξερε μουσική και ζωγραφική, δεν είχε πιάσει ποτέ βελόνι στα χέρια της. Έβρισκε τώρα μία ιδιαίτερη ευχαρίστησι στο ράψιμο και δεχόταν πρόσχαρα τις παρατηρήσεις της Ζουάνας.

— Πέρασε έτσι κάμποση ώρα.

— 'Η Μπιάνκα σηκάθηκε, τέλος και πήγε στο δωμάτιό της για να πλυνάξη.

— 'Η Ζουάνα άπόμεινε μόνη.

— 'Ηταν συλλογισμένη κι' ένοιωθε μία άόρατη λύπη. Τὸ μυαλό της έτρεχε στο παρελθόν... Δεν μετανόιανε για ὅ,τι είχε κάμει. 'Αλλ' η σκέψι είχε καταστρέψει τη ζωή της της έφερνε ένα σφίξιμο στην καρδιά.

— Λοιπόν, τέλος, τόν ύπνο να βαραινι

τά βλέφαρά της κι' άφου βεβαιώθηκε πὸς ή πόρτα και τὰ παράθυρα ήταν κλειστά, έτοιμάστηκε να πέση στο κρεβάτι της.

— 'Αλλά, ξαφνικά, άκουσε ένα μικρό χτύπημα στην πόρτα.

— 'Η Ζουάνα ανατρίχισε. Δεν φοδόταν για τὸν έαυτό της. 'Αλλά για κείνους πού βρίσκονταν κάτω από την προστασία της. Καί, σκεφτόταν, αλλοίμονο, πὸς δεν είχε ούτε τη δύναμι, ούτε τὰ μέσα να τούς υπερασπισθ άποτελεσματικά.

— Οί οδηγίες πού της είχε δώσει ὁ Ρολάνδος ήταν κατηγορηματικές. Δεν έπρεπε ν' άνοίξη σέ κανένα τη νύχτα.

— Τὸ χτύπημα άκούστηκε και πάλι. 'Η Ζουάνα έσβυσε τότε τη μικρή λάμπα κι' έμεινε ακίνητη. 'Ο άγνωστος πού χτυπούσε στην πόρτα, θα είχε σκαρφάλασε σίγουρα στὸν τοίχο πού βρισκόταν γύρω στὸν κήπο. Καί, βέβαια, δεν ήταν ούτε ὁ Ρολάνδος, ούτε ὁ Σκαλαμπρίνο. Γιατί αὐτοί θα χτυπούσαν με συνθηματικό τρόπο.

— Ένα καινούργιο χτύπημα άκούστηκε και πάλι. Καί την ίδια στιγμή μία φωνή έφτασε σ' αὐτιά της:

— Ζουάνα!

— 'Η νέα ανατρίχισε. Γιατί είχε άναγνωρίσει αὐτή τη φωνή.

— Αὐτός! ψιθύρισε. Αὐτὸς έδώ!

— Ζουάνα, άκούστηκε και πάλι ή ίδια φωνή, τὸ ξέρω πὸς εἶσαι έδώ!... Με κυνηγάνε!... Θ' άφήσης, λοιπόν, να με πιάσουν;

— 'Η Ζουάνα, άκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια, άναψε και πάλι τη λάμπα. Έπειτα πήγε στην πόρτα τού βάθους, την κλείδωσε κι' έβαλε τὸ κλειδί στην τσέπη της.

— 'Αν όχι από κανένα άλλο αἶσθημα, από σῆχο τουλάχιστον, κρύψε με για λίγα λεπτά, Ζουάνα, παρακάλεσε ή ίδια φωνή. 'Αλλοίμονο, σέ λίγο θα εἶναι άργά!

— Αυτή τη φορά ή Ζουάνα έτρεξε στην έξωτερική πόρτα και ρώτησε με φωνή πού έτρεμε:

— 'Εσὺ εἶσαι, Σαντρίγκο;

— Ναι, εγὼ είμαι! Ούτε τη φωνή μου δεν άναγνωρίζεις πιά;... 'Ω, είμαι χαμένος! Νά... έρχονται!...

— 'Η Ζουάνα άνοιξε άμέσως την πόρτα.

— Διάβολε, είπε ὁ Σαντρίγκο μπαίνοντας, είχες σκοπό, λοιπόν, να μ' άφίσης να περάσω έξω τη νύχτα;

— Δεν παρακαλούσε τώρα ὅπως πρωτότερα. 'Ο τόνος του ήταν βαναυσος και προκλητικός.

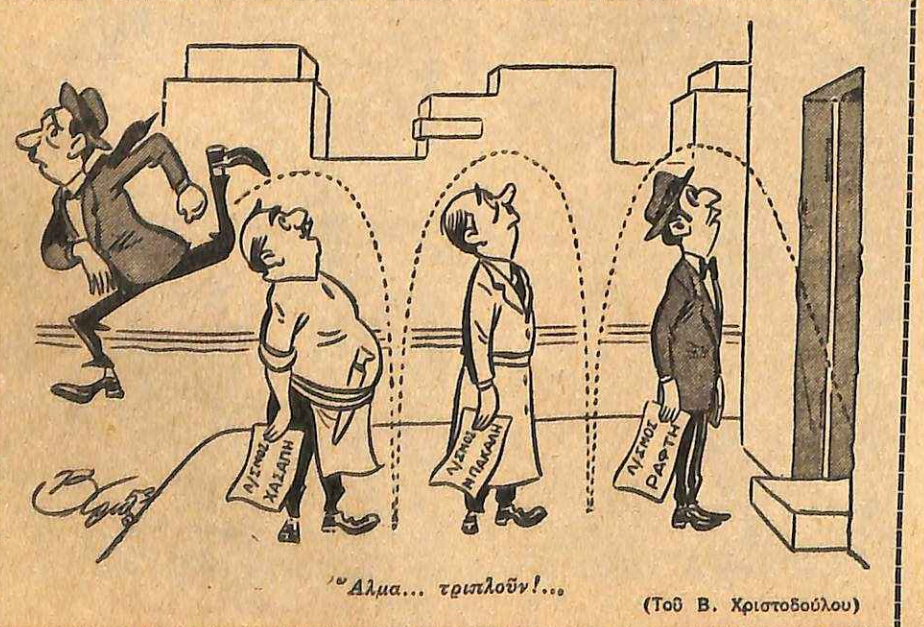
— 'Η Ζουάνα τρόμαξε. Καταλάβαινε τώρα πὸς είχε κάμει λάθος να τὸν άνοίξη.

— Μὸ εἶπες ψέματα! τού φώναξε. Δεν σε κυνηγάνε!

— Αὐτὸ εἶναι αλήθεια, της απάντησε γελώντας.

— Τὸ ὅρος της Ζουάνας εἶναι τώρα απειλητικό.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

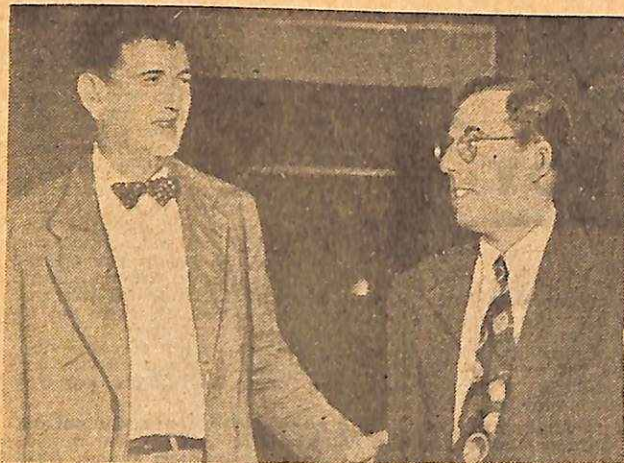

— Άλμα... τριπλούν!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Τι λέε, Γιώργο, πάμε να πιούμε κανένα ποτηράκι;

Ο Εμπορος αρθρών Μάρκος Σίγκελ (αριστερά), που συνελήφθη τελευταία, έχει πουλήσει μέχρι σήμερα 890 βρέφη!

Η μαύρη αγορά της «ρόδινης σάρκας»!

Χιλιάδες βρέφη πωλούνται κάθε χρόνο στην Αμερική

Στο αεροδρόμιο του Τορόντο, στον Καναδά, ένα παγερό απόγευμα του περασμένου δεκεμβρίου, ένα αντρώπου, μ' ένα μικρό παιδί μέσα σ' ένα μακρόστενο καλάθι, έτοιμάζονταν να μπουν στο αεροπλάνο της γραμμής Τορόντο - Νέας Υόρκης.

Ήταν υπάκουοι των Ηνωμένων Πολιτειών. Κι' επομένως οι διατυπώσεις του ελέγχου ήταν ελάχιστες.

Ένας όμως υπάλληλος της μεταναστευσεως, ριχνοντας μια γοργή ματιά στις αποσκευές τους, πρόσεξε ότι δεν υπήρχαν εκεί τα διάφορα απαραίτητα σύγερνα, που κουβαλούν μαζί τους οι μητέρες που έχουν βρέφη: πλαστική πάνα, μπουκάλια θερμός και άλλα.

Πρόσεξε επίσης ότι η μητέρα είχε ακμαίες τις δυνάμεις της.

—Πόσο μεγάλο είναι το βρέφος σας; ρώτησε τη νέα γυναίκα με φαινομενικά αδιάφορο τόνο.

—Έπτά ημερών, απάντησε η γυναίκα βγάζοντας ένα πιστοποιητικό γεννήσεως και ξεσκεπάζοντας το ροδίνο πρόσωπο του βρέφους.

Ο υπάλληλος έκανε τότε γοργά μερικούς συλλογισμούς:

Πρώτον, τους τελευταίους μήνες, ο αριθμός των βρεφών, που είχαν ταξιδέψει με αεροπλάνο από τον Καναδά στις Ηνωμένες Πολιτείες, ήταν πολύ μεγάλος. Αντιστρόφως ελάχις. Αντιστρόφως ελάχις στα βρέφη είχαν περάσει στο ίδιο διάστημα από τις Ηνωμένες Πολιτείες στον Καναδά. Δεύτερον, για κάποιο ανεξήγητο λόγο οι Αμερικανίδες μητέρες ήθελαν να γεννούν τα παιδιά τους στον Καναδά. Τρίτον, γιατί μια γυναίκα, που είχε γεννήσει επτά μέρες πριν, έκανε ένα τόσο βιαστικό ταξίδι για τόσο ψυχρή μέρα, χωρίς να δείχνει κανένα σημάδι εξάντλησεως από τον πρόσφατο άκοιμο τοκετό της;

Είχαν οριστικές ανακρίσεις, που απέκλυαν ότι η γυναίκα αυτή δεν ήταν μητέρα του μωρού της. Είχε αγοράσει το παιδί για 250 δολάρια από μια οργάνωση που έκανε εμπόριο βρεφών και που είχε πουλήσει στους τελευταίους δύο μήνες σε διάφορα άτομα εκατό βρέφη με τιμές κυμαινόμενες μεταξύ 250 και 2.000 δολαρίων.

Αυτή είναι η «μαύρη αγορά βρεφών».

γορά βρεφών» η μαύρη αγορά «ρόδινης σάρκας», όπως την ονομάζουν, που είναι πολύ έκτετατη στην Αμερική.

Υπολογίζεται πράγματι ότι κάθε χρόνο, κυκλοφορούν στις Ηνωμένες Πολιτείες 250.000 βρέφη χωρίς γονείς και χωρίς οικογένεια. Βρέφη που προέρχονται από παράνομους έρωτες ή που έμειναν τελείως ορφανά άμεσα μετά τη γέννησή τους.

Ταυτόχρονα, υπάρχουν 750.000 αντρώπου, που φέρονται από την επιθυμία να υιοθετήσουν ένα μωρό. Μα οι σχετικοί νόμοι είναι πολύ αυστηροί και οι διαδικασίες που απαιτούνται για την υιοθεσία είναι τόσο μεγάλες και πολύπλοκες, ώστε μόνο 75.000 από αυτά τα παιδιά υιοθετούνται κάθε χρόνο.

Ετσι, λειτουργεί ο νόμος της προσφοράς και της ζήτησης, στο πεδίο αυτό όπως και σε κάθε άλλο, και προκαλεί τη δημιουργία, στον Καναδά και μέσα στις Ηνωμένες Πολιτείες, οργάνωσεων από γιατρούς, δικηγόρους και νοσοκόμες, που χορηγούν βρέφη μαζί με όλα τα σχετικά πιστοποιητικά.

Πόσες δυσκολίες φέρνουν οι νόμοι στην υιοθεσία ενός παιδιού φαίνεται καθαρά από το ακόλουθο περιστατικό:

«Ένα αντρώπου, αυτός λουθηρανός και αυτή Εβραία, ήθελαν να υιοθετήσουν ένα θρέφος και υπέβαλαν τη σχετική αίτηση στην αρμοδία υπηρεσία. Μα η απάντηση που έλαβαν στην αίτησή τους ήταν αποκαρδιωτική:

—Ο γάμος σας είναι μικτός. Δεν μπορείτε να υιοθετήσετε παιδί! Το απαγορεύει ο νόμος.

—Μα δεν υπάρχει καμιά ελπίδα; ρώτησαν. Δεν μπορούμε να κάνουμε παιδί ούτε αν δεν υιοθετήσουμε και, αν δεν υιοθετήσουμε ένα ξένο, η ζωή μας θα είναι δυστυχισμένη και οίκωχα χαρά!

—Υπάρχει τρόπος να υιοθετήσετε ένα παιδί, τους απάντησαν. Πρέπει να βρείτε μια Εβραία, που να θέλει να σας δώσει το παιδί της και που να μπορεί να αποδείξει ότι ο πατέρας είναι λουθηρανός!

Ενας δημοσιογράφος έγραψε πρό καιρού τα εξής: «Μια έφημερίδα της Ν. Υόρκης:

«Οι διατυπώσεις που απαιτούν οι νόμοι για την υιο-

θεσία ενός παιδιού είναι κυριολεκτικά «ενοχλητικές». Ένω οι υποψήφιοι γονείς περιμένουν λαχταρώντας ένα παιδάκι, ενώ το παιδάκι μένει χωρίς την τόσο απαραίτητη για τη φυσιολογική ανάπτυξη του στροφή, δικηγόροι, γιατροί, ψυχολόγοι, παιδίατροι, ακόμα και ντετεκτίβς εξετάζουν τους υποψηφίους γονείς και το παιδί σωματικά και πνευματικά, έρευνούν το παρελθόν τους άνωθεν τον παρόν, για να δώσουν στους γονείς και στο παιδί την «εγγύησή» ότι όλα θα πάνε καλά. Γίνεται δηλαδή σαν να πρόκειται για ένα ρολόι ή ένα αυτοκίνητο!».

Και ο δημοσιογράφος προσθέτει σαρκαστικά: «Εκεί όπου η φύσις χρειάζεται έννεα μόνο μήνες, η πολιτική Νέας Υόρκης χρειάζεται δύο ή και τρία χρόνια. Και δεν είναι βέβαιο αν, στο τέλος, θα έγκριθη η υιοθεσία!».

Πολλά ζευγάρια του Χόλλυγουντ, θέλοντας να αποφύγουν την έγκυμοσύνη και την επίσημη απομάκρυνση της μητέρας από τα κινηματογραφικά στούντιο, καταφεύγουν στην υιοθεσία. Σπανίως όμως οι αρχές εγκρίνουν τέτοιες υιοθεσίες, γιατί θεωρούν τη ζωή της ήθιστης με τις υποχρεώσεις και την συνεχή επίβλεψη που απαιτεί η ανατροφή ενός παιδιού.

Μα από τις εξαιρέσεις του «μυθοκόταξ» αυτού είναι οι υιοθεσίες που γίνονται από τον Χόλλυγουντ είναι οι Τζον Κράουφορντ που υιοθέτησε το 1946 ένα κοριτσάκι τριών ετών, τη Χριστίνα, κι' ένα αγοράκι δύο ετών, τον Χριστόφορο. Ο Ντικ Πάουελ και η Τζιούν Άλλισον, εξ' άλλου, που παντρεύτηκαν το 1945, αναγκάστηκαν να προμηθευτούν ένα κοριτσάκι, την Παμέλα, από τη «μαύρη αγορά ρόδινης σάρκας», γιατί οι αρχές τους έφεραν έμψυχο!

Μολονότι αυτό είναι γνωστό, η αστυνομία δεν μπορεί να λάβει μέτρα έναντι τους, γιατί η οργάνωσή τους τους πουλπούσε το βρέφος, τους έφωδισε και με κανονικά πιστοποιητικά γεννήσεως που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί η γνησιότητά τους!

Το «νεομικόν καθήκον» Κάποιος στην Αγγλία, που γνώριζε έναν κολύμπι, απέφυγε να πέσει στη θάλασσα και να σώσει έναν που πνιγόταν. Ο άνθρωπος αυτός πνίγηκε και οι συγγενείς του μήνυσαν τον άλλον (ως προκαλέσαντα τον θάνατό του από αμέλεια και άκηρυχία).

Να τώρα η απόφαση του δικαστηρίου στην περίπτωση αυτή περιγράφει:

«Ο νόμος δεν επιβάλλει σε κανέναν την υποχρέωση, είτε ζέρει κολύμπι είτε δεν ζέρει, να σπείρει σε βοήθεια ενός ανθρώπου, μιας γυναίκας ή ενός παιδιού, που βρίσκεται σε δύσκολη θέση ή σε κίνδυνο να πνιγεί. Είπασις κανείς δεν είναι υποχρεωμένος να τρέξει και να σώσει οποιονδήποτε που κινδυνεύει να καί μέσος σ' ένα σπίτι που έχει αρπάζει φωτιά.

Ένας άνθρωπος, που αρνείται να τρέξει σε βοήθεια ενός άλλου, σε παρόμοιες περιπτώσεις, δεν είναι ένοχος αμελείας, δεν είναι ένοχος αμέλειας γιατί μεταβίβει αυτό και του προσώπου που κινδυνεύει δεν υφίσταται κανένα νομικόν καθήκον. Επομένως, ο κατηγορούμενος κηρύσσεται αθώος».

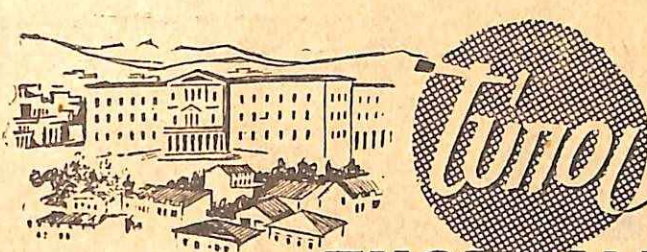
— Για κύττα, Γιαννάκη, είναι ίσιες οι γραφές;...

— Ήρθες νωρίς, καὶ μένε. Ο ἄλλος δὲν ἔφυγε ἀκόμα!...

Πρόχειρη λύσι!

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο Μελισσιδής

Η ΜΑΝΙΑ της ιδιοκτησίας ακινήτου είναι παμπάλαιη — όσο και ο κόσμος. Ποιος δεν θέλει το σπίτι του ή, μετριοφρονέστερα, το καλύδι, το δικό του; Ο Γιάννης, ο ιδιοκτήτης, ο παλιός Αθηναίος τύπος, που δεν είχε κατορθώσει να ικανοποιήσει αυτή τη φιλοδοξία, κατανήσε στο τέλος παλαβός. Και θεωρούσε όλα τα σπίτια της Αθήνας για δικά του. Πέθανε στο Δρομοκαίτειο, που κι' αυτό το θεωρούσε ιδιοκτησία του!...

Κι' όμως, εκείνα τα χρόνια, αυτό που λέμε σήμερα «κρίσις στέγης» δεν υπήρχε. Τόσα ήταν τα άδεια σπίτια της Αθήνας τον παλιό καιρό, που ο Αθηναίος χωρίς να έχει καμμία ανάγκη κι' έτσι απλώς και μόνο για το έθιμο, άλλαζε κάθε 1η Σεπτεμβρίου κατοικία. Ήταν ένα έθιμο αυτό σεβαστό. Και κανένας δεν τολμούσε να το πειραχί.

Κάθε 1η Σεπτεμβρίου όλη η πρωτεύουσα γινόταν άνω - κάτω με τις μετακομίες. Σειρές ατελείωτες από κάρα με τέσσερις άρδες, φορτωμένα ως τα ύψη από επιπλα και μπόγους ρούχα, άρδες, πορσελάνες, κρεβάτια και κουβέρτες, περνούσαν βαρεία - βαρεία αδιάκωνοντας με τις ρόδες τους το χωματένιο κατάστρωμα των δρόμων.

Κάτι στενόμακρα τυπωμένα φύλλα χαρτίου, που είχαν με πηχιά γράμματα το «Ενοικιάζεται» και που ήταν κολλημένα ή κρεμασμένα στις εξώπορτες και στα μπαλκόνια, ειδοποιούσαν για το ένοικοζόμενο σπίτι.

Είπαμε πως ήταν τότε τόσα τ' άδειαν στίτια, που οι ιδιοκτήτες τους αναγκαζόντουσαν να κάνουν κάθε υποχώρηση για να μην χάσουν τον ένοικιο στή. Και καμμία φορά ο ένοικιος τους να παρουσιαστή...

Που να φανταζόντουσαν οι ιδιοκτήτες, εκείνο το καιρό, όταν έδιναν το άπλωμα «κεντρικωτάτης οίκας» 5 δωματίων μετά εξώστου, καταλλήλου και δι' έγκλειστων κέντρον εκφώνησιν λόγω μετά βεγγαλιπρός εκφώνησιν, αντί 25 δραχμών κοῦ και ρουκέτας, πώς θα έφθανε η εποχή να γίνουν τα ένοικιαστήριά τους άκένωτη πηγή με χρυσές λίρες!

Με όλη αυτή όμως την περασμένη άνεση στην εξεύρεσι κατοικίας, οι παλιοί οι Αθηναίοι ποτέ δεν αποχωρίζονταν από το δνείρο ν' αποκτή- κεινεις οι μετακομίες ήταν πραγμα- τικά ένας μεγάλος μπλεξας, μάλιστα για τις παλιές νοικοκυρές που κοντά στα άλλα δεν τους άρεσε να βλέπουν πάνω στο κάρο την άριστοκρατική πολυθρόνα τους ν' αγκαλιάζει τη σκάφη και το πιάνο της κόρης ν' αναπαύεται κοντά στο μεγάλο καζάνι της πλύσης...

Λοιπόν, στίτι! Σπίτι. Ιδιοκτήτο, κεντρικό ή απόκεντρο. Απόκεντρα στίτια λέγανε, τα χρόνια αυτά που περιγράφουμε, τα έξοχα. Η Κολοκυνθού, τα Πετράλωνα, οι Άμπελοκρητοί, τα Πατήσια, τα θεωρούσαν μέρη έξοχα. Πάρα πολλοί ήταν σ' αυτά μάλιστα.

Τα Πατήσια ήταν από τα έξοχα μέρη, που είχαν τότε πάρα πολλούς κήπους και ελάχιστοι στίτια άραϊα χτισμένα. Ένα στίτι, λοιπόν, από αυτά τα Πατήσια κι' άρχισε να κτίζει. Το άγόρασε ένα οικόπεδο κατά τα Πατήσια κι' άρχισε να κτίζει. Το άγόρασε ένα οικόπεδο κατά τα Πατήσια κι' άρχισε να κτίζει. Το άγόρασε ένα οικόπεδο κατά τα Πατήσια κι' άρχισε να κτίζει.

Ο Μελισσιδής κάθε τόσο εύρισκε πως ο έργολάβος που είχε πάρει, τον έλεγε. Κι' έδωκε τον ένα κι' έπαιρνε τον άλλο. 'Επί τέλους κάποτε ή οικοδομή τέλειωσε κι' άμέσως ο ιδιοκτήτης της Μελισσιδής ά- συγκράτητος από τη χαρά του ανέβηκε στο μπαλκόνι και κρέμασε μια έπιγραφή, που έδινε στους περιπατητάς του έξοχικό υαες μια έπιγραφή.

Ο Μελισσιδής, άσυγκράτητος από τη χαρά του, ανέβηκε στο μπαλκόνι και κρέμασε μια έπιγραφή...

δρόμου την έμμετρη πληροφορία ότι:

Ο έπι τεσσαράκοντα μπόδεπτε καπνίσας το δέ μη δαπανώμενον κατ' έτος έκτοκίας, τοιούτον κτήμα άποκτά κι' υγείας δέκα έτη εις τον βίον του προβάτει.

Κατά την περίεργη, λοιπόν, έμμετρη είδοποίησι του Μελισσιδ- δη, ο άνθρωπος που δεν θα κάπνιζε επί σαράντα όλόκληρα χρό- νια, θα πραγματοποιούσε τόσες οικονομίες, που απ' αυτές θα βρισκόταν μια μέρα στην ευχάριστη θέση ν' άποκτήσει ένα στίτι σαν αυτό, το δικό του.

Η έπιγραφή του Μελισσιδής όπωσ ήταν φυσικό κινούσε το ενδιαφέρον «αί την περιέργεια πολλών και με- ρικοί απ' αυτούς χτυπούσαν την πόρ- τα του ιδιοκτήτη για να τον ιδούν και να τον γνωρίσουν.

Ο Μελισσιδής, ένας άνθρωπος υ- γιέστατος αν και προχωρημένος στά- νη πόρτα για να δεχθή γνωστούς και αγνώστους, που ζητούσαν να τον συναντήσουν. Και με ευχαρί- στησι καθόταν άρες και τους εξήγούσε με προσθέσεις και πολλα- πλάσιασμούς πάνω στο χαρτί πώς μαζεύονταν σε σαράντα χρό- νια όσα λεφτά χρειάζονται για να κτίση κανείς το δικό του στίτι.

Τα χρόνια εκείνα ήταν η εποχή της βασιλείας της πεντάρας, που ήταν χάλκινη και είχε επάνω της την μορφή του βασιλέως Γεωργίου του Α'. η της πιο παλιάς με το έλληνικό στέμμα.

Με μια πεντάρα μπορούσε κανείς τότε ν' αγοράσει την έφημε- ρίδα του ή μια κουλούρα από τον κουλουρτζή ή — αυτό ήταν το πιο χαρακτηριστικό της φτήνειας εκείνων των χρόνων — να εξασφαλίση το τσιγάρο όλης της ήμέρας. Ήταν τότε η εποχή του τ έ σ σ ε ρ α κι' ένα! Δηλαδή με μια πεντάρα αγοράζες τεσσάρων λεπτών καπνό κομμένο χύμα από τη γυάλα του καπνοπώλη κι' ενός λεπτού τσιγαρόχαρτο. Ο καπνοπώλης έπαιρ- νε από εκεί μέσα τη μεγάλη ή λίγη ποσότητα, τη ζύγιζε σε μια μικρή ζυ- γαριά κομψή από γυαλιστερό μπακι- ρι και την δίδανε ύστερα, μαζί με το τσιγαρόχαρτο, μ'σα σ' ένα αδιά- δροχο κόκκινο χαρτί.

Τότε το τσιγάρο δεν ήταν, όπωσ σήμερα, έτοιμο και δεν είχε κλειστή άκομη σε πακέτα πολυτελείας, μη πολυτελείας και λαϊκά. Ότε άκομη είχε... έφευρεθη το Μονοπώλιο κι' άρ- γότερα το Καπνεργοστάσιο, όπως γί- νεται σήμερα.

Ο Μελισσιδής από αυτές τις πεν- ταροδεκάδες, που δεν τις έκανε... κα- πνό, είχε άποταμύνει το ποσό του σπιτιού. Και κόλλησε και την έμμε- τρη έπιγραφή για να εξάση το γεγο- νός. Ένας όμως μανιώδης καπνιστής, που είχε άμισθωσει γι' αυτό το είδους την οικονομία και διαφώνουσε με τον Μελισσιδή, έπιασε κι' έγραψε μ' ένα μολύδι στον τοίχο του σπιτιού:

Ο έπι τεσσαράκοντα μπόδεπτε καπνίσας το δέ μη δαπανώμενον κατ' έτος έκτοκίας, τοιούτον κτήμα άποκτά πλην πρέπει νάχη υπ' όψει! οι κληρονόμοι τον καπνό πώς δέν τον έχουν κόψει... Και αν αυτός μέν άκαπνός κι' αταίριαστος πεθαίνει, το στίτι γίνεται καπνός... και τίποτα δέν μένει.

Λένε ότι αυτός, που διεφώνησε με τον Μελισσιδή, και του έδωσε την παραπάνω έμμετρη απάντησι στην έμμετρη, άνακρίνωσι του, δέν γελάστηκε και δέν έπεσε έξω. Γιατί ύστερα από με- ρικά χρόνια το στίτι γκρεμίστηκε κι' έγινε πολυκατοικία από ανθρώπους που καπνίζανε «έπί τεσσαράκοντα έτη» ίσως και πλέον...

Λένε άκόμη ότι στιχοπλόκος της έμμετρης απαντήσεως προς τον Μελισσιδή, ήταν ο άλησημόντος Τίμος Μωραΐτινης.

Ο ΠΑΛΙΟΣ

Το χιεύμερ του Αϊζενχάουερ

Σε μια συνέντευξι πούδωσε ο Αϊζενχάουερ σ' έναν γνωστό ήμμοσιογράφο άνακάτεψε στη συζήτησή του και τ' όνομα ενός πολιτικού του Ιλλινόις που είχε πεθάνει πριν λίγο καιρό, και που είχε υπέρμετρη μεγαλομανία.

—Κρίμα να μην ζούσε, νάδλεπε πόσο μεγαλειώδης ήταν η κηδεία που τούκαναν οι συμπολίτες του! Άστειεύθηκε ο δημοσιο- γράφος.

—Δέν λες καλύτερα, συμπλήρωσε ο Αϊζενχάουερ, πώς αν ή- ξερε ότι θα του γινόταν μια τόσο λαμπρή κηδεία, θα είχε πε- θάνει πριν από πολλά χρόνια;...

Συμβουλευθείτε ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΑΣ

Τὰ μυστικά της χειρομαντείας

17ον

Τί σημαίνουν τὰ δάκτυλα του χεριού

Οι ασχολούμενοι με την χειρομαντεία, διακρίνουν επίσης στο χέρι, μερικά άλλα σημεία, που έχουν καθένα την ιδιαίτερη σημασία του. Τα σημεία αυτά, είναι τὰ ἑξῆς:

ΣΤΙΓΜΑΤΑ

Έχει σημασία όχι μόνο ἡ θέσις, ἀλλὰ καὶ τὸ χρώμα των.
Σκούρα: κακὸ σημάδι.
Κόκκινα: ἐπισημὰς υγείας.
Λευκά ἢ ροζ: καλὸ σημάδι.

Κόκκινα πάνω στὴ γραμμὴ τῆς καρδιάς: αἰσθηματικὴς λύπης.

Λευκά πάνω στὴν ἴδια γραμμὴ: αἰσθηματικὴ ἐπιπολαιότης καὶ ἀπερισκεψία.

Πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ πεπρωμένου: ἐμπόδια.

Πάνω στὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς: ἀσθένειες ἢ τραυματισμοί.

Πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ ἐγκεφάλου: τραυματισμοί.

Πάνω στὸ ὅρος τοῦ Ἡλίου: λύπες.

Πάνω στὸ ὅρος τοῦ Κρόνου: κακὸ προμῆνυμα.

Πάνω στὸ ὅρος τοῦ Ἑρμοῦ: τὰ σχέδια σας θὰ ναυαγήσουν.

Πάνω στὰ νύχια: νευρικότης.

ΑΛΥΣΙΔΕΣ

Οἱ ἀλυσίδες φανερῶνουν, κατὰ γενικὸν κανόνα, ἐμπόδια καὶ περιπλοκές.

Πάνω στὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς: κλονιζομένη υγεία.

Πάνω στὴ γραμμὴ τῆς καρδιάς: πολλὰ καὶ ἐπιπολαιὰ ἐρωτικὰ περιπέτεια.

Πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ πεπρωμένου: ἀναποδιές καὶ ἀτυχήματα.

Πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ Ἡλίου: ἡ θέσις σας εἶναι ἐπισημὰς.

Πάνω στὸ μικρὸ δάκτυλο: πολλὰ σχέδια, πού, ὅμως, δὲν εἴσατε ἱκανὸς νὰ πραγματοποιήσετε.

ΔΙΑΚΛΑΔΩΣΕΙΣ

Πού διευθύνονται πρὸς τὸ μεγάλο δάκτυλο: πρέπει νὰ ἐντείνετε τὴν προσπάθει- ἑς σας γιὰ νὰ ἐπιτύχετε.

Πού διευθύνονται πρὸς τὸ μικρὸ δάκτυλο: πρακτικὴς τάσεις.

Πού ἐκκινεῖν ἀπὸ τὴ γραμμὴ τοῦ πεπρω- μένου: κίνδυνοι.

Πού ἐκκινεῖν ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῆς καρ- διας: ὅταν διευθύνονται πρὸς τὰ ἑπάνω: ἰδανικὰ αἰσθήματα. ὅταν διευθύνονται πρὸς τὰ κάτω: βάνουσα καὶ χυδαία αἰσθήματα.

Πού ἐκκινεῖν ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς: υγεία, ἐπιτυχίες, πλοῦτη.

ΓΡΑΜΜΕΣ

Πάνω στὸ ὅρος τοῦ Ἑρμοῦ: ροπή πρὸς τὴ θετικὴ ἐπιστήμη.

Ὅριζόντιες πού ἐκκινεῖν ἀπὸ τὸ ὅρος τῆς Σελήνης καὶ διευθύνονται πρὸς τὸ ἐξωτερικὸ μέρος τῆς παλάμης: ταξίδια.

Καμπύλες γραμμὲς σὲ σχῆμα ἡμισελή- νου. Φανερῶνουν γενικὰ ἀστάθεια χαρακτή- ρος καὶ ροπή πρὸς τὴν περιπέτειαν.

Πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ Ἡλίου: μουσικὸ ταλέντο.

Πάνω στὸν παράμεσο: τάσις πρὸς τὰ γράμματα.

Σημεῖον τῆς Ἀφροδίτης (μικρὸς κύκλος μ' ἕνα σταυρὸ στὸ ἑπάνω μέρος): μεγάλη καὶ εὐτυχισμένη ἀγάπη.

Ἄν ὁ σταυρὸς βρίσκεται ἀπὸ κάτω: ἡ

ἀγάπη αὐτὴ θὰ σὰς προσεγγίσῃ πολλὰς λύ- πες.

Σημεῖον τοῦ Ἀρεῶς (κύκλος ἀπὸ τὸν ὁ- ποῖον ἐκκινεῖται ἕνα βέλος): δύναμις, μαχη- τικὴς διαθέσεις, ἀγῶνες.

Πάνω στὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς: ἐπιτυχίες πού θὰ ὀφείλονται στὸ θάρρος καὶ τὴν ἀ- ποφασιστικότητά σας.

Πάνω στὴ γραμμὴ τῆς καρδιάς: μεγάλη ἱκανότης πρὸς τεκνοποιία.

Πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ πεπρωμένου: ἡ τύχη σὰς εὐνοεῖ.

Στὴ βάσι τοῦ μικροῦ δακτύλου: ἐπιτυ- χίες πού θὰ ὀφείλονται στὸ εὐέλικτο τοῦ χαρακτῆρος σας.

ΑΣΤΡΑ

Κατὰ τὸν διάσημο ἀποκρυφιστὴ Ντε- μπαρόλ, τὰ ἀστρά ὑποσημαίνουν γεγονότα πού σχετίζονται μετὰ τὴν περιοχὴ τοῦ χεριοῦ ὅπου βρίσκονται. Ἡ σημασία των εἶναι εἰ- δικώτερα ἡ ἑξῆς:

Πάνω στὸ ὅρος τοῦ Διὸς (δείκτης): ἀ- νύψωσις, ἀξιώματα, πλοῦτος.

Πάνω στὸ ὅρος τοῦ Κρόνου (μεγάλος δάκτυλος): ἡ σημασία του εἶναι πάντοτε κακὴ (παράλυσις, βίαιος θάνατος, φτώ- χεια).

Πάνω στὸ ὅρος τοῦ Ἡλίου (παράμεσος): ἀξιώματα, κοινωνικὲς διακρίσεις, δόξα, πού δὲν δίνουν, ὅμως, τὴν εὐτυχία. Κίνδυνοι καὶ κατατρεγμοί.

Πάνω στὸ ὅρος τοῦ Ἑρμοῦ (μικρὸς δά- κτυλος): δόλιος καὶ παπουρῶνος χαρακτή- ρας, τυχοδιωκτικὴ ροπή.

Πάνω στὸ ὅρος τοῦ Ἀρεῶς (μικρὸς δά- κτυλος): σοβαρὸ τραῦμα, βίαιος θάνατος.

Πάνω στὸ ὅρος τῆς Σελήνης (μικρὸς δά- κτυλος): κίνδυνος ναυαγίου, πνιγμοῦ κλπ.

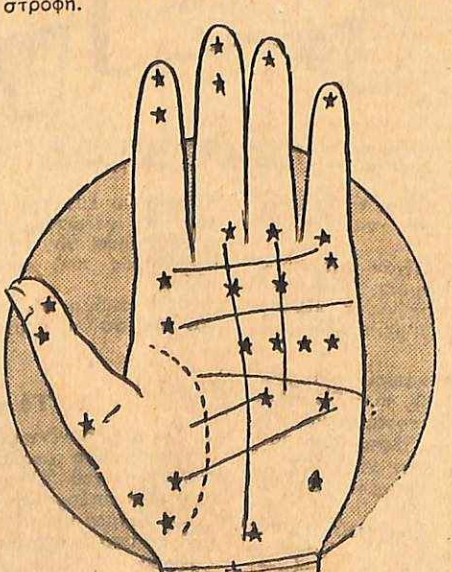
Πάνω στὸ ὅρος τῆς Ἀφροδίτης (ἀντί- χειρ): παρεκτροπὲς πού θὰ ἔχουν δυσάρε- στες συνέπειες στὴ ζωὴ σας.

Πάνω στὸ τετράγωνο (στὸ μεταξὺ τῶν γραμμῶν τῆς καρδιάς καὶ τοῦ ἐγκεφάλου διάστημα): ἀγαθότης, καλὴ σὺν- ἡ.

Πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ ἐγκεφάλου: τραῦ- μα στὸ κεφάλι ἢ τρέλλα.

Πάνω στὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς: ἀτυχί- ματα.

Πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ Ἡλίου: κατα- στροφή.

Οἱ θέσεις πού ἔχουν συνήθως τὰ ἀστρά στὸ χέρι.

Πάνω στὸν δακτύλιο τῆς Ἀφροδίτης: ἑγ- κλημα γιὰ αἰσθηματικούς λόγους, ἀσθένεια τῶν γεννητικῶν ὀργάνων.

Πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ καρποῦ: κληρο- νομία.

Στὴν ἄκρη τοῦ ἀντίχειρος: ροπή πρὸς τὴν ὕλικὴ ἀπολαύσει. (Εἶναι τὸ σημάδι τῶν γυναικοκατακτητῶν καὶ τῶν μεγάλων ἐταίρων).

Στὴ μέση τῆς γραμμῆς τοῦ ἐγκεφάλου: ἀσθένεια τοῦ ἐγκεφάλου.

Πάνω στὴ γραμμὴ τῆς καρδιάς: δυστύ- χημα.

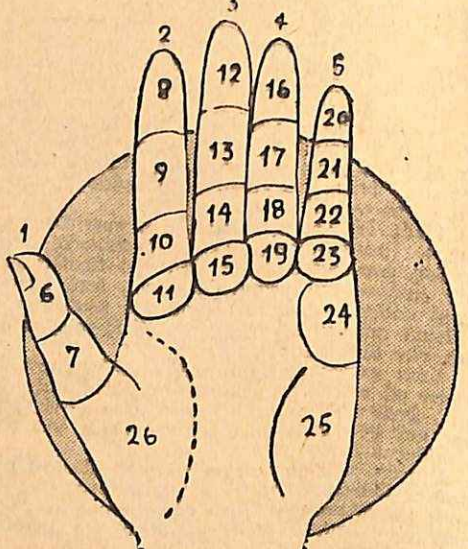
Πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ πεπρωμένου: ἡ θέσις σας θὰ καλυτερέψῃ.

Πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ Ἡλίου: ἡ τύχη

ΑΡΙΘΜΟΙ

Σχῆμα πού μοιάζει περίπου μετὰ 5: σο- βαρὰ ἀτυχήματα.

Σχῆμα πού μοιάζει μετὰ 4 πάνω στὸ ὁ-

Τὰ δάκτυλα τοῦ χεριοῦ καὶ ἡ σημασία των:

Α. Ἀντίχειρ (1). Ἐκφράζει τὴν προσωπικὴ- τητά. 1η φάλαγξ (6): θέλησις, 2η φάλαγξ (2): λογικὴ. Β. Δείκτης (2). Ἐκφράζει τὴν

ροπήν τοῦ ἀτόμου. 1η φάλαγξ (8): ἡθικὸν συναίσθημα, 2η φάλαγξ (9): φιλοδοξία, 3η φάλαγξ (10): ὕλικὴς τάσεις. Γ. Μεγάλος δά- κτυλος (3). Ἀναφέρεται στὴν αὐτοκυριαρχία τοῦ ἀτόμου. 1η φάλαγξ (12): αὐτοσυγκέν- τρωσις, 2η φάλαγξ (13): ἐπιστημονικὴ ροπή, 3η φάλαγξ (14): αὐτοπεποιθένεια. Δ. Παρά- μέσος (4). Ἀναφέρεται στὰ ἰδανικά τοῦ ἀτό-μου. 1η φάλαγξ (16): καλλιτεχνικὴς τάσις, 2η φάλαγξ (17): κρίσις, 3η φάλαγξ (18): παρατηρητικότης. Ε. Μικρὸς δάκτυλος (5). Ἐκφράζει τὴν κοινωνικὴν ἀνάγκη τοῦ ἀτόμου. 1η φάλαγξ (20): εὐλωτία, 2η φάλαγξ (21): ἐφευρετικότης, 3η φάλαγξ (22): πανουργία.

Στὴν ἑξῆς τῶν πέντε δακτύλων βρίσκονται: ἡ ἐπιβολὴ (11), ἡ ἀνεξαρτησία (15), τὸ καλ- λιτεχνικὸν ταλέντο (19), οἱ πρακτικὲς ἱκανό- τητες (23), οἱ μαχητικὲς διαθέσεις (24), ἡ ζωτικότης καὶ ἡ ἐρωτικὴ διάθεσις (26) καὶ στὸ ἐξωτερικὸ μέρος τῆς παλάμης (25) ἡ παθητικότης.

ρος τῆς Ἀφροδίτης: εὐτυχὴς γάμος ἀπὸ ἀμοιβαία συμπάθεια.

Νησιδία (δύο μικρὲς καμπύλες πού ἐφα- πνύονται στὴν ἄκρη).

Πάνω στὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς: ἐνοχὴ σχέ- σις μετὰ ἀπρόοπτες καὶ ὀδυνηρὲς ἐξελίξεις, νόθο τέκνον.

Πάνω στὴ γραμμὴ τῆς καρδιάς: μοι- χεία.

Πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ πεπρωμένου: μοι- χεία πού θὰ σὰς οδηγήσῃ στὴν καταστροφή.

Πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ Ἡλίου: ὄνειρα πού δὲν θὰ πραγματοποιηθοῦν.

Στὴ βάσι τοῦ μικροῦ δακτύλου: κατα- στροφή.

ΣΤΑΥΡΟΙ

Πάνω στὴ βάσι τοῦ δείκτη: εὐτυχία.

Πάνω στὸ ὅρος τοῦ Διὸς (δείκτης): γά-μος ἀπὸ ἔρωτα.

Πάνω στὸ ὅρος τοῦ Κρόνου (μεγάλος δάκτυλος): μυστικοπαθὴς διάθεσις.

Πάνω στὸ ὅρος τοῦ Ἡλίου (παράμε-σος): τὰ φιλοδοξία ὄνειρά σας θὰ ναυαγή-σούν.

Πάνω στὸ ὅρος τοῦ Ἑρμοῦ (μικρὸς δά-κτυλος): τάσις στὴν κλοπὴ.

Πάνω στὸ ὅρος τῆς Σελήνης (μικρὸς δάκτυλος): κίνδυνος ναυαγίου ἢ πνιγμοῦ.

Πάνω στὸ ὅρος τῆς Ἀφροδίτης (ἀντί-χειρ): μοναδικὴ ἀγάπη πού θὰ ἔχη μοι-ραίης συνέπειες.

Στὴν ἄκρη τῆς γραμμῆς τῆς ζωῆς: ἀ-τύχημα κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικία.

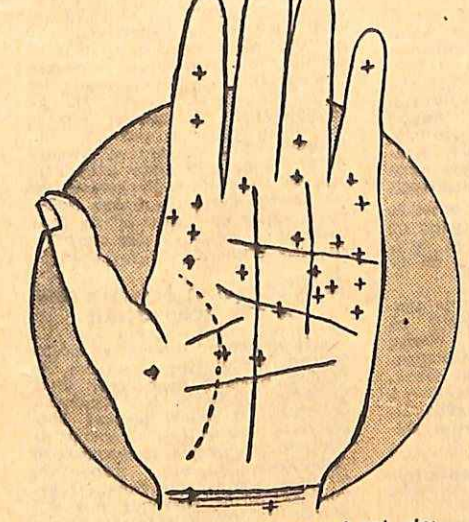
Πάνω στὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς: ἀναποδιές καὶ ἐμπόδια.

Στὴ μέση τῆς γραμμῆς τοῦ ἐγκεφάλου: ἀσθένεια τοῦ ἐγκεφάλου.

Πάνω στὴ γραμμὴ τῆς καρδιάς: δυστύ- χημα.

Πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ πεπρωμένου: ἡ θέσις σας θὰ καλυτερέψῃ.

Πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ Ἡλίου: ἡ τύχη

Οἱ θέσεις πού ἔχουν οἱ σταυροὶ στὸ χέρι.

Ἐπαψε νὰ σὰς εὐνοῇ.

Πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ καρποῦ: ἀνέλπι-στη τύχη.

Τὸ τραπέζι τοῦ χεριοῦ

Καλεῖται ἔτσι ἡ περιοχὴ τῆς παλάμης πού περιλαμβάνεται ἀνάμεσα στὴ γραμμὴ τῆς καρδιάς καὶ τὴ γραμμὴ τοῦ ἐγκεφα- λου.

Ἐνα κανονικὸ τετράγωνο ἢ περίπου τε- τράγωνο σχῆμα, δεικνύει καλὴ σὺν- ἡ, ἐντιμό- τητα καὶ ψυχικὴ ἡρεμία.

Ὅταν στὸ ἕνα χέρι οἱ γραμμὲς τοῦ ἐγ- κεφάλου καὶ τῆς καρδιάς σμίγουν: κακὸ σημάδι, ζωὴ δυστυχισμένη καὶ μικρὴ διαρ- κεία.

Ὅταν αὐτὸ τὸ τετράγωνο εἶναι μικρό: ἔλλειψις ἀποφασιστικότητος, αὐθορμητι- σμοῦ καὶ πρωτοβουλίας.

Ὅταν αὐτὸ τὸ τετράγωνο διασχίζεται ἀπὸ μικρὰς ἀκανόνιστες γραμμὲς: τὸ ἀτομο ὑπομένει παθητικὰ τὴ ζωὴν χωρὶς ν' ἀντι- δρά.

Μικρὸ τρίγωνο

Σχηματίζεται ἀπὸ τὴν γραμμὴν τῆς ὕ- γειας, τῆς καρδιάς καὶ τοῦ πεπρωμένου.

Ὅταν εἶναι καλοσχεδιασμένο: ροπή πρὸς τὰ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα.

ΟΟ

Τὰ δάκτυλα

Στὴν παλάμη βρίσκονται τὰ σημάδια πού φανερῶνουν τὴν δύναμη, τὴν ἐνεργητικό- τητα καὶ τὴν ροπήν τοῦ ἀτόμου. Τὰ δά- κτυλα, ἔξ ἄλλου, μὰς δείχνουν τὴν διανοη- τικὴν ἱκανότητάς καὶ τὸν ἡθικὸν χαρακτήρα του.

Κάθε δάκτυλο διαιρεῖται σὲ τρεῖς φά- λαγγες, πού συνδέονται μεταξὺ τους μὲ φθόγγους. Γύρω σὲ κάθε ἄρθρῳ σχημα- τίζεται ἕνα μικρὸς κόμβος.

Ἡ πρώτη φάλαγξ (εἶναι ἐκείνη ὅπου βρίσκειται τὸ νύχι) δεικνύει τὸν χαρακτήρα.

Ἡ δεύτερη (μέση) φανερῶναι τὴν δια- νοητικὴν ἱκανότητάς.

Ἡ τρίτη (ἐκείνη πού συνδέεται μετὰ τὴν παλάμη) ἀποκαλύπτει τὴν ποιότητα καὶ τὴν δύναμιν τῶν ἐνστικτῶν.

Ἄς δοῦμε τώρα καθένα ἀπὸ τὰ δάκτυ- λα χωριστά.

Ὁ ἀντίχειρας

Εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν δακτύλων, κατὰ τὸν φιλόσοφο Μανταίνιο. Φανερῶναι τὸν δυ- ναμισμό καὶ τὴν θέλησιν μας. Οἱ ἀρχαῖοι τὸν θεωροῦσαν, μάλιστα, σύμβολο τοῦ ἀνδρὸς καὶ γι' αὐτὸ, ὅταν ἤθελαν νὰ τιμωρήσουν τοὺς δειλοὺς, τοὺς ἐκοδαν τὸν ἀντίχειρα.

Στὴ Σπάρτη, οἱ παιδαγωγοὶ δάγκναν τὸν ἀντίχειρα τῶν ὀκνηρῶν. Στὸν ρωμαϊκὸ ἱπ- πόδρομο, ὁ αὐτοκράτωρ διέτασσε τὴ θα- νάτωσιν τοῦ ἡττημένου ἢ τοῦ χάριζε τὴ ζωὴν, ὑψώνοντας ἢ κατεβάζοντας τὸν ἀντίχειρα.

Τὸ νεογνὸν πού δὲν ἔχει ἀκόμη θέλησιν, κρα- τᾷ τὸν ἀντίχειρα κρυμμένον μεσὰ στὴν φούχτα του. Ὁ ἐπιληπτικὸς, πού εἶναι καὶ αὐτὸς χωρὶς θέλησιν, κάνει τὸ ἴδιο. Οἱ παρ- ράλοιοι, οἱ ἐτοιμοθάνατοι, οἱ βαρεῖα τραυ- τισμένοι κλπ., κρύβουν ἐπίσης τὸν ἀντί- χειρα.

Ἄς δοῦμε τώρα τὴν φάλαγγα τοῦ ἀντί- χειρος.

Πρώτη φάλαγξ πολὺ μακρὰ: ὑπερηφά- νεια, πείσμα.

Πρώτη φάλαγξ μακρὰ καὶ δυνατὴ: ἰ- σχυρὴ θέλησις.

Πρώτη φάλαγξ κοντὴ: ἔλλειψις αὐτοπε- ποιθένειας, ἀδυναμία, ἀναποφάσιτος χα- ρακτήρ.

Πρώτη φάλαγξ πολὺ κοντὴ: ἔλλειψις ἀν- τιδράσεως.

Πρώτη φάλαγξ πλατεῖα, δυνατὴ καὶ σαρ- κώδης: μεγάλο πείσμα.

Πρώτη φάλαγξ μυτερή: ποιητικὴς δια- θέσις (Βίκτωρ Οὐγκώ).

Πρώτη φάλαγξ κανική ἢ στρογγυλή: πολλὰς ἱκανότητες, πού συμβαδίζουν, ὁ- μως, μετὰ μεγάλη ἐπιπολαιότητα.

Πρώτη φάλαγξ τετράγωνη: πρακτικὸ πνεῦμα.

Πρώτη φάλαγξ πολὺ πλατεῖα (σὰν σπά- τουλα): αὐθορμητισμός.

Δεύτερη φάλαγξ μακρὰ καὶ δυνατὴ: λο- γικὴ, πνεῦμα δικαιοσύνης.

Δεύτερη φάλαγξ κοντὴ: ἔλλειψις κρί- σεως.

Οἱ δύο πρώτες φάλαγγες ἴσες: ἰσορ- ροπία.

Πρώτη φάλαγξ μακρὰ καὶ παχειά, δεύ- τερη κοντὴ: δραστηριότης, ἀλλὰ χωρὶς λο- γικὴν.

Πρώτη φάλαγξ κοντὴ, δεύτερη μακρὰ: ἡ λογικὴ εἶναι ἰσχυρότερη ἀπὸ τὴν θέλησιν.

Οἱ διεσθαρμμένες γυναικες ἔχουν συνήθως τὴν βάσιν τοῦ ἀντίχειρος πολὺ ἀνεπτυγμένη καὶ τὴν δύο ἄλλες φάλαγγες πολὺ κοντές.

Ἀντίχειρας κοντός: περισσότερα αἰσθη- ματα παρὰ ἰδέες.

Ἀντίχειρας μακρός: τὸ λογικὸν ὑπερι- σχύει. Θέλησις, σταθερότης, ἐπιμονή.

Ἀντίχειρας πολὺ μακρός: ἰσχυρὴ θέλη- σις, δεσποτικὴς τάσεις, ἀλαζονεία, ἀρριδι- σμός. Πολλοὶ μεγάλοι ἄνδρες ἔχουν μα- κροὺς καὶ δυνατοὺς ἀντίχειρας: Καρτέσιος, Νεύτων, Γαλιλαῖος, Λεὼντινιός, Δαντὼν, Λούθηρος, Κορὴ. Ὁ Βολταῖρος εἶχε τερά-στιους ἀντίχειρας.

Ἀντίχειρας λεπτός: ὀργανικὴ ἀδυναμία.

Ἀντίχειρας στενός: πανουργία.

Ἀντίχειρας παχύς: ἰσχυρὴ ἰδιοσυγκρα- σία.

Νὰ μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνη στοὺς ἀνθρώ-πους πού ὁ ἀντίχειρ των γέρνει πρὸς τὰ πίσω (δειλία).

Νὰ ἐκλέγετε ὑπηρέτες μεταξὺ τῶν ἀν-θρώπων πού ἔχουν κοντὸν ἀντίχειρα (πρό-θυμη ὑποταγή, ἀφοσίωσις).

Ἀποφεύγετε τοὺς ἀνθρώπους πού ἔχουν τὴν συνήθεια νὰ κλείνουν τὸν ἀντίχειρα με-σὰ στὴ φούχτα τους. Εἶναι δόλιοι καὶ ὑπο-κριταί.

Ὁ δείκτης

Εἶναι τὸ δάκτυλο πού δείχνει, διατάσσει, ἀπειλεῖ, ἀποφασίζει. Εἶναι τὸ δάκτυλο τοῦ Διὸς.

Ὁ μυτερὸς δείκτης δεικνύει ἀνθρώπου πού δὲν ἔχει καμμίαν ἀπὸ τὴν ἰδιότητάς πού ἀποδίδονται σ' αὐτὸ τὸ δάκτυλο. Φανερῶναι, ἀντίθετα, τάσις πρὸς τὴν καλὴν τέ

Πληρωμένη απάντησι

— Πώς σ'αφαινοῦνται τὰ καινούργια μου ποιήματα; ρωτάει ἡ νεαρή ποιήτρια τοῦ διάσημο κριτικό.

— Ὅχι ἀσχημα. Μὰ ἔχουν ὠρισμένες ἐκφράσεις πού δὲν μ'ἀρέσουν καθόλου.

— Ποιά, ἐπὶ παραδείγματι;

— Τί σημαίνει ἐξαφνα ἡ φράσι «πνευμένο κενό»; Ἐνα πράγμα κενό, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ πονῇ.

Ἡ ποιήτρια κυττάζει τὸν κριτικό θυμωμένη κι' ἀπαντᾷ μ' ἐτοιμότητα:

— Μὰ καλά, δὲν ἔχετε πάθει ποτὲ ποικέφαλο;...

*

Τὸ θηλυκὸ παγῶν, σαστίζει, βλέποντας τὸ ἀρσενικὸ νὰ φτάνη τελείως μαθημένο, δίχως τὰ ὠραία του φτερά.

— Θέε μου! Τί ἔπαθες; τὸ ρωτάει μ' ἀνησυχία.

— Ἄ, τίποτα. Πῆγα ἀπλῶς καὶ πλήρωσα ὅτι χρωστοῦσα στὴν Ἐφορεία...

*

Ὁ ὀφθαλμίατρος στὸν πελάτη του:

— Τὰ μάτια σας εἶναι ἀδύνατα. Καὶ σ' αὐτὸ φταίει τὸ κρασί.

— Λάθος, γιαντρί! Ὄταν πίνω δὲν εἶναι καθόλου ἀδύνατα ἡ ὁρασί μου. Ἀπεναντίας, τὰ βλέπω ὅλα διπλά!

*

— Εἶσαι, λοιπόν, ἥσυχος, τώρα πού ἔβαψες τὴν πεθερά σου;

— Βέβαια! Δυστυχῶς ὁμως, δὲν πρόκειται νὰ κρατήσῃ πολὺ ἡ εὐτυχία μου...

— Γιατί;

— Γιατί ὁ πεθερός μου σκοπεύει νὰ ξαναπαντρευτῇ!...

*

Ὁ δεσμοφύλακας στὸ φυλακισμένο:

— Δὲν ἔρχονται ποτὲ νὰ σὲ δοῦν οἱ φίλοι σου;

— Πῶς νάρθουν, ἀφού... βρίσκονται ὅλοι ἐδῶ;

*

Ἡ σύζυγος: Ποτέ σου δὲν με κατάλαβες. Ὑπάρχουν σ' ἐμένα δύο γυναῖκες...

Ὁ σύζυγος: Αὐτὸ τόχω καταλαβαίνει... ἀπ' τὰ ξεῖδα!

*

Ὁ ἐτοιμοθάνατος σύζυγος στὴ συμβία του:

— Νοιώθω, Μαρία, πὼς δὲν θὰ ζήσω πολὺ ἀκόμα. Θάθελα νὰ γράψω τίς τελευταῖες μου θελήσεις...

— Τίς πρώτες, θές νὰ πῆς!...

*

— Ἄκουσε, φίλε μου. Ἐχασα στὰ χροῖα 5 ἑκατομμύρια, χωρὶς νὰ τὰ ἔχω. μετὸ λόγο μου. Μόνον ἐσύ μπορεῖς τώρα νὰ με σώσεις...

— Καταλαβαίνω. Θές νὰ σοῦ δανείσω τὸ περιστρόφο μου!...

*

Ὁ φαλακρὸς... καταθέτει στὸ δικαστήριο:

— Μόλις εἶδα αὐτὸ τὸ πράγμα, σηκώθηκαν οἱ τριχὲς τῆς κεφαλῆς μου.

— Προσέξατε, μάρτυς! τὸν διακόπτει ὁ πρόεδρος. Μὴν ξεχνάτε πὼς ὀρκισθήκατε νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια, καὶ μόνο τὴν ἀλήθεια!...

*

— Τί ὁμορφὴ γυναῖκα!

— Δὲν βαρύνεσαι, καὶ μόνον... Ἡ ὁμορφιά εἶναι ἐφήμερη...

— Δυστυχῶς, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μετὴν ἀσχήμια!

*

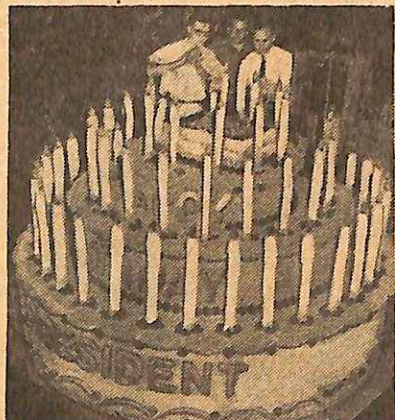
Ἡ σύζυγος τοῦ ξενύχτη στὸν ἄντρα της, πού γυρίζει ἐπιτέλους στὸ σπίτι:

— Ἡ ὥρα εἶναι 8 τὸ πρωί, παληάνθρωπε!

— Βεβαίως! Καὶ σὺ βρίσκεσαι ἀκόμα στὸ κρεβάτι. τεμπέλα!...

ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΠΑΝΩ ΣΕ «ΚΟΜΗΤΗ»
Τὸ νεογέννητο αὐτό, πού φιλοξενεῖται τώρα μαζί μετ' τὴν μητέρα του σὲ μιὰ κλινικὴ τῆς Καζαμπλάνκας, γεννήθηκε πρὸ ἡμερῶν πάνω σ' ἓνα ἀεροπλάνο τοῦ «Κομήτης», ἐνῶ ἡ μητέρα του ταξίδευε ἀπὸ τὸ Ντακάρ στὸ Λονδίνο. Ὁταν ἐπὶ τὴν ὁδὸν αὐτὴ οἱ πῶνοι, τὸ ἀεροπλάνο βρισκόταν πάνω ἀπ' τὴ Σαχάρα καὶ ὑποχρεώθηκε νὰ γυρίσῃ πίσω καὶ νὰ προσγειωθῇ στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Καζαμπλάνκας. Στὸ μεταξὺ ὁ μικρὸς Τόνι εἶχε γεννηθῇ, πάνω στὸ ταχύτερο ἀεροπλάνο τοῦ κόσμου!...

Η ΤΟΥΡΤΑ ΤΟΥ Α'ΙΖΕΝΧΑΟΥΕΡ
Στὸ Χέρσεϊ τῆς Πενσυλβανίας, ὅπου γεννήθηκε ὁ Αἰζενχάουερ, πανηγυρίστηκε πρὸ ἡμερῶν ἡ 63ῃ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων τοῦ Ἀμερικανοῦ Προέδρου. Στὴ γιορτὴ κόπηκε καὶ μιὰ τεραστίου τούρτα, βάρους 240 κιλῶν καὶ ὕψους 3½ μέτρων!... Τὸ μεγαλοπρεπὲς γεῦμα πού παρετέθη καὶ στὸ ὁποῖο παρακάθησαν πολλοὶ ἐπίσημοι, στοίχισε 100 δολάρια στὸ ἄτομο.

ΕΥΘΥΜΙΑ ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΗΣΙΝ
Ἡ κρέμα σαντιγύ μετ' τὸ «εὐλατογόνο» ἀέριο, ἓνα ἀέριο δηλαδὴ πού προκαλεῖ γέλιο, εἶνε ἀνακάλυψις τοῦ Σουηδοῦ Χημικοῦ Ἀξέλ Μπεργκστρόμ. Το «εὐλατογόνο» ἀέριο, ἕκτος τοῦ ὅτι φέρνει εὐθυμία σκοτώνει τὰ βακτηρίδια τῆς κρέμας.

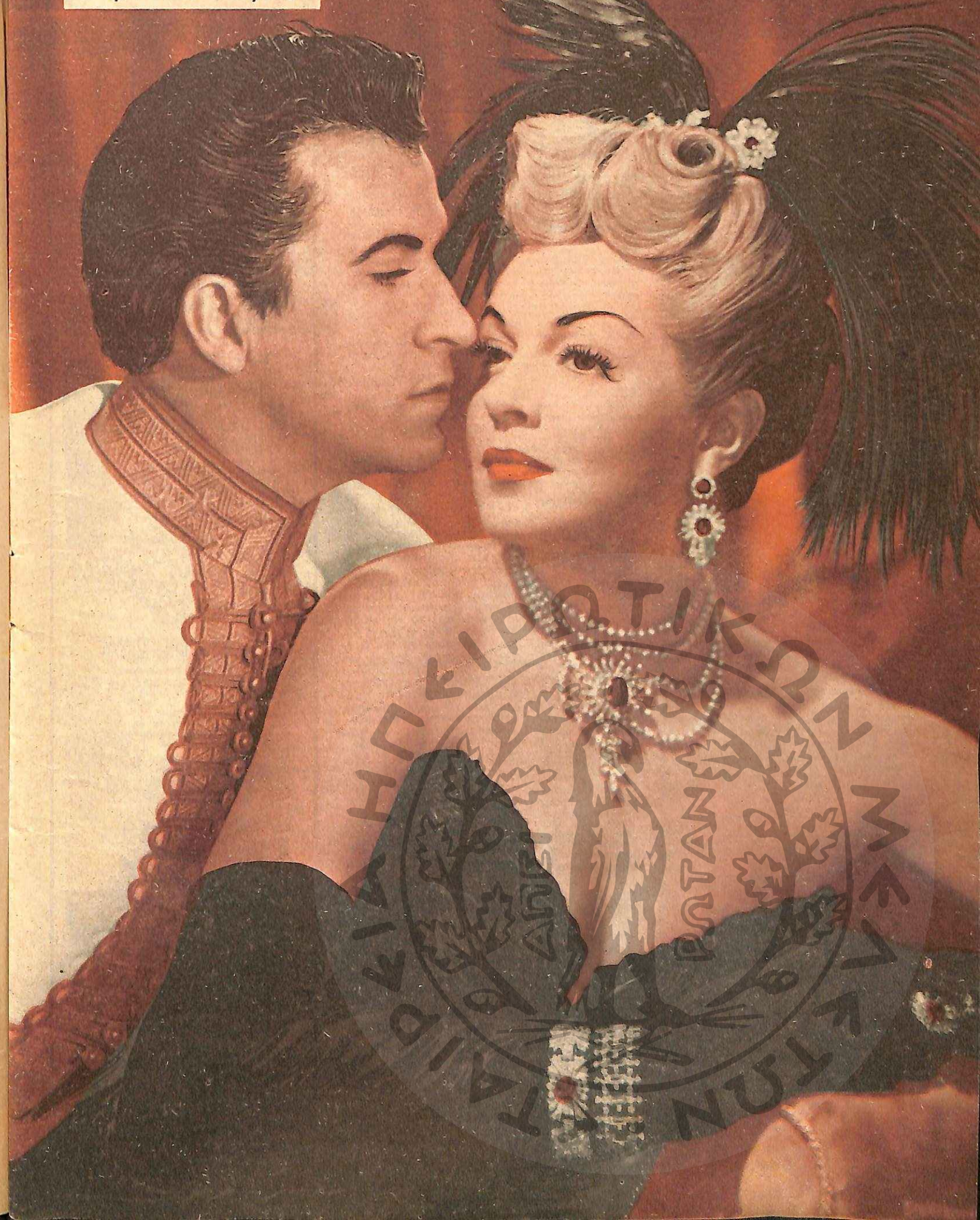
ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἐμῖρ Καράς, Κωνσταντῖνος: Οἱ φίλοι Τούρκοι μᾶς βοήθησαν πολὺ κατὰ τὴν Κατοχὴ, τόσο σὲ τρόφιμα, όσο καὶ σὲς φυγαδεύσεις. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν ποτὲ τὴν εὐγνωμοσύνη πού τοὺς ὀφείλουν. Σ' αὐτοὺς Τζοσανάκον, Πειραιᾶ: Ἦταν ἓνα παληκάρὶ ψηλὸ μετ' ἀδρὰ χαρακτηριστικά. Τ' ὄνομα τοῦ παρέμεινε ἀγνωστο ὡς τὸ τέλος καὶ κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ. Ἰσως νὰ ἦταν κι' ὁ ἀδελφός σας Μάριον Νομικόν, Σόρον: Ὁ Χαλαράμπος, ἦταν ἓνας φοβερὸς προδότης κι' ὅλοι οἱ συμπατριῶτες σας τὸ γνωρίζουν. Πῶς τὸ ἀγνοεῖτε ἐσεῖς; Γεώργιον Βιδάλην, Βενεζουέλα: Μπορεῖτε νὰ μοῦ γράψετε ὅποτε θέλετε καὶ πάντα θὰ σὰς ἀπαντῶ πρόθυμα. Βρυέννιον, Ἐνταῦθα: Ἡ ἀνωμυία εἶναι πάντοτε κακὴ, ἔστω κι' ἂν ἔχῃ καλὰς προθέσεις. Γράψτε μου τ' ὄνομα σας καὶ τὴ διεύθυνσιν σας καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω σὲ ὅλα ἐκεῖνα πού μοῦ ζητᾶτε. Μιμην Μπερτζελετόν, Πύργον, Ἡλιὰ: Τὴν πρώτη φορὰ ἦρθε μετ' ὑποδύχιο, τὴ δεύτερη (1944) ἔπρεπε μετ' ἀλεξιπτώτου στὸν Ὀλυμπο μετ' ἑλικοπτεροῦ. Πέντε μῆνες ἀργότερα, μαζί μετ' οὓς τελευταίους, πιάστηκε ἀπὸ τὴ Γκεστάπο στὴ Θεσσαλονικὴ καὶ ἐξετελέσθη. Τρύφωνα Παπαδημητρίου, Βεγγάζη: Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, ἀλλὰ μετ' ὅσον τρόπο; Ξεχάσατε τὴν διεύθυνσιν σας. Πολ. Λουλακᾶκη, Σίμο Τερζόπουλον, Δημ. Ἀλεφαντῆν καὶ Μιχαὴλ Γκιόκαν, Λεμεσοῦ, Πειραιᾶ: Κάποιος ἀπ' ὅλους σας ἂς ἐρῇ, νὰ μετ' ἓνα μεσημέρι, στὰ γραφεῖα μᾶς. Ἀφού λάβατε μέρος στὴν ἀντίστασιν τοῦ «W33» θὰ γνωρίζετε καλὰ πρῶτα καὶ πρᾶγματα. Ἡ ὑπόθεσις μ' ἐνδιαφέρει. Μάριον Καλογερόπουλον, Καλάμας: Μέσα σὲ δέκα γραμμὲς τῆς ἐπιστολῆς σας, κλείνετε ὅλο τὸ δράμα τοῦ ἀδελφοῦ σας καὶ τῆς τομῆς τοῦ ἀδελφοῦ. Θὰ γράψω πολὺ σύντομα. Παναγιώτην Θωμάκον, Σπάρτη: Τὰ ἀλουλούδια στὸν ταφὸ τοῦ ἡρώου πολὺ ὠραία. Καὶ τὰ δέκα ποιήματα, κλείνουν ἀγάπη καὶ συγκίνησι. Νὰ τὰ τυπώσετε σ' ἓνα κομμὸ βιβλιαράκι καὶ θὰ κάνουν εὐτύχως. Ἐχετε ταλέντο. Φλόαρο Σπουργίτη, Ἐνταῦθα: Δὲν κατάλαβα τίποτε. Παντελὴ Δεζιτόνη, Κέρκυρα: Ὁ συμπατριώτης σας ἐδείξε ἀληθινὴν παλληκαριά. Ὁ ἴταλός ὑπολοχὸς Ἀντζέλο Βολοδίνι, ὤρθρῃ ἓνας θαυμαστός ἄνθρωπος. Ἐχὼ φωτογραφία τοῦ. Λάμπρον Ἀνδρεάδην, Ἀμφισσα: Στὴν περιόχιν σας ἐδράσε ἡ βρετανικὴ ἀποστολὴ τοῦ ταγματάρχη Τζεφerson Γκόρντον Γκρήν. Ἡ οἰκογένειά σας κανδᾶλη, πρόσφερε ὅτι μποροῦσε στὸ μυστικὸ ἀγῶνα τῆς περιοχῆς σας. Ἀντώνιον Παπαγεωργίου, Καβάλαν: Γὰρ ὅσα ὠραία μοῦ γράφετε στὸ γράμμα σας, συμφωνοῦ ἀπόλυτα. Νὰ μείνετε ἥσυχος καὶ θὰ πραγματοποιηθῇ μετ' ὅσον καιρὸ. Αἰμιλία Μακρή, Ἐνταῦθα: Ποτέ δὲν κουράζομαι νὰ διαβάζω γράμματα φίλων μου. Πρὸ παντός γράμματα σὰν τὰ δικά σας, πού κλείνουν μέσα τους ὅλη τὴν εὐγένειαν τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς. Ρωμανιὸν, Φιλοθέη: Τὰ λόγια σας δειχνουν ἄνθρωπο ἑξυπνο. Ἀλλὰ «ἐξυπνάδες» γι' ἄνθρώπους πού πέθαναν μπρὸς τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἐχθροῦ, τίς βρῖσκει κανεὶς ἀνόητες ἂν μὴ κατ' ἐξοχότητα. Νικὸν Παντερμαλίδην, Σμύρνην: Αὐτὸς ὁ «κύριος» θὰ μποροῦσε νὰ ξέσῃ πολλὰ γιὰ τὴν ὑπόθεσιν πού μοῦ γράφετε. Μπορεῖτε ἀκόμη καὶ νὰ τὸν καταγγεῖλετε σὲς ἐκεῖ τουργικὲς ἀστυνομικὲς ἀρχές. Γιατί δὲν τὸ κάνετε; Σωκράτη Βαλινδρά, Νεάπολιν, Ἰταλία: Ἐσεῖς δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ τέτοιου εἶδους πιστοποιητικά. Ἡ δρᾶσι σας εἶνε γνωστὴ σὲ ὅλους πάντως κατ' ἐξοχότητα. Ἰ. Φαρμάκην, Δ καὶ Σπυρ. Κατασάρν, Γερ. Φαμίλισην, Α. Λεοντόπουλον, Α. Πετρίδην καὶ Γεωργίον Παναγιωτόπουλον: Εὐχαριστῶ. Θὰ συνεχισθῇ. Ἀλεξάνδρον Ἀμαραντίδην, Ἀγ. Μουράτην, Εὐάγγελον Κοτούρηκα καὶ Α. Ἀρσένην: Εὐχαριστῶ. Οἱ «Κατασκοποὶ» θὰ συνεχισθῇ. Ἐμ. Παπαδάκη, Χανιά, Κρήτη: Ἀπαντῶ καὶ στὰ δύο σας γράμματα ταχυδρομικῶς. Α. Καραγιάννην, Δημ. Σαραντάπουλον, Π. Ἀρμαντῆν, Ἐλένη Φραγκοκλάου καὶ Βενιαμίν Βερμισσό: Τὰ εὐγενικά σας αἰσθημάτων μετ' ἐκτίμησιν. Το ρεπορτάζ πού μοῦ ποστεῖτε τὸ ἔχω ὅψι. Σὺλλογον Θυματῶν Γ. Σ., Ἐνταῦθα: Θὰ περῶ ἀπὸ τὰ γραφεῖα σας μόλις βρῶ καιρὸ. Το ζήτημα μ' ἐνδιαφέρει Βασ. Σκαμνιάν, Καλάμας: Δὲν χρειάζεται περὶ τῆς Νὰ κάνετε αὐτὸ πού μοῦ γράφετε. Τὸ δικό εἶναι μετ' ὅσον μέρος σας.

Γ. Β. Ι.

Λάνα Τάρνερ
Φερνάντο Λάμας

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

—Τώρα που σ'ε ξαναβρήκα, δέν θέλω νά σ'ε χάσω πιά... τής είπε ό Σάββας.

ΜΙΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΑΥΤΗ ήταν ή συμφωνία μας: 'Νά είμαστε εύθυμοι σήμερα... Εύκολο όμως είναι νά τό λές...
—Θά τά καταφέρουμε; ρώτησε εκείνος, πιάνοντάς την απ' το μπράτσο.

—Και βέβαια, φτάνει νά μη μιλήσουμε γιά τόν εαυτό μας, γιά τίς έγνοιες μας, φτάνει νά κλείσουμε τήν πόρτα τής ζωής μας και νά προσποιηθούμε πώς δέν συνέβη τίποτα όλο αυτό τόν καιρό! Απάντησε εκείνη μέ δισταγμό κι' έγινε κατακόκκινη.

—Θυμάσαι εκείνο τόν παλιό καιρό, είπε ό Σάββας γελώντας, πού ήσουν ένα ανήμπο κορίτσι δεκαοχτώ χρόνων κι' εγώ διώρβωνα χειρόγραφα; Έσύ έγραφες στή γραφομηχανή τίς νουέλλες τών άλλων κι' εγώ τίς διώρβωνα.

—Ήταν ώραία κι' άς ήμασταν τότε φτωχοί... είπε ή Ρούλα.
—Εγώ τότε πίστευα σέ τόσα πράγματα, πίστευα ακόμα πώς θά σ'ε παντρευόμουν!...

—Όχι δά, τού απάντησε γελώντας ή Ρούλα. Τότε συμπαινούσε την "Αννα".

—Νόμιζα πώς την αγαπούσα. Μά μόλις έφυγες, τότε κατάλαβα πώς αγαπούσα εσένα. Βλέπεις τί ανόητοι πού είναι οι άντρες!

—...Και τί άμυσλές οι γυναίκες! Μόλις έφυγα, κατάλαβα πώς ή ζωή μου έπαιρνε στραβό δρόμο...

—Δέ θέλω τίποτα νά μάθω γιά τί ζωή σου, είπε ό Σάββας. Εί-
ναι σαν ν' άρχίζουμε από τότε: εγώ είμαι είκοσι χρόνων και σύ δεκαοχτώ...

—Ωραία! Και είναι ένας ήλιος, σαν νά είναι ακόμη καλοκαίρι!...
—Ναι, Ρούλα, αυτάπότε! Οι τελευταίες, αλλά τί σημαίνει!...

Δέν είχαν γεράσει, κάθε άλλο, αλλά εκείνος φαινόταν λίγο κουρασμένος, γιατί δούλευε συνεχώς δεκαπέντε χρόνια κι' εκείνη ήταν κάπως χλωμή γιατί είχε ζήσει έντονα τί ζωή της. Τώρα ό Σάββας ήταν αρχισυντάκτης σέ μία καθημερινή εφημερίδα και ή Ρούλα έ-
γραφε δικές της νουέλλες.

—Τι σκέπτεσαι Ρούλα; Πάμε νά φάμε;
—Ναι, Σάββας, κι' έχω μία πείνα! Πάει καιρός πού δέν έχω νοιώσει τέτοια πείνα!...

—Είσαι άρρωστη; Μου φαίνεται πώς αδυνατίσες λίγο.
—Φυσικά, αφού σπάνια έχω άρεσι. Οι γιατροί λένε πώς μέ μία έχειρήσει... Μά τί σού λέω; Δέν είπαμε νά μη μιλήσουμε καθόλου γιά τίς έγνοιές μας;

—Πρέπει νά φροντίσεις γιά τήν υγεία σου. Ζήσ' μόνη, Ρούλα;
—Όχι, δέν ζώ μόνη!...

Η Ρούλα γέλασε μέ πίκρα, σά νά θυμήθηκε κάτι και είπε σαν κοριτσάκι:
—Πάμε νά φάμε, πεινάω!

—Ήταν μία όμορφη μέρα. Ούτε ένα σύννεφο δέν ύπήρχε στον ου-
ρανό.

Όταν τελείωσαν τό φαγητό τους, ήταν και οι δυο πραγματικά χαρούμενοι. Ο Σάββας τής έπιασε τό χέρι και τής είπε πώς κά-
ποτε εδω και πολύν καιρό ήταν μόνος και δυστυχισμένος. Από σή-
μερα όμως ή ζωή του ξαναρχίζει.

—Τώρα που σ'ε ξαναβρήκα, δέ θέλω νά σ'ε χάσω πιά...
Τί ανόητη πού ήταν, άληθεια ή Ρούλα! Άντί νά χαρή μέ τά λό-
για του, άρχισε νά κλαίη εκεί στο έστιατόριο, μπροστά σ' άλλους.

—Πάμε νά κάνουμε έναν περίπατο στο πάρκο, τής είπε συγκινη-
μένος.

Στό πάρκο ό Σάββας τή φίλησε. "Ένα φιλή! Αυτό μάλιστα! Δέν
πίστευε έπειτα από τόσον καιρό πώς θά γινόταν ένα φιλή μέ τόσο
χαρά. Δέν έκλαιγε πιά, τόν άφηνε νά τής χαϊδεύη τά μαλλιά, τό
πρόσωπο, τά χέρια. Η Ρούλα προσπαθούσε νά χαμογελάσει. Θά
ήθελε, άν μπορούσε, νά σταματήσει τόν ήλιο. Έστω γιά λίγο εκείνη
τήν ημέρα, νά ζήσει ακόμη αυτό τό χρυσό όνειρο.

—Πρέπει νά πηγαίνω, Σάββας... τού είπε σέ λίγο.
—Σ'ε περιμένουν;
—Ναι... Με περιμένουν...
—Άκουσε, Ρούλα, θέλω νά μού πής μόνο, άν μπορείς νά ξα-
ναγυρίσεις, γιατί θέλω πάλι νά σ'ε δώ...

—Θά κάνω ό,τι μπορώ γιά νά ξαναγυρίσω. "Αν μ' αφήσουν, φυ-
σικά...," είπε ή Ρούλα, κλαίοντας. "Αν δέν ξαναγυρίσω, δέν θά
φταίω εγώ. Αυτό θά σημαίνει πώς δέν μ' άφησαν.

—Εκείνος δέν καταλάβαινε. Τώρα πού ή Ρούλα ήταν κοντά του,
ένοιθε πώς δέν μπορούσε νά ζήσει δίχως αυτήν.

—Ο ήλιος είχε βασιλέψει πίσω απ' τά δέντρα τού πάρκου. Φιλή-
θηκαν πολλές φορές ακόμα και ή Ρούλα τόν έσφιξε μέ πάθος στην
άγκυλιά της σαν νά προσιαθανόταν, πώς δέν θά τόν ξανάβλεπε πιά.

—Όταν έφυγε και κατάλαβε πώς δέν τήν παρακολουθούσε πιά μέ
τό βλέμμα, άρχισε νά τρέξη. "Ήταν άργά" και έπρεπε νά έτοιμάσει
τή μικρή της βαλίτσα.

Στό σπίτι τήν περίμεναν και όταν ή υπηρέτρια τήν είδε, τής είπε:
—Ο κύριος είπε, πώς ή κυρία πρέπει νά πάη άπόψε στην κλι-
νική.

—Νά τηλεφωνήσης πώς θά είμαι εκεί στις έπτά.
—Έτοιμάσε βιαστικά τί μικρή της βαλίτσα. "Ως χτές όλα τής ή-
ταν άδιάφορα, αλλά τώρα πού είχε ξαναβεί τό Σάββα δέν καταφέρ-
ταν νά παρηγορηθή. Οι άλλοι νόμιζαν πώς δέν ήξερε τίποτα, ενώ αύ-
τη είχε πάρει τήν πλάκα τής άκτινογραφίας και είχε πάει σ' ένα
γιατρό, παρακαλώντας τον νά τής τά έξηγήσει όλα, μέ τήν πρόφαση
ότι έπρόκειτο γιά μία φίλη της. "Έτσι έμαθε πώς δέν θά ζούσε,
εκτός πιά κι' άν τήν έσωζε κανένα θαύμα!...

Μάταια λοιπόν ό Σάββας περίμενε δεκαπέντε μέρες τί Ρούλα
νά περσίη νά τόν πάρη απ' τήν εφημερίδα. Στό τέλος μη μπορών-
τας πιά ν' άνθέξει και μη ξέροντας ούτε τί διεύθυνσι τού σπιτιού
της, ρώτησε τόν συντάκτη τής κοσμικής κινήσεως άν ή Ρούλα Βε-
ρίδη ήταν παντρεμένη.

—Αυτή πού γράφει διηγήματα;
—Ναι, αυτή...
—Είναι γυναίκα τού Πέτρου Λαράκη, τού ιδιοκτήτη τής κιν-
ματογραφικής εταιρείας «Κόσμος».

Μερικές ώρες άργότερα, τό βράδυ, στά γραφεία τής συντάξεως,
ό ίδιος συντάκτης μίληκε στο γραφείο τού Σάββα.

—Άκουσε, τού είπε ή γυναίκα αυτή πού ενδιαφερόσουν...
—Ποιά γυναίκα;

—Η σύζυγος τού Λαράκη... Πρέπει νά γράψουμε δυο λόγια γι'
αυτήν στην εφημερίδα. Νά, σού άφήνω ένα χειρόγραφο...

Ο Σάββας διαβάζοντας
τό χαρτί, νόμισε πώς θά
τρελαινόταν:

«Η διεύθυνσις και ή σύν-
ταξις τής εφημερίδος «Ταχυ-
δρόμος» άπευθύνουν στον κ.
Πέτρο Λαράκη θερμότατα
συλληπητήρια γιά τόν ά-
προσδόκητο θάνατο τής συ-
ζύγου του, πού απέθανεν
στην κλινικήν «Άγιος Ιωάν-
νης» ύστερα από μία όδυνη-
ρή έγχείρησι».

Ο Σάββας, κλεισμένος
τόρα στο γραφείο του, έ-
κλαιγε. Από μία ζωή, πού
θά μπορούσε πλιά τού νά εί-
ναι εύτυχισμένη, δέν είχε ά-
πομείνει παρά ή ήλιόλουστη
εκείνη ημέρα, τά φιλιά κάτω
απ' τά πλατάνια τού πάρκου
και μία θλιβερή άνάμνησι.

Από μία ζωή πού μπορούσε
νά ήταν όλη φώς, δέν από-
μενε πιά παρά μία σκοτεινή
νύχτα άτελείωτη.

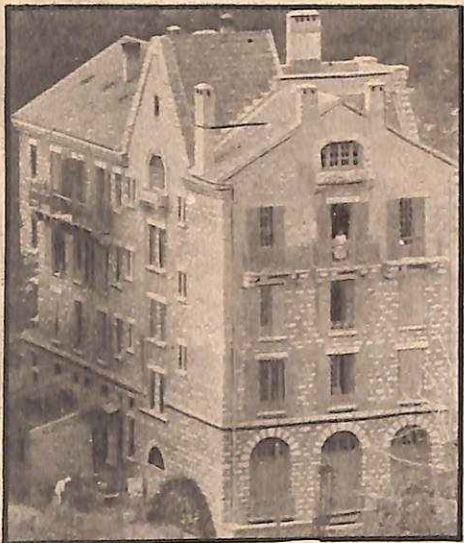
ΒΕΡΘΕΡΟΣ.

— Παιδιά, δέν φεύγετε; Ή βρο-
χή θά δυναμώσει!...

M.F.41.

Αε5
"εφ"

Το ξενοδοχείο «Χρυσό Κρίαρι» της Κορσικής, που φιλοξενεί τον έκπτωτο Σουλτάνο του Μαρόκου.

Ο ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ και το πιστό χαρέμι του

Πώς ζούν στην Κορσική

Η μικρή κωμόπολη Ζουζά της Κορσικής έχει, εδώ και λίγον καιρό, αλλάξει τελείως όψη. Ένα απροσδόκητο γεγονός ήρθε να ταραξεί την ειρηνική και φιλήσυχη ζωή των κατοίκων της και να προκαλέσει τη συρροή ενός πλήθους από τουρίστες, δημοσιογράφους και φωτορεπόρτερς, που επίστροφους, όμως, πάντοτε απογοητευμένοι, στη βάση τους, αποτυχημένοι στην προσπάθειά τους, χωρίς να δουν ό,τι κυρίως θα ήθελαν να δουν!

Το γεγονός, που προξένησε τη ριζική αυτή μεταβολή στη ζωή της κορσικανικής κωμόπολεως, ήταν η απόφαση της γαλλικής κυβέρνησης να δώσει την Ζουζά ως τόπο εξορίας του έκπτωτου σουλτάνου του Μαρόκου, που οι Γάλλοι καθήρεσαν από το θρόνο του.

Ένα καλοκαιρινό απόγευμα, ο Σουλτάνος, με τις δυο επίσημες συζύγους του, τους δυο γιους του και τις τέσσερις κόρες του, έφτασε, με στρατιωτικό αεροπλάνο, στην Κορσική.

Στο παλαιό ξενοδοχείο της Ζουζά, που θα τον «φιλοξενούσε», το «Χρυσό Κρίαρι», ένα μελαγχολικό πέτρινο οικοδόμημα, απηρχαϊσμένου ρυθμού, είχαν γίνει κιόλας όλες οι απαραίτητες επισκευές, ώστε η φιλική του πρόωγη έστεμμενο να είναι όσον το δυνατόν πιο άνετη και λιγώτερο δυσάρεστη.

Λίγες μέρες μετά την εγκατάστασι του Σουλτάνου στο «Χρυσό Κρίαρι», έφτασε στην Κορσική και το πιο ενδιαφέρον...μέρος των αποσκευών του: Οι είκοσι δηλαδή από τις τριαντασέξι γυναίκες του χαρεμιού του!

Οι υπόλοιπες δεκαοχτώ, κατά διαταγή των Γάλλων, οι οποίοι έκριναν ότι οι είκοσι ήταν υπεραρκετές για τον πρόωγη μονάρχη — αντίληψη κάπως περίεργη, όταν πρόκειται για ζήτημα τόσο στενά προσωπικό! — έμειναν στο Μαρόκο. Και είναι ζήτημα, αν πρόκειται ποτέ να ξαναδούν τον κύριο και αιδεμένη τους, το Σουλτάνο.

Όπως ούτως, οι είκοσι «τυχερές» έφτασαν ένα βράδυ στον τόπο της εξορίας. Εκτός από τον φερετζέ, που τους σκέπαζε σεμνά το πρόσωπο, και την μακριά ως τους αστραγάλους, κελμητιά τους, ισχυρά δύναμις χωροφυλάκων τις εφορούσαν από την αδιακρίσια των περιέργων. Και η εγκατάστασι της έρωτικής αυτής διμοιρίας στο «Χρυσό Κρίαρι» δεν συνετενε καθόλου στο να μειωθεί η αστυνομική επιτήρηση.

Αύστηρά διαταγή των αρχών ήταν να

μη πλησίαση κανείς φιλοπερίεργος και πρό παντός — κανείς φωτορεπόρτερ, στην εύρυχωρη φυλακή του άλλοτε άρχοντα του Μαρόκου.

Οι ξένοι, που παραθέριζαν στην Κορσική, οι δημοσιογράφοι, κι ακόμη περυσότεροι οι ίδιοι οι κατοικοί της, μικρής πολεως, που ούτε είχαν όνειρευτη ποτε στη ζωή τους πώς θα μπορούσαν να είχαν κι άλλες εικονι γυναίκες, εκτός από την μία που τους έδωσαν ο Θεός και οι Νόμοι, πολιορκήσαν την άπαγορευμένη περιοχή. Και προσπάθησαν να καταστρατηγήσουν με κάθε τρόπο την άποφαι των αρχών, για να καταφέρουν να δουν των ανατολιτικών θησαυρούς του Σουλτάνου: τις είκοσι μαροκινές καλλονές!

Τού κάκου όμως! Κανείς απ' όλους αυτούς δεν μπόρεσε να ξεγελάσει την άγρυπνη επιτήρησι της Άστυνομίας.

Ο μόνος που είδε από κοντά — και πολύ συχνά μάλιστα — τον Σουλτάνο, την οικογένειά του και το χαρέμι του, είναι ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου. Αυτός είναι και ο πιο ένθουσιασμένος απ' όλους για την απόφασι της γαλλικής Κυβερνήσεως να εξορίσει τον Σουλτάνο και να του δώσει το «Χρυσό Κρίαρι» για τόπο της εξορίας του.

Όπως καταλαβαίνετε, ο Κορσικανός ξενοδόχος, δεν είχε δη ποτέ τις μέρες του να γεμίζουν και τα σαράντα δωμάτια του ξενοδοχείου του και, το κυριώτερο, να πληρώνεται τακτικά στο τέλος της εβδομάδος, χωρίς να προηγήται καμιά γκρίνια για τόν τσουχτερό λογαριασμό! Φυσικό, λοιπόν, είναι, ότι έχει μείνει γοητευμένος από τον καλοπληρωτή Σουλτάνο — και ακόμη περισσότερο από αυτούς που του έστειλαν έναν τόσο καλοπληρωτή πελάτη!

Το πρώτο πράγμα, για το οποίο έσπευσε να πληροφορήσει τους δημοσιογράφους, που τόν έπολιόρκησαν με άδουλεια, ήταν πώς οι Μαροκίνοι φιλοξενούμενοι τρώνε το καταπέτασμα!

«Αρκεί να σάς πω, εξήγησε, πώς το πωρί μονάχα τρώνε ο καθένας του μία γενναία μερίδα κοτόπουλο, συνοδευόμενη από άφθονα γλυκά!».

Οι γυναίκες του χαρεμιού γευματίζουν κι' αυτές στην τραπέζια του ξενοδοχείου, χωρίς, όμως, να κάθονται στο βασιλικό τραπέζι, που είναι τοποθετημένο στη μέση της μεγάλης αίθουσας, αλλά σε τρία πλαινά.

Επίσης, ενώ ο Σουλτάνος και η οικογένειά του τρώνε με μαχαίρι και με πιρούνι, οι γυναίκες του χαρεμιού χρησιμοποιούν τὰ δάχτυλά τους!...

Κατά τα λοιπά, εκτός των καθημερινών γαστριμαργικών απολαύσεων, η ζωή στο «Χρυσό Κρίαρι» κυλάει πληκτική. Ο Σουλτάνος κάνει κάθε βράδυ ατελείωτες βόλτες στο δωμάτιό του, σαν φυλακισμένος τίγρις στο κλουβί του. Οι κόρες του, από τις οποίες η μικρότερη, η Αϊσά, 18 μόλις χρόνων, είναι μια αιδετική άραδική καλλονή, έχουν βρή μια παρηγοριά στο πίκ-πόγκ και στο βόλλευ. Τα πωρίνα, μπορεί κανείς να τις δει — από μακριά και με τὰ κυάλια μόνο, έννοείται! — να ρίχνουν την μπάλλα κάτω από το φιλέ, που είναι στην μέση στον κήπο. Και τ' απογεύματα συγκεντρώνονται γύρω από το πράσινο τραπέζι του πίκ-πόγκ.

Οι δυο γιοι του Σουλτάνου συμμερίζονται τις φιλαθλές τάσεις που διακρίνουν τις αδελφές τους, άλλ' όχι και τις ειδικές προτιμήσεις τους. Η άδουλια τους είναι το ποδόσφαιρο, ζήτησαν δὲ την άδεια να συμμεριζομένων σε μία ποδοσφαιρική ομάδα της Κορσικής! Αλλ' η αίτησί τους άπερίρηθη από τον στρατιωτικό διοικητή του νησιού.

Όσο για τις είκοσι γυναίκες του χαρεμιού, που κατοικούν σ' ένα ξεχωριστό πατάμα από τον Σουλτάνο και την οικογένειά του, ζουν κυριολεκτικά μια άνιαρή ζωή μέσα στην άνετη φυλακή τους. Ούτε το πίκ-πόγκ, ούτε ένας περίπατος στον κήπο διασκεδάσει την πληξί τους και την άνυπόφορη μονοτονία των ήμερών τους.

Άπιστία κατά τύχην

ΣΤΙΣ περιπτώσεις της λεγομένης «συμπτωματικής άπιστίας» δεν υπάρχει προμελέτη του ένοχου. Ο άπιστος (ή η άπιστη) δεν προσπάθησε καθόλου να δημιουργήσει μια εύκαιρα. Υπήρχε βέβαια μέσα του η έμφυτη κλίσι προς την άπιστία — όπως άλλωστε σ' όλους τους ανθρώπους — άλλ' έμενε ναρκωμένη ως που την ζύπνησαν ώριμένες περιστάσεις.

Μπορεί ένας άνθρωπος να θέλη άληθινά να χάριναγωγήσει αυτή την ένστικτη παρόρμησι, κι όμως να παρασύρεται από ένα άκατανίκητο κύμα συναισθημάτων, που δημιουργήσαν περιστάσεις ανεξάρτητες απ' τη θέλησί του. Μά μερικά τέτοια παραδείγματα:

Ένας άντρας, που βρίσκεται προσωρινά «τακτικά» απ' τη γυναίκα του κι απ' το σπίτι του, γνωρίζει σ' ένα πάρτι μια γυναίκα γοητευτική κι' έλκευε-ρη. Απ' την κουβέντα τους άνακαλύπτουν πώς έχουν πολλά κοινά ενδιαφέροντα. Στην αρχή, κανείς απ' τους δυο τους δεν βάζει στο νου του πώς η γνωριμία τους μπορεί να πάει έρωτική μορφή. Οι περιστάσεις όμως συνωμούν, για να ξανάρουν την πρώτη μικρή σπύθα της άμοιβαίας έλξεως.

Η γυναίκα δεν έχει καθάρα. Ο άντρας προσφέρει να τη συνοδεύει στο σπίτι της. Έχουν πη, έχουν χορέυει μαζί, έχουν περάσει μια εύκαιρη βραδυά. Στη διαδρομή, μέσα στ' αυτόκινητο, άκούμπει ο ένας στον άλλον. Κι' η συνέχεια είναι εύκολοτή.

Στην περίπτωση αυτή βρισκόμε ολοκληρωτικά το στοιχείο του αθωορητισμού. Η πρώτη έλξη ήταν αθωορητική, καθώς κι' η στιγμή που φερνει στο παρυστράτιο. Δεν υπήρχε καθόλου σχέδιο, προετοιμασία, προμελέτη.

Άλλοτε πάλι, συναντάται σε μια γιορτή ένας άντρας και μια γυναίκα, παλιν γνώνιμοι, που είχαν να ιδωθούν πολύν καιρό. Η αισθηματική νοσταλγία, το πιστό, ο χορός αρχίζουν να τους γεννούν έρωτικές σκέψεις. Κι' οι δυο αυτοί άνθρωποι νοιάδουν έφαινα κι' μια ισχυρή κι' άμοιβαία έλξη...

Ένας σύζυγος σκεπτεται να μείνει πιστός στη γυναίκα του κατά την άπουσία της. Αλλά κάποιος φίλος του «μουντάρει» τόν καλεί σ' ένα «γλεντάκι», όπου υπάρχουν κορίτσια. Τού μετρίδει το «μικρόδιο» της άπιστίας και νικάει τους τελευταίους διαταγμούς του λέγοντάς του: «Μην είσαι κουτός! Ποιος θά τὸ μάθει;».

Υπάρχουν επίσης παντρεμένες, που προδίδουν συστηματικά τους άντρες τους και που επιζητούν να σπαρώσουν κι' άλλες στον κατήφορο, συνήθως γιατί φθονούν τη συζυγική εύτυχία τους.

Σε πολλές περιπτώσεις τυχαίας άπιστίας, η ένοχη έχει πέσει θύμα ενός έμπειρου ξεμυαλιστή. Πρόκειται συνήθως για μια γυναίκα, που έχει πληξει απ' την ήσυχη ζωή της ρουτίνας κι' όνειροπολεί τρελλούς έρωτες μ' ένα φανταστικό γόητα. Όταν λοιπόν βρεθεί στο δρόμο της κάποιος έμπειρος «κνηγός», μαγεύει την άφέλεια και την εύπιστία της και φροντίζει να έπωρελήσει, προσφέροντάς της την πρώτη έρωτική της περιπέτεια.

Τέτοια μεμονωμένα έπεισόδια δεν θά είχαν σημασία, ούτε και βλαβερές συνέπειες, αν παρηγοριζονταν και ξεχνιόντουσαν άδολέτα. Δυστυχώς όμως, προκαλεί συνήθως την καταστροφή το ίδιο το άδωλο θύμα της συμπτωματικής άπιστίας. Γιατί — αντίθετα προς τις συστηματικά άπιστες — η γυναίκα αυτή η πιστή συνήθως, δεν κατορθώνει να κρα-

τήση το μυστικό για τόν εαυτό της μόνο.

Προπαύων αν βρίσκεται στη μεσόκοπη ήλικία, νοιώθει έκπληξη και κολακεύεται συγχρόνως, με την ιδέα πώς έπαιξε το ρόλο άκατανίκητης γόησσας, πώς ξετράλλανε έναν άντρα... Πάνω σε μια λογομαχία με το σύζυγό της, έξερεθισμένη από την άδιαφορία του ή από μια έπικρίσι του που της φαίνεται προσβλητική, δεν κατορθώνει να συγκρατηθεί και του πετάει ένα ύπαινιγμό, για να έκδικηθεί.

Δεν χρειάζονται δὲ περισσότερα, για να κινηθούν οι ύποψεις του, ν' άρξισι τις έπιμόνες έρωτικές και ν' άποσπάσει έτσι την όμολογία της ένοχης.

Τι κέρδισε η γυναίκα, σ' αυτή την περίπτωση; Πετάει μια λέξη άπερίσκεπτη, με την ιδέα ίσως πώς θά κενθήσει έτσι τὸ ενδιαφέρον του άντρός της και πώς θ' αύξήσει το γόητρό της. Άλλα πέτυχε τὸ αντίθετο αποτέλεσμα: Έχασε δηλαδή την έκτιμψί του. Η τὸν έξώθησε να της ανταποδώσει τὰ ίσα, σε πρώτη εύκαιρία...

Κανονικά, ένα μεμονωμένο και τυχαίο παρυστράτιο πρέπει να ξεχνιέται. Δεν έπιτρέπεται να καταστραφεί ένα σπίτι, να διαλυθεί ένα άγαπημένο άντρον, από μια τέτοια μικροαφορμή.

Μιλώντας για τις διαφορές περιπτώσεων που εύνοουν τη συμπτωματική άπιστία, παραλείψαμε μια, την πιο σπουδαία ίσως: Την περίπτωση του συζύγου που από άπερισκεψία κι' άδελιότητα, προκαλεί ο ίδιος την άτυχία του, φερνοντας έναν άλλον άντρα, ένα φίλο του, στο σπίτι του, κοντά στη γυναίκα του.

Το κάνει ίσως για να ίκανοποιήσει τόν άνδρικό του έγωισμό, με τη διαπίστωσι πώς η γυναίκα του μείνει πάντα πιστή, πώς δεν παρυσύεται από πειρασμούς. Άλλοτε πάλι, θέλει να τη δοκιμάσει.

Μά θάπρεπε να σκεφθεί ότι η προσέγγισι κι' η άνατάλλαξη έκμυστρεύσεως μπορεί να δημιουργήσουν σιγα-σιγα ένα συναισθηματικό δεσμό μεταξύ της γυναίκας του και τού φίλου του. Κι' απ' τὸ σημείο αυτό ως την έρωτική σχέση η απόστασι δεν είναι μεγάλη...

Διάφορα σημάδια αρχίζουν τότε να γεννούν ύπονοις στο σύζυγο. Θέλονται να ξεδιαλύνει τὰ πράγματα, ρωτάει τη γυναίκα του με τρόπο, Έκείνη, νοιώθοντας ένοχο τόν εαυτό της, άπαντάει μ' έπιθετικό τόνο. Κι' έτσι έσπάζει ένας καυγάς.

Έξ άλλου, η σύζυγος αρχίζει ν' άποφύγει με διάφορες δικαιολογίες τὸν άνδρα και τὰ χόδια τού άντρός. Δεν άνέχεται να την άγγίξει εκείνος, γιατί πιστεύει πώς άναπαί τρελλά τόν άλλον.

Όταν ο σύζυγος άποφασίζει να έπέμει και ν' άπομακρύνει τόν άλλον, είναι πιά άργά. Δεν λύνεται έτσι τὸ πρόβλημα. Τὸ ένοχο ζευγάρι έχει συνδεθεί στενά κι' έκτακοιούθι να βλέπεται κρυφά. Ο σύζυγος τὸ άνακαλύπτει στο τέλος, κι' έπακολουθεί διαζύγιο ή δράμα τιμής.

Ποιός φταίει, σ' αυτή την περίπτωση; Ο σύζυγος μόνο. Γιατί είχε άπερίσκεπτη και παράλογη έμπιστοσύνη στη γυναίκα του. Άν ήταν λογικός, πρακτικός και ρεαλιστής, δεν θάφερνε ποτέ δίπλα της τόν πειρασμό.

Οι γυναίκες δεν πέφτουν ποτέ σχεδόν σ' αυτό τὸ λάθος. Δεν μπάζουν δηλαδή τακτικά μιάν άλλην γυναίκα στο σπίτι τους, δεν της δημιουργούν εύκαιρίες να μείνει μόνη με τόν άντρα τους — έστω κι' αν πρόκειται για τὴν ίδια την άδελφή τους!

ΦΡΑΝΚ ΚΑΠΡΙΟ

Ο χτὼ άκρίβως χρόνια έχουν περάσει από τότε, που ένας Έλβετός δημοσιογράφος έδινε, στη «Βελτσόχε», μερικούς μήνες μετά την γερμανική κατάρρευσι, τὸ πρώτο αιδετικό ρεπορτάζ από τὸ μεταπολεμικό Βερολίνο. Άν ο σημερινός έπισκέπτης της άλλοτε πρωτεύουσας τὸν Ράιχ θελήσει να ξαναδιαβάσει τὸ ιστορικό αυτό ντοκουμέντο, δύσκολα θά μπόρεση να πιστέψι πώς πρόκειται για τὴν ίδια πόλι!

Ο Έλβετός δημοσιογράφος δεν είδε παρὰ έρείπια, που ανάμεσα τους γύριζαν πεινασμένα φαντάσματα! Τη νύχτα, έγραφε, όταν πήγαινε κανείς με τὸ τράμ, που τὰ τζάμια του ήταν σπασμένα, άφίονοντας να περνάει τὸ τσουχτερό κρύο, αίσθανόταν τόν εαυτό του σαν ένα παράξενο ταξιδιώτη μέσα σ' ένα ύπερφυσικό, κολασμένο τοπίο...

Τὸ μόνο που ξεχώριζε, σαν μια χτυπητή αντίθεσι μέσα στην όλη άθλιότητα, ήταν οι «υπόγειοι παράδεισοι», με τὴν εϊσοδό τους σχεδόν άβέβαιη από τὸ δρόμο, όπου διασκέδαζαν άποκλειστικά οι «βασίλεις» της μαύρης αγοράς και οι άνδρες τὸν ξένων στρατευμάτων κατοχής. Έκεί, μπορούσε να βρή κανείς ό,τι ήθελε. Φτάνει να μπόρουσε να τὸ πληρώσει... Άλλ' εκείνοι που μπόρουσαν να τὸ πληρώσουν, ήταν μετρημένοι στα δάχτυλα!

*

Βέβαια, τὸ σημερινό Βερολίνο τὸ 1953, δεν είναι η γή της έπαγγελίας, όπου ρέει μέλι και γάλα. Τὸ γάλα, ειδικώς, όχι μόνον δεν...ρέει, άλλ' είναι και τὸ είδος που περισσότερο σπανίζει στην άποκομμένη μεγαλούπολι. Καί θ' άποτελούσε αυτό ένα βασικό πρόβλημα για τὴν διατροφή, ιδίως τὸν μικρὸν παιδιάν, αν τὸ Σλέσβιγκ-Χόλσταϊν, η Ρηνανία και η Βαυαρία, δεν έστελναν κάθε μέρα 450.000 λίτρες γάλα, ποσότητα που καλύπτει ένα μεγάλο μέρος τὸν ανάγκην.

Επίσης, η άνεργία και η φτώχεια, δεν έχουν εξαφανιστεί από τὸ Βερολίνο, στον ίδιο βαθμό που έχουν εξαφανιστεί από τις μεγαλουπόλεις της Όμοσπονδιακής Δημοκρατίας. Στὰ 2.200.000 κατοίκων, που άποτελούν τὸν πληθυσμό της δυτικής ζώνης, υπάρχουν 270.000 άνεργοι και 1.000.000 με άνεπαρκείς πόρους ζωής.

Τὸ γεγονός αυτό όφειλεται στο ότι τὸ Δυτικό Βερολίνο είναι η κυριώτερη έστια συγκεντρώσεως τὸν προσφύγων, που καταφθάνουν συνεχώς κατά χιλιάδες από τὴν σοβιετοκρατούμενη ζώνη.

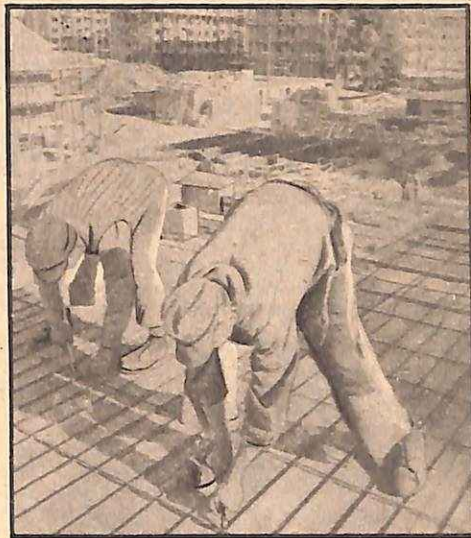
Οι άρχες της πόλεως, είναι ύποχρεωμένες να παρέχουν τροφή, στέγη, περίθαλψι, στις λεγόμενες αυτές τὸν φυγάδων, που, τις περισσότερες φορές, έρχονται μόνο με τὰ ρούχα που φοράνε.

Ένας μεγάλος αριθμός τους μεταφέρεται, βέβαια, στο έσωτερικό της Δυτικής Γερμανίας. Άλλὰ και η προσωρινή διαμονή τους στην πρώην πρωτεύουσα, δημιουργεί ένα πρόβλημα, που δεν είναι εύκολο να λύσει μια πόλι, που δεν έχει τὰ μέσα να συντηρήσει ούτε τους ίδιους τους κατοίκους της.

Ότὸς, αν η δυστυχία, που εξακολουθεί να βασανίζει τὸν Βερολινέζο, δεν είναι πιά τὸ πρώτο πράγμα που δά πέσει στην αντίληψι τὸν ξένου ταξιδιώτη, αυτό όφειλεται στο ότι περισσότερα από κάθε τι άλλο που ξεχωρίζει και δημιουργεί την ίσχυρότερη εντύπωσι, είναι τὸ δημογραφικό κέφι, που έχουν όλοι για να ξαναφτιαξουν από τὰ έρείπια μια πρωτεύουσα ώραιότερη από τὴν παλιά!

Όπου γυρίσει κανείς, σ' οποιαδήποτε συνοικία, θά δει γιατρία, σκαλωσιές κι' έργατες που δουλεύουν άκούραστα, σ' έναλασσομένους βάρδιες, μέρα και νύχτα. Και στις χωρογεγονιές άκόμη, τὰ σπίτια που χτίζονται, έκπρασπούν τὸν ιδεώδες της άνέσεως. Άρκει μονάχα να σημειωθεί πώς, από τότε που άρχισε η άνοικοδόμησι ως σήμερα, δεν έχει χτιστεί ούτε ένα διαμέρισμα χωρίς τὸ λουτρό του!

Ανάλογη είναι η φροντίδα για τὴν άναδημιουργία τὸν περιφθήμεν παρκων τὸ Βερολίνου, που άποτελούσαν μαγευτικές κα-

Άπο τα έρείπια της παλαιάς πρωτεύουσας τὸν Ράιχ, δημιουργείται τώρα ένα καινούργιο Βερολίνο.

Τὸ σημερινό Βερολίνο

Μία μεγαλούπολις, που σιγά - σιγά ξαναβρίσκει τὴν προπολεμική της όψη

ταπράσινες όάσεις μέσα στους όγκους από μπετόν της μεγαλουπόλεως, πρὶν τ' άφανίσουν οι τεράστιες πυρκαϊές που προκάλεσαν οι βομβαρδισμοί. Γυναίκες ώριμες και νέες άλλες, έχουν έπιστρατευθεί ύποχρεωτικώς γι' αυτή τὴ δουλειά. Πληρώνονται μόλις δυο μάρκα τὴν ώρα. Κι' όμως δουλεύουν μ' ένα ένθουσιασμό, που δεν θά τὸν συναντήσει κανείς ούτε στις πιο άκριβοπληρωμένες εργάτριες τὸν κόσμου!

Άλλ' εκείνοι που κάνει τὸν ξένο να ξεχνάει πὸν δλωσιόλογο πὸς βρίσκεται σε μια πόλι που πέρασε πρόσφατα τὴν άλγεινότερη δοκιμασία της ιστορίας της, είναι η κοσμική και η νυχτερινή της ζωή.

Οι οίκοι μόδας τὸ Βερολίνου, χωρίς, βέβαια, να συναγωνίζονται ούτε από μακριά τὸν Παρίσι, κάνουν ωστόσο χρυσές δουλειές, που έπτεκτινούνται, όχι μόνον στο έσωτερικό της Γερμανίας, αλλά και σε πολλές χώρες της Μεσευρώπης. Κι' αυτό, γιατί έχουν περιορίσει τὴν παραγωγή τους σε φορεμάς καθημερινής χρήσεως, κατάλληλα για κάθε περίστασι, που τὰ προσφέρουν έπιπλέον σ' άσυναγωνίστα φθηνές τιμές.

Και τὰ νυχτερινά κέντρα, οι κινηματογράφοι, τὰ θέατρα, έχουν άναστήσει πέρα για πέρα τὴν προπολεμική τους λαμπρότητα. Τὸ νεκτίστο «Τιτάνια-Παλάστ», που είναι ένα θαύμα αρχιτεκτονικής και μοντέρνων άνεσεων, συρρέουν καλλιτεχνικά συγκροτήματα απ' όλο τὸν κόσμο. Άστέρια τὸν Παρίσι, της Νέας Υόρκης και τὸν Λονδίνου, εναλλάσσονται στην κατάφωτη, τεραστία σκηνή του.

Άκόμη ένα σημείο, που προξενεί ζωηρότατη εντύπωσι στον έπισκέπτη τὸν σημερινό Βερολίνο, είναι ο έντονος έθνικισμός τὸν κατοίκων του. Ένας έθνικισμός, που εκδηλώνεται κάθε στιγμή και με τὸν πιο άπροσδόκητο τρόπο.

Τὰ τρία έθνικά χρώματα — τὸ μαύρο, τὸ κόκκινο και τὸ κίτρινο — σε καμιά άλλη πόλι της Γερμανίας δεν έμφανίζονται με τόσο συχνότητα και τόσο έπιμονη. Άκόμη και οι μανάδες, που έχουν τὸ στέκι τους κοντά στα σύνορα της ανατολικής ζώνης, ντύουν τ' άλογα, που σέρνουν τὸν κάρρο τους, με μαύρα, κόκκινα και κίτρινα χρώματα — για να τὰ βλέπουν οι Ρώσοι σκοποί από άπέναντι και να πείθονται πὸς καὶ τὰ τετράποδα άκόμη... άνέκουν στ' Δύσι!

Είναι ο φανατικός γερμανικός έθνικισμός, που καμιά φορά ύποκρύπτει φοβερούς κινδύνους.

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Αισθηματικό διήγημα

ΜΕ χέρια που τρέμουν ελαφρά, η Μαρίνα βγάζει τα γράμματα απ' το μεγάλο κουτί. Είναι χωρισμένα σε τρία πακέτα και δεμένα σφιχτά με ξεθωριασμένες κορδέλλες, που σχηματίζουν σταυρούς πάνω στο άσπρο χαρτί. «Φαίνονται σαν νεκροταφεία!» σκέπτεται η Μαρίνα ανατριχιάζοντας.

Αρχίζει να λύνη το πρώτο, το πιο παλιό, με τα γράμματα του Φρανσουά, που της τάχε στείλει πρό 10 ετών, στα πρώτα νεανικά της χρόνια. Το γράμμα του είναι ακατάστατο, συχνά αδιάβαστο. Πώς φαίνεται πώς ήταν καλλιτέχνης!

Δέν ήταν πια πολύ νέος τότε ο Φρανσουά. Είχε γκριζούς κροτάφους και μάτια κουρασμένα. Ήταν χλωμός, λίγο σκυφτός, κακοντυμένος. Τα ταμπλώ του έμεναν άπυλτα και μόλις κατάρθωνε να ζή με χίλιες στερήσεις.

Γνώρισε σε μια έκθεση τη Μαρίνα, που ήταν τότε 18 χρόνων, ψηλή, λεπτή, ξανθεία, με πρόσωπο ακανόνιστο ακόμη κι' όμως ωραιότατο, πλαισιωμένο απ' τα κατασπασμένα μαλλιά της. Και την έρωτεύθηκε φλογερά. Εκείνη ρά μαλλιά της. Και την έρωτεύθηκε φλογερά. Εκείνη ρά μαλλιά της. Και την έρωτεύθηκε φλογερά. Εκείνη ρά μαλλιά της.

... Τώρα που είναι κατά 10 χρόνια μεγαλύτερη και με κουρασμένη την ψυχή, ξαναθυμάται τις παλιές εκείνες ημέρες, τους ρομαντικούς περιπάτους, τα ραντεβού τους στα μικρά εστιατόρια καφενοδία και στους ήσυχους συνοικιακούς κινηματογράφους. Περιπλανιόνταν τότε ασκοι-ασκοι, άδρες δρόμους, πιασμένοι απ' το χέρι, με το βλέμμα αφηρημένο, με τα χείλη μισανοιγμένα διαρκώς σ' ένα χαμόγελο. Ο ζωγράφος είχε γίνει ένας νεαρός, που βρισκόταν στον πρώτο του έρωτα...

Μά, μια μέρα, ξέσπασε το δράμα: «Ξέρεις, Μαρίνα, της είπε μια φίλη της, είδα στο δρόμο τη φιλενάδα του Φρανσουά, τη μαρκησία Ρεντιάν. Μά γιατί με κυττάξεις έτσι; Μήπως δεν τόξερες; Τό ξέρει όλος ο κόσμος, αυτό...»

Κι' όμως η Μαρίνα δεν τόξερε, ούτε τόχε ποτέ φανταστή... Χλωμή, ακίνητη, με την καρδιά αναστατωμένη απ' το μίσος, τη ζηλεια και τον πόνο, άκουσε αργότερα τις εξηγήσεις του Φρανσουά:

— Σένα μόνο αγαπώ, Μαρίνα... «Αν έγερνες στην άγκαλιά μου, δεν θα γύριζα ποτέ να κυττάω άλλη γυναίκα... Μά είμαι άντρας, αγάπη μου. Πρέπει να με καταλάβεις!»

Ίσως όμως η Μαρίνα ήταν πολύ νέα για να καταλάβει... Ίσως η καρδιά της πονούσε υπερβολικά. «Εφυγε το ίδιο βράδυ, κι' έμεινε ένα χρόνο μακριά του, στο σπίτι μιάς παντρεμένης αδελφής της. Εκείνος της έστειλε μεγάλα απελπισμένα γράμματα — αυτά που ξαναδιάβασε τώρα η Μαρίνα. Της φαινόταν πώς έκλειναν μέσα στις σελίδες τους όλο τον έρωτα του κόσμου...

Δεν τούχε απαντήσει ποτέ. Την εμπόδιζαν η ζηλεια, η απελπισία, ο πληγωμένος εγωισμός της... Πολλά χρόνια αργότερα, τον ξαναβρήκε μια μέρα στο δρόμο. Ήταν πια γέρος, καμπούρης, ασπρομάλλης, που της προκαλούσε τον όγκο μόνο... τίποτε παραπάνω!

... Η Μαρίνα πέταξε τα γράμματα στη φωτιά και τα είδε να καίγονται. Η καρδιά της είχε παύσει και πάλι, σαν να μην είχε έπουλαβη ακόμα τελείως η πληγή της, στα τόσα χρόνια που είχαν περάσει.

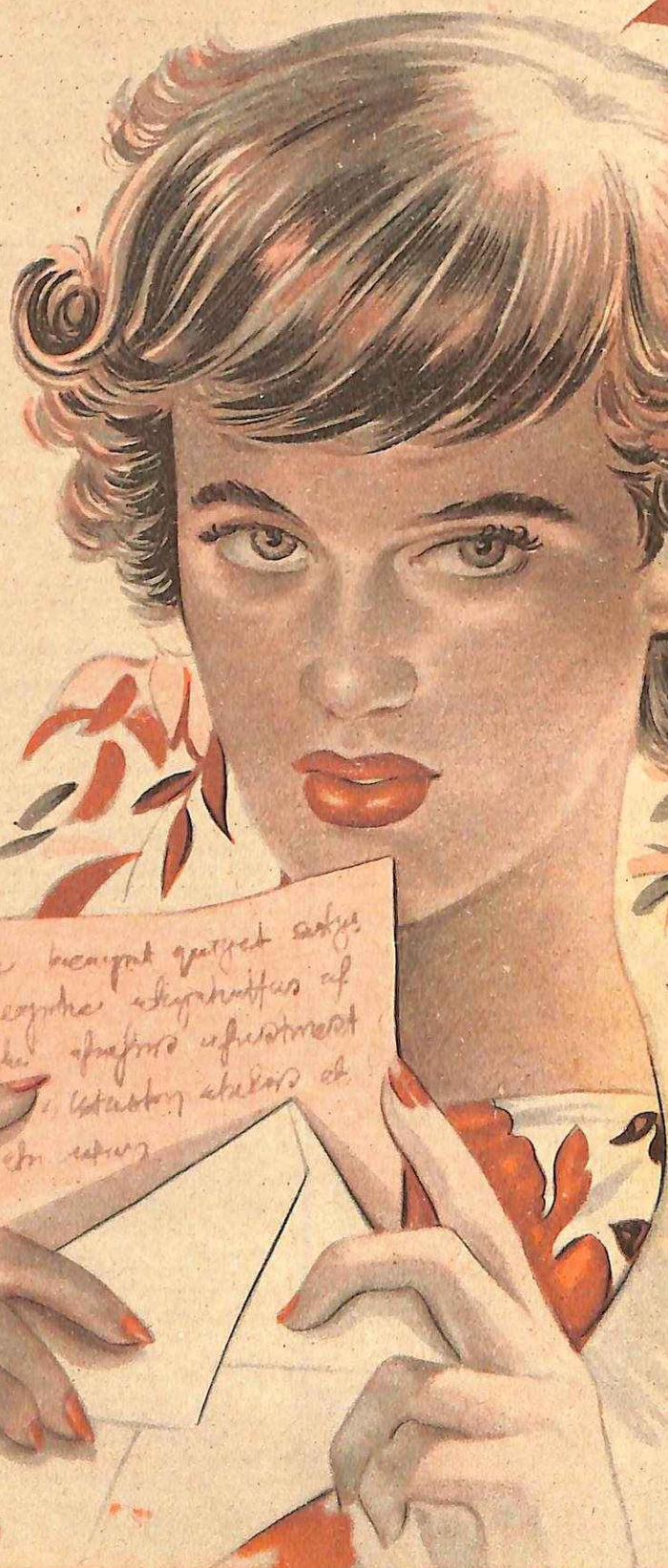
Πήρε ύστερα το δεύτερο πακέτο, με τα γράμματα που της είχε στείλει πρό 5 ετών ο Ζωρζ Μοντάλ...

Αυτός ήταν ψηλός, αδύνατος, με μάτια διχασμένα και μεγαλοχολικά και μ' ένα περήφανο προφίλ Ρωμαιο αυτοκράτορα. Κυλούσε στις φλέβες του παλιό και άριστοκρατικό αίμα, αραβικό αίμα Σαρακηνών πριγκίπων. Πηδώντας πάνω από πολλές γενεές — όπως συμβαίνει συχνά με τον άταξιμο — ξαναζούσαν σ' αυτήν

τα χαρίσματα και τα ελαττώματα των μακρινών Μουσουλμάνων προγόνων του... η ζηλεια, το πάθος, η δραμητικότητα.

Αγάπησε τη Μαρίνα μ' έρωτα αυταρχικό, ζηλιάρη, σκληρό, αναγνωρίζοντας κάθε δικαίωμα στον έαυτό του και σ' αυτήν καθήκοντα μονάχα. Της έκανε αδικαιολόγητες σκηνές ζηλειας, τη βασάνιζε, την κατασκόπευε...

— Είναι πολύ ζηλιάρης ο Ζωρζ... έλεγε κάποτε στην κο-

πέλλα η μητέρα της, που είνουσε το γάμο εκείνο. Μά, με λίγη υπομονή και διπλωματία, θα τον μεταμορφώσε τελείως.

— Όχι, όχι, είναι αδίκος! διαμαρτυρόταν η Μαρίνα. Θέλει νάχη αυτός κά-

θε ελευθερία κι' εγώ να ζώ σαν σκλάβος του!

Ήταν μια κατάσταση ανυπόφορη για τη Μαρίνα. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ο Ζωρζ είχε τη ζηλεια μέσ' στο αίμα του, πώς ήταν μάλλον καταδίκη του, παρά σφάλμα του... και πως την αγαπούσε φλογερά.

Ο έρωτάς τους, σύντομος και μαρτυρικός, της έδωσε τις μεγαλύτερες ετυχίες και τις μεγαλύτερες απελπίσεις της ζωής της. Τέλος, ύστερα από μια σκληρή δραμητικότερη απ' όλες τις άλλες, στην οποία, όπως πάντα, είχαν κι' οι δυο δίκιο, αλλά κι' οι δυο άδικο, χωρίστηκαν για πάντα, σαν έχθροι...

... Η Μαρίνα ξαναδιαβάζει ένα-ένα κι' αυτά τα γράμματα, γλυκά και σκληρά, απελπισμένα κι' ευτυχισμένα, γραμμένα όλα σε χαρτί πολυτελείας.

Η Μαρίνα τώρα ξαναθυμάται τις παλιές εκείνες ημέρες των ραντεβού της...

στολισμένο με το μικρό πριγκιπικό στέμμα του Μοντάλ και τα πετάει ύστερα στο τζάκι...

Αρχίζουν να καίγονται, να συστρέφονται, σαν να προσπαθούν να ξεφύγουν απ' τις φλόγες. Στο τέλος, γίνονται κι' αυτά ένας μικρός σωρός στάχτης, σαν τ' άλλα...

Ανοίγει τώρα το τελευταίο πακέτο, το μικρότερο. Περιέχει περισσότερες κάρτ-ποστάλ και τηλεγραφήματα, παρά γράμματα. Αρχίζει να διαβάει:

«Με συγχωρείς, αγάπη μου, που δεν ήρθα χθές στο τσάι, μα αναγκάσθηκα να φύγω επειγόντως για τη Λυών και δεν ξέρω πότε θα γυρίσω!...». «Όχι, αγάπη μου, δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί το σχέδιό σου. Αύριο και μεθαύριο, θάμαι πολύ απασχολημένος...». «Ευχαριστήθηκα πολύ που αποφάσισες να φύγεις για τη Ριβιέρα. Θα προσπαθήσω να νάρθω να σε χαιρετήσω στο σταθμό. Θέλω άλλωστε να μιλήσω με τη μητέρα σου...».

Αυτά γράφτηκαν πρό 2 ετών. Ή τελευταία αυτή πληγή της Μαρίνας, είναι ακόμη ματωμένη... Ξαναβλέπει μπροστά της το Μωρίς, ζωντανό αλλά μακρινό πια πλάσμα του παρελθόντος.

Ήταν ψηλός, γεμάτος, με μάτια μικρά και διαπεραστικά. Στα 30 χρόνια του, είχε γίνει κιόλας συνδιευθυντής μιάς μεγάλης επιχείρησης, γνωστός στον κόσμο των επιχειρήσεων, μιά δύναμι υπολογισίμη.

Όταν τον γνώρισε, η Μαρίνα ένοιωσε για πρώτη φορά τον «κεραυνοβόλο έρωτα». Τον αγάπησε, για την ατμόσφαιρα της επιτυχίας, της τόλμης και της ασφαλούς που τον τριγύριζε. Οι λίγοι μήνες των αρραβώνων τους, υπήρξαν οι ευτυχέστεροι της ζωής της — μολοντί ο Μωρίς δεν μπορούσε να της αφιερώσει παρά ελάχιστο καιρό.

Καίτοι προτιμούσε ο Μωρίς το θόρυβο ενός μπάρ απ' τα μοναχικά τέτ-α-τέτ, καίτοι όλη η συμπεριφορά του ήταν πολύ διαφορετική απ' τη συμπεριφορά ενός έρωτευμένου, ωστόσο η Μαρίνα ήταν βέβαιη για τον έρωτά του κι' ευτυχισμένη.

Μά, μια μέρα, της αμολόγησε πως είχε απόλυτη ανάγκη απ' τα χρήματα της προίικας της. Κι' η Μαρίνα κατάλαβε άσφηνικά πως την παντρεύονταν γι' αυτό και μόνο... «Αλλωστε κι' εκείνος δεν προσπάθησε να την πείσει για το αντίθετο».

— Οι γάμοι που έχουν για βάση τη λογική, πετυχαίνουν καλύτερα απ' αυτούς που στηρίζονται στον έρωτα, της είπε.

«Αν δεν τον είχε αγαπήσει, η Μαρίνα θ' απαντούσε φαιδρά και συμβιβαστικά. Μά τον αγαπούσε. Καί, πάνω στον πόνο της, τούκανε μια σκληρή, υπερβολική, του είπε λόγια προσβλητικά. Όταν θέλησε να φύγει, πειραγμένος δίκαια στην αξιοπρέπειά του, δεν δοκίμασε καν να τον εμποδίσει...»

... Τώρα καίγονται στο τζάκι και τα γράμματα του Μωρίς. Όταν γίνονται στάχτη κι' αυτά, όπως τα προηγούμενα, η Μαρίνα σηκώνεται. Είναι χλωμή και κουρασμένη.

Ζυγώνει στο κρεβάτι. Το υψικό της φόρεμα, που κρέμεται δίπλα στο παράθυρο, μοιάζει σαν άσπρο φάντασμα...

Κυττάζει, συλλογισμένη, μιά μεγάλη φωτογραφία που βρίσκεται στο κομοδίνο: το πρόσωπο του ανθρώπου που θα γίνη σε λίγο άντρας της.

Είναι ο Μάρκ Γκαρνέ, 45 χρόνων, ανώτερος δημοσίος υπάλληλος, λίγο φαλακρός, με αυστηρό και μικρό πρόσωπο. Βασανίζει όσο μπορεί πιο πολύ τους ύφισταμένους του. Η Μαρίνα ξέρει καλά πως θα την βασανίζει, κι' αυτήν.

Ξέρει ακόμη πως έχει μιά φιλενάδα, που ασφαλώς θα τη διατηρήσει και μετά το γάμο τους... πως παντρεύεται από υπολογισμό, κι' όχι από έρωτα. Ωστόσο, κυττάζει το πορτραίτο του ήρεμα, μ' επιείκεια.

Ο Μάρκ είναι άπιστος σαν το Φρανσουά, χωρίς τα ελαφρυτικά του, ζηλιάρης σαν το Ζωρζ, ώλλ' από τυραννικό μόνο ένστικτο, συμφεροντολόγος σαν το Μωρίς, δίχως νάχη την τιμιότητα να τ' αμολογήσει.

Κι' όμως η Μαρίνα του τα συγχωρεί όλα, γιατί δέχεται τον έρωτά του.

Μόνο ο έρωτας είναι σκληρός, αποκλειστικός, διχασμένος για τελειότητα. Η αδιαφορία είναι πάντα επιεικής.

M. NT' APA

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

ΤΟΥ 1821

ΟΤΑΝ ο Καραϊσκάκης άκουσε από το Δούκα, το γραμματικό του, τί έλεγε το γράμμα, που του στείλαν από την 'Ακρόπολη, το μυαλό του πήγε άμέσως στον Κριεζώτη, που και άνδρείος ήταν και μεγάλη πείρα είχε από άσχυρώσεις. Αυτός μονάχα θα μπορούσε να πάη τη βοήθεια, που ζητούσαν οι παλιόρκη-μένοι και να πάρη στα χέρια του την άρχηγία του Καστρού.

Μα θα δεχόταν άρα γε; Γιατί δεν ήταν, βέβαια, μικρή παλληκαριά, να περάση ανάμεσα από τους Τούρκους, που φύλαγαν όλα τα έπικαιρα σημεία και να φτάση ως την 'Ακρόπολη.

Ο Καραϊσκάκης είχε, όμως, γόνιμη φαντασία. Και να τί σκέφτηκε για να τον δελεάση. Κάλεσε τον Κριεζώτη κι' άφου έβαλε το Δούκα να του διαβάση το γράμμα, που είχε πάρει από τους παλιόρκημένους, τον πήρε κατόπιν παρμένη και του είπε:

—Βλέπεις, μπράτιμε (άδερφέ), έγω κι' εσύ εμείναμε εδώ... Είνε ανάγκη λοιπόν ή εσύ να μπής στο Κάστρο και να πάρης μαζί με τη Νταλλιάνα του Γκούρα και το βιός του (υπονοών-τας να νυμφευθί την άμορφη χήρα του Γκούρα και να βάλη στο χέρι την τεράστια περιουσία της, που υπολογιζόταν σ' ένα έκατομμύριο γρόσια) ή να μω έγω. Μα ένα φοβάμαι... Μή δεν θελήση έμένα τον άρρωστιάρα και διαλεχί κανέναν παλληκάρη και χάσουμε, μπράτιμε, τόσο βιός, Σένα, όμως που είσαι νηός και νταδραντιμένους θα σε καλοδεχτή και δεν θα ξεκολλήση από πάνω σου...

Τάβαλε καλά στο μυαλό του τα λόγια του άρχηγού του ο Κριεζώτης, μα δεν έδωσε άμέσως απάντησι. Ήθελε να σκεφτή πρώτα.

Το βράδυ, στο συμβούλιο των άρχηγών, ο Καραϊσκάκης του ξανάκαμε την πρότασι.

—Ή εσύ ή έγω πρέπει να πάμε, του είπε. Τί αποφάσισης; —Θα πάω έγω, απάντησε ο Κριεζώτης. Γιατί, άν σκοτώθω, θα είνε μικρό το κακό. Ένώ, άν σκοτωθής εσύ, πάει ο άγώνας!

πληρχντο μιμήθηκαν το παράδειγμά του και σε λίγο συγκεν- τρώθηκε όλο το ποσόν.

Το ίδιο βράδυ, ο Κριεζώτης κι' οι 400 που τον συνάδευαν μπή- καν στην 'Ακρόπολη. Άκούγοντας την κανονία που άνάγγειλε την άφιξί του, ο Καραϊσκάκης δάκρυσε.

—Θά έλευθερωθί γρήγορα ή 'Αθήνα! προφήτεψε.

Κι' όλη εκείνη τη νύχτα δεν μπόρεσε να κοιμηθί από τη χα- ρά του.

Στάθηκε εύκολο στον Κριεζώτη να μπή στην 'Ακρόπολη. Την καρδιά της Γκούραινας, όμως, δεν μπόρεσε να την συγκινήση, μ' όλο που και νέος ήταν και καλοκαμωμένος και παλληκάρη από τα λίγα. Ή άμορφη 'Ασμήμ την είχε δώσει μία φορά και για πάν- τα... Ή άγάπη της συνεχιζόταν και πέρα από τον τάφο...

Ήταν κόρη του κοτζάμπαση 'Αναγνώστη Λιδωρίκη κι' άδερ- φός του 'Αναστάσι, που, μετά την άπελευθέρωσι, βγήκε πολλές της είχε παντρευτή τον καιρό που άρχισε ή 'Επανάστασι, τον τών Πεντεορίων.

Οι δυο άδερφές παρακολουθούσαν από ένα γειτονικό ύψωμα αυτή τη μάχη. Κι' ή 'Ασμήμ, άν έκλαψε το θάνατο του γαμπρού της, θαύμασε, όμως, την άνδρεία και τον ήρωισμό του Γκούρα.

Συναντήθηκαν κατόπιν γύρω στο νεκρό Κάρμα κι' έκει, άνά- μεσα στα κλάματα και στα μοιρολόγια, ή άγάπη φούντωσε, όρ- μητική και φλογερή μέσα στις ψυχές τους.

Ο Γκούρας ήταν κι' όλος ξακουσμένος όπλαρχηγός κι' ή οι- κογένεια της 'Ασμήμς είδε με καλό μάτι αυτό το ειδύλλιο. Έ- περτα από λίγον καιρό έγινε ο γάμος τους.

Μα ήταν ένας γάμος στείρος. Δεν άπόκτησαν παιδιά. Κι' ή με- γαλύτερη χαρά της 'Ασμήμς, που δεν είχε πιά λόγο να κάθε- ται κλεισμένη στο σπίτι, ήταν τώρα να συ- νοδεύη τον άντρα της παντού, από μάχη σε μάχη κι' από γιουρούσι σε γιουρούσι. Πο- λεμούσε στο πλευρό του και τα παλληκάρια

'Αλλ' οι Τούρκοι κρατούσαν άκόμη έ- πικαίρες θέσεις όλόγυρα κι' ο πόλεμος δεν σταματούσε. Σε μία από τις συμπλο- κές που γίνονταν κάθε μέρα σχεδόν, σκο- τώθηκε ο Γκούρας. Μα τί άρνηγείται όπε- ρικά ο στρατηγός Μακρυγιάννης στα άπο- μνημονεύματά του:

«Έκατοσε ο Γκούρας και οι άλλοι και φάγονταν ψωμί. Τραγουδούσαν και γλεν- τήσαν. Με περικόλεσε ο Γκούρας κι' ο Παπακώστας να τραγουδήσω, ότ' είχαμεν τόσον καιρόν, όπου δεν είχαμεν τραγου- δήσει... Τραγουδούσα καλά. Τότε λέγω έ- να τραγούδι... Ο μαύρος ο Γκούρας άνα- στενάζει και μου λέγει:

—'Αδελφέ Μακρυγιάννη, σε καλό να το κάμη ο θεός. Άλλη φορά δεν τραγουδή- σες τόσο παραπονεμένα. Αυτό το τραγού- δι σε καλό να μάς βγί.

—Είχα κέρι, του είπα, όπου δεν τρα- γουδούσαμεν τόσο καιρόν.

—Ότι εις τα όρδια (στρατόπεδα) πάν- τες γλεντούσαμεν.

—'Αρχισε ο πόλεμος κι' άναψε ο ντου- πεκιόμος πολύ. Πήρα τους ανθρώπους μου πέρα έκει, καθώς ήμουν διορισμένος και στάθηκεν καμψόσο και πολεμήσαμεν. Ήξε- ρα άπόξω γύρα τα πόστα. Πήγα εις το κο- νάκι μου ότ' έπαίρνε να βασιλέψη το φεν- γάρι, να βγάλω τον πεζόν διά την Κυδέρ- νησι. Έρχονται μου λένε:

—Τρέξε, σκοτώθ ή Γκούρας εις το πό- στο του. Έρριξε εναντίον των Τούρκων. Άπάνου εις την φωτιά τον βάρσαεν εις τον άμυλίγγα (μπιλίγγια) και δεν μίλησε τελείως.

—Πήγα, τον πήραμεν εις τον ώμο και τον βάλουμε σ' ένα μπουντρούμι. Τον συ- γύρισε ή φαμελιά του και τον χώσαμεν.

—Κλαίγαμε γύρω στο νεκρό τη παλλη- κάρια. Και μόνο τα μάτια της άμορφης 'Ασμήμς δεν δάκρυσαν.

—Τι τον κλαίτε σκοτωμένο; τους φώνα- ξε. Ή ξεχνάτε πως τον ποτίσαμε χολή και όξος όσο ζούσε; Σεις είσατε οι αίτιοι που σκοτώθηκε, γιατί γύριζε τη νύχτα τα πόστα για να ιδή μνή του φυγέτε... Άσπ- πότα τους θρήνους και να σκεφθήτε οτε μόνο πως θα έκδικηθούμε το θάνατό του. Τ' άρματα του θα τα ζωστή έγω και θα μω σόν τον τόπο του να πολεμήσω!

Έπειτα άπ' αυτά τα άντρεϊμένα λόγια, τούς έβαλε να όρκιστούνε πάνω στο είκό- νισμα που βρισκόταν από στήθος του νε- κρού πως άδμεναν πιστοί στο Κάστρο.

Όρκιστήκε πρώτα ή ίδια. Κι' έπειτα ό- λοι οι άλλοι.

Μα ο θάνατος του Γκούρα είχε κλονί- σει το ήθικό εκείνων που βρισκόταν με- σα στην 'Ακρόπολη. Κι' οι λιποταξίες άρ- χισαν άμέσως.

Το κακό ή λυγρόκορη 'Ασμήμ έτρε- χε από το ένα πόστο στο άλλο προσπαθών- τας να τους έμψυχώση με το παράδειγμά της. Τού κακού άγρυπνούσε τις νύχτες για ν' άνακαίτηση τους φυγάδες. Οι Καστρι- νοί, όπως άποκαλούσαν τους κλεισμένους μέσα στην 'Ακρόπολη, είχαν χάσει πιά την έμπιστοσύνη τους κι' έφευγαν ο ένας έπειτα από τον άλλον.

Άποφασίσθηκε τότε να ζητηθ ή ενίσχυ- σι του Καραϊσκάκη, που είχε το στρατό- σι του στο όάληρο κι' άπάντησι σ' αυ- πεδό του στο όάληρο κι' άπάντησι του Κρι- τη την έκκλησι ήταν ή άποστολή του Κρι- εζώτη με τα 400 παλληκάρια του.

Ο Κριεζώτης άναδείχθηκε άμέσως άξι- ος άρχηγός κι' ένέπνευσε σ' όλους θάρ- ρος κι' έμπιστοσύνη. Άτρόμητος στις μά- ρες ήταν, ώστόσο, δειλός και άτολμος με τις γυναίκες. Ή χήρα του Γκούρα τον εί- χε συγκινήσει με την άμορφιά της και δεν χανε σάν βρισκόταν μπροστά της και δεν κατάφερνε να της πη τίποτε.

Άπονουπτεμένους από τον εαυτό του, κα- τί ήταν ψηλή και λυγρόκορη. Όταν ξεκαθάρσαν κάπως τα πράγματα στή στεριά, ο Γκού- ρας συνάδευσε τον 'Οδυσσέα Άνδρουτσο στην 'Αθήνα και δι- ωρίσθηκε άπ' αυτόν φρούραρχος της 'Ακροπόλεως, άπου από τις 10 'Ιουνίου του 1822 κυμάτιζε ή έλληνική σημαία.

Ή 'Ασμήμ συνάδευσε έκει τον άντρα της κι' έγκαταστάθη- κε μαζί του στο 'Ερεχθείο, σύμφωνα με την άπόφασι του 'Οδυσ- σέα, που, είχε διατάξει όλους τους άξιωματικούς του να πάνε στην 'Ακρόπολη τις οικογένειές τους, θέλοντας έτσι να τονώση το ζήλο τους και να τους δέση πιά πολύ με το Κάστρο.

την άπόκρισι κι' έβαλε κι' άλλους να μι- λήσουνε στην Γκούραινα. Κόπος χαμένος. Της 'Ασμήμς ή καρδιά μία φορά είχε αγα- πήσει κι' έμενε πάντα πιστή στην άνάμνη- σι του Γκούρα. Ή σκέψι ότι συνέχιζε το έργο του την ένθουσίαζε.

—Οι δικοί μας όλο και ζυγώνουνε, έλε- γε στους στρατιώτες. Όπου και νάναι θα μπουνε μέσα!

Άλλοτε πάλι το μυαλό της έτρεχε στο σκοτωμένο άντρα της.

—Άντε, καυμένη Γκούρα! έλεγε. Που νάσουνα να ιδής πως πολεμάμε τα παλ- ληκάρια σου!

Δακρύζανε οι στρατιώτες άκούγοντάς την. Μα τα μάτια της άμορφης 'Ασμήμς μένανε στεγνά. Ή δική της λύπη δεν ή- ταν από κείνες που γαληνεύουν με το κλάμα.

Είχε έρθει ο Γενάρης του 1827.

Οι Τούρκοι με το κανόνι που είχανε στη- μένο στην 'Αγία Μαρίνα χτυπούσανε πάν- τα το 'Ερεχθείο, γιατί ζέρανε πως στο ύ- πογειο του οι χριστιανοί είχαν άποθήκευ- μένο μπαρούτι.

Ή Γκούραινα μαζί με την άδερφή της, τη χήρα του Κάρμα, τα τέσσερα παιδιά της Κάρμαινας, μερικούς άλλους συγγε- νείς και ύπηρέτες μένανε στή βορεινή πρόστασι του 'Ερεχθείου, το Πανδρόρειο. Για μεγάλητερη μάστιχα ασφάλεια είχα- νε ρίξει στή θολωτή σκεπή του άφθονο χύμα.

Το βράδυ της 12ης προς τη 13η 'Ια- νουαρίου, ενώ όλοι κοιμόντανε, ή ή όβί- δα έσκασε πάνω στή σκεπή, που έπεσε ά- μέσως παρασύροντας και τις κολόνες που βρισκόταν στή άκρη. Όσοι ήταν από κάτω, πλακώθηκαν από τις πέτρες και το χύμα. Μόνο δυο γυναίκες πρόφτασαν και πήδσαν έξω. Έκείνοι που έτρεξαν από όλόγυρα κατάφεραν επίσης να ώσωουν δυο παιδιά. Το ένα άπ' αυτά ήταν ή άνηψιός της Γκούραινας θανάσης Κάρμας.

Ο Γιάννης Μαμούρης, συγγενής του Γκούρα κι' άντιφρούραρχος της 'Ακροπό- λεως, μάζεψε άμέσως τους όταχτους του κι' έζωσε το 'Ερεχθείο από φόβο μήπως εκείνοι που θάτρεχαν για βοήθεια ριχτούν στή κλοπή. Κι' αυτό ήταν το μεγάλο λά-θος του. Γιατί, άν άρχιζαν άμέσως να ση- κώνουν τις πέτρες και τα χύματα, ίσως σώζονταν μερικοί. Το άλλο πρωί, το πώ- μα της Γκούραινας βρέθηκε άκόμη ζεστό.

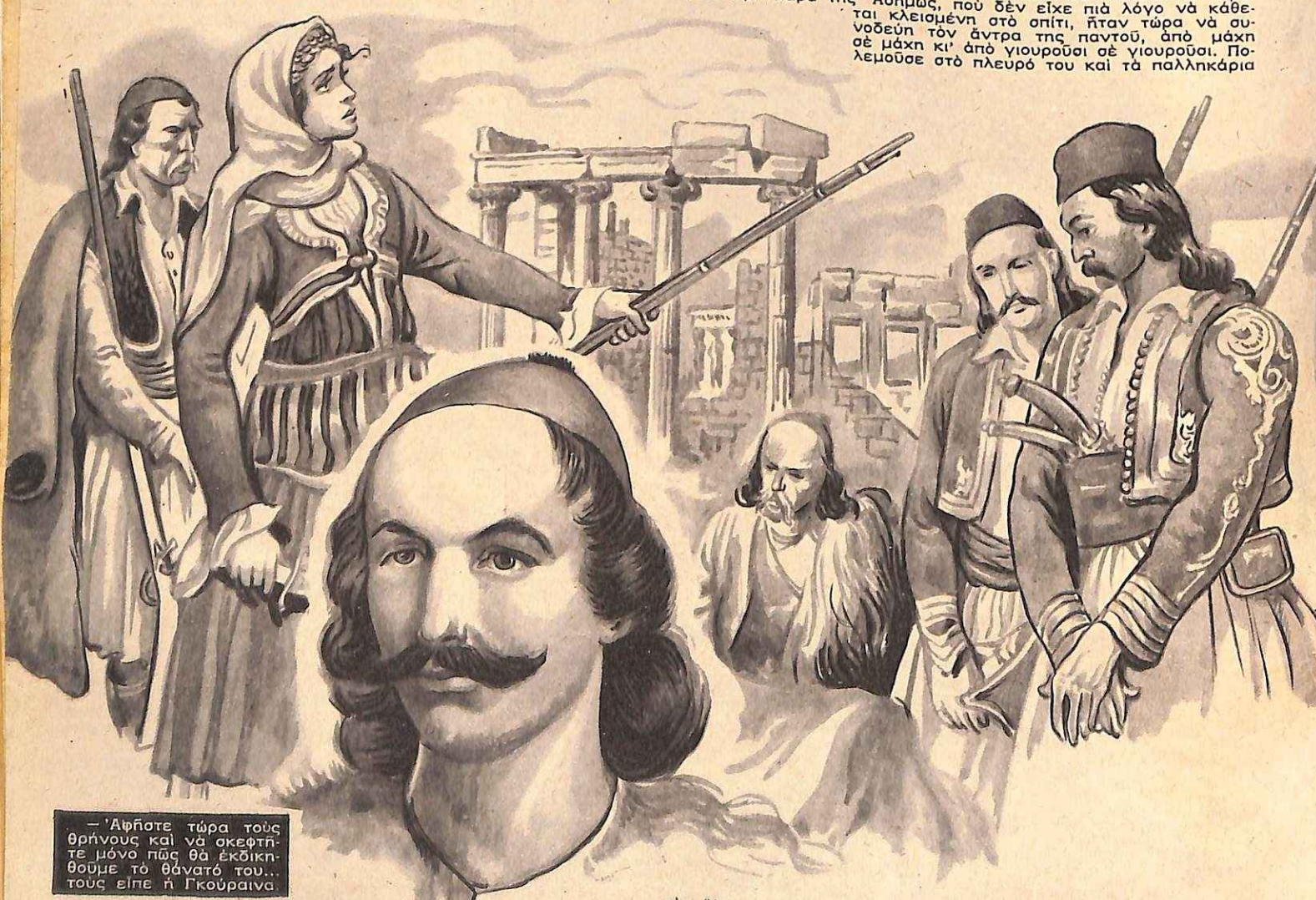
Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

1 Μία μεγάλη ποσότης άκαθάρτου πετρε- λαίου, που ξεχύθηκε από ένα πετρελαιο- φόρο στον Τάμεσι προκάλεσε τον θάνατο καμιά δεκαριά κύκνων κι' έβαλε σε κίνδυ- νο την ζωή εκατό άλλων, που γλυτώσαν χά- ρις στήν έγκαιρη επέμβασι της 'Εταιρείας Προστασίας Ζώων. Στή φωτογραφία μας έ- να ένσταντανέ από τη διάσωσι των κύκνων, που χρειάστηκαν μία βδομάδα για να συ- νέλθουν!

2 Στό Νόρβηικ, μία πολύχρη κοντά στο Σικάγο ή μία γυναίκα που έχει κα- ταρρίψει κάθε προηγούμενο ρεκόρ πολυτε- κνίας. Πρόκειται για την κ. Κορίν Μοκ, ή- λικίας 24 χρόνων, ή οποία απέκτησε 7 γου- σούς μέσα σε πέντε χρόνια, δέκα μήνες και 8 ημέρες. Το περιεργό είναι ότ' δεν υπά- ρχουν μεταξύ των παιδιών της δίδυμα. Τρία άπ' αυτά γεννήθηκαν 'εφταμηνικά' και το ένα ήρθε στον κόσμο ύστερα από κυοφορία έξη μηνών!

3 Υστερα από έργασια ένος περίπου έ-τους, το φιλμ 'Οδυσσεύς', που θα όνο- μαστή τελικά 'Οδυσσεύς', είναι πιά έτοι- μο. Το έργο στοίχισε στον παραγωγό του 1½ δισεκατομμύριο λίρες και είναι το πιο άκριβό έργο που γυρίστηκε σε έρωπα- κά σπουτίτιο. Για τις ανάγκες του φιλμ κα- τασκευάστηκε, εκτός άλλων, και μία άρχαία ναός μήκους 33 μέτρων, ήσυχή να μετα- φέρι εκατό άτομα. Στή φωτογραφία μας ο Κίρκ Ντάγκλας στο ρόλο του 'Οδυσσέα'.

Το νούμερο αυτό που παρουσιάζει ένα σάιρκο της Νέας Υόρκης, προκαλεί τα- πό ένθουσιώδη χειροκροτήματα. Ή πυρα- μίδα που έπιτυγχάνουν τα δυο καλογυμα- σμένα σκυλιά και το πόνει άποτελούν ένα πραγματικά άσυνήθιστο θέαμα.

—'Αφίστε τώρα τους θρήνους και να σκεφτή- τε μόνο πως θα έκδικη- θούμε το θάνατό του... τους είπε ή Γκούραινα.

Τον άγκαλιάσε δακρύζοντας ο Καραϊσκάκης και τον φίλησε. —Άντε στήν εύχή της Παναγιάς, λιοντάρι μου, του είπε. Γρήγορα θάρρη κι' έγω και να δής που θα σπάσω με μία κλω- ταία την πόρτα και θα έλευθερώσουμε την 'Αθήνα μας!

Βρέθηκαν άμέσως τα 400 παλληκάρια που θ' άκολουθούσαν τον Κριεζώτη. Μα ζήτησαν να πάρουν 50 χιλιάδες γρόσια για τις οικογένειές τους, έτσι που, άν σκοτώνονταν, να μένε κατι στους δικούς τους. Πρώτος ο Καραϊσκάκης άδειασε το κεμέρι του, που είχε μέσα καμιά δεκαπενταριά χιλιάδες γρόσια. Οι άλλοι ό-

ΘΥΓΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Στην Ούγγαρία, στον πύργο των Ροκόσκυ, είχε κατασκευαστεί μια φυλή Τσιγγάνων. Ανάμεσα σ' αυτούς, ήταν η έκατοχρονη γηρά Ίντιαντα Σίντα, με την ψυχοκέρη της Τσίγκα Πάνα.

Η Σίντα, τυφλή και βαρήκοη, ήταν μεγάλη μάντισσα. Είχε διάσει αλάθητα το μέλλον του βασιλιά Γκαμπόρ στο χέρι του. Κι' αυτός ακόμα ο κόμης Ρακόσκυ, όταν άπλωσε το δικό του, τρώαζε. Γιατί με την πρώτη ματιά που έριξε η γηρά τσιγγάνα, του είπε:

— Ένας από τη γενιά σου, θα μου φέρη δυστυχία!

— Όσο για την ψυχοκέρη της, την Τσίγκα Πάνα, κανείς δεν ήξερε από ποιους είχε γεννηθεί. Σε κανένα η γηρά μάντισσα δεν είχε πη τίποτα για την καταγωγή της. Μόνο τώρα που βρισκόταν στα πρόθυρα του τάφου, βασανιζόταν να θυμηθεί...

— Τσίγκα, της έλεγε, βοήθησε με να θυμηθώ ένα όνομα... Τι κρίμα! Θα πεθάνω χωρίς να το θυμηθώ!...

Μα δεν μπορούσε να το θυμηθεί.

Η Τσίγκα ξεχώριζε απ' όλους τους τσιγγάνους. Δεν έκανε μαζί τους συντροφιά. Η μόνη συντροφιά της ήταν η Σίντα κι' ο Στεφάν, ο αρχιδιοίκτης της φυλής, ο «μάγος» Στεφάν, όπως τον έλεγαν σ' όλη την Ούγγαρία. Γιατί, όταν έπαιζε το βιολί του, έκανε και τα ζώα ακόμα ν' ακούν έκστατικά.

Μόνο μ' έκεινον πήγαινε η Τσίγκα, κι' αυτός της μάθαινε την θεϊκή τέχνη του.

Έτσι, όταν πέθανε ο γέρο-Στεφάν, άφησε στην Τσίγκα το μαγικό βιολί του, μαζί με την ευχή του.

Και τώρα η Τσίγκα έπαιρνε το βιολί του «μάγου», πήγαινε στα πιο έρημα μέρη του δάσους κι' εκεί, ολομόναχη, έπαιζε μελωδικούς σκοπούς.

Μια μέρα, πρόβαλε ξαφνικά μπροστά της ένας γέρος, ντυμένος με στολή, που ποτέ της δεν είχε δει ποτέ, και της είπε:

— Κοπέλλα μου, ο Θεός να σ' ευλογήσει! Κάνε μια καλωσύνη! Η κυρά μας, η κόμηςσα Ρακόσκυ, είναι άρρωστη βαρεια, γιατί ο γιος της, ο Φραντζέσκος, ο πιδ' ωραίος και πιο γενναίος από την οικογένεια, λείπει καιρό σ' όλη την Ούγγαρία. Δέν έχει δώσει σημαία ζωής.

Η κόμηςσα θα πεθάνη από τη λύπη της...

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΒΙΟΛΙ

Και ξέρεις γιατί; Όπως λένε οι γιατροί, δέν μπορεί να κλάψη, να ξεσπάσει, να παρηγορηθώ... Είμαι όμως βέβαιος ότι, αν άκούσης το βιολί σου, θα σωθώ... Έλα να σε πώ κοντά της...

Η Τσίγκα τότε δέχτηκε πρόθυμα κι' ακολούθησε το γέρο στον πύργο. Έκει άρχισε να παίζει, βάζοντας της την τέχνη. Και, μόλις η κόμηςσα άκουσε τις παθητικές εκείνες μελωδίες, άρχισε να κλαίη τόσο πολύ, όσο δέν είχε κλάψει σ' όλη της τη ζωή!

Από εκείνη την ημέρα, μόλις η Σίντα έγερνε να κοιμηθώ, η Τσίγκα έτρεχε στον πύργο, κοντά στην κόμηςσα.

Ξαφνικά, όμως, γύρισε ο Φραντζέσκος. Είχε παντρευθώ στα ξένα μια πριγκίπισσα κι' είχε άποκτησει μαζί της ένα παιδί.

Την ώρα, λοιπόν, που πήκε μέσα ο Φραντζέσκος, η Τσίγκα βρισκόταν στο σαλόνι της κόμηςσας κι' έπαιζε το βιολί της. Εκείνος, μόλις την άκουσε, στάθηκε άφωνος στην πόρτα. Το παίξιμό της, ή όμορφη κι' ή λάμψη των ματιών της, σκλάβωσαν την ψυχή του. Άλλα και η Τσίγκα ένοιωσε άμέσως να πλημμυρίσει την καρδιά της ένα άσθημα, που ποτέ άλλοτε δέν τό είχε νοιώσει.

Μα η γηρά κόμηςσα της έλεγε τότε, ότι, έπειτα από το γυρισμό του γιου της, δέν την χρειαζόταν πιά.

Έτσι, η Τσίγκα πήρε πάλι το δρόμο της για το δάσος.

Την τρίτη μέρα, την ώρα που έπαιζε τους μελωδικούς σκοπούς της, παρουσιάσθηκε μπροστά της ο Φραντζέσκος Ρακόσκυ και της έλεγε μ' ευγένεια:

— Σας φέρνω τους χαιρετισμούς της μητέρας μου και την παράκληση να παίξετε για μένα τους σκοπούς, που μ' αυτούς την κάνατε να κλάψω...

Η Τσίγκα δέχτηκε κι' άρχισε να παίζει το βιολί της. Έπειτα έμειναν ώρες μαζί, ξαναϊδωθήκαν και την άλλη μέρα και την άλλη...

Ένα τρυφερό ειδύλλιο πλεχτηκε μέσα στο δάσος ανάμεσα στους δύο τους.

Στο μεταξύ, έφτασε στον πύργο ή γυναίκα του Φραντζέσκου. Η γηρά κόμηςσα, που είχε καταλάβει το ειδύλλιο του γιου της με την Τσίγκα, συνεννοήθηκε με τη νύφη της να πάνε στη Βαρσοβία, κοντά στο συγγενή τους βασιλιά της Πολωνίας.

Ο Φραντζέσκος, που δέν μπορούσε να μην υπακούση στη θέληση της μητέρας του, έτρεξε στο δάσος ν' άποχαιρείσει την Τσίγκα.

Θέλουν, λατρευτή μου, της έλεγε με δάκρυα στα μάτια, να μάς χωρίσουν. Μα εγώ σου λέω καλή άντάμωσι... Αν μ' έμποδίσουν νάρθω σ' έσένα, θάρθω έσύ κοντά μου, Τσίγκα μου. Κι' αν δέν μπορέσω να σε βρώ εγώ, θα με βρης δέν...

Την άλλη μέρα, ο Φραντζέσκος δέν φάνηκε. Η Τσίγκα πήγε στον πύργο κι' έμαθε ότι άφεντάδες και ύπηρέτες είχαν φύγει. Περίμενε, λοιπόν, τρεις ή μέρες. Κι' όταν άπελτίστηκε, πήγε στη γηρά Σίντα.

— Άκουσε, γηρά μάνα, της έλεγε, πρέπει να φύγουμε από δω. Να πάμε μακριά! Θα παίξω το βιολί μου και θα κερδίζω πολλά λεφτά... Θα σε πώ και στην πατρίδα σου, που τόσο ποθείς...

Έτσι κι' έγινε. Την άλλη μέρα, μερικοί άσιγγανοί μουσικοί, ή Σίντα κι' ή Τσίγκα Πάνα, άποχωρήσαν από τη φυλή κι' έφυγαν.

Την εποχή εκείνη ο βασιλιάς Στανισλάς Λετζίτσκι, έδινε χορό στο παλάτι του. Είχε κοντά του τον Άγγλο τροβαδούρο Τζών Άμπελ, που με τη φωνή του και το λαούτο του, τον είχε μαγεύει. Μια μέρα, όμως, για άσημαντη άφορμή, ο Άμπελ δέν θέλησε να τραγουδήσει, παρ' όλο που ο βασιλιάς τον είχε φορτώσει με τιμές και χρυσάφι.

Ο Στανισλάς θυμωσε τότε και πρόσταξε να τον κλείσουν στον περίβολο των θηρίων. Την ώρα όμως που οι αλικοί διασκέδαζαν με το μαρτύριο του τροβαδούρου, άκούσθηκαν παθητικοί ήχοι βιολιού. Γύρισαν τότε όλοι και είδαν την ξακουσμένη σ' όλη την Εύρωπη Τσίγκα Πάνα!...

Η Τσίγκα στάθηκε κι' έπαιξε άρκετή ώρα. Έπειτα έξαφανίσθηκε απ' το παλάτι κι' απ' τον τόπο που βασιλευε ο Στανισλάς, και μαζί μ' αυτήν ο Φραντζέσκος.

Για πολλά χρόνια, κανείς δέν άκουσε να γίνεται λόγος, για τους δύο τους. Ύστερα από πολλά χρόνια μόνο μαθεύτηκε πως ο Ρακόσκυ κι' ή Τσίγκα βρισκόταν στη Γερμανία, γέροι πιά. Σε λίγο όμως, ο Φραντζέσκος πέθανε...

Τότε ή Τσίγκα άρχισε να γυρίζει πάλι από πόλι σε πόλι και να μαγεύη τους ανθρώπους με τις άυτοσχέδιες μελωδίες της και πιο πολύ με κείνη που την άνώμασε το «Εμβατήριο Ρακόσκυ».

Όταν πέθανε κι' αυτή, την έθαψαν στον πύργο του Ρακόσκυ, με μια έπιτύμια πλακά, που έγραφε: «Τσίγκα Πάνα, ή τσιγγάνα με το μαγικό βιολί».

ΠΙΕΡ ΚΟΥΡΤΙΕ

Η Τσίγκα δέχτηκε κι' άρχισε να παίζει το μαγικό βιολί της...

ΜΙΑ σειρά «θαυμάτων», που έχουν σημειωθώ ήδη σε διάφορα άμερικανικά νοσοκομεία, επιτρέπουν την έλπίδα ότι πολύ γρήγορα θα νικηθώ κατά κράτος ή άρτηριακή υπέρταση, ή παθολογική δηλαδή κατάσταση που είναι γνωστή με το κοινό όνομα «πίεσις». Οι Άμερικανοί γιατροί χρησιμοποιήσαν γι' αυτές τις έπιτυχίες τους δύο νέα φάρμακα, το «έξαμεθόνιον» και την «άπρεζολίνη», που κατεβάζουν την άρτηριακή πίεση γρήγορα και εύκολα. Έτοι άνθρωποι που κινδύνευε σοβαρά ή ζωή τους, άσθηκαν και μπορούν τώρα να ζήσουν κανονικά, και να έργασθουν άκομψ.

Η «πίεσις» οφείλεται, όπως ξέρουν όλοι, σε στένωση των μικροτέρων διακλαδώσεων των άρτηρίων, που άναγκάζει την καρδιά να έργασθώ κουραστικά, για την κυκλοφορία του αίματος. Αν άνεθώ πολύ, μπορεί να σπάσουν από την προσπάθεια ώριμένα μικρά άιμοφόρα άγγεία. Το άποτέλεσμα μπορεί να είναι: άποπληξία, σοβαρή βλάβη των νεφρών, καρδιακή προσβολή ή τύ-λωσις (άν σταμάτηση ή

Νέα φάρμακα

ΓΙΑ ΤΗΝ «ΠΙΕΣΙ»

Το «έξαμεθόνιον» και ή «άπρεζολίνη»

κυκλοφορία του αίματος στα μάτια).

Ποιά είναι όμως ή άρχική αίτια, που κάνει τις άρτηρίες να στενύνουν; Έχουν διατυπωθώ διάφορες θεωρίες γι' αυτό, άλλ' οι περισσότερες έχουν έγκυρα έλπίδα. Είναι γεγονός ότι, κάποτε ή «πίεσις» προέρχεται από παθήσεις των νεφρών. Η κοινότερη όμως μορφή της έμφανίζεται δίχως φανερά αίτια στους μεσοκόπους και στους ήλικιωμένους.

Άλλα κι' οι μέθοδοι θεραπείας, που προτάθηκαν για την «πίεσις», ήταν πολλές και διάφορες. Κάποτε π. χ. οι γιατροί υποστήριζαν ότι κάνουν κακό τ' αύγα και τ' άκόκινα κρέατα. Τώρα πιστεύουν το αντίθετο. Πλησιάζει επίσης να έγκυρα έλπίδα ή άσχημη διαίτα της άποκλειστικής ρυζοφαγίας— που είχε ωστόσο σημειώσει έπιτυχία — και να αντικατασταθώ με μια λιγώτερο μονότονη, χαλαρότερη και ίσορροπνημένη, απ' την όποια άποκλείεται άπολύτως μονάχα το άλάτι.

Σε ώριμους έπικίνδυνες περιπτώσεις εφαρμόζεται ή έγχειρσις της «συμπαεκτομής», ή άποκοπή δηλαδή των νεύρων, που προκαλούν σπασμούς των άιμοφόρων άγγείων. Πρόκειται όμως για μια δύσκολη, πολυδάπανη κι' όχι πάντα έπιτυχή χειρουργική επέμβαση.

Συγχρόνως, άλλοι γιατροί άκολουθούσαν διαφορετικό δρόμο: Άναζητούσαν δηλαδή ένα φάρμακο, που να έπιδρά στα νεύρα που συστέλλουν τις άρτηρίες.

Το 1944, έγιναν πειράματα στην «Οξφόρδη μ' ένα μακρινό συγγενή του «κουράρε», του φοβερού δηλητηρίου με το όποιο βάφουν τα βέλη τους οι Ιθαγενείς της Νοτίου Άμερικής. Το φάρμακο αυτό λέγεται «έξαμεθόνιον», άπεδείχθη δέ ότι χαλαρώνει τις άρτηρίες.

Στην Άμερική, πρωτοδοκιμάσθηκε σ' ένα νοσοκομείο της Ουάσινγκτον, πάνω σ' ένα μεσοκόπο που φαινόταν καταδικασμένος σε θάνατο, γιατί ή πίεσή του είχε άνεθώ ξαφνικά στα 24. Με μια ένδοφλέβια ένεσις ίσοχυρης ποσότητας έξαμεθονίου, σε λίγα λεπτά ή πίεσις έπεσε στα 17 μόνο! Η θεραπεία συνεχίσθηκε κανονικά, και σε λίγες βδομάδες ο κίνδυνος είχε πιά περάσει όριστικά.

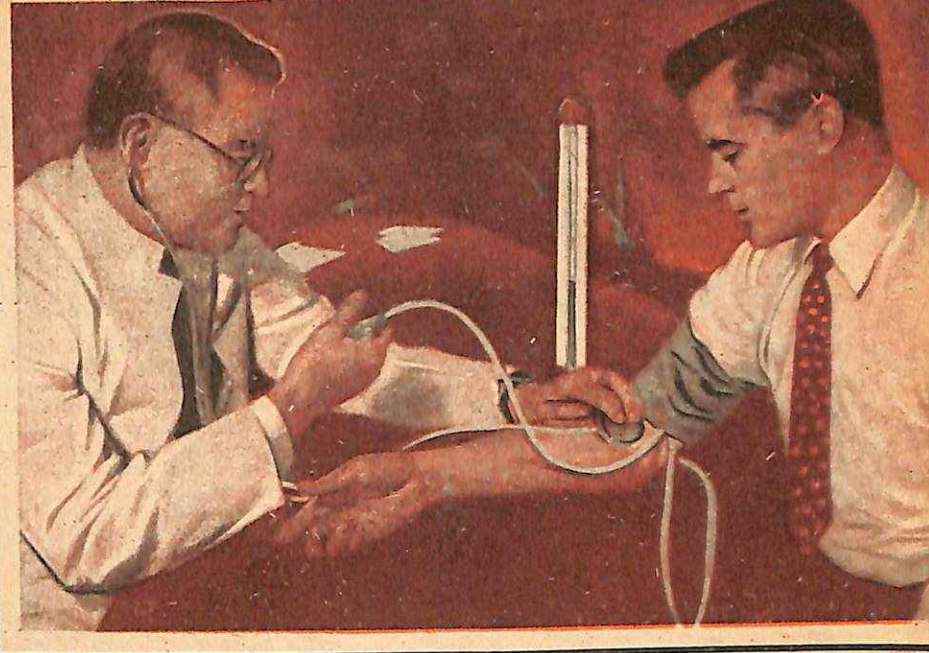
Κατόπιν, το έξαμεθόνιον άναμειγνύθηκε σε περιπτώσεις στις όποιες φαινόταν άπαράτητη ή συμπαεκτομή.

Όστόσο, ή χρήση του παρουσιάζει ώριμμένους κινδύνους, γιατί μπορεί να προκαλέσει παράλυσις διάφορων όργάνων του σώματος, ζάλες, ναυτία, κ.λ.π. Κάποτε, ελαττώνει την πίεσις τόσο πολύ, ώστε δέν μπορεί πιά κανείς να σταθώ όρθιος χωρίς να λιποθυμήσει. Πρέπει λοιπόν να χορηγείται μόνο με άιτρική παρακολούθηση, κατά προτίμηση δέ σε νοσοκομείο.

Πάντως, άποτελεί δίχως άμφίβολα ένα σπουδαίο καινούργιο όπλο της άιτρικής.

Παράλληλα, οι έπιστήμονες έξακολουθούσαν ν' άναζητούν ένα φάρμακο κατάλληλο για περιπτώσεις που ύπάρχει άυξημένη πίεσις, χωρίς όμως άμεσο άπειλή της ζωής. Και βρήκαν πραγματικά ένα τέτοιο, σκεδόν κατά τύχην.

Το 1945, στη Βασιλεία της Έλβετίας, ένας χημικός παρασκεύασε μια καινούργια χημική ένωση. Δοκιμάσθηκε τότε ή βιολογική έπιδράσή της σε κουνέλια και άποδείχθηκε ότι ελαττώνει σιγά-σιγά την άρτηριακή τους πίεσις, ποτέ όμως κάτω από ένα ώριμομένο όριο άσφαλείας.

Η «πίεσις» οφείλεται σε στένωση των μικροτέρων διακλαδώσεων των άρτηρίων...

Τα πειράματα μ' αυτή την ουσία, την «άπρεζολίνη», συνεχίσθηκαν στην Άμερική, στην άρχή σε ζώα και κατόπιν σε ανθρώπους. Τα πρώτα άποτέσματά τους ήταν άπογορευτικά: Προκαλούσε δηλαδή άνυπόφορους πονοκεφάλους.

Παρατηρήθηκε όμως ότι, όταν συνεχίζονταν έπί μερικές βδομάδες ή θεραπεία, ο όργανισμός συνήθιζε στο φάρμακο και έπαυαν οι πονοκέφαλοι. Οι γιατροί λοιπόν άρχισαν να το χορηγούν σε μικρές δόσεις στην άρχή, που τις αύξαναν σιγά-σιγά. Έτσι, περνούσε βέβαια περισσότερος καιρός για να ελαττωθώ ή πίεσις, άλλ' άποφεύγονταν οι πονοκέφαλοι.

Η «άπρεζολίνη» έχει ήδη δοκιμασθώ σε 97 άτομα, που έπαυαν από άρτηριακή υπέρταση. Άπέτυχε δέ σε λίγες μόνο περιπτώσεις: σε γέρους που έχουν υπέρταση από πολύν καιρό, ή όταν ή υπέρταση οφείλεται σε σοβαρή βλάβη των νεφρών, σε όγκο ή σε μολύνσεις.

Είδικα προκειμένου περι όγκων μπορεί να χρησιμοποιηθώ ένα νέο φάρμακο, ή «ρεζιτίνη», που φανεώνει την παρουσία τους, ώστε ν' άφαιρεθουν κατόπιν με έγχειρσις.

Στις έγκυρους άνεβαινε κάποτε έπικίνδυνα ή πίεσις, από διαταραχές του μεταβολισμού. Η «άπρεζολίνη» άπεδείχθη πολύ ώφέλιμη σε τέτοιες περιπτώσεις, συγχρόνως δέ άβλαβής για το έμβρυο.

Το φάρμακο αυτό μπορεί να παίρνεται και στο σπίτι. Συνήθως, ο γιατρός άρχίζει με μικρές δόσεις και παρακολουθεί έπί άρκους τις βδομάδες τις αντιδράσεις του όργανισμού, για να καθορίσει τελικά την κατάλληλη ποσότητα.

Πάντως, ή θεραπεία αυτή είναι σκεδόν φθηνή: Στοιχίζει, κατά μέσον όρον 60 σέντες (18.000 δραχμές) την ημέρα.

Μια άλλη θεραπευτική μέθοδος βασίζεται στη συνδυασμένη χορήγηση έξαμεθονίου και άπρεζολίνης. Έτσι, χρειάζεται μικρότερες ποσότητες από καθενα απ' τα φάρμακα αυτά, και συνεπώς περιορίζονται σημαντικά οι άνεπιθύμητες αντιδράσεις.

Στο μεταξύ, οι έρευνης συνεχίζονται, για να βρεθούν κι' άλλα φάρμακα για την «πίεσις». Σοβαρές έλπίδες παρέχουν δυο απ' αυτά: το «βερινόνη» (παρασκευάσμα από ένα κοινό άγριό γάιδαρο) κι' ένα εκχύλισμα των ριζών της «ραουβολίας» ενός φυτού των ήμαλίων.

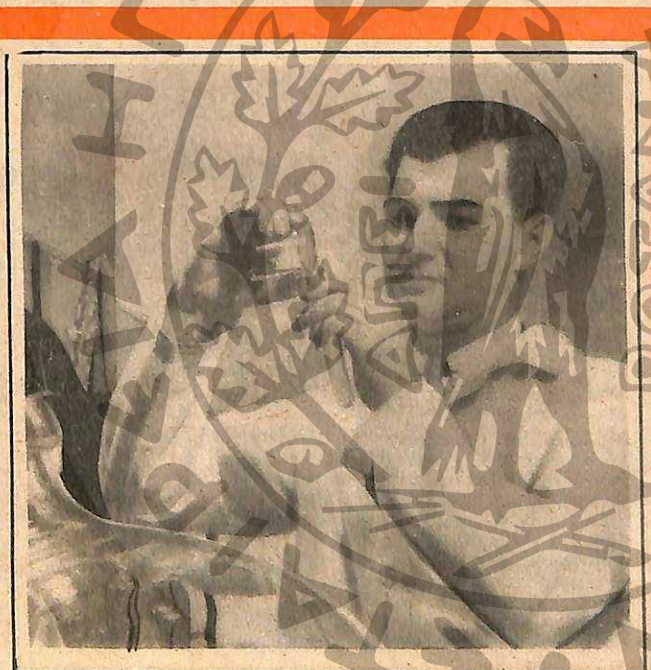
Όπως όποτε, άσχετα προς τα νέα αυτά φάρμακα και τις έπιτυχίες τους, οι γιατροί δέν παύουν να συνιστούν ώριμομένο τρόπο ζωής σ' όποιον πάσχει από υπέρταση: ν' άποφεύγει δηλαδή την παχυσαρκία, τους θυμούς και τις εξάψεις, ν' άναπαύεται συχνά στο διάστημα της ημέρας και να κοιμάται καλά τη νύχτα.

Ο φόβος γιατρέψει τη φυματίωση!

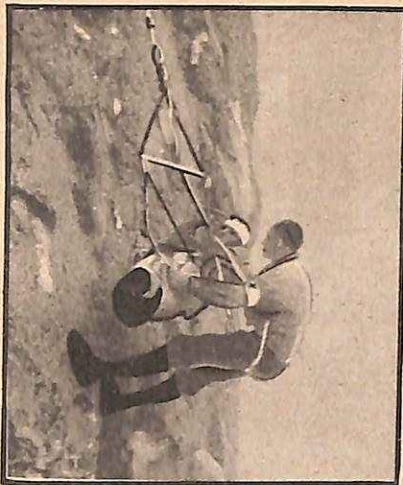
Ο φόβος, που προκαλεί άσθονώτερα έκκρισις όρμονών στον όργανισμό, φαίνεται ότι είναι ώφέλιμος σε ώριμένους φυματικούς. Αυτό διαπιστώσαν τυχαίως οι γιατροί ενός άμερικανικού σανατορίου, σκοπεύον δέ να χρησιμοποιήσουν έπιστημονικά την παρατήρησή τους, για μια νέα μέθοδο θεραπείας.

Ένας φυματικός, που βρισκόταν στα τελευταία του, φοβήθηκε από τα έπανειλημένα τρυπήματα μιας ένεσις. Έτσι, αύξηθηκε ή άδρεναλίνη που ύπηρχε στον όργανισμό του, κι' ή κατάσταση του βελτιώθηκε ραγδαία και μόνιμα.

Άλλος πάλι φοβόταν γιατί έπρόκειτο να ύποβληθώ σε έγχειρσις του στήθους. Η αύξησις λοιπόν της έκκρίσεως άδρεναλίνης άπό τους έπιφρεϊδούς αδένες του έφερε γρήγορα την άνάρρωσή του.

Το 1945, στη Βασιλεία της Έλβετίας, ένας χημικός παρασκεύασε μια καινούργια χημική ένωση...

Στον κάθετο βράχο του Βάτζμαν, τα δυστυχήματα είναι συχνότατα. 'Αλλά, κάποτε, τα συνεργεία διασώσεως προφταίνουν να επέμβουν εγκαίρως.

ΒΑΤΖΜΑΝ, ΤΟ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Έχει στοιχίσει τόν θάνατο σε 31
δρειβάτες

Κοντά στο περίφημο Μπερχτε-
σγκάντεν της Βαυαρίας, εκεί
που είχε το θεινόν καταφύγιό
του ο Χίτλερ, κι' επάνω ακριβώς
από τη λίμνη Κένιγκεζζε, ύψωνεται
ένας τεράστιος κάθετος τοίχος, που
το ύψος του φτάνει τα 2.000 μέ-
τρα.

Είναι η ανατολική πλευρά του
δρους Βάτζμαν.

Τα θέαμα, για όποιον το άντι-
κρύξει από χαμηλά, από τις όχθες
της λίμνης, έχει ένα ασύλληπτο
μεγαλείο.

Δεν υπάρχει ή παραμικρή βλά-
στησι σ' ολόκληρη την κατα-
κόρυφη έκτασι του γκριζού βράχου,
που ύψωνεται σαν μία σκοτεινή α-
πειλή προς το ούρανόν. Και οι άλ-
λεπαλλήλες επικλινείς του προεξο-
χές, που μοιάζουν να είναι κοιμένες
μ' ένα κολοσσίο μαχαίρι, δεν δι-
ακόπτουν, άλλ' εντείνουν ακόμη πε-
ρισσότερο την επιβλητική όμοιο-
μορφή του βράχου, καθώς παρου-
σιάζουν όλες μία εκπληκτική συμ-
μετρία μεταξύ τους.

Ωστόσο, αν οι ειρηνικοί έκδρο-
μείς της Κένιγκεζζε αντιμετωπι-
ζουν μόνο σαν θέαμα τον πανύψηλο
βράχο — ένα θέαμα που τους κό-
δει την αναπνοή και τους φέρνει
δέος — υπάρχουν άλλοι, για τους
οποίους η φιλόξενη πλευρά του
Βάτζμαν εξασκεί ένα θέλγητρο α-
κατανίκητο, φύσεως τελείως διαφο-
ρετικής.

Τους προκαλεί δηλαδή σαν μα-
γνήτες, να την κατακτήσουν και να
φτάσουν στην κορυφή του βουνού,
υπερνικώντας με το θάρρος και την
θέλησί τους τα άμετρητα φυσικά
έμπόδια.

Άρκετοι, ως τώρα, δρειβάτες κα-
τάρθαν να επιτύχουν τον δυσκο-
λότατο αυτόν άθλο και να κατα-
κτήσουν το πιο φιλόξενο και επικίν-
δυνο βουνό της Γερμανίας — και ί-
σως ολόκληρης της Ευρώπης. 'Αλ-
λά και αρκετοί επίσης, πληρώσαν
με την ζωή τους το παρόλογο τάλ-
μημα.

Πενηταένα νεκροί είναι ως τώ-
ρα ο μακάβριος απόλογισμός των
προσπαθειών των δρειβατών για
την αναρρίχηση στην δυσπρόσιτη
κορυφή. Και ο άριθμός αυτός αφο-

ρά μόνο την πρώτη μεταπολεμική
οχταετία.

Βέβαια, τα μέσα που βρίσκονται
σήμερα στην διάθεσι των άλπινι-
στών είναι άφθονώτερα από κάθε
άλλη εποχή και τους εξασφαλίζουν
μια σιγουριά, τούλάχιστον όταν η ά-
νάβασι γίνει υπό όμαλές καιρικές
συνθήκες.

'Αλλ' εκείνο που καθιστά, κυρίως,
δύσκολη την κατάκτησι της κορυ-
φής του Βάτζμαν, είναι ότι οι και-
ρικές συνθήκες συχνότατα μεταβάλ-
λονται κατά το μακρό χρονικό διά-
στημα, που απαιτεί ή αναρρίχηση
σ' έναν κάθετο βράχο ύψους 2.000
μέτρων. Και κανένα μέσον δεν είναι
δυνατόν να προφυλάξει τον δρειβά-
τη, όταν ξεσπάσει μία ξαφνική θύ-
ελλα κι' αρχίσουν τεράστιες χιονο-
στοιβάδες να ξεκολλούν από την
κορυφή και να κατακυλούν με πά-
ταγο προς την άβυσσο που χάσκει
από κάτω.

Σε μία τέτοια περίπτωση, ή μόνη
ελπίδα σωτηρίας για τους δρειβά-
τες είναι το καταφύγιο, που βρί-
σκεται σκαλισμένο βαθειά μέσα στον
απόκρημνο βράχο, σε απόστασι δια-
κοσίων μέτρων από την κορυφή.

Η είσοδος του αποτελείται από
μια τετράγωνη τρύπα, διαστάσεων
1X1, που πρέπει να γονατίσει κα-
νείς για να περάσει. Μέσα, όμως,
στο καταφύγιο είναι ένας αληθινός
παράδεισος, για όποιον μπορεί ν'
άνδξη στη λύσσα των στοιχείων και
να φτάσει ως εκείνο το ύψος. Θά
βρι εκεί μέσα ζεστά σκεπάσματα,
έτοιμο φαγητό και κονιάκ για να
θερμάνη λιγάκι το παγωμένο αίμα
στις φλέβες του.

Το πρόβλημα, όμως, δεν είναι
μόνο να φτάσει ως εκεί, αλλά και να
μην παρεκκλίνει, χάνοντας μέσα
στην θύελλα τον προσανατολισμό
του, από την συνήθη «δόδο» που ά-
κολουθούν οι δρειβάται στην αναρ-
ρίχηση τους και που περνάει από
το σημείον, όπου βρίσκεται το κα-
ταφύγιο.

Η απώλεια του προσανατολι-
σμού είναι ένα φαινόμενο που
παρατηρήθηκε συχνότατα σε περι-
πτώσεις κακοκαιρίας και πολλοί δ-
ρειβάται συνέβη να βρουν τον θά-
νατο σε απόστασι όχι μεγαλύτερη
των 100 ή 150 μέτρων από την κα-
νονική «δόδο»!

Ο τελευταίος που έπληρωσε με
την ζωή του την απόπειρά του να
κατακτήσει το φιλόξενο βουνό, ή-
ταν ένα νεαρός Αυστριακός από το
Σάγκεσμπουργκ, ο 'Αλντς Ντούσερ.
Οι συνθήκες του θανάτου του, που
χαρακτηρίζονται από μία ιδιαίτερη
τραγικότητα, προέβλεσαν μια βα-
ρύτατη συγκίνηση σ' ολόκληρη την
Γερμανία.

Ο Ντούσερ είχε αποπειραθή,
την περασμένη άνοιξη, να αναρριχή-
θι, μαζί με δυο φίλους του, στην
κορυφή του Βάτζμαν. Μόνο ο ίδιος
κατάφερε να φτάσει ως άπάνω. Οι
άλλοι δυο σκοτώθηκαν σε μικρή ά-
πόστασι από την κορυφή του βου-
νου.

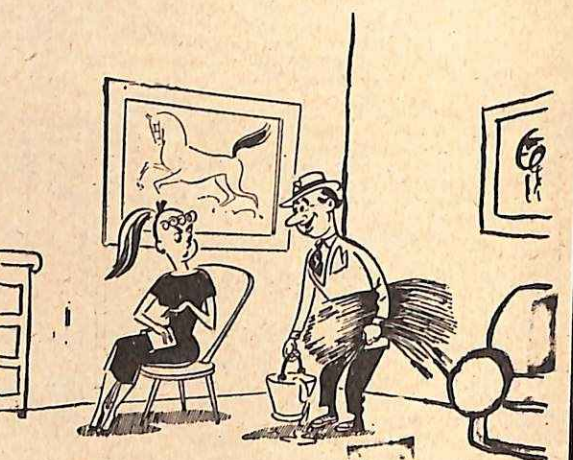
Πριν από ένα μήνα, ο Ντούσερ
ξαναγύρισε στο Βάτζμαν με μία
αναμνηστική πλάκα, που ήθελε να
την καρφώσει στο σημείο που είχαν
πέσει οι φίλοι του.

Κατάφερε πραγματικά να ξανα-
φθάσει ως εκεί. 'Αλλά, την στιγμή ά-
κριβώς που έτοιμαζόταν να την καρ-
φώσει, ξεσπασαν τα σκονιόια που τον
συγκρατούσαν και ο Ντούσερ, με
την πλάκα στο χέρι, γλίστρησε κι'
έπεσε σαν βολίδα σε μία προεξοχή
που βρισκόταν 60 μέτρα χαμηλό-
τερα!

Το άγριο κι' άμείλικτο Βάτζμαν
είχε σημειώσει το πενήτηκοστό πρώτο
θύμα του.

Ο μπάριαν: 'Εσείς τί θα πάρετε, κύριε;

Σύμφωνα με την ούρα σου, 'Ελενίτσα μου, σουφερα και την τροφή!...

Αμα ψηλώσης και παχύνης, θα σουρχεται περίφημα!

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΝΟΣ ΜΑΘΗΤΟΥ

Σκότωσε τόν καθηγητή του για ένα βαθμό!

Τα μαθητικά εγκλήματα δεν έλειψαν ποτέ. 'Εννοούμε τα εγκλή-
ματα μαθητών έναντιόν των δασκάλων τους, εγκλήματα που
υπαγορεύθηκαν από την όργη, που τους προκάλεσε ένας κα-
κός βαθμός ή μια άυστηρή παρατήρηση.

Πέρυσι άκόμη, στο λύκειο «Λεονάρντο ντά Βίντσι», στη Ρώμη,
ένας μαθητής σκότωσε τόν καθηγητή του των μαθηματικών με τέσ-
σερις πιστολιές, μέσα στην αίθουσα των παραδόσεων, γιατί είχε
την αντίληψη πως τόν άδίκησε στη βαθμολογία.

Οι έφημερίδες όλου του κόσμου έγραψαν τότε γι' αυτό το άπαίσιο
έγκλημα. 'Επειτα από μερικές έβδομάδες, έπηρεασμένος, φαίνε-
ται, απ' αυτό, ένας μαθητής παρισινού λυκείου, που είχε κι' αυ-
τός την αντίληψη, ότι είχε άδικηθή από τόν καθηγητή του των έλ-
ληνικών, που τόν είχε βαθμολογήσει με 4, έπεσε από τόν τέταρτο
όροφο του σχολείου στο πεζοδρόμιο και σκοτώθηκε. 'Ανάμεσα στα
βιβλία του, βρέθηκε μία σημειώσι, που έλεγε τα έξης: «Δεν τόν
σκοτώνω (τόν καθηγητή), όπως ήταν πιο σωστό να κάμω. Προτιμώ
να τερματίσω τη δική μου ζωή».

'Αλλά το πιο ανατριχιαστικό μαθητικό έγκλημα, είναι εκείνο που
έγινε στις 10 Μαΐου του 1910 στο λύκειο-γυμνάσιο «Βιττόριο 'Εμ-
μανουέλε» του Παλέρμου.

Το πρωί αυτής της ήμέρας, ο καθηγητής της ιστορίας Κάμιλλος
Γκέλλι, ηλικίας 48 χρόνων, μπήκε στην τέταρτη τάξι του γυμνα-
σίου κι' άρχισε τόν μάθημά του.

'Επειτα από μερικά λεπτά, ένας από τούς μαθητάς, ο Ρικκάρντο
Λι Ντόνι, δεκαεσσάρων περίπου χρόνων, γιους ενός πολύ γνω-
στού δικηγόρου, σηκώθηκε από τόν θρανίο του, χωρίς να ζητήσει ά-
δεια κι' άρχισε να προχωρή προς τήν έδρα. 'Ηταν ένα ψηλό παιδί,
με μελαφό πρόσωπο και έκφρασι ανήσυχη και νευρική.

Την προηγούμενη ήμέρα, ο καθηγητής είχε ανακοινώσει τούς
βαθμούς του δευτέρου τριμήνου. Στο Ντόνι είχε βάλει στην ιστο-

«Όλοι οι μαθηται είχαν σηκωθή τώρα από τα θρανία τους. 'Αλ-
λοι έτρεχαν προς τήν έξοδο για να φύγουν κι' άλλοι προς τόν μέρος
του καθηγητού των, για να τόν βοηθήσουν».

Ο έγκληματίας μαθητής είχε αποτραβηχτή μερικά βήματα προς
τά πίσω, έξαλλος, με τα μάτια γουρλωμένα, κρατώντας πάντα τόν
περίστροφο στο χέρι.

'Ακούστηκε, ξαφνικά, ένας δεύτερος πυροβολισμός, μέσα στην
όχλοδοξη.

Ο Ντόνι είχε γυρίσει την κάννη του περιστρόφου στο στήθος
του και είχε πιέσει άλλη μία φορά τή σκανδάλη.

Η σφαίρα τόν βρήκε στην καρδιά κι' ο θάνατός του ήταν σχε-
δόν άκαριαίος.

Μόλις πρόφτασε να πιαστή από ένα θρανίο. 'Επειτα σωριάστηκε
στο πάτωμα αιμόφυρτος.

Στη δεύτερη τάξι του Γυμνασίου, φοιτούσε ο ένας από τούς δυο
γιους του Γκέλλι. Μόλις έμαθε, λοιπόν, τί είχε γίνει, έτρεξε άμέ-
σως στην αίθουσα όπου παρέδιδε ο πατέρας του κι' έσκυψε πάνω
του.

— Δεν έχω τίποτα, τού είπε ο Γκέλλι, προσπαθώντας να χαμο-
γελάσει.

'Αλλά τόν τραύμα του ήταν πολύ σοβαρό. Μετέφεραν άμέσως
τόν καθηγητή σ' ένα νοσοκομείο, όπου οι γιατροί τού έκαμαν έγ-
χείρησι για να τού βγάλουν τή σφαίρα. Η κατάστασί του, όμως,
χειρότερη έπευτε από τήν έγχείρησι και τόν βράδυ της
12ης Μαΐου πέθανε.

Όπως άποδείχτηκε, ο Ντόνι είχε προμελετήσει από
μέρες τόν έγκλημά του.

Στα ρούχα του βρέθηκε ένα σημείω-
μα, που άπευθυνόταν στους συμμαθη-
τάς του. Μέσα σ' αυτό, τούς έξηγουσε
τό έγκλημα που σχεδίαζε να κάνη.

Η σφαίρα βρήκε τόν καθηγητή Γκέλλι στην κοιλιά και ο δυστυ-
χος πιάστηκε από τήν έδρα για
να μνή πέσει...

«Χρειάζεται θάρρος για ν' ά-
παλλαγούμε από την τυραννία
των δασκάλων, έγραφε. 'Αποφά-
σις λαϊκόν να θυσιάσω για τόν
καλό όλων!»

Την κηδεία του καθηγητού
Γκέλλι παρακολούθησε όλος ο
πληθυσμός τού Παλέρμου. Ο
πατέρας Ντόνι, έξ άλλου, άνέ-
λαβε να σπουδάσει τα δυο παι-
διά του κι' όταν πέθανε, έπειτα από μερικά χρόνια, τούς άφησε
με τή διαθήκη που ένα σημαντικό μέρος της περιουσίας του, για
να δημιουργήσουν τή ζωή τους.

Ο μεθυσμένος και τόν λιοντάρι

Την ήμέρα που ένας μεθυσμένος μετρώσε κατά πλάτος ένα
δρόμο σε μία λαϊκή συνοικία της Νέας 'Υόρκης, ένα λιοντάρι δρα-
πέτευσε από τόν κλουβί τού Ζωολογικού Κήπου, που βρισκόταν εκεί
κοντά... Οι διαβάτες, τρομαγμένοι, σκορπίστηκαν έδώ κι' εκεί. 'Ο
μεθυσμένος όμως δεν έδειξε τήν παραμικρή συγκίνηση. Πλησίασε
με καταπληκτική ψυχραιμία τόν λιοντάρι, τόν έπιασε από τή καίτη
του και τόν ώδήγησε πίσω στο κλουβί του.

Τό άλλο πρωί, τόν επισκέφθηκε ο δήμαρχος και τού είπε:

— Κώσμε επιτήδες ένα μετάλιο για σενα. Τό να πιάσης ένα
λιοντάρι με τα χέρια, είναι ή μεγαλύτερη γενναία πράξι που ξέρω.

Ο ήρωας μας τώρα ήταν ξεμέθυτος και μόλις άκουσε αυτά τα
λόγια τού δήμαρχου, χτύπησε με τήν παλάμη τόν μέτωπό του.

— Θεούλη μου! ξεφώνισε. 'Ηταν αληθινό τόν λιοντάρι πούπιασα;

Μη μου τόν λές, κύριε δήμαρχε, και θά τρελλαθώ!...

Και λιποθύμησε.

Τό προευνχητήριο

ΔΙΚΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

Σαν γίγαντας μέσα στην έρημιά, όρθωνόταν ο πανύψηλος πύργος της Γκραντ-Μπρετές...

Ερειπωμένος κι' άραχνιασμένος απ' τη μαυρίλα των αιώνων, που πέρασαν από πάνω του, τρώαζε κάθε διαβάτη... Πολλά λέγονταν για τον πύργο αυτό κι' οι χωριάτες, όταν ήθελαν να πουν κάτι, έκαναν το σταυρό τους πρώτα και ξόρκιζαν το Διάβολο.

Στα 1816, όλη η περιοχή του πύργου κι' αυτός ο ίδιος μαζί, πουλήθηκαν από το κράτος σε μερικούς βιομηχάνους. Αρχισαν τότε να τον κατεδαφίζουν, για να χτίσουν στη θέση του ένα εργοστάσιο.

Οι δουλειές προχωρούσαν γοργά. Μά, φτάνοντας οι έργατες στα κεντρικά διαμερίσματα του πύργου, έκαναν μια φρικτή ανακάλυψη, που δικαιολόγησε τους φόβους των χωρικών. Πλάι σε μια αίθουσα, που στα 1604 χρησίμευε για δωμάτιο της τότε πυργοδέσποινας, κόμησας ντε Μερσέ, ανακαλύφθηκε ένα άλλο μικρό δωμάτιο, που η πόρτα του ήταν χτισμένη. Και μέσα εκεί βρέθηκε ένας σκελετός, ένα σπαθί σκουριασμένο και μερικά μouxλιασμένα χειρόγραφα!...

Ο ανακριτής με τις άρχες του τόπου, έκαναν τις πρώτες έρευνες για τα μακάβρια αυτά ευρήματα... Τα δε χειρόγραφα τα έστειλαν στο Παρίσι, σε ειδικούς χημικούς. Έτσι, ύστερα από πολλές δυσκολίες, διάβασαν στο τέλος το φρικαστικό περιεχόμενό τους. Έλεγαν, λοιπόν, τα εξής:

«Όταν θελήσει ο Θεός κι' αποκαλυφθή το μαρτύριό μου, ως μάθουν όλοι την αληθινή Κόλαση, μέσα στην οποία βρέθηκαν δύο άδωες ψυχές... Συγχωρώ, για χάρη Έκείνης, τον αίτιο της συμφοράς μας και μπροστά στο Θεό, τώρα που σβύνω σιγά-σιγά, άνοίγω την ψυχή μου... Κρίνετέ μας κατά τα έργα μας...»

«Λέγομαι Λεόν ντε Πόντε, είμαι 35 χρόνων και λοχαγός των γρεναδιέρων της Σεβίλλης... Έδώ και πέντε μήνες, κατηγορήθηκα με άλλους, για συνωμοσία εναντίον του βασιλιά μου. Μας συνέλαβαν όλους και μάς καταδικάσαν σε θάνατο. Εύτυχως, την τελευταία στιγμή, δραπέτευσαμε από τη Σεβίλλη και βρήκαμε άσυλο στη φιλόξενη Γαλλία.

«Περνώντας τα σύνορα, σκορπιστήκαμε. Κι' εγώ βρέθηκα τότε στο χωριό Βαντόμ, όπου έγκαταστάθηκα σ' ένα σπιτάκι, κοντά στον πύργο.

«Περνούσα τον καιρό της έξορίας μου, κάνοντας περιπάτους μέσα στο δάσος ή άπάνω στο βουνό και παρακολουθώντας, κάθε Κυριακή, τη λειτουργία στο έκκλησάκι του χωριού.

«Μια μέρα, βγαίνοντας από την έκκλησία, είδα μια νεαρή χαριτωμένη κυρία, πάνω σ' ένα άλογο. Τη στιγμή εκείνη, κρατούσε τα χαλινάρια του κι' έδινε έλεημοσύνη σε μια γηρούλα...

«Το μεγάλο καπέλλο της σκίαζε το πιο όμορφο και άγνό πρόσωπο απ' όσα είχα δει ως τότε...

«Στάθηκα και παρακολούθησα το θέαμα εκείνο, μη μπορώντας να μιλήσω... Ξαφνικά, τα γαλανά της μάτια έπεσαν άπάνω μου... Μά, πριν προφτάσω να υποκλιθώ, εκείνη χτύπησε το άλογο της και την έχασα από μπροστά μου.

«Φοβήθηκα να ζητήσω πληροφορίες γι' αυτήν από τους χωρικούς. Με την εικόνα της άραίας κυρίας στα μάτια μου, άρχισα να περπατάω, περιμένοντας νάρθη το μεσημέρι. Πριν από δυο μέρες, είχα κάνει τη γνωριμία του κόμητος ντε Μερσέ, που με είχε προσκαλέσει να φάμε μαζί, άκριβώς την Κυριακή εκείνη, στον πύργο του.

«Δεν θα σάς πω πολλά: Ούτε ότι πήγα στον πύργο το μεσημέρι, ούτε ότι η πρωινή εκείνη εμφάνιση, που τόσο με γοήτευσε, ήταν η κόμηση, ή σύζυγος του ντε Μερσέ, ούτε ότι ξαναπήγα πολλές φορές εκεί, βρίσκοντας παρηγοριά στον πόνο της έξορίας μου, ούτε τέλος, ότι μια άγνη, άδολη, χωρίς κανένα συμφέρον φίλια ένωσε τις ψυχές μας!

«Απλώς λέω, ότι ο άντρας της ήταν μανιώδης χαρτοπαίκτης, ότι την άφηνε μονάχη στον πύργο, με το ύππετικό προσωπικό για μόνη συντροφιά της και ότι τη ζήλευε τρομερά και την έκανε να υποφέρει σκληρά, με τις άδικες προσβολές του.

—Ποιός είναι εκεί μέσα, Ζοζεφίνα; φώναζε ο κόμης.

ματιάκι, που το χρησιμοποιούσε για προσευχητήριο, και που ήταν πλάι στο δωμάτιό της, κι' έκλεισε την πόρτα του...

— Ποιός είναι εκεί μέσα, Ζοζεφίνα; άκούστηκε ή τραχεία φωνή του κόμητος.

— Κανένας... άπάντησε εκείνη.

— Όρκίζεσαι στον Έσταυρωμένο, ότι δεν είναι κανένας εκεί μέσα το προσευχητήριό σου; Κι' εγώ σου υπόσχομαι ότι δεν θα το άνοίξω!...

— Τ' όρκίζομαι!... άκούστηκε σε λίγο, άχρωμη, ή φωνή της κόμησης.

«Ο κόμης χτύπησε τα χέρια του με λύσσα κι' ο έμπιστος ύπηρέτης του φάνηκε άμέσως. Δεν άκουσα τί του έπτε, μά σε λίγο δυο χτύστες, χωρίς ν' άνοίξουν την πόρτα του προσευχητηρίου, άρχισαν άμέσως να τη χτίζουν απ' έξω... Το μαρτύριό μου, λοιπόν, παραλείπω να το περιγράψω. Προτίμησα να με θάψουν ζωντανό, παρά να έμφανισθώ, πράγμα που θα πληρωνόταν με τη ζωή της κόμησης... Παρακαλέστε το Θεό για την ψυχή μου... Παρασκευή, 14 Μαρτίου 1604. Λεόν ντε Πόντε».

Και τα ληξιαρχικά βιβλία του χωριού Βαντόμ γράφουν: «14 Μαρτίου 1604. Σήμερα απέβισε από συγκοπή ή κόμηση ντε Μερσέ».

«Μια βραδυά, άπαισία, καταραμένη, τρύπωσα στον πύργο κρυφά. Είχα μάθει πως ο κόμης, άπάνω στο μεθύσι του, χτύπησε άπάνθρωπα τη σύζυγό του κι' ύστερα, καβαλλικεύοντας τ' άλογο του, πήγε να χαρτοπαίξει στον πύργο του γείτονά του, του βαρώνου ντε Ότεϊγ...

«Γλιστρώντας σιγά-σιγά από διάδρομο σε διάδρομο, έφτασα στο δωμάτιό της. Άκριβώς στο δωμάτιο αυτό, θα βρήτε κάποτε τον σκελετό μου με τα χειρόγραφα αυτά...

«Η κόμησησα ήταν μόνη, λυπημένη. Καθόταν μπροστά στη φωτιά...

— Κυρία... της είπα σιγανά.

— Τότε εκείνη γύρισε άπότομα και με είδε. Ό τρόμος της παραμόρφωσε άμέσως τα όμορφα χαρακτηριστικά της.

— Σεις εδώ... τραύισε. Είμαστε κι' οι δυο χαμένοι αν έρθη ο άντρας μου... Πρό Θεού, φύγετε!... Φύγετε άμέσως!... Είναι πολύ επικίνδυνο αυτό που τολμήσατε να κάνετε... Δεν θα σάς συγχωρήσω ποτέ, παρ' όλο που ξερω ότι ένα άδωο ενδιαφέρον για μένα σας έσπρωξε... νάρητε ως εδώ...

«Μά δεν πρόφτασα να της άπαντήσω. Άγριες βρισιές άκούστηκαν στο διάδρομο και τότε, γεμάτη άγωνία, ή κόμησησα μ' έσπρωξε μέσα στο σκοτεινό δω-

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στο μέγαρο του πλουσιού έμπορου Σάρλ Τεβενέν, ή γυναίκα του Έρμάνς φέρνει στον κόσμο ένα κοριτσάκι, έπειτα από δύσκολο κι' επικίνδυνο τοκετό. Την παραστέκουν ο άντρας της κι' ο άδελφός του φίλος Πασκάλ, που πρόκειται να γίνει κληρικός. Τη νύχτα λοιπόν, το νεογέννητο πεθαίνει ξαφνικά. Μόνον ο πατέρας του βοίσκεται κοντά του, την ώρα εκείνη. Η μητέρα κοιμάται βαθεία. Παρ' όλη την άπόγνωση του, ο Σάρλ δεν τολμάει να την ξυπνήσει, για να μη κινδυνέψει ή ζωή της στην κατάσταση που βρίσκεται. Για να παρηγορηθή κάπως, πηγαίνει στο σπίτι της φίλενάς του, της άγαπημένης του Μπλάνς, μιας φτωχής μοδίστρας, που γέννησε κι' αυτή την ίδια μέρα ένα κοριτσάκι. Η Μπλάνς άγαπάει το Σάρλ, δεν καταδέχεται όμως να του ζητήσει την παραμικρή οικονομική ένισχυση. Ο Σάρλ της άναγγέλλει τον τοκετό της γυναίκας του και το θάνατο του μωρού. Έκείνη του προτείνει τότε να βάλουν στη θέση του το δικό της παιδί, για να του εξασφαλιστεί ένα νόμιμο όνομα, την άνεση και την ευτυχία κοντά στον πραγματικό του πατέρα. Πραγματικά, γίνεται κρυφά αυτή ή άντικατάσταση, με σπαργισμό ψυχής της μητέρας που θυσιάζεται. Ο Πασκάλ όμως γίνεται μάρτυς της σκηνής αυτής κι' ύστερα μαλώνει άυστηρά το φίλο του και τον προτρέπει να βάλει πάλι στη θέση του το νεκρό παιδί. Εκείνος πείθεται, αλλά δεν προλαμάνει, γιατί ξυπνάει στο μεταξύ ή Έρμάνς. Και τώρα γυρίζουμε μερικά χρόνια πίσω. Οι δυο φίλοι, ο Σάρλ κι' ο Πασκάλ, παρακολουθούν μία παράσταση, σε κάποιο μικρό θέατρο, με πρωταγωνίστρια την όμορφη Έτιεννέ Σουλδά.

3ον Ένώ όμως ο ένας απ' τους δυο νέους χασμουριόταν διακριτικά πίσω απ' το γαντοφορεμένο χέρι του, προσπαθώντας του κάκου να ξεδιάλυνη τη μπλεγμένη υπόθεση του έργου, ο άλλος φαινόταν άπορροφημένος ολοκληρωτικά απ' το θέαμα.

Στο τέλος της πράξεως σηκώθηκαν κι' οι δυο.

— Παρ' όλη την καλή μου θελησι, θα με πιάσει πονοκέφαλος, αν έξακολουθήσω να βλέπω αυτό το έργο... δήλωσε ο πρώτος. Πάμε να φύγουμε. Πασκάλ!

— Όπως θέλεις, καλέ μου Σάρλ.

Από ώρισιμένα μικρά αλλά ευγλωττα σημάδια, θα μπορούσε ένας προσεκτικός παρατηρητής να καταλάβει πως οι δυο αυτοί νέοι δεν άνηκαν στον ίδιο κόσμο. Μά ήταν φανερό επίσης πως τους συνέδεε μία παλιά και βαθεία φίλια.

Ο ένας ήταν ο υποκόμης Πασκάλ ντε Ζαρνός. Ο άλλος λεγόταν Σάρλ Τεβενέν κι' ήταν ο μοναχογιός του ίδιου κτήτους του γνωστού οίκου ραπτικής Ζάν Τεβενέν.

Ο υποκόμης ντε Ζαρνός καταγόταν από παλιά άριστοκρατική οικογένεια — μία απ' τις λίγες που διατηρούσαν άμείωτη την αίγλη τους και το γόντρό τους, γιατί δεν είχαν κανένα στίγμα στο οικόσημό τους. Όστόσο ο πατέρας του, άνθρωπος με δημοκρατικές ιδέες, είχε βάλει το γιού του να σπουδάσει σ' ένα κοινό λύκειο, και δεν άφηνε εύκαιρία να του έπαναλάβει, ότι οι

γιοι των άστών, οι συ... ζητάι του, ήσαν άπολύτως ίσοι του, ότι ή άριστοκρατική καταγωγή δεν λογαριαζότανε πιά, ότι ή περιουσία αποτελούσε άπλως ένα πολύτιμο βοήθημα στη ζωή κι' ότι ή δύναμη, οι τιμές κι' οι κοινωνικές διακρίσεις, κερδίζονταν μόνο με την προσωπική άξια.

Οι θαυμάσιες αυτές συμβουλές, είχαν καρποφορήσει στην ευγενική ψυχή του Πασκάλ ντε Ζαρνός. Και συνέλεξαν στο να τον κάνουν να διαλέξει για φίλο του, άνάμεσα σ' όλους τους συμμαθητάς του — τι τλούχους ή όχι — το Σάρλ Τεβενέν.

Οι φίλιες που δημιουργούνται στους σχολικούς κύκλους, είναι συνήθως εφήμερες. Αυτή όμως που ένωσε τους δυο νέους, δεν άκούσθηκε το γενικό κανόνα.

Όστόσο, ο καθένας τους είχε πάρει διαφορετικό δρόμο στη ζωή.

Ο Σάρλ είχε μπη στη δουλειά του πατέρα του. Και, πολύ γρήγορα, είχε έφαρμόσει σπουδαίες μεταρρυθμίσεις, που θάκαναν ύστερα από μερικά χρόνια το κατάστημα Τεβενέν ένα απ' τα μεγαλύτερα του Παρισιού.

Απασχολημένος απ' τη δουλειά του και μη έχοντας εκ φύσεως μεγάλη κλίση στην κοσμική ζωή, δεν είχε άλλο φίλο απ' τον Πασκάλ. Αυτός μονάχα ήταν ίκανός να τον άπομακρύνει προσωρινά απ' τα καθήκοντά του.

Άκριβώς, την ήμέρα εκείνη, τον ήχε πάρει μαζί του, για να περάσουν τη βραδυά τους. Έφαγαν σ' ένα άριστοκρατικό ρεστωράν. Όταν βγήκαν από κεί, ο Πασκάλ έπτε στο φίλο του:

— Δεν μπορούμε να πάμε να πλαγιαίσουμε από τόσο ωριά!

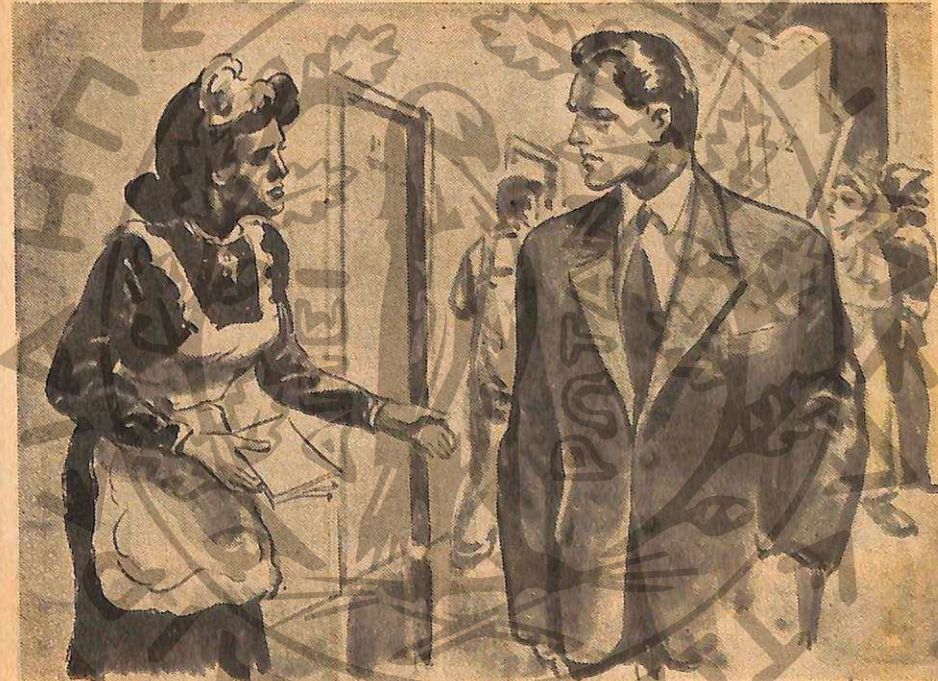
— Κι' όμως, θάταν το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε...

— Όχι. Είμαι ίκανός ν' αυτοκτονήσω, αν βρεθώ τώρα όλομόναχος στο σπίτι μου!

Η ματιά του Τεβενέν είχε πέσει τυχαία σε μία τοιχοκολλημένη διαφήμιση.

— Δεν πάμε στο θέατρο Ντεζαζέ; πρότεινε στον άλλο.

— Όπως θέλεις, άγαπητέ μου. Δεν έχω καμμία ιδιαίτερα προτίμησι...

—Τί τά θέλετε, ή Έτιεννέ δεν έχει περισσότερο μυαλό άπόνα πουλάκι... του έπτε ή ταξιδέτρια.

άλλα του τὰ ἐπέστρεψε. Προσπάθησε ὕστερα νὰ τὴν δῇ ἀπὸ κοντὰ τῆς, στὸ καμαρίνι τῆς, μὰ βρῆκε τὴν πόρτα τῆς κλειστήν. — Τόσο ἀγρία, λοιπόν, εἶναι ἡ δεσποινὶς Σουλδά; εἶπε σὲ μιά ταξιδιέτρια τοῦ θεάτρου ποὺ εἶχε γίνει ἐμπιστὴ τοῦ.

— Μὰ ὄχι, κύριε, κάθε ἄλλο! ἀπάντησε ἐκείνη. Μόνο ποὺ εἶναι ἰδιότροπη... Ἔτσι ἦταν ἀπὸ μικρὴ...

— Ἀ, τὴν ξέρετε λοιπόν ἀπὸ καιρὸ; — Ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκε... Ὅταν ἦταν μικρὸ κοριτσάκι, τῆς δίδανε ρόλους παιδιῶν στὸ θέατρο. Ὅσο μεγάλωνε, μεγάλωναν κι' οἱ ρόλοι. Καὶ σήμερα ἔχει γίνει σχεδὸν πρωταγωνιστριά μας...

— Τὸ ἴδιο ἀπλὴ εἶναι κι' ἡ αἰσθηματικὴ ἱστορία τῆς;

— Ναι, περίπου... Μερικὰ μικροαισθηματά... μερικὰ φλερτάκια, μὰ τίποτε τὸ σοβαρό! Δὲν ἐννοεῖ νὰ λογικεθῇ, ἡ εὐλογημένη! Πόσες φορές εἶχαν στενοχωρηθῇ γι' αὐτὸ, μαζί μὲ τὴν καὶ μὲν τὴν μητέρα τῆς, ὅταν ἐξοῦσε ἀκόμη!... Μὰ, τί τὰ θέλετε, ἡ Ἐτιενέτ δὲν ἔχει περισσότερο μυαλὸ ἀπὸ τὰ πούλακι... Ἀδύνατον νὰ καταλάβῃ πὼς χάνει ἔτσι τὸ μέλλον τῆς...

— Ἀ, ἔτσι; πρόφερε μόνον ὁ Ζαρνός, ποῦ, παρ' ὅλη τὴν ἀπογοήτευσί του, ἐνοῦσε συγχρόνως μιά παράξενη χαρὰ, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε... Δέκα, εἴκοσι φορές ὡς τώρα, ἀρνήθηκε νὰ δεχθῇ τὶς ἐλκυστικότερες προτάσεις. Θέλει — λέει — ν' ἀγαπήσῃ τὸν ἄντρα ποὺ θὰ γίνῃ δική του... Κουροφέξαλα! Μὰ θὰ μετανοήσῃ ἀργότερα πικρά...

— Ὅσο κι' ἂν ἔχῃ γνωρίσει κανεὶς ἀρκετὲς περιπέτειες, ὅπως ὁ Ζαρνός, ὅσο κι' ἂν ἔχῃ δοκιμάσει περαστικούς ἐρωτες, ὅταν ἕνα καινούργιο αἰσθημα κυριέψῃ τὴν καρδιά του, ὀρκίζεται στὸν ἑαυτὸ του, πὼς εἶναι ἡ πρώτη φορά ποὺ ἀγαπᾷ ἀληθινά. Καὶ χάνει ὅλη τὴν πείρα ποὺ ἔχει ἀποκτήσει, γιὰ νὰ ξαναγίνῃ ἕνας δειλὸς ἐρωτευμένος, ἱκανὸς γιὰ ὅλες τὶς χαριτωμένες ἀνοησίες τοῦ ἐρώτα.

Ἦταν πάνω ἀπὸ δυὸ μῆνες τώρα, ποὺ ὁ Πασκάλ, εἶχε ἐκδηλώσει τὰ αἰσθηματά του στὴν Ἐτιενέτ, κι' ὅμως δὲν εἶχε προχωρήσει περισσότερο ἀπ' τὴν πρώτη μέρα.

Ἡ ἡθοποιὸς τοῦ φερνόνταν φιλοφρονητικά, δεχότανε τὰ ὑπερόχα μπουκέτα ποὺ τῆς ἐστελνε, παραδεχόταν τὰ χαρίσματα του, τὴν ἐξυπαδά του, τὴν γενναϊοδωρία του. Μὰ εἶχε ἀποκρούσει ὅλες τὶς προτάσεις του νὰ γίνῃ φιλενάδα του.

— Σὰς τὸ εἶπα, τοῦ ἐπαναλάμβανε χαμογελώντας, ἡ καρδιά μου ἔχει καὶ... Ἄν ξαναγεννιόταν μέσ' ἀπ' τὴ στάχτη τῆς, αὐτὸ θὰ γινόταν μόνο γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, μὲ

τὸν ὁποῖο θάνοιωθα πὼς θὰ ἐνώσω ὅλη μου τὴ ζωὴ. Δὲν θεωρῶ ὅμως δυνατό ν' ἀσπασεῖς ὁ ἄνθρωπος αὐτός... Γιατί δὲν παραιτεῖσθε ἀπὸ μένα;

Ἦστούσο, ὁ νέος ἐπέμενε νὰ ἐλπίζῃ, μὴ μπορῶντας ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτήν.

Ὁ Τεβενέν εἶχε μάθει τὸ μυστικὸ τοῦ ἀπ' τὴν πρώτη μέρα κι' ἀρχίζε ν' ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴν ἐπιμονὴ αὐτοῦ τοῦ αἰσθηματος, ποὺ τοῦ εἶχε φανῇ στὴν ἀρχὴ σὰν ἕνα ἀσήμαντο καπρίτσιο.

— Δὲν θὰ μπορέσης, ἀγαπητέ μου Πασκάλ, νὰ νικήσῃς τὸ πείσμα αὐτῆς τῆς μικρούλας, τοῦ εἶπε μιά μέρα. Ἄν ἤθελες ν' ἀκούσης τὴ συμβουλὴ μου, βάφειγες ἀπ' τὸ Παρίσι.

Ὁ Πασκάλ σκέφθηκε λίγο κι' ὕστερα ἀπάντησε:

— Ναι, ἔχεις δίκιο! Εἶναι τόσοσος καιρὸς ποὺ δὲν πῆγα νὰ δῶ τὴν μητέρα μου, ἐκεῖ κάτω, στὸ Μπερὺ... Μοῦ στέλνει γράμματα συγκινητικά!... Ὅθι πάω νὰ περάσω μαζί τῆς τὸν ὑπόλοιπο χειμῶνα καὶ τὴν ἀνοιξί.

— Μπράβο! Κι' ὅταν γυρίσης, θάχης πιά γιὰ τρεῖς...

— Ἰσως... Ὅθι κάμω μιά τελευταία προσπάθεια, κι' ἂν μ' ἀποκρούσῃ καὶ πάλι ἡ Ἐτιενέτ, θὰ φύγω τότε γιὰ τὸ Ζαρνός.

Κι' ὁ Πασκάλ πραγματοποιεῖ ἀμέσως τὸ σχέδιό του. Ἀφοῦ ἐτοίμασε τὶς βαλίτσες του, πῆγε νὰ βρῇ τὴν ἡθοποιό, ἀπ' τὴν ὁποία εἶχε ζητήσει μιά τελειωτικὴ συνάντησι.

Βρισκόταν ἀπὸ νωρὶς στὸν τόπο τοῦ ραντεβού κι' ὄργωσε γιὰ πολλὰ ὥρα τὴν ἀσφαλτο τοῦ βουλεβάρτου τοῦ Τέμπλου. Ἀφοῦ περιεργάσθηκε λεπτομερῶς τὶς βιτρίνες, τὴ μιά μετὰ τὴν ἄλλη, ἔδωκε τὸ ρολοῖ τοῦ καὶ διαπίστωσε μὲ θλίψι πὼς ἔπρεπε νὰ περιμένῃ πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα.

Πῆρε τὴν ὁδὸν Μπερανζέ, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν καιρὸ του. Περνώντας ἐξω ἀπὸ ἕνα κατάστημα, εἶδε ζωηρὴ κίνησι, σὰν νὰ μετακομίζανε. Ἦταν ἕνα ρολογάδικο — ὅπως εἶδειχναν δυὸ-τρὶς σκονισμένοι, κρεμασμένοι στὸν τοῖχο, κι' ἕνας πάγκος μὲ μερικὰ ἐργαλεῖα. Δὲν ὑπῆρχε ὅμως ἐκεῖ μέσα οὐτ' ἕνα ρολοῖ ἀξίας.

Μιά σκάλα γυριστὴ ὠδηγοῦσε ἀπ' τὸ βάθος τοῦ καταστήματος στὸ πατάρι. Δυὸ ἄντρες κατέβαιζαν ἀπὸ κεῖ ἕνα-δυὸ στρώματα καὶ μερικὰ παλὰ ἐπιπλά.

Στὸ βάθος, ὁ Πασκάλ εἶδε μιά γυναῖκα μὲ βαρὺ πένθος, ποὺ ἐκλαίγε μὲ λυγμούς, σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά τῆς δυὸ παιδικία, δακρυσμένα κι' αὐτά.

Ἔνας ἄνθρωπος μὲ λερωμένο μαῦρο κοστοῦμι, διάβαζε ἕνα χαρτί, ἀδιαφορώντας τελείως γι' αὐτὸ τὸν πόνο. Ἦταν ὁ δικα-

στικὸς κλητῆρας, ποὺ εἶχε κατάσχει τὰ ἐπιπλά.

Μερικοὶ γείτονες μπαϊνόδοναίναν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ παρηγορήσουν τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα. Ὁ Ζαρνός πλησίασε κι' ἀκούσε κάποιον νὰ λέη:

— Εἶναι αἰσχος νὰ βγάζουμε στὸ σφυρὶ τὰ ἐπιπλά αὐτῆς τῆς κακομοίρας, μόλις ἔχασε τὸν ἄντρα τῆς!... Κι' ὅλ' αὐτὰ γιὰ χίλια φράγκα ποὺ χρωστάει!

— Μὲ τὰ ἐξόδα, θὰ γίνανε τὰ διπλά. Ὅσο κι' ἂν πουληθοῦν τὰ ἐπιπλά, δὲν μπορεῖ νὰ συγκεντρωθῇ αὐτὸ τὸ ποσόν.

— Καὶ μιά οἰκογένεια θὰ βουτηχθῇ στὴ μαύρη φτώχεια... Τί μπορεῖ νὰ κάνῃ τώρα αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη, μὲ τὰ δυὸ τῆς παιδιὰ;

Ὁ νέος ἔριξε πάλι μιά ματιὰ στὴ γυναῖκα μὲ τὸ πένθος. Παρ' ὅλη τὴ χλωμάδα καὶ τὰ δάκρυά τῆς, ἦταν νέα κι' ὁμορφὴ ἀκόμη.

Ὁ Πασκάλ εἶχε συγκινηθῇ βαθεῖα... Πῆρε ξαφνικὰ μιά ἀπόφασιν κι' εἶπε μὲ τὸ νοῦ του:

«Καλὰ λένε πὼς ἡ Τύχη εἶναι ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ καλοῦ Θεοῦ!... Αὐτὴ μ' ἔφερε ἐδῶ, γιὰ ν' ἀνακουφίσω μιά δυστυχία».

Πλησίασε ἀμέσως τὸν κλητῆρα καὶ τὸν ρώτησε:

— Πόσα ὀφείλει ἡ κυρία;

Ἐκεῖνος τὸν κτύπησε μὲ κάποια ἐκπληξί κι' ἀπάντησε:

— Χίλια φράγκα... κι' ἄλλα 420 γιὰ τὰ ἐξόδα, κύριε.

— Ποῦ καλὰ. Ἀφήστε τὰ ἐπιπλά ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται!... Ἡ κυρία θὰ πληρώσῃ τὸ χρέος τῆς, δηλώσε ὁ Πασκάλ.

Γύρισε στὴ νέα γυναῖκα, ποὺ τὸν κτύπησε, τρέμοντας καὶ μὲ καταλαβαίνοντας... Ἐπιτρέψατέ μου, κυρία, τῆς εἶπε, νὰ σὰς προσφέρω αὐτὰ τὰ χρήματα, σὰν νὰ γινώριζα ἄλλοτε τὸ σύζυγό σας...

Συγχρόνως, εἶχε βγάλει ἀπ' τὸ πορτοφόλι του δύο χιλιοφράγκα καὶ δίδανε στὸν κλητῆρα.

— Ὁ, κύριε!... Δὲν ξέρω πὼς νὰ σὰς εὐχαριστήσω... τραύλισε ἡ γυναῖκα, ἔσπάζοντας καὶ πάλι σὲ λυγμούς.

— Ὅχι, ἀφήστε τὰ στὴν κυρία! φώναξε ὁ Ζαρνός, ἐνῶ ἔφευγε βιαστικά.

Ξαφνικὰ, σταμάτησε, σαστισμένος! Ἔξω ἀπ' τὸ κατάστημα στεκόταν ἡ Ἐτιενέτ.

Τάχε δὴ καὶ τάχε ἀκούσει ὅλα, ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν ὑγρά. Ὡστόσο ἀπάντησε μ' ἕνα χαμόγελο στὸ συννεσταλμένο χαιρετισμὸ τοῦ νέου.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἔφαγαν μαζί. Καὶ καθῶς, μετὰ τὸ φαγητό, ὁ Πασκάλ τῆ συνώδευε ὡς τὸ θέατρο, τοῦ εἶπε ξαφνικὰ, γελώντας:

— Ἀλήθεια, ἔχω κάτι νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω. Σ' ἀγαπῶ, Πασκάλ!

Καὶ κόλλησε τὰ χεῖλῃ τῆς στὰ δικά του...

ΣΤ'.

Ἰστορία μιᾶς ἀγάπης

Ὁ ἔρωσ τοῦ Πασκάλ καὶ τῆς Ἐτιενέτ ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς γοητευτικούς ἐκείνους συνδέσμους, ποὺ φωτίζουν σὰν ἡλιαχτίδα μιὰν ὀλόκληρη ζωὴ καὶ ποὺ τοὺς θυμᾶται κανεὶς μ' ἕνα χαμόγελο καὶ μ' ἕνα δάκρυ, ἀργότερα, ὅταν κάποιο γεγονός τοὺς ἔχῃ πιά διαλύσει...

Ἔστησαν τὴ φωνὴν τοὺς ὅπου τύχη: Στὸ Κρουασὺ, στὴν ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ, μέσ' στὰ χαμόκλαδα... σ' ἕνα ψαράδικο χωριὸ τῆς Νορμανδίας, χωμένο ἀνάμεσα στὶς μηλιές... σ' ἕνα μικρὸ, κομψὸ καὶ ζεστὸ διαμέρισμα, στὸ Παρίσι, κοντὰ στὸ πάρκο Μονσώ...

Καὶ παντοῦ ξεχυνόταν ἡ τρυφερότης τοὺς, μὲ φιλία, γέλια καὶ χάδια. Ποτὲ δὲν προφταν τὰ χεῖλῃ τοὺς μιά πικρὴ λέξι, ἕνα παράπονο. Εἶχαν δοθῇ ὁλότελα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

Ἡ Ἐτιενέτ δὲν εἶχε θελήσει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ θέατρο. Μιά τέτοια θυσία θὰ τῆς ἦταν σχεδὸν ἀδύνατον. Γιατί εἶχε γεννηθῇ πάνω στὴ θεατρικὴ σκηνὴ καὶ θὰ τὴ νοσταλγοῦσε πάντα.

Ἀλλ' ὅμως, δίπλα στὸν ἀγαπημένο τῆς, τὸ ταλέντο τῆς μεγάλωνε συνεχῶς. Ἐπλά-

θε ὄνειρα ἐπιτυχίας καὶ δόξας καὶ τὰ ἐμπιστευόταν στὸν Πασκάλ, ποὺ τὴν ἀκούε χαμογελώντας.

Ἐξῆσαν ἔτσι εὐτυχισμένοι δυὸ χρόνια. Ὑστερα, ὁ Πασκάλ δέχθηκε ἕνα τρομερὸ χτύπημα. Ἐνα πρωί, ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα ποὺ τὸν πληροφοροῦσε, ὅτι ἡ κόμηση ντὲ Ζαρνός, ἡ μητέρα του, εἶχε πεθάνει ξαφνικὰ ἀπ' τὴν καρδιά τῆς.

Ὁ Πασκάλ ἐνοῦσε πραγματικὴ λατρεία γιὰ τὴν μητέρα του. Ἀν οἱ ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς τὸν ἀπομάκρυναν ἀπ' αὐτήν, εἶχε ἐλπίσει ὥστόσο μὲ τὴ σκέψιν στὸ πλευρὸ τῆς πάντα καὶ διατηροῦσε μαζί τῆς τακτικὴ ἀλληλογραφία, σχεδὸν καθημερινή. Ἐξ ἄλλου, κάθε χρόνο, περνοῦσε μερικὲς βδομάδες στὸν πύργο τοῦ Ζαρνός κι' ἀπολάμβανε ἀπὸ κοντὰ τὴ μητρικὴ τρυφερότητα.

Ὁ ξαφνικὸς ἐκεῖνος καὶ πρόωρος θάνατος τῆς μητέρας του, ἦταν γιὰ τὸν Πασκάλ ἕνα χτύπημα ποὺ τὸν τσάκισε. Τὸ μυαλό του, ποὺ ἔρρεπε ἐκ φύσεως στὴν ὀνειροπόλησι καὶ τὴ μυστικοπάθεια, ἐπηρεάσθηκε τόσο ἀπ' τὸν πόνο, ὥστε ὁ Τεβενέν ἀρχισε νὰ φοβάται...

Ὁ ἔρωτας τῆς Ἐτιενέτ δὲν μποροῦσε πιά νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, τοῦ εἶπε μιά μέρα ὁ Σάρλ, μπροστὰ καὶ στὴ νέα γυναῖκα, θάρρεπε νὰ ταξιδέψῃς λίγο καιρὸ, νὰ πᾶς μακριὰ, ν' ἀναζητήσῃς καινούργιες συγκινησεις, ἀκόμα καὶ κινδύνους, γιὰ ν' ἀπασχολήσῃς ἄλλοι τὴ σκέψιν σου.

Ἡ Ἐτιενέτ εἶχε χλωμάσει λίγο, σ' αὐτὰ τὰ λόγια του, κι' εἶχε σφιχτὴ ἡ καρδιά τῆς. Κυττάζοντας ὅμως τὸ ἀδυνατισμένον πρόσωπο τοῦ φίλου τῆς καὶ τὰ μάτια του ποὺ τὰ δόλωνε ἕνας αἰώνιος κι' ἀπαρηγόρητος πόνος, κατάλαβε πὼς εἶχε δίκιο ὁ Σάρλ...

— Νὰ ταξιδέψω;... εἶπε ὁ Πασκάλ. Ναι, τὸ σκέφθηκε καὶ ἐγώ... Μὰ σὲ τί θὰ ὠφελοῦσε;

Ὡστόσο, ὑποχώρησε στὴν ἐπιμονὴ τοῦ Τεβενέν καὶ τῆς θαρραλέας Ἐτιενέτ καὶ δέχθηκε στὸ τέλος νὰ λείψῃ γιὰ λίγο καιρὸ.

— Δὲν θ' ἀργήσω νὰ γυρίσω, εἶπε. Σὲ τρεῖς-τέσσερις μῆνες τὸ πολύ... Ὅθι ἐπισκεφθῶ τὶς ἀκτές τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Συρίας. Εἶχα ἀπὸ πολλὸν καιρὸ αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία.

Ὁ χωρισμὸς τῶν δυὸ ἐρωτευμένων ἔγινε δίχως σπαρακτικές σκηνές. Ὁ Τεβενέν κι' ἡ Ἐτιενέτ συνώδεψαν ὡς τὸ σταθμὸ τῆς Λυὼν τὸν Πασκάλ, ποὺ θαπαίνει τὸ ἐξπρές τῆς Μασσαλίας.

Ὁ νέος ἐξῆλθε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ χεῖρ τοῦ παλίου τοῦ φίλου καὶ ἀγκάλιασε τὴν ἀγαπημένη του μ' ἕνα χαμόγελο λίγο συγκινημένο, ἀλλὰ γεμάτο εὐγνωμοσύνη καὶ τρυφερότητα.

Τὰ πρώτα γράμματα ποὺ τοὺς ἔστειλε, ξεχειλίζουν ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Τὸν γοήτευαν οἱ θαυμάσιες χώρες ποὺ ἐπισκεπτόταν, ὁ γαλανὸς οὐρανὸς καὶ τὸ ναυούρισμα τῆς Μεσογείου. Φαινόνταν νὰ διαλύεται ὁ μεγάλος πόνος τοῦ ἀπ' τὸ θάνατο τῆς μητέρας του. Τὰ γράμματά του εἰδείχναν πὼς γαλήνευε ἡ ψυχὴ του.

Συγχρόνως, ὁ ἔρωτάς του γιὰ τὴν Ἐτιενέτ ξαναζωντανέυε ἀπ' τὴν ἀπομάκρυνσιν, κι' ἡ πέννα του χάραζε τὶς τρυφερότερες καὶ γλυκύτερες λέξεις, γιὰ νὰ τῆς ἐκφράσῃ πόσο τὴν σκεπτόταν.

Τὸν τρίτο μῆνα, ὅμως, τὰ γράμματά του ἔγιναν σπανιότερα. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, ἔλεγε πὼς σκόπευε νὰ μείνῃ λίγο καιρὸ στὴ Βηρυττὸ κι' ὕστερα νὰ περιοδίσῃ τὴ Συρία, πρὶν ἀπ' τὴν ἐπιστροφή του — ποὺ δὲν ὠρίζε ἀκόμη τὸ χρόνο τῆς.

Στὴν εἰδησιν αὐτῇ, ἡ Ἐτιενέτ ἔξασε σὲ λυγμούς.

— Μὰ, ἀγαπητή μου, δὲν μπορῶ νὰ ἐξῇ γήσω τὴ θλίψιν σας! τῆς εἶπε ὁ Τεβενέν. Αὐτὸ τὸ γράμμα, ὅπως καὶ τ' ἄλλα, εἶνα γεμάτο τρυφερότητα γιὰ σὰς.

— Ναι, ἀλήθεια! Μοῦ ξαναλέει πὼς μ' ἀγαπᾷ πάντα... Ὡστόσο αἰσθάνομαι μαντεύω κάποια δυστυχία!... Κι' ὕστερα... δὲν ξέρετε...

— Τί δὲν ξέρω; ρώτησε ὁ Σάρλ.

— Τίποτε... Δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ πᾶ ἀκόμη... μὰ ὑποφέρω. Ὁ πόσο ὑποφέρω! Τὰ δάκρυα τῆς Ἐτιενέτ κυλούσαν στὰ μάγουλά τῆς. Τοῦ κακοῦ προσπαθοῦσε ὁ Σάρλ νὰ τὴν παρηγορήσῃ...

Πέρασε ἄλλος ἕνας μῆνας... κι' ἄλλος ἀκόμη... Οὔτε ἡ Ἐτιενέτ οὔτε ὁ Σάρλ ἔλαβε πιά ἄλλο γράμμα.

Εἶχαν περάσει ἔξῃ μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ὁ Πασκάλ. Ἐν' ἀπόγεμα, ὁ Σάρλ ἐπισκέφθηκε τὴν Ἐτιενέτ. Ἀλλὰ δὲν τὴν βρῆκε ἐκεῖ.

— Ἡ δεσποινὶς ἔφυγε γιὰ ταξίδι, τοῦ εἶπε ὁ θυρωρὸς. Καὶ δὲν μᾶς ἄφησε τὴ διευθύνσιν τῆς.

— Ταξιδί τέτοια ἐποχὴ, στὴν ἀρχὴ τοῦ χειμῶνα;... Ποῦ τῆς στέλνετε τὰ γράμματα ποὺ λαβαίνει;

— Δὲν τῆς τὰ στέλνουμε, κύριε. Μᾶς ἔχει δώσει τὴν ἐντολὴ νὰ τὰ κρατᾷ ἐδῶ, κι' ἐκείνη θὰ φροντίζῃ νὰ τὰ παίρνῃ κάθε τόσο.

— Δὲν σὰς εἶπε πότε θὰ γυρίσῃ;

— Ὅχι, κύριε. Ὑποθέτω ὅμως πὼς θὰ λείψῃ τρεῖς-τέσσερις μῆνες, γιατί ζήτησε ἀδεία ἀπ' τὴ δουλειὰ τῆς καὶ πλήρωσε μερικά νοίκια προκαταβολικά.

Ὁ Σάρλ ξαναπῆγε πολλές φορές στὸ σπίτι τῆς Ἐτιενέτ. Μὰ ἡ νέα γυναῖκα ἐξακολουθοῦσε ν' ἀπουσιάζει.

Δὲν εἶχε στείλει κανένα γιὰ νὰ πάρῃ τὰ γράμματά τῆς. Δυὸ φορές μόνον, εἶχε γράψῃ κι' εἶχε παρακαλέσει νὰ τῆς στείλουν τὴν ἀλληλογραφία τῆς στὸ ποστ-ρεστάντ — τὴ μιά φορὰ στὸ Κιμπέρ καὶ τὴν ἄλλη στὸ Ρεντόν.

Δὲν ἐπέρασε καν' ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ Τεβενέν ἡ ἰδέα πὼς ἡ ἡθοποιὸς εἶχε δημιουργήσει κάποιον καινούργιο ἐρωτικὸ δεσμό κι' εἶχε πᾶει νὰ τὸν κρύψῃ σὲ κάποια ἐπαρχία...

Ζήτησε πληροφορίες ἀπ' τοὺς συναδέλφους τῆς, στὸ θέατρο. Κανεὶς ὅμως δὲν ἔφερε νὰ τοῦ πῇ τίποτε.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ παραξενεύεται γιὰ τὴ σιωπὴ τοῦ Πασκάλ. Ὡστόσο σκεπτόταν, ὅτι ὁ φίλος του θὰ εἶχε παρὰσυνεῖ σὲ κάποια μακρινὴ ἐκδρομὴ κι' ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος ν' ἀνησυχοῦ, γιατί θὰ λάβαινε σίγουρα εἰδήσεις του ἀπὸ μέρους σὲ μέρους.

Ἀλλ' ὅμως, εἶχε αὐτὸ τὸν καιρὸ πολλές ἀτομικὲς τοὺς ἀπασχολήσεις.

Ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ.

Σὲ κάποιο χορὸ ποὺ ἔδωσε ἕνας πλούσιος ὕψισματιππος, εἶχε γνωρίσει τὴ δεσποινίδα Ἑρμάν ντὲ Σενεκούρ, κερὴ στρατηγού καὶ βαρὸν, ὁραφὴν ἀπὸ πατέρα καὶ δίχως προίκα. Κι' εἶχε νοιώσει τόσο δυνατὸ ἔρωτα γι' αὐτήν, ὥστε, ἀφοῦ προσπάθησε τοῦ κακοῦ νὰ νικήσῃ τὸ αἰσθηματὸ του, στὸ τέλος εἶχε ζητήσει τὸ χέρι τῆς.

Ἐνα πρωί, ἀνοίγοντας τὴν ἀλληλογρα-

φία του, πρόσεξε ἕνα μεγάλο φάκελλο μὲ ἕνα γραμματόσημο.

— «Ἰερουσαλήμ! διάβασε στὴν ταχυδρομικὴ σφραγίδα.

Ἐβγαλε μιά φωνὴ χαρὰς κι' ἀνοίξε γρήγορα τὸ γράμμα, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι. Ἦταν πραγματικά ἀπ' τὸν Πασκάλ. Καὶ νὰ τί τοῦ ἔγραφε:

«Ἀγαπητέ μου Σάρλ,

Ἐἶναι δέκα μῆνες τώρα ποὺ ἔφυγα ἀπ' τὴ Γαλλία. Κι' ἔχω πάνω ἀπὸ ἔξῃ μῆνες νὰ γράψω σὲ σένα καὶ σ' ἄλλα προσφιλή μου πρόσωπα. Μὰ ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ... Ἐτοιμάσου, φίλε μου, νὰ μάθῃς μιά εἰδησὶ σοδαρή, ἡ τοῦλάχιστον ἀπροσδόκητη.

»Σκοπεῖς, Σάρλ, ν' ἀφιέρωσῃ ὅλη μου τὴ ζωὴ στὸ Θεό. Ὅθι γίνω κληρικός.

»Πῆρα ἄρα γε αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν στὴν ὄχθῃ τοῦ Ἰορδάνη, στοὺς Ἁγίους Τόπους, ὅπου ἔχουν γίνει τόσα θαύματα, στὸ λίκνο τῆς θρησκείας ποὺ ἀλλάξε τὸν κόσμον; Δὲν ξέρω! Δὲν θυμάμαι τίποτε!...

»Πάντως, δὲν θὰ γυρίσω στὴ Γαλλία πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο. Ὅθι μείνω λίγο καιρὸ ἀκόμη στοὺς Ἁγίους Τόπους κι' ὕστερα θὰ πάω στὴ Ρώμη. Ἀπὸ κεῖ, θὰ μῶ κατ' εὐθείαν στὴν ἱερατικὴ σχολή.

»Μὴ μοῦ γράψῃς ὡς τότε. Ἐχω κλείσει θεληματικά τ' αὐτιά μου καὶ τὴ ζωὴ σου σὲ κάθε ἐπίγειο φωνή, γιὰ ν' ἀκούσω μόνον ἡ ἐκείνων ποὺ μ' ἀγαπᾷ.

»Μὰ ξέρω πόσο μ' ἀγαπᾷς. Εἶμαι βέβαιος, λοιπόν, πὼς θὰ ἐκπληρώσῃς πιστὰ τὴ λεπτὴ ἀποστολὴ ποὺ θὰ σοῦ ἀναθέσω.

»Πρόκειται γιὰ τὴν Ἐτιενέτ. Μεταδίδασέ της τὸν αἰώνιο ἀποχαιρετισμὸ μου! Πές της τὴν ἀλήθειαν... αὐτὴ τὴν ἀγάπησεν ὅσο μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ ἀνθρώπινο πλάσμα, κι' ὅτι μόνον

Ήρθε μια όμπρέλλα και γύρισε πάλι στο πηγάδι...

Οι έξωφρενικότερες ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ

Έκψε το λαιμό του στον ύπνο του

Η κυρία Κόρεα είχε τα γενέθλιά της, πριν από λίγες βδομάδες. Κι' ο άντρας της, που την υπεραγαπούσε και φρόντιζε πάντα να την περιποιήται, αποφάσισε να της χαρίσει ένα ωραίο ζευγάρι κόκκινες παντόφλες. Πραγματικά, τις αγόρασε και τράβηξε κατ' εὐθείαν για το διαμέρισμά του, που βρισκόταν στο 15ο πάτωμα ενός ουρανοξύστη του Μανχάτταν.

Μόλις όμως η νέα κι' όμορφη συβία του είδε τις κομψές παντόφλες, έβαλε τις φωνές:

— Να τίς δώσεις πίσω, τώρα άμέσως! Ποτέ δεν θα τις φορέσω! Ξέρεις καλά πως αντιπαθώ αυτό το χρώμα!

Φαίνεται πως δεν τό ήξερε ο δυστυχισμένος Τζωρτζ Κόρεα. Άπελπισμένος, λοιπόν, γι' αυτό, και συγχρόνως άγανακτισμένος με τη συμπεριφορά της γυναίκας του, πέταξε απ' το παράθυρο τις παντόφλες... Κι' ύστερα έπεσε κι' ο ίδιος, πριν προλάβει να τον έμποδίσει η τρομοκρατημένη κ. Κόρεα!

Εὐτυχώς, δεν συμβαίνουν κάθε μέρα τέτοιες έξωφρενικές αυτοκτονίες. Ωστόσο, τα αστυνομικά αρχεία όλου του κόσμου αναφέρουν όχι λίγες έκπληκτικές και πρωτότυπες περιπτώσεις.

Ένας Νεοϋρκέζος, άπελπισμένος γιατί δεν τον ήθελε η έκλεκτή της καρδιάς του, έκρινε πως ή ζωή δεν είχε πια κανένα νόημα γι' αυτόν, κι' αποφάσισε να έγκαταλείψει το μάταιο κόσμο. Πήρε όμως όλα τα μέτρα του γι' ν' αποκλείσει την πιθανότητα άποτυχίας: "Ήπτε πρώτα δηλητήριο, ύστερα έκοψε τις φλέβες του και στο τέλος έδεσε σφιχτά μια γραβάτα γύρω απ' το λαιμό του. "Ολ' αυτά δέ, ενώ βρισκόταν συγχρόνως μέσα σε μια γεμάτη μπανιέρα, όπου θα πνιγόταν, αν δεν προλάβαινε να

κάμει πρώτα την ενέργειά του το δηλητήριο.

Γυρίζοντας στο σπίτι της, στο Παρίσι, κάποια κ. Μορώ, βρήκε τον άντρα της να ψυχομαχεί στο πάτωμα. Μετά το θάνατό του, η ίατροδικαστική εξέταση απέδειξε, ότι είχε κόψει σε μικρά κομμάτια ένα σφυγάρι, τα είχε τηγανίσει και τάχε φάει! Η αυτοκτονία του ωφέλιετο στη νευρασθένεια, απ' την όποια έπασχε από πολλούς μήνες.

Ο "Άγγλος Τζέιμς Μπάρτλ, ηλικίας 53 ετών, κάτοικος του Ρόσινταλ, είχε αποφασίσει να πνιγεί σε μια μεγάλη στέρνα. Δεν ήθελε όμως να βάλει σε κόπο την αστυνομία για να βρη το πτώμα του. Έδεσε, λοιπόν, τη μια άκρη ενός σκονιού στο πόδι του και την άλλη στο σιδερένιο κιγκλίδωμα της στέρας, πριν να κάμει τη μοιραία βουτιά. Άφησε δέ, έξ αλλου, ένα γράμμα, που εξηγούσε, ότι δεν είχαν παρὰ να τραβήσουν το σκονί, για να βγάλουν το πτώμα του απ' τη στέρνα...

Στο "Ινσμπρουκ, κάποιος νέος Ιμπρεσάριος θεάτρου, αυτοκτόνησε μπροστά σ' ένα καθρέφτη. Πήρε δηλαδή μεγάλη ποσότητα αρσενικού, κάθισε σε μια καρέκλα, αντίκρου στον καθρέφτη του μπανιου του, και κυταζόταν μέσα σ' αυτόν ως τις τελευταίες του στιγμές. Έτσι τούλάχιστον έδειχνε η θέσις που βρέθηκε το πτώμα του.

Κάποιος κτηματίας, στην 'Ισπανία, λυπήθηκε τόσο για το θάνατο της γυναίκας του, ώστε αποφάσισε να την ακολουθήσει στον Άλλο Κόσμο. Πήρε, λοιπόν, μια καρέκλα, την έβαλε δίπλα στον τάφο της, κάθισε πάνω κι' έφαγε ένα ψημένο μήλο, παραγεμισμένο με στρυχνίνη. Μία ώρα αργότερα, ξεψύχησε με σπασμούς.

Μπορεί ένας άνθρωπος ν' αυτοκτονήσει... στον ύπνο του; Σας φαίνεται αδύνατο, βέβαια. Κι' όμως οι έφημερίδες της Μπανγκόκ ανέφεραν μια τέτοια έκπληκτική περίπτωση: "Ενας δικηγόρος έκοψε το λαιμό του ενώ κοιμόταν! Έζησε 80 λεπτά της ώρας μετά το θανάσιμο αυτοτραυματισμό του. Ζήτησε με νοήματα χαρτί και μολύβι κι' έγραψε — γιατί δεν μπορούσε να μιλήσει:

«Ονειρεύτηκα πως έκοβα το λαιμό μου, κι' όταν ξύπνησα, είδα πως τόχα κάνει στ' αλήθεια».

Ίσως όμως οι άρχες δυσπίστησαν σ' αυτή την εξήγησι, γιατί άπέδωσαν την αυτοκτονία του σε ξαφνική κρίσι τρέλλας.

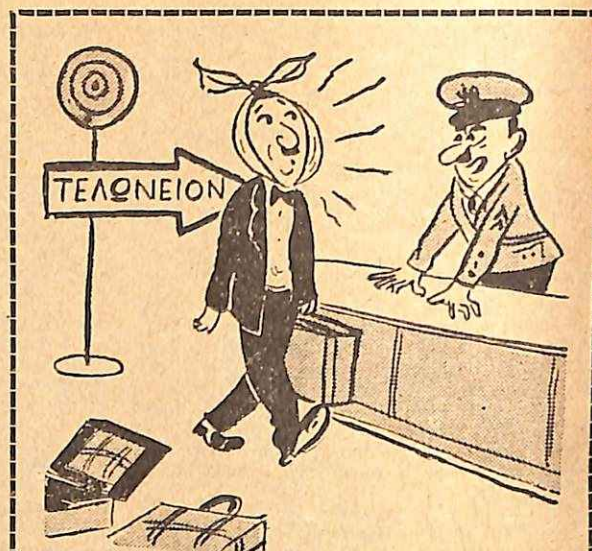
Μία μικρή και γοητευτική Γαλλίδα, άπογοητευμένη γιατί την είχε έγκαταλείψει ο άγαπημένος της, έφυγε μια νύχτα απ' το σπίτι της, μ' ένα άναμμένο φαγάρι στο χέρι. Πήγαινε να πέση σ' ένα πηγάδι, που βρισκόταν σ' ένα έγκαταλελειμένο κήπο. Πριν όμως φτάσει εκεί, άρχισε να πέφτει ραγδαία βροχή.

Έπειδή, λοιπόν, η μικρούλα ήθελε ν' αυτοκτονήσει... όχι όμως και να μουσκευη απ' τη βροχή, γύρισε στο σπίτι της, πήρε μια όμπρέλλα και ξεκίνησε πάλι για το πηγάδι!

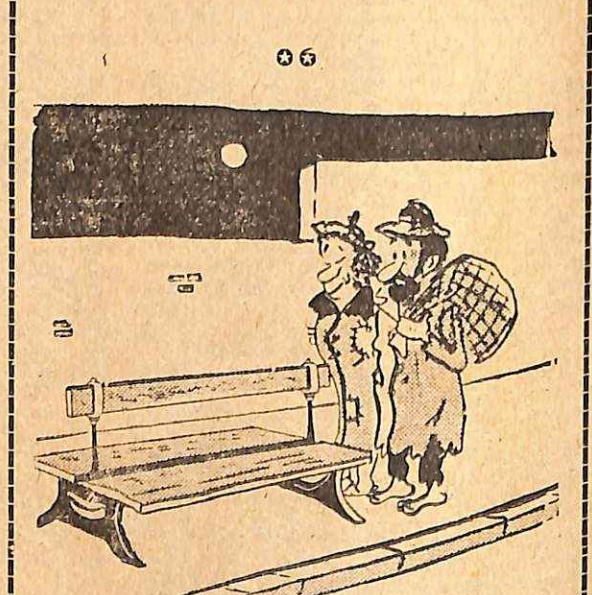
Την άλλη μέρα, τη βρήκαν πνιγμένη — μαζί με την όμπρέλλα!

Όσοι αποφασίζουν ν' αυτοκτονήσουν, πάνω στην άπελπίσιά τους, θα γλύτωναν απ' αυτό το ένστικτο της αυτοκαταστροφής, αν ήσαν σε θέση να σκεφθούν λογικά και να νοιώσουν πως δεν υπάρχει πρόβλημα τόσο μεγάλο ή θλιψί τόσο βαθεία, ώστε να μη μπορή να υπερνικηθή.

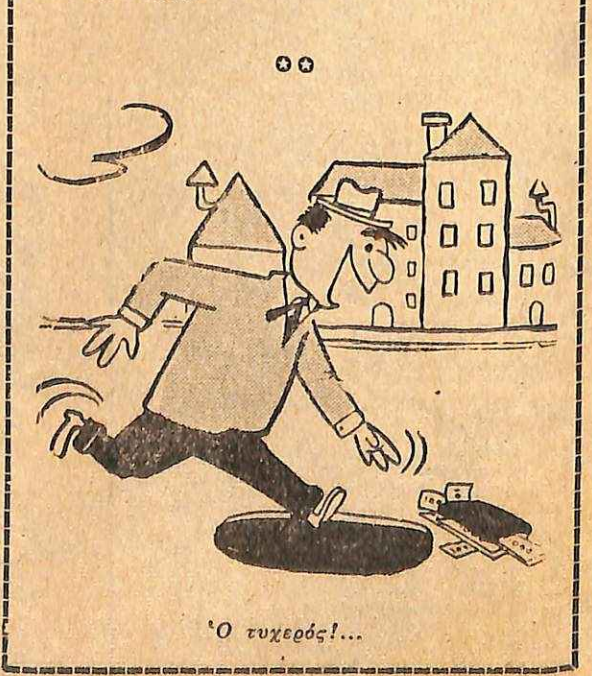
Έχουν μεγάλο λάθος όσοι νομίζουν πως χρειάζεται θάρρος για ν' αυτοκτονήσει κανείς. Η αυτοκτονία είναι ο τρόπος που μεταχειρίζονται οι δειλοί για να βγούν από μια δύσκολη θέση, άδιαφορώντας έγώστικά για κείνους που αφήνουν πίσω.

— "Ανοιξε το κι' αυτό!...

— 'Επί τέλους, χουσή μου, βοήχαμε κι' ένα διπλό κρεβάτι!...

Ο τυχερός!...

«Κονσερβαρισμένο» ΗΛΙΑΚΟ ΦΩΣ

Η «άμμος» που το μεταβάλλει σε χημική ενέργεια

Επιτέλους, οι επιστήμονες κατάρωσαν να «κονσερβάρουν» το ήλιακό φως! Το «θαύμα» αυτό πραγματοποιήθηκε σ' ένα εργαστήριο του Πολυτεχνείου της Μασαχουσέτης, απ' το δόκτορα Λώρενς Χάιντ, επικουρο καθηγητή της φυσικοχημείας. Απέδειξε δέ πως είναι δυνατόν να αιχμαλωτισθ ή ενέργεια των ήλιακών ακτίνων να μεταβληθ ή σε χημική ενέργεια και ν' αποθηκευθ ή.

«Όταν τελειοποιήθ ή μέθοδός μου — λέει ο δόκτωρ Χάιντ — θα μπορού ή άνθρωπότης ν' αντικαταστήσει ολοκληρωτικά με το ήλιακό φως τις διάφορες καύσιμες ύλες».

Πρέπει δέ να τον πιστέψουμε, γιατί είναι ίσως ο πιο ειδικός σ' αυτό το θέμα. Έχει άρχισεί απ' το 1928 τις εργασίες του για τη μετατροπή της ήλιακής ενέργειας σ' άλλη μορφή, πρακτικά χρησιμοποιήσιμη.

Προβλέπει λοιπόν πως θαρθ ή μία εποχή που θα γυρίζουν ένα διακόπτη, και το κονσερβαρισμένο ήλιακό φως θα φωτίζει μια πόλι — όχι αυτόφωτο, αλλά μεταδεδωμένο σε ηλεκτρισμό. Γυρίζοντας άλλο διακόπτη, θα μονερεύουμε το φαντίο μας, ή ένα καύσιμο άεριο που θα ή παραχθ ή απ' την ήλιακή ενέργεια.

Επίσης με το κονσερβαρισμένο ήλιακό φως — ή με τα προϊόντα του — θα κινούνται τα αυτοκίνητα και θα εναεριοφωθούμενα άεροπλάνα. Τέλος, θα χρησιμοποιήται κατά χιλίους διάφορους τρόπους στη βιομηχανία για την παραγωγή άμετρων προϊόντων ή χημικών ουσιών.

Αργότερα άκόμη, όταν θα ή π ή εξαντληθ ή όλο το κάρβουνο και το πετρέλαιο που υπάρχουν στη γή, θα πάρη τη θέση τους για τις διάφορες άναγκες της άνθρωπότητος, το κονσερβαρισμένο ήλιακό φως. Αυτό δεν υπάρχει φόδος να λείψη, έφόσον θα λάμψη ο 'Ήλιος στον ουρανό. Κι' όλα δείχνουν πως θα πραγματοποιήθ ή όνειρο της πρακτικής έκμεταλλεύσεώς του.

Είναι πολλά χρόνια τώρα που οι επιστήμονες άναζητούν ένα τρόπο για ν' αποθηκεύουν την ήλιακή ενέργεια, με μία μορφή που να μπορή να χρησιμοποιήθ ή αποτελεσματικά. Ήξεραν ότι, για να το επιτύχουν, έπρεπε ν' απομιμηθούν τη φύσι, που αποταμιεύει το ήλιακό φως ως χημική ενέργεια.

Η μέθοδός που έφορμίζει γι' αυτό ή φύσις, είναι ή λεγόμενη «φωτοσύνθεσις». Τα διάφορα φυτά — δέντρα, θάμνοι, χόρτα — άπορροφούν ώρισμένες ακτίνες του ήλιακού φωτός, με την πράσινη χλωροφύλλη που περιέχουν τα κύτταρά τους.

Συγχρόνως άπορροφούν νερό από τη γή με τις ρίζες

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σκοροφάγωμα, σχίσμο κλπ. με ύφανσι ΣΤΟΠΑΖ. Γυρίζονται κορτομάια, παλά, καμπαρίνες. Έργασία έξωτερική. Παράρτημα το ΓΑΛΛΙΚΟΝ. Περικλέους 21. Α. ΧΑΤΟΥΠΗ Σ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Είδ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοελιδών και άποτελεσματική θεραπεία πώσεως μαλλιών. Συμβούλι δωρεάν. Αισθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ Νίκης 13, τηλ. 29-548

τους και διοξειδίο του άνθρακος απ' τον άέρα με τα φύλλα τους. Με την ήλιακή λοιπόν ενέργεια και με τη μεσοάδην της χλωροφύλλης, διασπούν το νερό σε ύδρογόνο και οξυγόνο, αφήνουν έλεύθερο το οξυγόνο κι' ενώνουν μεταξ ύ τους το ύδρογόνο και τον άνθρακα σχηματίζοντας έτσι τις ουσίες των φυτικών ιστών.

Απ' τα φυτά προήλθαν το κάρβουνο και το πετρέλαιο που υπάρχουν μεσ' στη γή. Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι οι καύσιμες αυτές ύλες αντιπροσωπεύουν κονσερβαρισμένη ήλιακή ενέργεια, έτοιμη για χρησιμοποίησι.

Ο δόκτωρ Χάιντ κι' ο βοηθός του Άλαν Μάκ Μίλλαν βάλθηκαν ν' άνακαλύψουν το μεγάλο αυτό μυστικό της ύσεως, με την οικονομική ένισχυσί του Πολυτεχνείου της Μασαχουσέτης.

Ένα απ' τα πολλά λοιπόν πειράματα που έκαναν, σμειώσε άνέλπιστη έπιτυχία.

Πήραν ένα είδος άμμου, που περιείχε το σπάνιο χημικό στοιχείο «δημήτριον». Την έβαλαν μέσα σε λίγο νερό κι' άφισαν να πέση πάνω σ' αυτό άφθονο ήλιακό φως.

Συνέβη τότε κάτι παράξενο: Το δημήτριον μέσα στο νερό ένεργισε όπως ή χλωροφύλλη στα φυτά. Προέλασε δηλαδή μία χημική αντίδρασι, με την παρουσία του μόνον, χωρίς να λάβη μέρος σ' αυτή κι' έπομένως χωρίς να καταναλωθ ή.

Η ήλιακή ενέργεια άπορροφήθηκε απ' το δημήτριον και διοέσπε ύστερα το νερό στα δύο συστατικά του: ύδρογόνο και οξυγόνο. Το νερό εξαφανίσθηκε κι' άπόμειναν στη θέση του τα δύο αυτά άέρια, συγκεντρωμένα μέσα σε ειδικά δοχεία.

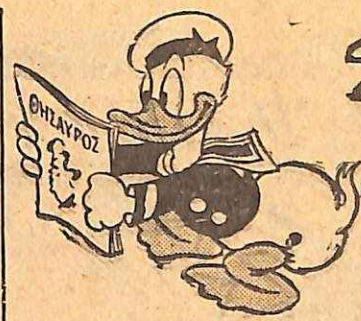
Το σπουδαιότερο απ' αυτά ήταν το ύδρογόνο, γιατί μπορεί να χρησιμοποιήθ ή ως καύσιμη ύλη. Πραγματικά, οι πειραματιστάι τούβαλαν φωτιά και προκάλεσαν έτσι μία μικρή έκρηξι — την πρώτη που έγινε με κονσερβαρισμένο ήλιακό φως, και που επιτρέπει την έλπίδα ότι μία μέρα οι διάφορες μηχανές κουζίνας, κινητήρες, κλπ., θα λειτουργούν με ύδρογόνο αυτής της προελεύσεως ως καύσιμη ύλη.

«Μη βιάζεσθε όμως!» συνιστά ο δόκτωρ Χάιντ. «Για την ώρα, έχομε κάνει μόνο το πρώτο βήμα. Πρέπει να μάθουμε άκόμη να αιχμαλωτίζουμε και να χρησιμοποιήμε ένα μεγαλύτερο ποσοστό της ήλιακής ενέργειας που πέφτει πάνω στο δημήτριον. Τότε θα έπινον άσφαλώς ειδικά μηχανήματα για τη χρησιμοποίησι της».

Μά κι' απ' αυτή την άποψι τα άποτελέσματα είναι αρκετά ενθαρρυντικά. Στις πρώτες προσπάθειες μετατροπής του ήλιακού φωτός σε καύσιμη ενέργεια, οι πειραματιστάι μπορούσαν να αιχμαλωτίσουν μόλις το 1 δεκάκις χιλιοστό του. Τώρα ο δόκτωρ Χάιντ κατάρωσε να αιχμαλωτίσει το 1 χιλιοστό, δηλαδή 10 φορές περισσότερο.

Η καύσιμη ύλη που παράγεται με ήλιακό φως, δηλαδή το ύδρογόνο, παράγει πολύ μεγάλη θερμότητα όταν καίγεται. Θα χρειασθ ή λοιπόν να κατασκευασθούν στο μέλλον ειδικά μηχανήματα για την πρακτική χρησιμοποίησι του, από καινούργια μέταλλα άνθεκτικά σε ύψηλες θερμοκρασίες. Αυτά όμως δεν είναι παρὰ λεπτομερικά προβλήματα, που θα βρουν αίσγυρα τη λύσι τους με τον καιρό.

Πρέπει να σημειωθ ή ότι το καύσιμο άέριο που ή παράγεται έτσι, θα στοιχίζει πάμφθινό, γιατί το δημήτριον είναι φθινό το νερό δεν κοστίζει τίποτε και το ήλιακό φως υπάρχει παντού έλεύθερα και σε άφθονία.

«Το μήλον της έριδος»

Άπό τότε που, όπως λένε, «κατάλαβα τον κόσμο» — ήμουν πια κατ'άκρου παληκάρι είκοσι πέντε χρονών — έμαθα να έκτιμ ή ίσου την ποιότητα και την ποσότητα.

Ένώ άλλοι που «καταλαβαίνουν τον κόσμο» πολύ νωρίτερα — 14 έως 15 ετών — άφοσιώνονται ή στο ένα ή στο άλλο ή στην ποιότητα, ή στην ποσότητα.

Εὐτυχώς, όμως, έγω, όπως σας έαναείπα, άόρησα, βέβαια, λιγάκι να «κατάλαβ ή τον κόσμο», αλλά τον κατάλαβα μία και καλή. Και σχημάτισα τις άντιλήψεις μου και τις πεποιθήσεις μου για τη ζωή που μπορούν να συνοψισθούν στο πάρα κάτω έμδλημα:

Ποιότης και ποσότης! Σας έκανα την άπαραίτητη αυτή προεισαγωγή για να καταλάβετε καλύτερα μία συγκλονιστική έρωτική περιπέτειά μου, που θα ύποβληθ ή στον κόπο να σας άφηγηθ ή.

Και το περίεργο είναι ότι πρόκειται για περιπέτεια όχι με μία κοπέλλα, αλλά με δύο. Κι' όχι χωριστά, αλλά συγχρόνως. Γιατί, άπλούστατα, τα είχα φάσει την ίδια εποχή και με τις δύο λεγόμενες. (Υπήρξαν άλλες έποχές που νταραβερδιζόμουν ταυτοχρόνως και μ' έξη και με δέκα).

Η αλήθεια είναι πως είμαι άπο φυσικού μου γόνος. Απλάδι, για να το κάνω πιο λιανά, γεννήθηκα κατ'ακρίτη. Ίσως ή μοίρα να με προώρισε για Καζανόβα του 20ού αιώνα.

Άπό τη μια λοιπόν ή γοητεία μου, άπο την άλλη το έμδλημά μου «ποιότης και ποσότης», κατάφερα να ξετρελλά-

Εὐθυμία ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

να και την Άννα και τη Ντόρα. Κι' έπειδή είμαι και τακτικός άνθρωπος, κανόνισα το ζήτημα μία χαρά. Δευτέρα. Τετάρτη και Παρασκευή έβλεπα την Άννα. Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατο βλεπόμουν με τη Ντόρα. Και την Κυριακή έμεινα ν' άνακαλύψω και καμμία τρίτη αντίειά τους. Γιατί έέχασα να σας πώ, ότι κι' οι δύο κατακτήσις μου ήτανε μπουκιά και συχώριο, που λένε.

Κάθε μία χωριστά ίκανοποιούσε το ένα σκέλος του έμδλημάτος μου: ποιότης! Και οι δύο μαζί το άλλο: ποσότης!

Έκτός, όμως, άπο την όμορφιά τους είχαν κι' ένα σωρό προσόντα, κυρίως φυσικά. Πρώτα-πρώτα με είχε σκαλώσει ή άνιδιοτέλειά τους. Ήτανε φως γοηστριό που δεν μ' άγάνθησαν για τα λεπτά μου (κι' έχω μολόχα, δόξα το Θεό) χάρις στο μακαρίτη τον πατέρα μου).

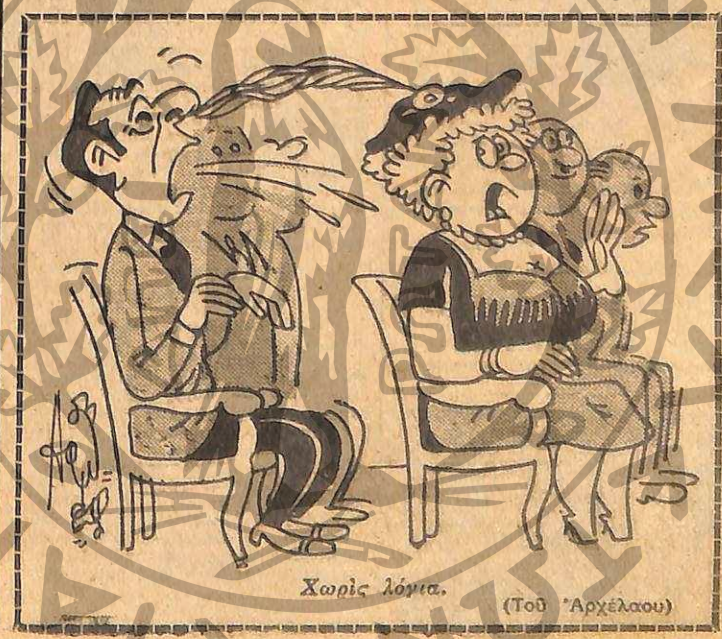
Π. χ. ή Άννα, πάνω άπο 3 — 4, άντε 6, το πολύ, 8 έκατομμύρια το μήνα που τα χρειαζόταν για τη θεόφωτη οικογένειά της ή καύμενη και της τα έδινα έγω ο καύμενος, δεν είχε καμμία άλλη άπαιτήσι. Η Ντόρα πάλι με το στανιό δεχότανε κανένα κόσμημα, καμμία γούνα ή κάτι παρόμοιο. Κι' όχι τακτικά. Κάθε βδομάδα.

Τέλος πάντων! Αυτά είναι λεπτομέρειες που ενδιέφεραν άποκλειστικώς έμένα και περισσότρο έκείνες. Έδώ ή αίσια είναι άλλη. Είναι δηλαδή οι χουρές στιγμές που πέραγα κοντά στην Άννα μου και στη Ντόρα μου. Κι' ούτε πονηρεύνόταν — τα ζωάκια! — τίποτα.

— Μ' άγαπάς; με ρώταγε με άγωνία ή Άννα.

— Μου είσαι άφοσιωμένος; με ρώταγε κι' ή Ντόρα.

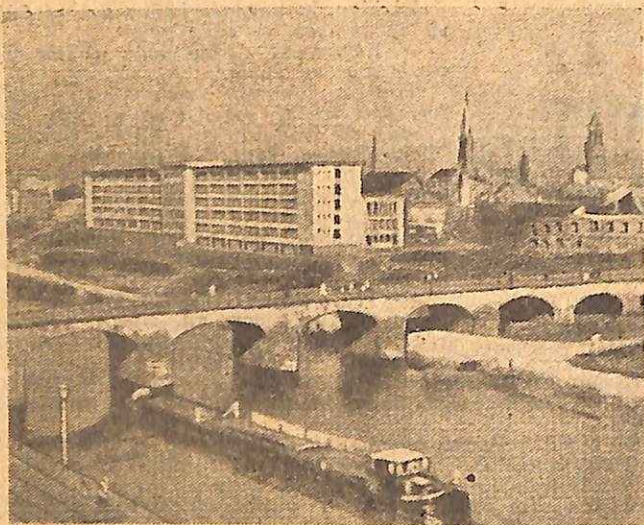
Κι' έγω δουλειά κορδόνι τους δοκούε.

Χωρίς λόγια.

(Του Άρχελαου)

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
ΝΑΣΙΑΣ ΤΣΙΑΝΤΗ
Διπλωματούχου τών Παρισίων
Δίπλωμα Τμήσης
ΑΘΗΝΑΙ: Δεκελίας 15
(Νέα Φιλαδέλφεια)

Με τα επιβλητικά, μοντέρνα οικοδομήματα, που χτίστηκαν μετά τον πόλεμο από τους Γάλλους, το Σάαρμπρκεν —ή πρωτεύουσα του Σάαρ— έχει πάρει τελείως να θυμίζει την ολοκληρωτικά κατεστραμμένη από τους βομβαρδισμούς παλιά πόλη.

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΣΑΑΡ

Ένα νέο κρατίδιο των μεταπολεμικών χρόνων

Πολλοί, ασφαλώς, δεν θα θυμούνται πώς, ανάμεσα στις ριζικές μεταβολές, που προέκυψαν στον ευρωπαϊκό χάρτη ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, ήταν κι αυτή: Να δημιουργηθεί ακόμη ένα ανεξάρτητο κρατίδιο, σαν το Λουξεμβούργο, το Μονακό, την Ανδόρρα και το Λιχτενστάιν. Ένα κρατίδιο με δική του σημαία, δικούς του νόμους, δικό του κοινοβούλιο, δική του αστυνομία. Αν ρωτήσετε όμως τους κατοίκους του, οι περισσότεροι είναι έτοιμοι να σάς απαντήσουν πως έχουν όλη την καλή διάθεση του κόσμου ν' απαρνηθούν και την σημαία τους, και τους νόμους τους, και το Κοινοβούλιο και την αστυνομία τους!...

Το κρατίδιο αυτό είναι το Σάαρ, η μεγάλη βιομηχανική πόλη με την γύρω περιοχή της, που βρίσκεται ακριβώς επάνω στον Ρήνο, το μεγάλο ποταμό, που χωρίζει τη Γερμανία από την Γαλλία.

Το ίδιο το Σάαρ αποτελεί μια περίεργη διασταύρωση των δύο μεγάλων γειτόνων του. Οι κάτοικοί του είναι Γερμανοί. Άλλα το «κράτος» τους βρίσκεται κάτω από την γαλλική επικυριαρχία. Και ο χαρακτήρας, το ύφος, το χρώμα, που έχουν δοθεί στην βιομηχανική αυτή πόλη κατά τα οχτώ χρόνια της γαλλικής επικυριαρχίας, είναι καθαρά γαλλικά.

Το πρώτο πράγμα, που προκαλεί την ζωνη έκπληξης του ξένου, είναι σήμερα στο Σάαρ... η αστυνομία του. Οι αστυνομικοί του κρατίδιου έχουν την ίδια βαθύγλυφη στολή, με το χαρακτηριστικό πλίκι, που κάνουν τους άντρες της Γαλλικής Αστυνομίας να ξεχωρίζουν χτυπητά μέσα σ' όλους τους συνοδευόμενους τους του κόσμου. Κι' εκείνοι ακόμη που δεν έχουν ταξιδέψει ποτέ στο Παρίσι, ξέρουν πολύ καλά αυτή την στολή από

τις αστυνομικές ταινίες, που παράγουν σε άφθονία τα γαλλικά στούντιο.

Πανομοιότυπη ακριβώς είναι και η εμφάνιση των αστυνομικών του Σάαρ. Με τη διαφορά πως είναι σχεδόν όλοι ξανθοί κι' αν γυρίσουν για να σάς δώσουν μια πληροφορία ή μια οδηγία, θα τους ακούσετε, προς μεγάλη σας έκπληξη, να μιλούν σε γνήσια γερμανικά!

Το θέαμα αυτό, του Γάλλου αστυνομικού, που σάς μιλάει... γερμανικά, δεν είναι το μόνο που δημιουργεί στον ξένο την εντύπωση του περιέργου κράματος δύο πολιτισμών, που συνήθισαμε ως τώρα να τους θεωρούμε σαν ξεχωριστούς.

Οι άνδρες του γαλλικού στρατού κατοχής, καθώς και οι Γάλλοι πολιτικοί υπάλληλοι, είναι εξαιρετικά πολυάριθμοι, ώστε, αν επιχειρήσετε έναν περίπατο στους κεντρικούς δρόμους του Σάαρμπρκεν, της πρωτεύουσας του Σάαρ, θ' ακούσετε τις δύο γλώσσες να διασταυρώνονται σχεδόν συνεχώς.

Οι επιγραφές των καταστημάτων, είναι, φυσικά, σε γερμανική γλώσσα. Άλλα και οι γαλλικές επιγραφές δεν λείπουν, γιατί δεν είναι λίγα τα κτίρια, όπου βρίσκονται εγκατεστημένες υπηρεσίες γαλλικές.

Ακόμη μια χτυπητή διαφορά, ανάμεσα στο Σάαρ και τη Δυτική Γερμανία, είναι πως η ολοκληρωτικά κατεστραμμένη από τους βομβαρδισμούς κατά τον πόλεμο περιοχή αυτή, έχει σήμερα ανοικοδομηθεί τελείως και δεν παρατηρεί κανείς ούτε το ελάχιστο ίχνος της τρομεράς θεομηνίας. Και η Φραγκφούρτη, βέβαια, και το Αννόβερο, και το Μόναχο, έχουν πάψει από καιρό να δίνουν την εντύπωση έρειπώνων πόλεων. Άλλα, πάλι, στις καινούργιες συνοικίες, που έχουν ξαναχτιστεί μεταπολεμικά,

βλέπει κανείς ακόμη εκτάσεις από συντρίμια, που αποτελούν μία μελαγχολική ανάμνηση των καταστροφών του πολέμου.

Στο Σάαρ όμως δεν υπάρχει τίποτ' από αυτά. Ένα δρόμο, θαυματουργό χέρι — που δεν είναι άλλο από το Σχέδιο Σουμπάν — φαίνεται να έχει εξαλείψει την κάθε πληγή, που άφησε ο πόλεμος. Αν ανέβη κανείς στην ταράτσα ενός από τα καινούργια, πολυώροφα κτίρια, που οικοδόμησαν οι Γάλλοι αρχιτέκτονες, το θέαμα που θ' αντικρύσει, θα είναι κάτι δλωσδιόλου διαφορετικό από εκείνο που δίνει μια οποιαδήποτε άλλη βιομηχανική πόλη.

Ένας γλυκύτατος, παστέλ τόνος, κυριαρεί παντού. Τα μεγάλα πάρκα, καθώς και το δάσος, που περιβάλλει το Σάαρμπρκεν, εξαφανίζουν την εντύπωση των εργοστασίων. Και ο Ρήνος, που κυλά τα ήσυχά νερά του κάτω από τις γέφυρες, προσδίδει, στο γραφικό τοπίο, την δική του υποδμητική μαγεία...

Ωστόσο, το κρατίδιο αυτό, που έχει τα πάντα, από τις φυσικές ομορφιές ως την πλήρη οικονομική άνθηση, όπου δεν υπάρχει σχεδόν κανείς άνεργος κι' όπου το επίπεδο της ζωής είναι συγκρίτως ανώτερο από το επίπεδο της ζωής, στην Δυτική Γερμανία, δεν είναι, ούτε ήρεμο, ούτε ευτυχισμένο. Και το σημείο αυτό είναι το μόνο, στο οποίο διαφέρει από τα γαλλικά ισομεγέθη του κρατίδιου της Ευρώπης, που πολύ σπάνια απασχολούν τη διεθνή κοινή γνώμη με την ύπαρξή τους.

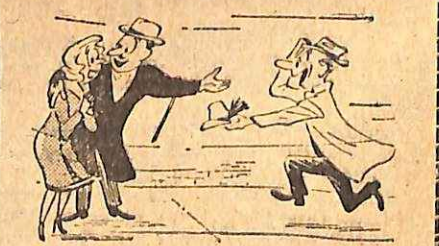
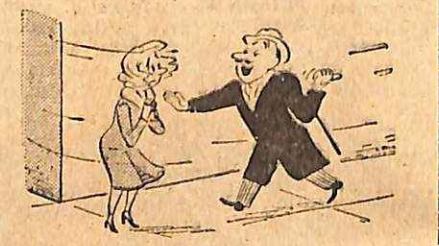
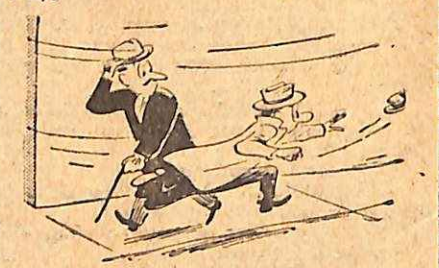
Οι Γερμανοί δεν μπορούν να συνήθισουν ποτέ στην ιδέα πως το Σάαρ πρόκειται ν' αποκοπεί οριστικά από τον κορμό του γερμανικού έθνους. Και οι Γάλλοι δεν έννοούν εύκολα να εγκαταλείψουν μια πλούσια περιοχή, που τους είνε πολύτιμη από πολλές απόψεις.

Έτσι, το κρατίδιο αυτό, όπου δύο διαφορετικοί πολιτισμοί διασταυρώνονται, όχι μόνο δεν γεφυρώνει, αλλά κάνει ακόμη βαθύτερες τις διαφορές, που χωρίζουν από αιώνες την Γερμανία με την Γαλλία.

Οι Γάλλοι, φυσικά, κάνουν ό,τι μπορούν για να πείσουν τους κατοίκους του Σάαρ πως η διατήρησή του σημερινού καθεστώτος είναι, ό,τι καλύτερο θα μπορούσαν να εύχονται. Και, παράλληλα με τα χρήματα που εξοδεύουν για να το καταστήσουν έναν ιδεώδη για όλους τόπο διαμονής, φροντίζουν να δώσουν όσο το δυνατόν ευρύτερη γαλλική αγωγή στη νεολαία, για να ξεχάσει την γερμανική καταγωγή της. Πράγμα που αυξάνει φυσικά τις ανησυχίες των Γερμανών, οι οποίοι δεν παύουν να ζητούν να επιπτευθούν το δημοψήφισμα, που θα κρίνει αν το παράδειγμα αυτό δημιουργήμα των μεταπολεμικών χρόνων θα εξακολουθήσει να ζή ανεξάρτητο ή αν θα ξαναγυρίσει και πάλι στην παλιά του κοιτίδα.

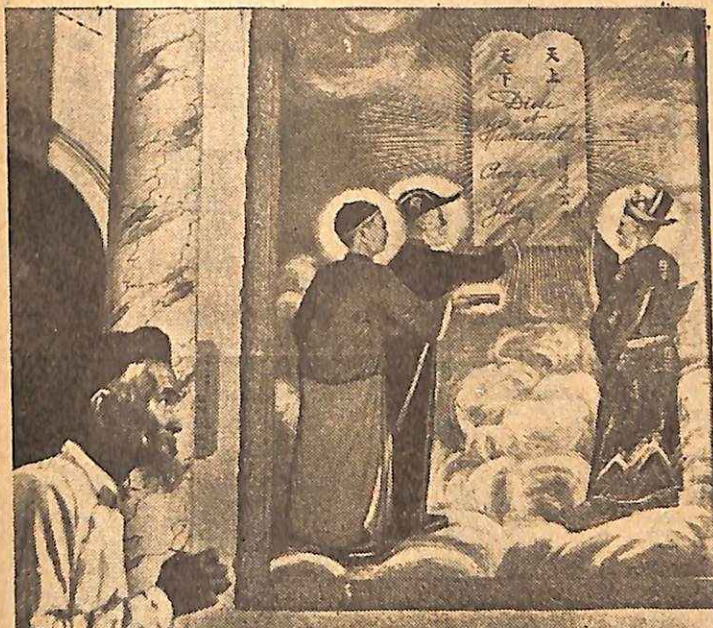
— 'Από τον καιρό που παντρεύτηκε ο Γιάννης, έχει χαθεί από τα μάτια μας!

— Τέτοιο θράσος δεν είχα ξαναϊδῆ!...

Ο ΧΙ!, δήλωσε πρό καιρού στον Τύπο ο κ. Λε Βαν Χάτε, αντιπρόεδρος της κυβέρνησεως του Βιετνάμ. Ως εκπρόσωπος του Παπα του Κασονταϊσμού και ανώτατος αξιωματούχος του, είναι επιφορτισμένος να διαφύσσει την πληροφορία ότι η εκκλησία μας κατατάζει τον Σέρ Ούιστων Τσάρτσιλ, μεταξύ των αγίων της!...

Αυτή είναι η πιο παράξενη διάφηση, που έχει κανείς ποτέ εκπρόσωπος μιας κυβέρνησεως. Και ο Κασονταϊσμός είναι ίσως η πιο αλλόκοτη θρησκεία, που έχει υπάρξει ποτέ... Οι Γάλλοι της Ίνδοκίνας γελούν συχνά με τα δόγματα και τη

Σε μια τοιχογραφία της εισόδου της μητροπόλεως, ο Βίκτωρ Ουγκώ δίνει τις εντολές του στον Πάπα!

διδασκαλία της θρησκείας αυτής. Αυτό όμως είναι μια άχρηστη έκ μέρους τους. Αν μια μέρα τα γαλλικά στρατεύματα αναγκασθούν να εγκαταλείψουν οριστικά την Ίνδοκίνα, θα μείνουν τουλάχιστον εκεί εκατομμύρια Ιθαγενείς, που θα εξακολουθούν να παίρνουν τα φώτα τους από τη Γαλλία. Όχι όμως από την επίγεια Γαλλία, αλλά από τη Γαλλία της... χώρας των πνευμάτων! Γιατί η κασονταϊκή θρησκεία υπακούει στις συμβουλές και στις εντολές του... Βίκτωρ Ουγκώ, της Ζάν ντ' Αρκ και του Ντεκάρτ, με τα πνεύματα των οποίων ο Πάπας του Κασονταϊσμού συζητεί καθημερινά με τη βοήθεια μερικών μνήμες!

Ο Κασονταϊσμός είναι η πιο νέα από όλες τις θρησκείες του κόσμου. Για τους Γάλλους ηγέτες της Ίνδοκίνας, είναι άλλοτε μια επίκληση συμμαχίας χριστιανικών κι' άλλοτε ένας σύμμαχος εναντίον του κομμουνισμού.

Για τους πιστούς της, είναι η θρησκεία του έτους 2.000, το μέλλον και η ελπίδα της ανθρωπότητας.

Για τους δημοσιογράφους, που έστειλαν στην Ίνδοκίνα οι πιο μεγάλες αμερικανικές επιθεωρήσεις και που επισκέφθηκαν τους ναούς και παρακολούθησαν τις τελετές της νέας θρησκείας, ο Κασονταϊσμός, είναι το πιο εκπληκτικό θέαμα, που μπορεί να προσφέρει ο κόσμος. Ο Κασονταϊσμός έχει δανειστεί από τον καθολικισμό τις πομπώδεις τελετές του και την ιεραρχία του, αλλά πρόσθεσε σ' αυτές την ασιατική μεγαλοπρέπεια και χλιδή. Το αποτέλεσμα ξεπερνά ακόμα και τις πιο εντυπωσιακές σκηνοθεσίες του Χόλλυγουντ.

Η Άγια Έδρα του Κασονταϊσμού είναι χτισμένη στο Ταϊνίνχ, ένα προάστιο της Σαϊγκόν. Εκεί, μέσα σ' ένα καταπράσινο τοπίο υψώνεται μια μικρή παραμυθένια πόλις από μαρμάρo. Η μητρόπολη, όπου όλοι οι αρχιτεκτονικοί ρυθμοί ενώνονται και αλληλοσυγκρούονται, είναι κατασπάλιστη από πετρίνα έρπετα, δράκοντες, μάτια κυκλώνων και αλληγορικά τέρατα. Το ιερό της είναι μια τεράστια γαλόζια σφαίρα, που στο κέντρο της ανοίγει, υπνωτιστικό και κάπως θυμωμένο, το ασά-

Ο Θεός Κάο-Ντάι

Η πιο νέα και πιο αλλόκοτη θρησκεία του κόσμου

Λευτο μάτι του θεού Κάο - Ντάι, του κυρίου του Σύμπαντος. Τα σχέδια του εφιαλτικού αυτού κυρίου υπαγορεύθηκαν — μέσω των μνήμες — στον Πάπα Φάμ Κόγκ Τάκ. Ο Πάπας αυτός μένει σ' ένα μικροσκοπικό Βατικανό, που μοιάζει με βίλλα με τους τοίχους σκεπασμένους από επιγραφές με κινεζικούς χαρακτήρες. Γύρω, υψώνονται τα στίπια των καρδινάλιων, των αρχιεπισκόπων και των επισκόπων και το κατάλευκο μοναστήρι των κασονταϊστών καλογριών.

Τα άσματα, που ακούει κανείς την ώρα της λειτουργίας, είναι ένα κράμα βυζαντινών και καθολικών ψαλμών, μοιρολογιών της Πολυνησίας και μονότονων και ένοχλητικών τραγουδιών των κανιβαλών της κεντρικής Αφρικής. Από καιρό σε καιρό, μια όρχηστρα από κύμβαλα και κινεζικά βιολιά παίζει τότε — τότε ένα μικρό σκοπό χωρίς καμιά χαρά. Έπειτα, σιωπαιίνει άμεσως, σαν να κυριεύθηκαν οι οργανοπαίκτες από ντροπή!

Μολοντί ο Κασονταϊσμός είναι 34 μόνο ετών, η πρόδοός του είναι εκπληκτική. Υπάρχουν σήμερα στην Ίνδοκίνα περισσότεροι από δύο εκατομμύρια πιστοί, έτοιμοι να πέσουν ακόμα και στη φωτιά, αν ο Κάο - Ντάι το διατάξει από μέσω του Πάπα και των μνήμες.

Να τώρα και το Πιστεύω του Κάο - Ντάι, όπως το υπαγόρευσε ο ίδιος στις 13 Ιανουαρίου 1927 στον Πάπα:

«Οι αγίες διδασκαλίες των θρησκειών εφαρμόζονται άσχημα και έχει προδοθή ο ήθικός νόμος. Άλλοτε, οι λαοί δεν γνωρίζονταν μεταξύ τους και δεν υπήρχαν μέσα επικοινωνίας. Ίδρυσαν τότε σε διάφορες εποχές πέντε κλάδους του μεγάλου δρόμου: τον κομφουκιανισμό, τη θρησκεία των πνευμάτων, τον Χριστιανισμό, τον Ταοισμό και τον Βουδισμό. Οι θρησκείες αυτές βασίζονται στα ήθη των λαών που έκλήθησαν να τις ακολουθήσουν. Σήμερα όμως οι λαοί γνωρίζονται μεταξύ τους. Αποφάσισα, λοιπόν, να ενώσω όλες τις θρησκείες σε μία, τον Κασονταϊσμό, που είναι μια νέα σύνθεσις των πέντε μεγάλων κλάδων...»

Τα μνήμες του Πάπα, που έρχονται σε καθημερινή έπαφή με τα πνεύματα των μεγάλων ανθρώπων του παρελθόντος, γράφουν τα μνήμετά τους, με ένα είδος αλλόκοτης γραφής πάνω σε περγαμνές, που παραδίδουν έπειτα με πομπώδεις τελετές στον Πάπα. Τα πιο εύνοούμενα πνεύματά είναι του Σούν Γιατ Σέν, του Σατμυριάν, του Φλαμπαρίν, της Ζάν ντ' Αρκ και ιδίως του Ουγκώ.

Πρό καιρού, προκειμένου να πάρη μια σημαντική απόφαση, ο Πάπας του Κασονταϊσμού κάλεσε το πνεύμα του Ουγκώ. Ο Γάλλος ποιητής απάντησε με τους ακόλουθους στίχους:

«Αγαπητοί μου αδελφοί, καλημέρα. — Σας προσφέρω τη θερμή μου αγάπη. — Ο Πάπας βρίσκεται σε δύσκολη θέση. — Οι προτάσεις πρέπει να απορριθθούν — και, προς το συμφέρον των ανθρώπων, — η πολιτική να αναθεωρηθῇ...»

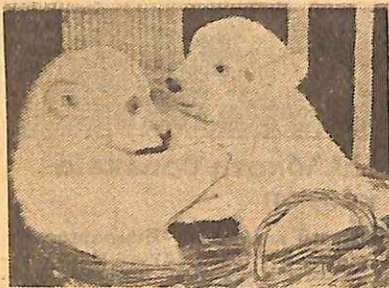
Πρέπει να ομολογήσει κανείς ότι η ποιητική μεγαλοφυΐα του Ουγκώ δεν είναι καθόλου σε φόρμα μέσα στις διμήλιες του τραγουδιαφικού υπερτέρσαν του Κασονταϊσμού!

Έφαγε την κατασπίδα

Καθώς έπινε το μεταλλικό νερό της, η Αμερικανίδα Κα Χόρσκι ένοιωσε ξαφνικά μια απεριόριστη όηλια και πέταξε μακριά τη μπουκάλια. Γιατί είχε δη, μέσα σ' αυτήν, μια κατασπίδα σεβαστών διαστάσεων! Υστερα, δίχως να χάση καιρό, υπέβαλε άγωγή κατά της εταιρίας που πουλούσε το εμφιαλωμένο αυτό νερό, και ζήτησε 20 χιλιάδες δολάρια γι' αποζημίωσι. Όταν όμως η υπόθεση συζητήθηκε στο δικαστήριο, ο δικηγόρος της υπερασπίσεως υποστήριξε ότι το έντομο δεν μπορούσε να κάνει το παραμικρό κακό στην Κα Χόρσκι. Για ν' αποδείξη μάλιστα τον ισχυρισμό του αυτόν, έδωσε μια κατασπίδα απ' την τσέπη του και... έφαγε τη μισή, προς μεγάλη κατάπληξη των δικαστών και του άκρασπρηίου. Οι δικαστές έκτιμησαν την επαγγελματική αυτή αταξία του και άθωωσαν την Εταιρεία.

Αντί: Η μητρόπολη του Κασονταϊσμού είναι ένα κράμα από αλληλοσυγκρουόμενους ρυθμούς και διακοσμήσεις. Δεξιά: Ένας Γάλλος ανταγωνιστής συνοδεύει τιμητικά τον Πάπα του Κασονταϊσμού.

Η «Μπαμπέτ» και η «Σόρολα», τα δύο χαριτωμένα δίδυμα άσπρα αρκούδικα του ζωολογικού κήπου της Νυρεμβέργης, είναι τα μόνα που γεννήθηκαν στην αιχμαλωσία και κατάφεραν να επιζήσουν.

Οι άσπρες αρκούδες ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΥ ΠΟΛΟΥ

Πλησιάζουν σιγά - σιγά να εξαφανισθούν

ΕΝΑΣ από τους πιο σπάνιους και πιο ενδιαφέροντες εκπροσώπους του ζωικού βασιλείου, η άσπρη αρκούδα των πάγων, κινδυνεύει σιγά-σιγά να εξαφανισθεί στις ημέρες μας. Αιτία έκτακτα σπάνιας της αρκούδας του Βόρειου Πόλου έχει σήμερα γαλήνη έντελως. Στο μακρινό αυτό σημείο της Γης, κανείς έλεγχος και κανείς περιορισμός δεν μπορεί να τεθεί στους κυνηγούς, που ενδιαφέρονται να αποκτήσουν με κάθε τρόπο το κατάλευκο, πολύτιμο, γουναρικό της. Ένώ, στο Νότιο Πόλο, τουλάχιστον απ' ό,τι είναι μέχρι σήμερα γνωστό — γιατί ο Ανταρκτικός Κύκλος εξακολουθεί να κρύβει ακόμη πολλά μυστικά για τους ανθρώπους — άσπρες αρκούδες δεν υπάρχουν και τ'σως ούδεποτε υπήρξαν.

Τα μεταπολεμικά χρόνια, με την ένταξη στην συστηματική του κυνηγιού στις πολιτικές περιοχές, ο κίνδυνος της ολοκληρωτικής εξαφάνισής του απειλούσε αυτό το ζωικό είδος, έλθους έγινε ακόμη μεγαλύτερος. Άλλα και από πολλών κατό, ήδη οι άσπρες αρκούδες είχαν γίνει άρκτη σπάνιας.

Λίγο πριν από την έκρηξη του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, η γνωστή Γερμανίδα σκηνοθέτις Λένε Ρίφενταλ — η δημιουργός της περίφημης ταινίας από την Ένδεκατη Όλυμπιάδα του Βερολίνου — είχε ταξιδέψει στην Γροιλανδία, για να γυρίσει εκεί τα εξωτερικά του φιλμ «Σ.Ο.Σ. Παγόβουνος που έτοιμαζε».

Το σενάριο της ταινίας προέβλεπε, μεταξύ άλλων, και την εμφάνιση, σε μία ωρισμένη στιγμή του έργου, ενός ζεύγους από πολιτικές αρκούδες. Το φίλο με την Ρίφενταλ και τους βοηθούς της περιεφύγετο επί αρκετές εβδομάδες στα γροιλανδικά παράλια, χωρίς να κατορθώσει ποτέ να συναντήσει τους δύο αυτούς απαραίτητους για την εξέλιξη του φιλμ ήθοποιους.

Τελικά, αφού είδε κι' απέιβε, η Ρίφενταλ ετηλεγράφησε στην Γερμανία και της έστειλε τις δύο πολιτικές αρκούδες που υπήρχαν στο Ζωολογικό Κήπο του Βερολίνου. Τα δύο ωραία ζώα, μόλις κατάλαβαν πως, από κάποιο ανεξήγητο θαύμα, είχαν ελθευθεί στην έλευσέρια τους — και τις πολυνοσταλημένες παγωμένες θάλασσες της πατρίδας τους — έβρουτξαν άμέσως στο νερό, έφτασαν ως το βυθό και όταν, έπειτα από αρκετά λεπτά, ξαναεμφάνισαν στην επιφάνεια, έπαιζαν τον ρόλο, που τους είχε άνατεθεί με μία μοναδική επιτυχία!

Φυσικά, αν στον Άρκτικό Κύκλο είναι ήδη σπάνιας οι άσπρες αρκούδες, ακόμη σπανιότερες είναι στα θηρία που ζουν στα σποτά ζωολογικούς κήπους της Ερώπης. Κι' αυτό, όχι μόνο γιατί είναι εξαιρετικά δύσκολο να τις πιάσει κανείς ζωντανές, αλλά και γιατί πολύ δυσκολότερο είναι να έγ-

κλιματισθούν στο εξαιρετικά ήπιο, γι' αυτές, κλίμα της Ερώπης.

Οι περισσότερες από αυτές πεθαίνουν από μαρasmus. Μία άσυγκράτητη νοσταλγία, για το κρύο, τον πάγο, το χιόνι, για την άσπλη λευκότητα των παγωμένων έκτασεων του Βορρά, μεγαλώνει σιγά-σιγά μέσα τους και τις κάνει να αποκρούουν κάθε τροφή και κάθε περιποίηση. Λίγο-λίγο είναι εκείνες που συνθηθίζουν και επιζούν.

Άλλα τότε δημιουργείται ένα άλλο σοβάρo πρόβλημα για τον φύλακα ή το δασμάτη τους. Οι πολιτικές αρκούδες, που, όσο βρίσκονται στο φυσικό τους στοιχείο φοβούνται και αποφεύγουν τον άνθρωπο, στην αιχμαλωσία τον άψηφουν και γίνονται, μάλιστα, εξαιρετικά επικίνυνες. Και ακόμη πιο επικίνυνες γίνονται κάθε Μάιο, όπου βρίσκονται στην εποχή των έρωτων τους.

Τον κρίσιμο μήνα οι άρσενικές λευκές αρκούδες άλληλοπαράζονται (κυριολεκτικά!) μεταξύ τους και είναι εξαιρετικά επικίνυνες για τον άνθρωπο να τις πλησιάσει.

Το περιεργότερο είναι πως — αντίθετα μ' ό,τι θα μπορούσε κανείς να υποθέσει — τα νεογνέντα αρκούδικα προσαρμόζονται πολύ δυσκολότερα στο ήπιο κλίμα. Κι' αυτό γιατί η μητέρα τους τα γεννάει και τα μεγαλώνει μέσα σε μια σπηλιά, που την σκάβει μόνη της στο χιόνι. Πράγμα που τα κάνει, φυσικά, να συνθηθίζουν «έξ απαλῶν δούλων» στο κρύο και να μη μπορούν να το άπαρνούθουν.

Επίσης, το να πιαστούν ζωντανές οι λευκές αρκούδες είναι δολόχλη ιστορία και άπαιτη να διαθεθεί κανείς άφθονη ύπομνη — κυρίως — άσθον μέλι! Το μέλι άποτελεί την άδυναμία της λευκής αρκούδας, όπως και των κάθε άλλου χρώματος ζαάδελφών της. Και είναι το μόνο πράγμα στον κόσμο, για το οποίο έγκαταλείπει τις προφύλαξεις της και παρασύρεται στην παγίδα.

Η άγριότης, που έπιδεικνύει για το γένος των ανθρώπων, εθός μόλις βρεθεί στην αιχμαλωσία, χαρακτηρίζεται από δύο τρανικά περιστατικά, που συνέβησαν το ένα πριν από μισόν αιώνα περίπου, και το άλλο άργότερα, στις ημέρες μας.

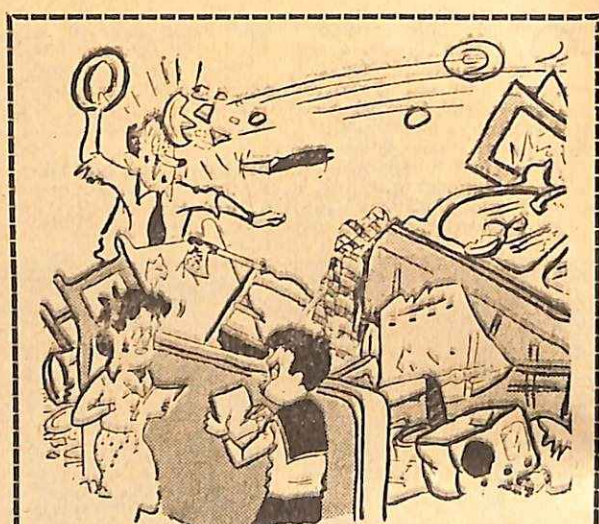
Στην πρώτη περίπτωση, η νέα κοπέλλα που έπρεπε θύμα της έκδικτικής μανίας των πολικών θηρίων, διάλεξε μόνη της τον μαρτυρικό αυτό θάνατο! Το συγκλονιστικό αυτό γεγονός συνέβη στην Φρανκφούρτη το 1904. Μία νέα έθλησε να αυτοκτονήσει, πέφτοντας μέσα στην παγωμένη τεχνητή λίμνη του ζωολογικού κήπου, που έκαναν το μπάνιο τους οι αρκούδες. «Ήξερε πως τα θηρία δεν έπρόκειτο να της χαριστούν. Και, πραγματικά, την κομματίσαν άμέσως με λύσσα!...

Το άλλο άνάλογο γεγονός συνέβη πριν από λίγα χρόνια στον ζωολογικό κήπο της Βασιλείας. Ήταν, αυτή τη φορά, ένα τυγίο δυστύχημα. Ένα παιδάκι έξερυγε από την έπιλειψή της γκουβερνάντας του και γλίστρησε, από τον ψηλό τοίχο, πού τριγύριζε τις αρκούδες — και πού, άνεαίνοντας από μια σκάλα στην κορυφή του, υπορούσαν οι έπισκέπτες να τις περιεργάζονται με την ήσυχία τους — μέσα στο άντρο των ζώων. Σε λίγο το βγάλανε από κεί, κατάκλεισμένο κατά τον άγριότερο τρόπο.

Άξιζει άκόμη, τελειώνοντας τις πληροφορίες μας για τον ιδιότυπο αυτόν κάτοικο του πλανήτη μας, που ίσως τα διαγγωνά μας δεν θα προλάβουν, να προσθέσωμε και τα έξης:

Ανάμεσα στα διάφορα θηρία, η γνώριμία του ανθρώπου με την άσπρη αρκούδα είναι η σχετικά πιο πρόσφατη. Ο πρώτος που είδε έναν εκπροσώπο του γένους των πολικών άρκτων, ήταν ο Άγγλος ναυτικός, που το 880 ένας Νορβηγός ναυτικός, που το 880 μ. Χ. συνάντησε στα παράλια άρκτου, ο οποίος έλαβαν μία πολιτική αρκούδα, με τα δύο μικρά της. Όταν γύρισε, με τα δύο μικρά της, το θέαμα του κατάλευκου ζώου που άντικρύσε, «Άλλά φαίνεται πως λίγοι άσχημοί του τον πίστεψαν!...

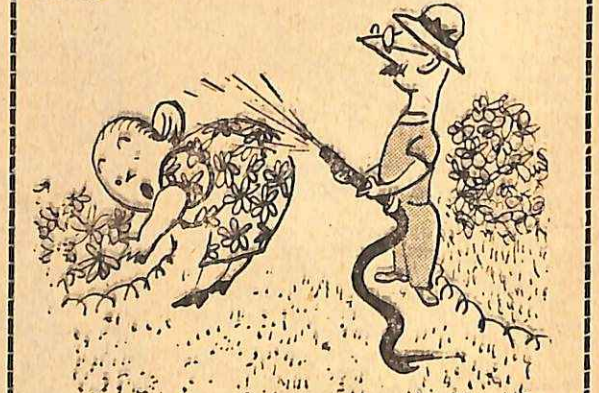
Το 1250, πραγματοποιήθηκε η δεύτερη έπαση. Άρσες ναυτικοί κατάφεραν να πιάσουν ζωντανή μιά άσπρη αρκούδα, να την βαλουν στο καράβι τους και να την πάνε στο Κάιρο. Εκεί, φυσικά, το ήσυχο ζώο, που δεν ήταν καμωμένο για ν' άνδξη τον φλογό ήλιο των πυρμαίδων πέθανε πολύ γρήγορα!...

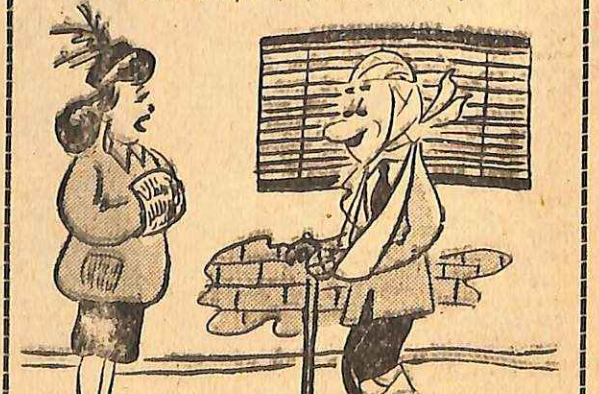
— Προς το παρόν, κερδίζει η μαμά!...

— Τα μοντέλα μας, κυρία μου, προηγούνται πάτοτε!...

— Όταν ο κηπουρός είναι υγιής...

— Ω, τον κύριο Γιώργο! Τι γίνεται; Έμαθα το ευχαρίστο νέο, ότι αγοράσατε αυτοκίνητο!...

Μετάνοιες...

Πληγωμένο Μοναχο-γυιό, Θ. Μ.: Ή στάσι της πρώην άρραβωνιαστικής σας, που κάνει πραγματικά θλιβερή έντύπωση. Γιατί αντί να δείξη μεγαλύτερη κατανόηση και συμπόνια για την περιπέτεια της άρρώστιας σας, αντίθετα σας έγκατέλειψε κι' άρραβωνιάστηκε άλλον. Έτσι έδειξε άνευλικρίνεια στο άίσθημα της. Γιατί, πως μπόρεσε να σας άφήσει και ν' άδιαφορήσει για την τύχη σας; Τώρα, που γράφετε, ότι διέκοψε και με τον δεύτερο και ξαναγυρίζει σε σας, Συναισθάνθηκε φαίνεται το παράπομα και την κακή της συμπεριφορά και θέλει να έπανασυνδέσει τις σχέσεις σας. Άν λοιπόν η μετάνοιά της εινε ελικρινής κι' έσείς την άγαπάτε, μπόρετε να την συγχωρήσετε και να άποκαταστήσετε τις σχέσεις σας.

Β. Π. Ζ. Γ., 53; Πως να βγάλω συμπεράσμα για τους σκοπούς και τον χαρακτήρα του άγαπημένου σας κι' άκόμα για την άπότομη σιωπή του, αφού δεν τον έγραψα καθόλου; Το γεγονός ότι είχατε κάμπορες ημέρες να πάρετε γράμμα του δεν πρέπει να σας στενοχωρή τόσο. Γιατί αφού άπολύεται, πρέπει να τακτοποιήσει όλες τις υποθέσεις του. Κι' αυτό στην περίπτωση που είστε βεβαίως για τα άίσθηματά του προς εσάς. Γιατί, άλλοιώς, αν ο νέος δεν είχε σοβάρo σκοπό σχετικά με τον σύνδεσμό σας, τότε η σιωπή του μπορεί διαφορετικά να έξηγηθεί... Πάντως, αν έχετε καμιά μόνιμη μωτερη διευθύνση του, γράψτε του ένα συστημένο γράμμα και ζητήστε του να σας πη καθαρά τι άπόφαση έχει πάρει, για να έξερετε και σεις πως θα ρυθμίσετε τη ζωή σας και το μέλλον σας.

Ερωτευμένη μελαγχροινόυλα, Καλλιπότη: Φαίνεται, άγαπητή μου, πως είστε πολύ συγχυσμένη με τα άισθηματικά σας ζητήματα και γι' αυτό μου τα περιγράφετε τόσο υπερβολικά, ώστε δεν μπόρεσα να ξεχωρίσω τι σας συμβαίνει και τι μου ζητάτε στο γράμμα σας. Παιός λ. χ. σας προτείνει ν' άρραβωνιάσθαι: Ο φίλος του άγαπημένου σας ή ο ίδιος ο καλός και εινε εύννητο, γι'αυτί είσαστε μόλις δεκάεξη χρόνων κοπελίτσα και εινε ένδεχόμενο να την άπειρία σας να πέφτετε θύμα καμιάς κατεργαριάς. Γι' αυτό σας συμβούλευω να κουβεντιάσετε με τη μανούλα σας το ζήτημα, που σας ενδιαφέρει και να ακούσετε τη δική της κρίση και συμβούλη. Ή μητέρα εινε ο ελικρινέστερος φίλος, που θα σας καθοδηγήσει τι πρέπει να κάνετε στην περίπτωση άκριβώς τη δική σας.

Αιώνια δυστυχισμένη: Άν μου έσυναγράψατε και πρώττερα και έλθετε το γράμμα σας, άσφαλώς θα σας έχω άπαντήσει. Έκτος αν άκόμα ή άπάντησή μου

δεν δημοσιεύθηκε. Για όσα μου γράφετε, δεν έχω παρά να σας συστήσω ύπομνη. Αυτή εινε ο καλύτερος σύμβουλος σε ζητήματα όπως το δικό σας. Μην άφήνετε την όργη σας, δίκαιη, έστω — να σας παρασύρει σε προστριβές με τους συγγενείς του άνδρος σας. Για χαρί του συζύγου σας, που τον άγαπάτε και σας άγαπάει, όφειλετε να ύποχωρήτε, φυσικά, μέχρι του σημείου που να μη θίγεται η άξιοπρέπεια σας. Το καλύτερο θα εινε, βέβαια, αν ύπαρχη τρόπος να ζήσετε χωριστά μαζί με τον άντρα σας, δίχως τους άλλους οικείους του. Αυτό θα πρέπει και ο ίδιος ο συζυγός σας να το άντιληφθή και να το άποφασίση, για να χαρήτε την άγάπη και την ήσυχία σας.

Το περιόδοι των καρδιών: Άν δεν πρόκειται για φάρσα, όφειλω να σας πω ότι το γράμμα σας που προκάλεσε κάποια άγανάκτηση για την έπιλοαίτητά και τον κυνισμό, που φανερώνει ή άσκησι της γοητείας σας, ως «ένος μικρού άόν Ζουάν», όπως τόσο μετρίφρονα άποκαλείσθε μονάχοι σας! Σας, στην ήλικία των δεκαεφτάμιου χρόνων, αυτά εινε όσα έχετε να σκεφθήτε και να φιλοδοχήσετε. Νομίζετε πως μονάχοι με τα φλέρτα αυτά θα μπόρεσετε ν' άντιμετωπίσετε τις ευνόητες σας στη ζωή και ν' άνταποκριθήτε προς τα χρέη που έχετε άπάνωτι του έαυτού σας, της οικογενείας σας και της κοινωνίας άκόμα;

Ερωτευμένο νοσοκόμο: Πριν άποφασίσετε να ζητήσετε σε γάμο τη νέα από τους δικούς της, σωστό εινε να μιλήσετε προηγουμένως στην ίδια και να μάθετε αν κι' αυτή σας θέλει. Μπορεί να έν κι' αυτή σας θέλει, αλλά να μην έχετε καμιά θετική γνώμη και ύποδειξη. Θα σας παρακαλέσω, λοιπόν, να μου κάμετε τη χάρι να μου έαναγράψετε καθαρά τι ακριβώς σας συμβαίνει, για να σας πω τη γνώμη μου. Δεν είμαι σε θέση να κάνω... ψυχαναλυτικές μελέτες και έξ' άλλου, θα πρέπει και σεις να σέβεστε τον καιρό του άλλου, χωρίς να τον κουράζετε με δεκατέσσερις σελίδες!...

Χαμένο στο άίσθημα Σπάτα: Δεν καταλαβαίνετε ότι το πρώτο σας καθήκον, προς το συμφέρον σας μάλιστα εινε να κυττάζετε τις σπουδές σας, για να μπόρεσετε να μορφώθετε, να πάρετε ένα δίπλωμα και να βρήτε καμιά δουλειά, που θα σας έεασφαλίσιν έναν μόνιμο και άξιοπρεπή πόρο ζωής; Αυτό εινε ό,τι κυρίως και άποκλειστικά πρέπει σήμερα να σας ενδιαφέρει και να επιδιώξετε. Και όταν το καταφέρετε θα έχετε και την ευκαιρία να δικαιώμα να ενώνετε και τα ζητήματα της καρδιάς σας αν άνθρώπος έντιμος και χρήσιμος μέλος της κοινωνίας. Συνεπώς δεν με

ρισκουν διόλου σύμφωνη αυτές οι άισθηματολογικές έπιπολαιότητες, τα φλέρτα του καλοκαιριού. Τώρα εινε ο καιρός της σπουδής. Διστακτική καρδιά, Άταλάντη: Έλπίζω ότι είστε άρκετά γνωστικός και φιλότιμος άνθρωπος, ώστε να μην παρασυρθήτε από την έξωφρενική παραφορά της άγαπημένης σας, που σας καλεί να την άπαγάγετε κρυφά από τους γονείς της. Θα πρέπει να εινε πολύ έπιλοαίη κοπέλλα για να σκέπτεται τέτοιο πράγμα. Όχι μόνον γιατί δεν εινε από ήθικης άπόψης άρμόζουσα αυτή η λύσι των σχέσεών σας, αλλά γιατί δεν εινε η συμφέρουσα. Πως θα ζήσετε με τέτοιους όρους, δυο τόσο νέοι άκόμα, χωρίς οικονομική έξασφάλισι, δίχως μέσα ζωής; Και πως νομίζετε ότι θα σας επιτρέψουν οι γονείς της κοπέλλας να την κρατήσετε κοντά σας, ανήλικη; Μην έχνάτε, άλλωστε, ότι έχετε και ποιτική φύσεως συνέπειες από μια τέτοια έξελιξη... Άς άφήσουμε δε και το άλλο γεγονός, ότι τώρα έχετε άναπτύξει καινούργιο άίσθημα και νέες ύποχρεώσεις προς άλλη κοπέλλα. Αυτή ειναι ή άντικειμενική θέσι των πραγμάτων. Όσο για τη δική μου τη γνώμη, ίδου αυτή: Μά άφήστε τα άίσθηματά και τα παντορολήματα και να κυττάζετε, πριν απ' όλα, τώρα που είστε νέος, να έργασθήτε και να καταστήτε κάπως ανεξάρτητος οικονομικά. Κατόπιν θα έρθη, με την σειρά της, και ή καρδιά να σας διεκδικήσει τα δικαιώματά της... Μά δεν πρέπει να κάνετε άσυλλόγιστα πράγματα!

Ρωμαιο Μονταίκη, 398: Νομίζετε ότι με το να μου άραβιάσετε σε δεκατέσσερις σελίδες ένα σωρό άσημαντες λεπτομέρειες για το άισθηματικό σας ζήτημα, θα μου το παρασταίνετε ζωηρότερα ή θα με κατατοπίζετε περισσότερο; Δυστυχώς, συνέβη το αντίθετο: Μά μπλέκατε και με ζαλίζατε τόσο, που όμολογώ πως δεν μπόρεσα από τέλος να βγάλω ένα συμπεράσμα από την ύποθεσι κι' έτσι, δυστυχώς, δεν μπορώ να σας δώσω καμιά θετική γνώμη και ύποδειξη. Θα σας παρακαλέσω, λοιπόν, να μου κάμετε τη χάρι να μου έαναγράψετε καθαρά τι ακριβώς σας συμβαίνει, για να σας πω τη γνώμη μου. Δεν είμαι σε θέση να κάνω... ψυχαναλυτικές μελέτες και έξ' άλλου, θα πρέπει και σεις να σέβεστε τον καιρό του άλλου, χωρίς να τον κουράζετε με δεκατέσσερις σελίδες!...

Κάποια που πέρασε, Άρσες: Πρώτη, δεύτερη, τρίτη φορά, έστω, το καταλαβαίνω να ύποκύμειτε στην άισθηματική άδυναμία της καρδιάς σας και να δεχθήτε την έπιστροφή του... ασώτων από μια και άλλη άγκυλιά. Άλλά πάει πολύ, έξωφρενικά πολύ, να τον άνεχεσθε για έβδομη και όγδοη φορά! Όχι γιατί δεν θα ήταν άξιος συγγνώμης, αν ήταν ελικρινής η μετάνοιά του, η τελευταία, φυσικά. Άλλά, βέβαια, δεν

Κρινολούλουδο, 5 ΚΤ. Διάδασα με ιδιαίτερη προνοχή το γράμμα σας. Μου έκανε έντύπωση, πως, κοπελίτσα έσείς, δεκάεξη χρόνων μόλις, σκέπτεστε τόσο όρθα και τόσο ψυχολογημένα. Αυτή ή πρώτη έμπειρία σας, μου δίνει το δικαίωμα να σας μιλήσω σοβάρa και να σας πω τη γνώμη μου, με την έλπίδα πως θα έπιστεψήτε στην ελικρινεία της: Έκτιμώ την άγνότητά του άισθηματός σας και δεν διστάζω να το παραδεχθώ πως εινε έτσι, όπως μου γράφετε τα πράγματα. Άλλά νομίζω πως κάνετε πολύ τολμηρό, έπιμένοντας κι' έπικίνδυνο, έκτιμω στην ζωή σας, άκνιματωπίζοντας άπο τώρα κιόλας το άίσθημα. Γιατί ειναι άκόμω να έλεγασαθήτε για τις ελικρινείς προθέσεις του άλλου και να παρασυρθήτε σε περιπέτεια πολύ άσχημη. Μην κάνετε, λοιπόν, ύποθέσεις, έλπίδες και σχέδια. Βγάλτε άμέσως και από τη σκέψη και την καρδιά σας αυτή την άισθηματική άφορη. Δεν εινε άκόμα καιρός για τέτοιες τρυφερές ένασχολήσεις. Γιατί, περισσότερο από τη χαρά, στην ήλικία που βρίσκεστε, αυτές δίνουν άπογοητεύσεις που θα σας κοστίσουν για όλη σας τη ζωή. Λίγα σας γράφω, άλλα περισσότερα θα πρέπει ν' άντιληφθήτε με την έξυμνάδα σας.

Κεραυνόβολο έρώτα: Νόστιμο, κι' αυτό που ζητάτε από μένα! Πως όμως να σας άπαντήσω έγω, αν ή κοπέλλα, με την οποία βγαίνετε μαζί, σας άγαπάει ελικρινά ή όχι; Πως να το έξερω, αφού έσείς δεν μπόρετε να την καταλάβετε, αν και την συναναστρέφεστε; Άλλωστε αυτά δεν έξασκρινόυνται με... ραντόρ. Γενικά ή στάσι της κοπέλλας άπάνωτι σας, τα λόγια της, οι έκδηλώσεις της, το ήθικό της ποίον, μπορεί να σας βοηθήσουν να έξασκρινώσετε τον χαρακτήρα της και, ίσως, τέρως, την ελικρινεία του άισθηματός της άπάνωτι σας. Άλλος τρόπος δεν νομίζω να ύπαρχη γι' αυτό!

Κάποια που πέρασε, Άρσες: Πρώτη, δεύτερη, τρίτη φορά, έστω, το καταλαβαίνω να ύποκύμειτε στην άισθηματική άδυναμία της καρδιάς σας και να δεχθήτε την έπιστροφή του... ασώτων από μια και άλλη άγκυλιά. Άλλά πάει πολύ, έξωφρενικά πολύ, να τον άνεχεσθε για έβδομη και όγδοη φορά! Όχι γιατί δεν θα ήταν άξιος συγγνώμης, αν ήταν ελικρινής η μετάνοιά του, η τελευταία, φυσικά. Άλλά, βέβαια, δεν

ΑΝΤΙ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΗΜΟΥ

Στην έκθεσι γραμματοσήμων που έγινε τον παρομένο μήνα στο Άμστρον, μεταξύ των άλλων εξέτεθη και το εικονιζόμενο περιεργό γραμματοσήμο. Ειναι τυπωμένο, άλλα με τα χείλη μιας κοπέλλας. Ή έπιστολή που στάλθηκε με το πρωτότυπο αυτό γραμματοσήμο, είτε από άδελφισα του ταχυδρομικού ύπαλλήλου, είτε έκτηδες, σφραγίσθηκε και έφθασε άσφαλώς στον προορισμό της.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Ίατρος
Δερματολόγος - Αισθητική
Δεκέτη 11 - 1 και 5-7
Σέκερη 4. άδφος. Πάρος
δός Κανάρη Τηλ. 612-450

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ ΤΗΣ ΡΕΝΕΣ

Μπουκάλα

«Η Ρενέ ήτανε σούφτα-φέρτα στα βιβλιοπωλεία, στις βιβλιοθήκες, ακόμα και στη Φραγκοελληνική Ένωση, πούταν μάμπρ! Ζητούσε μουχαγιάρι τα διάφορα μοντέρνα βιβλία, τα διάβαζε μονορούφι και την άλλη μέρα, τα γύριζε πίσω.

Κι' έτσι ούλες οι λιμπρερί την είχανε μέσα στην κλιαντέλα τους την πιο στάμπιλη.

Ξαφνικά, όμως, την χάσανε. 'Αλλά χαλάλι, με το δίκιο της, γιατί αυτή τη φορά την ήμπεξε στα δίκτυα του ένα παλληκαρί ντερέκι, μελαχροινό και γλυκό σαν το στάρι.

— Θά μ' αγαπάς πάντα, Ρενέ μου; τη ρωτούσε με λαχτάρα.

Κι' εκείνη με μάτια που πλημμυρίζανε από μεταρσίωση, μουμούριζε:

— Πάντα!...

Κι' ήπερτε συγκινημένη στην αγκαλιά του.

Με τέτοιες έρωτικές εξάρσεις σουλατσέρνανε τα βράδια καινούργια μελοδραματικά:

— Έχω την έντυψισι πώς πετώ στον έβδομο ούρανό!

— Κούκλα μου, τσουρέκα μου!... φώναζε εκεί-

νος. Καί, πάνω στο αίσθηματικό ξέσπασμα, απ' τη φούργια τους, αντί να πέση ο ένας στην αγκαλιά του άλλου, σκόνταφταν και πέφτανε χάμω!...

Βάσταζε καιρό αυτό το βιολί. Όπου, στο τέλος, εκείνος, λωλός και παλαβός, πήγε ντογρού και την ζήτησε απ' τη θεία της.

Κι' έτσι ο μαχαλάς γύρω, τόχε πιά σίγουρα πως αυτή τη φορά θα την τραγουδήση και θα την φιλήση υψή!

— Έσύ, γυιέ μου, με τη μοίρα σου μίλησες! τούλεγε η τσάτσασ Ουζενή. 'Ο παπάκης τση ήτανε απ' τα πρώτα νούμερα τση Σύμυρης!... Θά βγάλω τα παπούτσια σου και θά μπής σ' ένα σπίτι παλάτι! Μπόμπιλα βασιλικά, άσημικά, δίσκοι, χαλιά, τζιβαερικά, που θά σκαρταδώνη ο νους του νου σου! Έχει φερμουάλι με μαργαριτάρια σαν τσεμπλεμπούδες, φλουριά, μάπες, Κωνσταντινά... Τό φορτσέρι τση τάλε-κουάλε κουϊμουτζήδικο άλλο και τού Κατραμπόπουλου! Είναι προκομμένη, χρουσχερά, αξίε. Τί να δη τού μάτι τση και να μην πιάση τού χέρι τση...

Νά σκαρταδώνη πήγε ο γαμπρός' όσο τ' άκουγε. Κι' άμέσως ήρεξε γκουστουρί να φροντίση για τού περμι και τσερτιφικάτα τού γάμου.

Δυστυχώς, εκείνη την μέρα είχε πάει στο βιβλιοπωλείο η Ρενέ για να πληρώση τ' άμπεναμένο τση. Για, σαν είδε την επισημονική έκθεση τού Κισνέυ, τού νέο βιβλίο με τα πικάντικα ντετάλια, ζήτησε πάλι μέσα της τού βίσιου της φιλιαναγνώστριας. Καί, σαν διάβαζε πως την όμορφη, την υγεία, την εύτυχια και τσά ρέστα, τσά κερδίζει κανείς όταν αλλάζη ρούχα, φίλους, άντουράς, εξεφανίστηκε! Καί την άλλη μέρα πού γύρισε κουρασμένη σπίτι της, είπε μ' ούλο τση τού σάν-φρουά:

— Πήγα να ξεσκάσω! Κι' ο γαμπρός, που την άκουσε κι' είδε στα χέρια της τσά Κισνέυ έρωτικά από-κρυφα, ξεπόρτισε έξω φρενών και την άφησε...μπουκάλα!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Ο ΠΕΡΟΝ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΙΣΤΗΣ

Μιά περιέργη συνήθεια τού Προέδρου Περών είναι να κάνει κάθε πρωί, με μοτοσυκλέττα και με μεγάλη ταχύτητα, τόν περιπάτο του μέσα στο άπειρο πάρκο, που περιβάλλει τού προεδρικό μέγαρο. Για τού σκοπού αυτό, ο Περών φοράει, όπως βλέπετε, ειδική στολή μοτοσυκλετιστού. Δεν φαίνεται δε να φοβάται καθόλου τούς κινδύνους που υπάρχουν σ' αυτό τού σπόρ!

ΦΤΗΝΗ ΘΕΡΜΑΝΣΙΣ

Ο κρυστάλλινος αυτός πύργος που βλέπετε κατασκευάστηκε στην Αμερική για να ζεσταίνει με κεντρική θέρμανση 10.000 ενοίκους ενός καινούργιου λαϊκού οικοδομικού συγκροτήματος. Στ' έσω-τερικό του έχει ένα μεταλλικό ρεζερβουάρ με νερό, που ζεσταίνεται από τούς ατμούς, που διοχετεύονται σ' αυτό από τς εγκαταστάσεις ενός μεγάλου εργοστασίου, που βρίσκεται εκεί κοντά. Οι ατμοί αυτοί στο παρελθόν πήγαιναν χαμένοι, με τη χρησιμοποίησή τους όμως τώρα, οι κάτοικοι τού οικοδομικού συγκροτήματος εξοικονομούν 10.000 τόνους κάρβουνου, που θα χρειαζόντουσαν, κάθε χρόνο, για τή θέρμανσή τους. Τα δωμάτιά τους έχουν πάντα μία γλυκιά ζέστη, με ελάχιστη δαπάνη.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

«Αν έχετε δέρμα στεγνό, μπορεί να αισθά-νεσθε τώρα τού χειμώνα μία ένοχλητική φαγούρα στο σώμα και στο πρόσωπο. Η φαγούρα αυτή μεγαλώνει με τη χρήση ακατάλληλων σαπουνιών. Για να την καταπολεμήσετε, αλείψετε πάντα μετά τού μπάνιου την επι-δερμίδα σας —και ειδικά τσά μέρη όπου νοιώ-θετε φαγούρα— με την εξής διάλυσι:

Γλυκερίνη 50 γραμ.
Τριαταφυλλόνη 25 »
Νερό 75 »

«Επειτα σκουπίζετε τού μέρος εκείνο μ' ένα μαλακό πανόκι και βάζετε πάνω λίγη πουν-τρα ή τάλκ. Έξ' άλλου, κάθε βράδυ, κάνετε ένα ελαφρό μασάζ με κολντκρέμ στο λαιμό, στο πρόσωπο, στα μπράτσα και στο στήθος. Νά μία καλή συνταγή τέτοιας κρέμας:

Λευκόν φαλαίνης 90 γραμ.
Λευκός κηρός 90 »
Αμυδαλόλαδο 570 »
Γλυκερίνη ούδετέρα 300 250 »

Τό «γένατο» στο παντελόνι

«Έχει κάνει «γένατο» ένα παντελόνι; Α-πλώνετε πάνω τού τραπέζι τού ένα «μπατζάκι», με τού γένατο πρὸς τσά πάνω. Τό σιδερώνατε ε-λαφρά μ' ένα βρεγμένο πανί, για να μαζέψη τού ύφασμα όπου έχει ξεχειλώσει. Ύστερα τού δίνετε την κατάλληλη θέση για να τσά σιδερώ-σετε κανονικά και να φτιάξετε την τσάκισι. Τό ίδιο κάνετε έπειτα και για τού δεύτερο «μπατζάκι».

Αδιάβροχα παπούτσια

Μπορείτε να κάμετε αδιάβροχα τσά παπού-τσια σας με τόν εξής απλό τρόπο: Βάζετε λίγο λυωμένο λίπος μέσα σ' ένα δοχείο και βουτάτε σ' αυτό τσά παπούτσια επί 15 λεπτά της ώρας. Προσοχή όμως! Αν έχουν ελαστι-κές σόλες ή τακούνια, δεν πρέπει να βουτάνε κι' αυτά στο λίπος, αλλά να μένουν απ' έξω.

Τό μπαγιάτικο τσάι

Μην πετάτε τού μπαγιάτικο τσάι, που έχει ά-πομεινει μέσα στην τσαγιέρα. Φυλάξτε τού σ' ένα μπουκάλι και χρησιμοποιήστε τού όταν θέ-λετε να καθαρίσετε τσάμια, καθρέφτες, κρύ-σταλλα ή άλλα γυαλίνα αντικείμενα.

Η μυρωδιά τού υπογείου

Μυρίζει μούχλα τού υπόγειο τού σπιτιού σας; Ένας εύκολος τρόπος για να εξαφανι-σθή αυτή η μυρωδιά, είναι να σκορπίσετε χά-μω λίγο «χλωρίο» — απ' αυτό που χρησιμο-ποιείται για τή μπουγάδα.

Αφού χαθή πιά η μυρωδιά της μούχλας, δεν μένει παρά να μαζέψετε με τή σκούπα τού χλωρίο και να πλύνετε τού δάπεδο τού υπο-γείου.

Οι νέες λυχνίες φθορισμού

«Αν έχετε εγκαταστήσει στο σπίτι σας ή στο κατάστημά σας τις νέες λυχνίες φθορι-σμού, μην τις σβύνετε, παρά μόνον αν πρό-κειται να μείνη άδειο τού δωμάτιο πάνω ά-πό ένα τέταρτο της ώρας. Προκειμένου για μικρότερο χρονικό διάστημα, είναι προτιμώ-τερο να τις αφήνετε αναμμένες, γιατί η κατα-νάλησις ηλεκτρικού ρεύματος θναι ελαχι-στη, ενώ με τσά άναβούσσιμα περιορίζεται κατά πολύ η «ζωή» τών τόσο ακριβών λυχνι-ών φθορισμού.

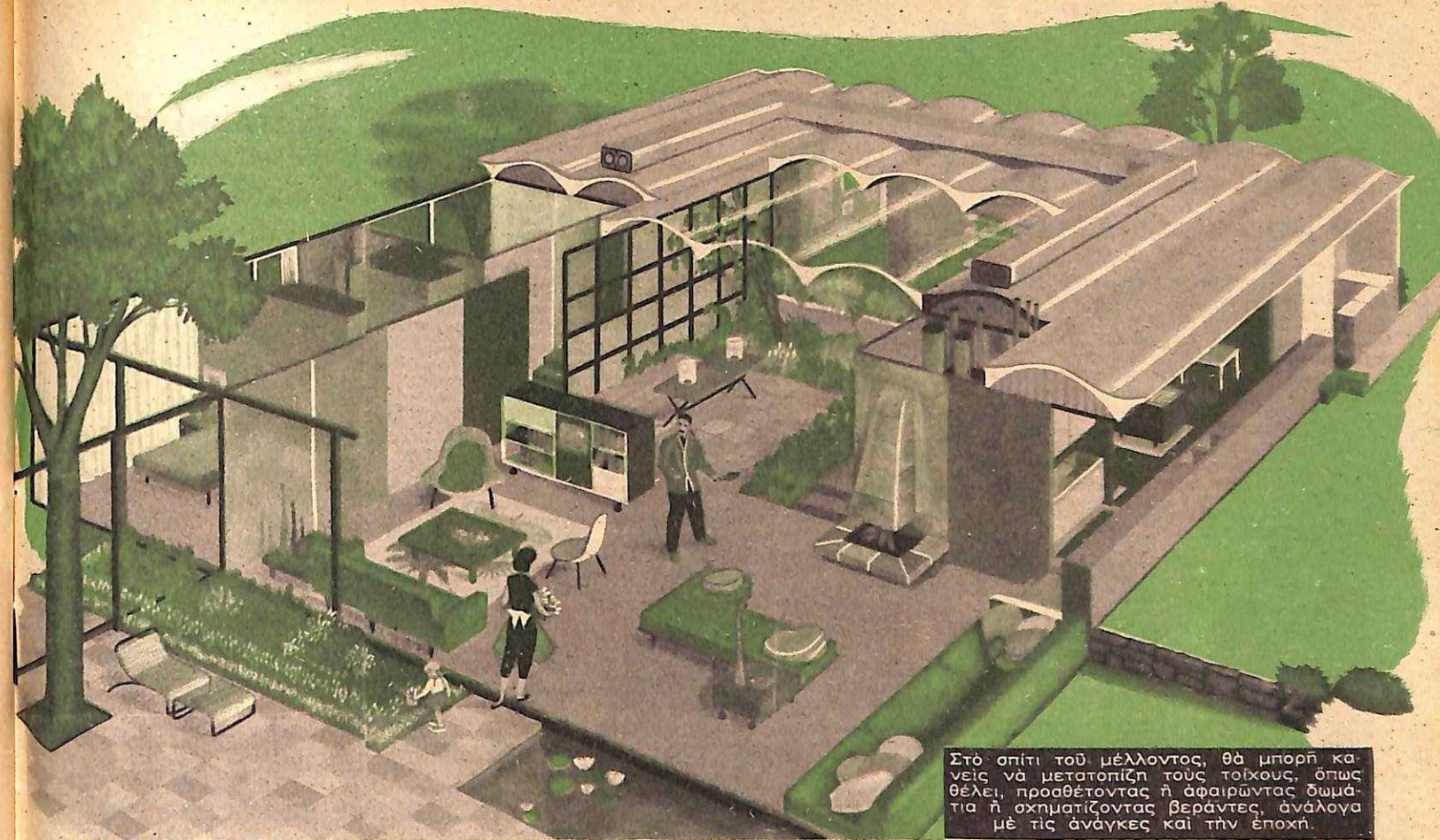
Για τσά μπαχαρικά

Για να μη χαλάνε τσά μπαχαρικά και ξεθυ-μαίνη η μυρωδιά τους, αγοράζετε μικρές πο-σότητες απ' αυτά κάθε φορά και φυλάτε τσά σε μέρος στεγνό και ψυχρό, μέσα σε καλά βουλωμένα γυαλίνα ή μεταλλίνα δοχεία. Πο-τέ μην τσά αφήνετε σε μία ταξέρα πάνω απ' τού τζάκι, όπου υπάρχει ζέστη και όγρassi.

Πρόχειρο άντσηπτικόν

Συμβαίνει πολλές φορές να κοπήτε ή να πληγωθήτε ελαφρά και να μην έχετε κανένα άντσηπτικό στη διάθεσι σας — π. χ. γιατί βρίσκεσθε στην έξοχη, ή γιατί έχουν κλείσει πιά τσά φαρμακεία. Τί θά κάμετε τότε, για ν' απολυμάνετε την πληγή;

Βρέξτε ένα καθαρό πανί με σαπουνάδα και κάνετε μ' αυτό ένα πρόχειρο επίδεσμο. Τό σαπουνί προσφυλάσσι από κάθε μόλυνσι, και συγχρόνως συντελίσσι στη γρηγορώτερη έπού-λωσι της μικρής πληγής.

Στό σπίτι τού μέλλοντος, θά μπορή κά-νεις να μετατοπίση τούς τοίχους, όπως θέλει, προσθέτοντας ή αφαιρώντας δωμά-τια ή σκηματίζοντας βεράντες, ανάλογα με τς ανάγκες και την εποχή.

Τό σπίτι τού μέλλοντος

Θά είναι από μέταλλο και πλαστική ύλη

μέρεια της διαρρυθμίσσεως τού σπιτιού, αν θέλετε ένα δωμάτιο να γίνη μεγαλύτε-ρο ή μικρότερο, δεν έχετε παρά να ξεδι-δώσετε και να μετατοπίσετε έναν τοίχο, πράγμα εύκολώτατο, γιατί τού μέταλλο τών τοίχων έχει ως βάση τού αλουμίνιο.

Όταν, έξ' άλλου, έρθη ή άνοιξη, μπο-ρείτε να αφαιρέσετε τούς εξωτερικούς τοί-χους της μεσημερινής πλευράς τού σπιτι-ού σας και να μεταβάλετε τού μέρος α-υτό σε μία βεράντα, που θά αφήνη να μπαίνει στο σπίτι ο ήλιος και ο άέρας.

Τό ίδιο μπορεί να συμβή και με τή στε-γη. Είναι φτιαγμένη από κόντρα πλακέ, επιστρωμένο με αλουμίνιο και αποτελ-είται από ορθογώνια κομμάτια τού ίδιου με-γέθους, που βιδώνονται και ξεβιδώνονται. Τό χειμώνα μπορεί κανείς να αφαιρέση με-ρικά από τσά κομμάτια αυτά πάνω από τού «λίδικ ρούμ» και να τ' αντικαταστήση με ισαιμεγέθη ανταλλακτικά κομμάτια από δι-αφανή πλαστική ουσία, που αφήνει τόν ήλιο και τού φῶς της ημέρας να μπαίνουν ελεύθερα στο σπίτι.

Τό πάτωμα είναι φτιαγμένο από ίσο-μεγέθη επίσης βιομηχανοποιημένα κομμά-τια ενός μίγματος από πλαστική ύλη και φελλό, που είναι έντελως άσφραδο και έ-χει μία εύχρηστη και αναπαικτική ελα-στικότητα. Τσά κομμάτια αυτά τοποθετούν-ται άπλωτα πάνω σε ένα στρώμα από μπε-τόν και «δένουν» τόσο τέλεια μαζί τού ὥ-στε δεν σκεδρώνουν, δεν αλλοιώνονται και δεν ξεκολλούν ποτέ. Τό πάτωμα δεν λε-ρώναται από κομμάτια ούσια και είναι άκαυ-στο, όπως και οι τοίχοι κι' αυτό δίνει στο υπερμοντέρνο αυτό σπίτι ένα ακόμα πλε-ονέκτημα.

Ένα άλλο πλεονέκτημα είναι ότι τού σπίτι αυτό δεν κινδυνεύει ποτέ να κατα-ρ-

ρεύση από σεισμούς, όσο ισχυρές και κα-ταστρεπτικές κι' αν είναι οι δονήσεις. Κι' αυτό γιατί οι μεταλλίνοι τοίχοι τού είναι βιδωμένοι πάνω σ' ένα λεπτό, αλλά ισχυρότατο σκελετό, βαθεία μπηγμένο στο μπετόν, που αποτελεί τή βάση τού σπι-τιού.

Τσά μοντέρνα αυτά σπίτια, που κατακτούν από μέρα σε μέρα τούς Αμερικανούς θε-ωρούνται ως τσά σπίτια τού μέλλοντος. Οι ειδικοί προβλέπουν ότι, σε λίγα χρόνια, ή Αμερική και ο υπόλοιπος κόσμος θά έ-χουν γεμίσει από χιλιάδες τέτοιες μεταλ-λινες μονοκατοικίες, που θά αντικαταστή-σουν τσά σπίτια τού παλιού καιρού.

Ιδιαίτερα ένθουσιασμένες με τσά σπίτια αυτά είναι οι νοικοκυρές, που τσά επισκέ-φθηκαν. Όπως τού πάτωμα, έτσι και οι τοίχοι δεν λερώνονται καθόλου, δεν συγ-κρατούν τή σκόνη, δεν μαυρίζουν με τή χρήση και τού πέρασματος τού καιρού.

Τό επιστρωμα πλαστικής ούσιας, που καλύπτει τούς μεταλλίλους τοίχους είναι ανάλλοιο. Η επίφανή του διατηρεί τή στιλπνότητά της και τού χρωματισμό της και τού σπίτι θά φαίνεται — και θά εί-ναι — ολοκαίνουργο για πολλά χρόνια μετά τήν κατασκευή τού.

Ένα μόνο ελάττωμα έχουν τσά επανα-στατικά αυτά λυόμενα μεταλλίνα σπίτια: τού χτισμό τους δεν έχει καμιά σχέση με τήν τέχνη τών σημερινών χτιστών, που εί-ναι έτσι καταδικασμένοι σε ανεργία. Τή θέση τους θά την πάρουν εργάτες άλλων ειδικοτήτων, όπως εργάτες μετάλλου και υδραυλικού.

Τό γεγονός αυτό θά προκαλέση σοβαρή κοινωνική αναστάτωση και θά δημιουργήση ζωή αντίδρασι εκ μέρους εκείνων που θίγονται τσά συμφέροντά τους. Τίποτα ὁ-μως δεν μπορεί να σταματήσει τήν πρόδο- της κοινωνίας. Τσά σπίτια τού μέλλοντος θά επιβληθούν τελικά, γιατί είναι πιο φτη-νά, πιο άνετα, πιο καθαρά και πιο πρα-κτικά από τσά σημερινά.

Και, φυσικά, θά τελειοποιούνται συνεχώς.

Ὁ φουσκωμένος διάνος

Ἔτσι ὁ Χότζας ἔφυγε εὐχαριστημέ-
ρι. Ὅσο γιὰ τὸν ἀστυνόμο, σκέφτηκε
ρόνιμα νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσῃ ξανά.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ

Ετσι περπατάμε με ει-
 πανε και ιστρίφουμε.
 Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τὸ κουμπὶ

ἐβόησεν ὅλα τὰ κοῦρπια καὶ ὅα δὲ πε-
 βολήσω μὲ δαῦτα. Ἐξαθλιωμένε
 ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο Άλαν Κάρτ χαμογέλασε ήρεμα και κύτταξε την ύφαινα γυναικία του και το νέο που καθόταν δίπλα της στον καναπέ. Ύστερα, συνεχίζοντας την κουβέντα που είχε αρχίσει, τούς είπε με φιλικό τόνο: - Αποφάσισα να σάς σκετάωσ απόψε και τους δύο. Τάχω κανονίσει όλα...
Ο Ά. Πάστο Χάιλερ ή ανασκόπησε.

Ἀκούστηκε ὁ φοβερός πάταγος τοῦ αὐτοκινήτου πού γκρεμιζόταν στὴ θάλασσα...

διορθώσω την ασφάλεια, δη-
λωσε ο Άλαν.
— Είναι το καλλίτερο που έ-

υρία που βγαίνει από την αίθουσα
))

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΚΑΜΜΙΑ πραγματικά κομψή γυναίκα, δεν άγνοεί ότι και στο σπίτι της ακόμα πρέπει να είναι καλοδουλεμένη. Και όμως μερικές παρουσιάζονται ατημέλητες με την δικαιολογία ότι εργάζονται σε δουλειές του σπιτιού. Δικαιολογία κακή, γιατί ούτε το μαγείρεμα, ούτε το ξεσκόνισμα, ούτε το πλύσιμο τις εμποδίζει να έχουν ένα ντύσιμο εδ-πρεπές και καλαίσθητο.

Μία μόνον ρόμπα, λοιπόν, δεν είναι αρκετή. Θα υπάρχουν δύο ρόμπες. Η μία για να φοριέται στις βαρετές δουλειές και η άλλη για να φοριέται όταν τελειώσουν οι δουλειές. Η ρόμπα της δουλειάς θα είναι καμωμένη από μία φανελλίτσα σε σκούρο χρώμα, από πάνω δε θα φοριέται πάντα μία κομψή ποδιά ναύλον για να την προστατεύει. Στα

1 2

θέλουμε να ξεδύσουμε.

ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ

Δεν είναι όμως μόνο οι κυρίες, που πρέπει να επιμελούνται το ντύσιμό τους στο σπίτι. Και ο κύριος θα έχει μία ζεστή ρόμπα απ' αυτές που βλέπουμε και θαυμάζουμε στις βιτρίνες, που εκθέτουν ανδρικά είδη. Οι ρόμπες αυτές πουλιούνται ακριβώς, αν αγοράσουμε όμως τα υλικά και τις ραβούμε στο σπίτι, κοστίζουν κάπως λιγότερα.

Εκτός της ρόμπας είναι και τα όμορφα βεστόνια από καμπί ή άλλο χοντρό μαλλινό ύφασμα που γίνονται με δια-κλαίρ ή μόνον με μία ζώνη. Ποικιλία πα-ρικών βεστόνια έχουν γιακάδες σιμάν σε στόνι είναι από ύφασμα φανταζι καντρι-ύφασμα μονόχρωμο ή ταντάπιν. Έχουν δυο τσέπες κάτω και μία άνω αριστερά στο στήθος για να μπαίνει το μαντήλι. Τα παντελόνια είναι μονόχρωμα ή φανταζι. Μά και των παιδιών η εμφάνιση μέσα στο σπίτι θέλει το ανάλογο ντύσιμο. Πυ-τζάμες φανελλένες, ρόμπες ζεστές και ό-λα αυτά σε ύφασμα μονόχρωμο ή φαν-ταζι.

ΟΜΟΡΦΑ ΝΥΧΤΙΚΑ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

Τα περισσότερα νυχτικά είναι καμωμένα σε στυλ «πρενέζ», άλλ' επειδή το σχέδιο αυτό είναι για λεπτές σιλουέτες, έχουμε και ένα σχέδιο, που γίνεται με το ύφα-σμα τοποθετημένο λοξά και ένα πολυπλόκητο. Το άνω μέρος είναι ντεκολτέ μunterό η στρουγγυλό με στε-τίφ από δαντέλλα ή είναι ολοκληρω-σχηματισμένο με δαντέλλα βαλαν-σιέν ή μιλάν.

Οι κομπιναζόν είναι πολύ φορβείες, καμωμένες από σατέν, με το στήθος ολο δαντέλλα ή τοίλι κεντημένο. Επειδή όμως οι κομπιναζόν έχουν διάφορα χρώματα, οι δαντέλλες είναι κι αυτές χρωματιστές σε χρώματα που να αποτελούν αρμονικό σύνολο. Το μαύρο χρώμα, στον άφορμα την δαντέλλα, γαρνίρει κομπιναζόν όλων των άλλων χρωμάτων, και η μπλε δαντέλλα γαρνίρει ροζ κομπιναζόν, σιέλ και λευκές.

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

Στις αϊθουσες ενός από τ' αριστοκρατικότερα παρισινά εστιατόρια, έκαμαν την εμφάνισή τους εσχάτως ωραιότατα χειμωνιάτικα μοντέλα των καλύτερων ραπτικών οίκων. Και η επίδειξη περιελάμβανε απ' όλα, αρχίζοντας από πλεχτά και καταλήγοντας σε βραδυές τουαλέτες. Τα πλεχτά ήταν του χεριού και της μηχανής με πουλόβερ, όλα τα σεντόνια, καλύτερα και μπλουζών φορεμένα με φούστες από μαλλι των Πυρηνίων.

Η συλλογή του Πιερ Μπαλμαίν είχε ωραιότατους συνδυασμούς από πλατειές φούστες σε χοντρό λαϊνάς πρασινωπές, με πουλόβερ πλεχτά, σε χρώμα «κίτρινων φύλλων». Άλλους συνδυασμούς με μπλουζών από του-ντίν και δύο τόνους και φούστα στο χρώμα του ενός τόνου από τους δυο του μπλουζών.

Τα σχέδια των τρικώ και των ζέρσευ διατηρούν τον κλασικό τους τύπο.

Εδειξε επίσης πολλά ταγιέρ χωρίς γιακά, ούτε ρεβέρ. Είναι η τε-λευταία λέξη της μόδας.

Η Μαντελν ντε Ριόκ έδειξε πολλούς συνδυασμούς μαρρόν και μαύ-ρου, μπλε και μαύρου και πολλά «σεντάγ» καθώς και γιλέκα από «σμοκίνα».

Τα σύνολα της Σκιαπαρέλλι ήταν κομψά και ιδιόρρυθμα τα περισσό-τερα από τουντίν και ζέρσευ. Απλά ολόκληρο φορέμα από μαλλινό ζέρσευ με παλτό από τουντίν φοβερισμένο με το ίδιο ζέρσευ. Κάτι πα-λύ πρακτικό που εγκαινίασαν τα περισσότερα σπίνια, είναι η φόρμα του παλτού να κομψώνει πάνω στο παλτό από πάνω ως κάτω.

Ο Κοσκό ντε Βάρ δείχνει μεγάλη προτίμηση για τα βελούδα κοτλέ. Με αυτά παρουσιάζει ωραιότατα ταγιέρ σε κλασική εκτύπωση.

Η Καρβέν έδειξε πολλά σκουατζικά ταγιέρ και επανωφόρια ομοί-ομορφα.

Ο Πώλ Βωγκλαίρ πολλά ταγιέρ ντεμι-σπέρ με ζακέτες εφαρμο-στές στην τάλλια και μικρές μπάσκες. Άλλα επίσης ταγιέρ με πιέτες-σουφλέ στην πλάτη.

Και τα εξαρτήματα ήταν διαλεγμένα όλα με πολλή φροντίδα, ώστε να συμπληρώνουν το ωραίο σύνολο. Ένα τυρμπάν, που φοριέται με τρεις διαφορετικούς τρόπους, είναι καμωμένο από ζέρσευ άνακατωμένο με βίζον.

Εσάρπες μάλλινες πολύ λεπτές σε αϊθέρια χρώματα με πλατειά κρόσια. Συνοδεύουν ακόμα και βραδυές τουαλέτες.

Αυτή τη μόδα την έλανεράσαν στο Παρίσι ένας από τους καλύτερους ήθοιους της γαλλικής σκηνης, που μαζί με το καλλιτεχνικό ταλέντο έ-χει και το προσόν στις όρες της σχολής του να ύφαινε στον αργαλειό του ωραία ύφασματα. Το καλοκαίρι του ήρθε η έμπνευσις να όφνη 5-6 εσάρ-πες σε διάφορα χρώματα. Οι εσάρπες αυτές έγιναν άνδραπαστες από συναδέλ-φους του, του έγιναν διάφορες παραγ-γελίες και να που οι μάλλινες εσάρπες έγιναν της μόδας! Σήμερα δεν ύφα-ρει Παριζιάννα, που να μη έχει μία ή δύο μάλλινες εσάρπες.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΟΜΨΗ;

Θα το επιτύχετε, όσο λίγα χρήματα και αν διαθέτετε για το ντύσιμό σας και οποιαδήποτε και αν είναι η σιλουέ-τα σας ή οι ασχολίες σας. Χρειάζεται όμως προσοχή και μεγά-λη σκέψη.

Μη διαλέγετε χρώματα ή σχέδια που μπορεί να σας άδικούν.

Να μην αγοράζετε άμεσως κάτι που σας άρεσε, αλλά να κάμετε τους υπο-λογισμούς σας, για να βεβαιωθείτε ότι θα σας είναι πράγματι χρήσιμο.

Αποφεύγετε τα «ρετάλια» και τις «ευκαιρίες», γιατί σας σπαράχνουν να κάνετε αγορές άσκοπες.

Μη ξεχνάτε ότι οι βιαστικές αγορές είναι προνόμιο των πλουσίων. Αν δεν διαθέτετε μεγάλα ποσά, δέκα φορές να κυπτάζετε και μία να αγοράζετε.

Η χειμωνιάτικη γκαρνταρόμπα σας πρέπει να έχει:

Ένα ταγιέρ γκρι σκούρο ή μαριν σε

- 1) Ρόμπα από ύφασμα διαγκονάλ, μπροστά σταυρωτή με δύο σειρές κουμπιά. 2) Πίω έχει δύο ντεκούπ και ζώνη μαρτεγκάλ.
- 3) Ρόμπα «πρενέζ» με «ένκρου» στασιόν» και ιδιόρρυθμο κομψωμα, γίνονται από ύφασμα ριγέ. Βελονιές γαρνίρουν τα γιακά.
- 4) Όταν είναι από ύφασμα μονό-χρωμο, συμπληρώνεται με ένα μεγά-λο ταφταδένιο φιδόγκο.

σχέδιο κλασικό, που σας είναι άπαραίτητο για τις πρωινές σας κούρσες ή για το γραφείο σας. Αν εργάζεστε σε γραφείο, θα πρέπει να έχετε και 2-3 μπλουζές ή πλεχτά. Καλο θα ήταν αν μπορούσατε να έχετε και 2 φούστες, γιατί με την καθιστική ζωή του γραφείου, η φούστα φεί-ρεται.

Αν είστε παχουλιά, προτιμήστε ένα ντε-πιές, δη-λαδή μονοκόμματο φόρεμα και ζακέττα.

Επειτα σας χρειάζεται ένα ζεστό επανωφο-ράκι από μαλακό λαϊνάς.

Ένα φόρεμα για κάθε περίπτωση που θα εί-ναι καμωμένο από λεπτό λαϊνάς σε χρώμα που να αποτελέη αρμονικό συνδυασμό με το επανωφό-ρι, που θα το συμπληρώνη.

Θα φροντίσετε ώστε το φόρεμα αυτό να είναι καμωμένο σε τρόπο που να μπορεί να φορεθί και στο γραφείο σας και στο ρεστώρ και στο μεσημέρι και σ' ένα φυλικό τσάι.

Αλλάζετε υποδήματα, αλλάζετε μία ζώνη, βά-ζετε μία εσάρπα και το απόλο φόρεμα παίρνει μία πιο λουσάτη όψη.

Χρειάζεστε ακόμη ένα επανωφοράκι σπέρ από λουσατό φόρεμα, που να μπορεί να φορεθί και σε χρώμα ακάθαρτο, που να μπορεί να φορεθί με μία φούστα και ένα τρικώ ή με ένα φόρεμα.

Αν τα μέσα σας δεν σας επιτρέπουν την πο-λυτέλεια δύο επανωφοριών, τότε να προτιμήσετε ένα επανωφόρι πλατύ, ριχτό και σε χρώμα σο-βαρό, για να μπορεί να φορεθί με πολλά κοστού-μια.

Αν η κοινωνική σας θέσι σας επιβάλλει να πηγαίνετε σε κοσμικές συγκεντρώσεις, τότε θα έ-χετε ένα λουσατό φόρεμα, που να μπορεί να φο-ρεθί σε ένα κοκταίλ, στο θέατρο, σ' ένα γεύ-μα, όχι επίσημο.

Μπορεί να είναι από ταφτά ή βελούδο. Θα έχετε επίσης ένα φόρεμα ή ταγιέρ άπογευ-ματινό από μαύρο λαϊνάς, μούφρ ή σατέν.

Το ταγιέρ θα το φοράτε με άμυγλε μπλουζι-τσα κι' έτσι έφοδισμένη μπορείτε να παρευρε-θίτε και σ' ένα γεύμα ή σε μία δεξίωση.

Τέλος χρειάζεστε και μία βραδυή τουαλέττα από σατέν, δαντέλλα ή βελούδο.

Φυσικά, όλα αυτά θα γίνονται σιγά-σιγά ά-πο χειμώνα σε χειμώνα και έτσι θα φτάση ημέ-ρα, που θα τα έχετε όλα και σ' άνανεώνετε μό-νον μερικά εξαρτήματα.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Το σιδερώμα των σεντονιών δεν είναι τόσο εύ-κολο όσο νομίζουμε. Πρέπει να τα άπλώνουμε τε-νωμένα καλά στο σκονί, να τα μαζεύουμε ύγρα-και να τα τραβούμε καλά για να λισώσουν. Έ-πειτα, θα τα διπλώνουμε και θα τα πατούμε καλά με καυτό σίδερο.

5) Πυτζάμα με βέστα «μαρινιέρ», που κλει-νει με τη βοήθεια μιας φάσας.

6) Πυτζάμα από ύφασμα έμπριμε ή φανέλ-λα με πικώ, χωρίς γιακά σταυρωτή.

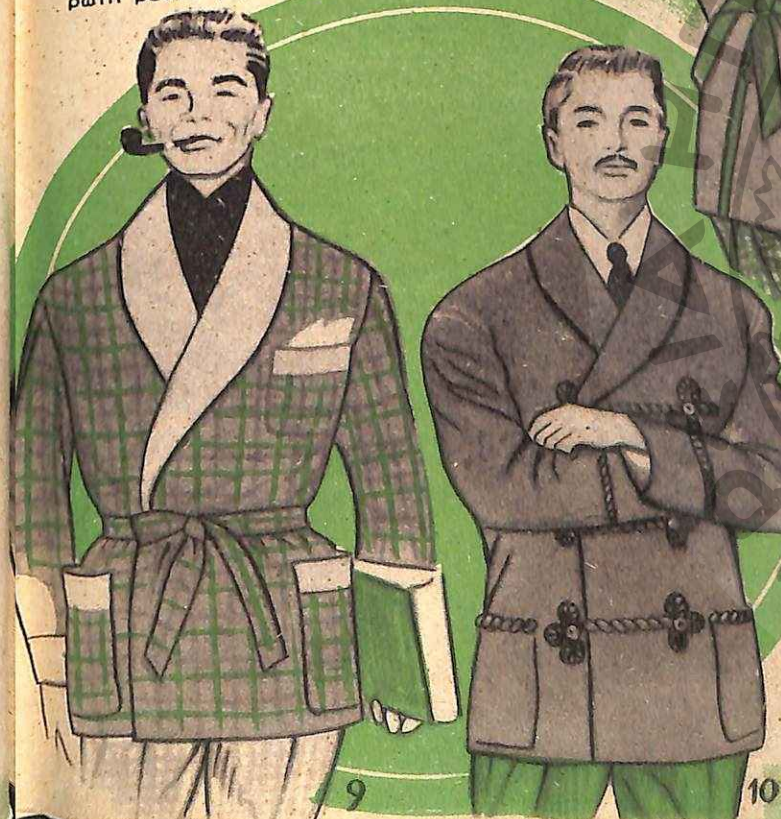
7) Βέστα με στρουγγυλό νομπί και μικρό μunterό γιακά.

8) Κλασική πυτζάμα γι' άγοράκι από ρι-γέ φανελλίτσα.

9) Βέστα σταυρωτή από ύφασμα καντριγιέ γαρνιρισμένη στα πέτα και τα πουανιέ με λαϊνάς μονόχρωμο.

10) Άλλη βέστα με ζώνη από ύφασμα μο-νόχρωμο.

11) Από μονόχρωμο σκούρο ύφασμα στα-υρωτή βέστα γαρνιρισμένη με παμμαντερί.

9 10

5 6 7 8

Αν όμως τα σεντόνια είναι λινά, τότε θέλουν μεγαλύτερη προσοχή στο σιδερώμα. Δεν θα τα πατούμε διπλω-μένα, αλλά ξεδιπλωτα τηματικώς κι' αν έχουν κεντήματα, από την άναπο-δή, για να μην πατιέται το κέντημα, αλλά τουναντίον να γίνεται φου-σκωτό.

Τα τραπεζομάντηλα τα σιδερώνουμε, αφού τα βουτήσουμε σε έλαφρά κόλλα, γιατί έτσι διατη-ρούνται περισσότερο καιρό. Το ίδιο και οι πε-τσέτες.

Τα προσόμια δεν σιδερώνονται. Άπλως τα τι-νάζουμε, για να γίνουν φουσκωτά.

Τις πετσέτες της κουζίνας τις μαζεύουμε λίγο νωπές, τις διπλώνουμε και τις άκου-πάμε κάτω από ένα βαρύ άντικειμενο. Έ-τσι σιδερώνονται, χωρίς σίδερο.

Για να είναι άρωματισμένο το ντουλάπι των ρούχων σας κρεμάτε μέσα 3-4 σακ-κουλίτσες τούλινης με λείκανα. Κάθε τό-σο τις φρεσκάρει, ραντίζοντας τις σακ-κουλίτσες με λευκό οινόπνευμα.

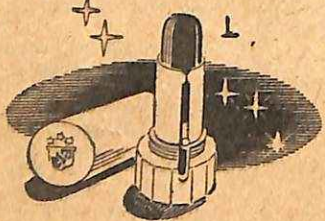
Η άλλη λογογραφία μου

Καλομόρινα 30 Δ.: Οι πενικιλί-νες, άσφαδές, θα σας ώφελίσουν, αλλά μην άρχισετε έγείσεις, αν δεν συμβουλευ-θήτε το γιατρό σας. Όσο για τα νύχια σας να τα τριέετε κάθε βράδυ με έλαιό-λαδο. Ντίνα Σ.: Έχετε δική να θέλατε να άποφύγετε τους άρραδώνες με-γάλης διάρκειας. Πισί δεν προτινέτε στον άρραδωναστικό σας γάμο άπλό σ' ένα έξοχό έπαλσηάκι χωρίς καμμία πρόσκληση; Σ. έ. ε. σ. τ. η. Ν. Χαλκίδα: Στην ηλικία σας δεν χρειάζονται δίαιτες. Θα χάσετε μερικά κιλά, αν άποφύγετε τα άμυγλά, τα γλυκά, τις σάλτσες, το ψα-μί, το νερό στο τραπέζι. Επίσης να κά-νετε κάθε μέρα έναν περίπατο μιας ώρας, με βήμα ταχύ. Γ. ρ. 125, Δράμα: Είναι πιθανόν να βρήτε δωμάτιο, αλλά δεν μπο-ρώ να σας το βεβαιώσω. Πάντως η φοί-τηση σ' αυτή τη Σχολή είναι τριετής. Κερκυραία: Πέρασα από το άωραιο νησί σας, που τόσο άγασό και θα σας έ-δινα προφορικά τη συμβουλή που μου ζή-τατε. Έχετε την άπομνη ή τριέετε κάθε βράδυ τις ριζές με άαφον-λαδο; Ύστερα από μία τέτοια περιποίη-ση 15 ημερών λουζέστε με κρό-κο άγού και σε 15 μέρες έσπαρχίζετε. Θα έχετε άμέσως καλά άποτε-λέσματα. Μικρό ά. γ. ό. ρ. ι. Χαλκίδα: Προτάκουτο αυτό που μου ζή-τατε. Άλλα άγόρια στην ηλικία σας έυρίζουν τό... άνυπαρκτο μoustάκι τους, για να φυτρώση και σεις μου ζητάτε άποτρίχωση; Σ. ι. λ. ο. ε. τ. α.: Σας άγαριώτω πολύ για τα τόσο καλακευτικά σας λόγια και χαίρομαι, όταν κατορθώνω να σας ικανοποιώ. Για το φλέγον ζήτημα, σας συμβούλεύω κρύα ντους τοπικά και γυμναστική του άώρακος. Τι-ποτ' άλλο. Μικρή γ. ό. ρ. σ. α.: Μην άπελπίζετε. Θα έαναφύτρωσουν τα μαλλιά σας και διόλου άπίθανον να είναι σγουρά. Άλγη άπομνη ή έντριές με άαφονάδο. Μικρή κ. κ. έ. τ. α.: Για να έξελειφθούν οι μαυροί κύκλοι, να κοιμάστε ένωρίς και προτού πλαγιάσετε να βάξετε στα μάτια σας κομπρέσες με χαμομήλι ζεστό. Να μη τα κουράζετε δι-ακόλλοντας στο κρεβάτι και να εργάζεστε πάντα με το φως άριστερα. Το λούσιμο με άγρό είναι πολύ ώφέλιμο. Όσο για το πρόσωπο πάρετε μερικά χάπια από μαγιά της μπύρας.

ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΟ KRAIGION Scarlet

- Στρώνει υπέροχα στο χέλι και παραμένει πολύ.
- Σε φωτεινούς μοντέρνους χρωματισμούς.

MENTIOUM ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας μακράς απόστασης (φαινόμενα διοράσεως). Μετσόβου 19 (Στ. Μουσείου), 8—1 π. μ. και 5—7 μ.μ. Τηλ. 663-673.

ΔΡ ΑΛΕΞ. ΤΣΑΚΙΡΗ ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ

600 σελίδες, 100 εικόνες
Το χρησιμότερο βιβλίο της 20ετίας, κατά την κριτική. Έπιστημονικό και απλό. Πωλείται 50 χιλιάδες στα Βιβλιοπωλεία.

Κάθε κορίτσι κυρία ζητά...

ΣΟΥΤΙΕΝ Silhouette

Αυτό είναι το βιβλίο που θα σας βοηθήσει να καταλάβετε το αλφάβητο της ομορφιάς. Προσέχετε από μέσο την ομορφιά σας.
* ΕΛΛ. ΒΙΟΤΕΧΝΙΑ ΣΟΥΤΙΕΝ *

N. ΜΑΤΘΙΟΥΔΑΚΙΣ
Παν Σκουζέ 3
Τηλ. : 30.114

Τώρα όμως το συνώδεμα κι' ε-
να άλλο ποτό, μπλέ χρώματος,
που μ' έκανε να νοιώσω σαν
νάχα εκατομμύρια στίβες μέσ'
στο αίμα μου... Με γέμισε ευ-
τυχία κι' αίσιοδοξία και μου
φέρει μια απολαυστική εντύπω-
σι ευεξίας και δύναμης...
Θυμάμαι άοριστα το Μάλεν
να καρφώνη πάνω στα ρούχα
μου ένα πράσινο πετράδι, που
τόβγαλε απ' τη ζώνη του... "Υ-
στερα όλα σούσανε γύρω μου
και βυθίστηκα σε μια ώραία κι'
απόλυτη νάρκη..."

Τώρα η Λέλια βρισκόταν άν-
τίκρου μας. Είχε ένα χρώμα
κατάλευκο, τριγυρισμένη από
μια ομίχλη, και φαινόταν πως
γέμιζε όλο το χώρο. Η έλξη
της έκανε ιλιγγιώδη την ταχύ-
τητα του σκάφους μας.

Δεν χρησιμοποιούσαμε πιά-
τα φωτεινές ακτίνες, που μας
έδιναν την κίνησι σ' όλο το τα-
ξίδι μας. Τώρα πέφταμε προς
τη Λέλια, σαν βολίδα.

Για να μείνουμε όρθιοι, εγ-
χαμε δεθεί με ζώνες στα τοιχώ-
ματα του θαλάμου Έλεγχου...
Η πλώρη του δίσκου «Βουτού-
σε» προς τα κάτω. Θάλαγε κα-
νείς πώς το σκάφος μας ήταν
ένα νόμισμα, που πέφτε με την
κόψι του προς ένα μεγάλο μή-
λο.

Οι Λελιανοί δεν έδειχναν
την παραμικρή σωματική δυ-
σφορία. Εγώ όμως ένιωθα
βουητό στ' αυτιά μου, μια μού-
ρη ομίχλη σκέπαζε τα μάτια
μου κι' ανάσπαινα λαχανιασμένα.
Μου φαινόταν πως ένα πελώ-
ριο, σατανικό σφυρί δούλευε
μέσ' στο στήθος μου και πως
τα κόκκαλά μου είχαν λυώσει
και μεταβληθ σε παγωμένο νε-
ρό...

Ξαφνικά, η ταχύτης του σκά-
φους έλαττώθηκε, μ' ένα από-
τομο τράνταγμα. Ακολούθησε
και δεύτερο τέτοιο...

Λιγοστεύουμε την ταχύ-
τητά μας με την Άκτινα Άνω-
θρεω, που έξηγσε ο Μάλεν.
Έξουδετερώνει μερικά την έλξη
της Λέλιας. Θ' αψήσουμε τώ-
ρα βαθμιαία την έντασι της,
ως ότου καταλήξουμε να κατε-
δούμε απαλά και μαλακά πάνω
στην επιφάνεια του πλανήτη
μας.

Κι' αν λειτούργηση και
πάλι ελαττωματικά;
— Υπάρχουν τότε άλλες
μέθοδοι. Μα ή προσγειωσί μας
δεν θάναί τόσο εύκολη.

— Πάντως, κάμετε ό,τι θα
κάμετε το ταχύτερο! Υκρίνια-
σα. Δεν άντεχω πιά... Έχασα
κάθε διάθεσι γι' αυτά τα δια-
πλανητικά ταξίδια... Δεν έχω
καμιά όρεξι να τινάξω τα πέ-
ταλα κάπου στο Χάος!...

— Θα συνηθίσετε, με βεβαί-
ωσε ο Μάλεν. Έτσι συμβαίνει
πάντα στα λίγα πρώτα ταξεί-
δια... Υποφέρετε από ένα είδος
ναυτίας, που θάταν πολύ χει-
ρότερη, αν δεν είχατε πάρει έ-
κείνο το μπλέ ύφρο.

Προσπάθησα να επιβληθώ
στον έαυτό μου και να συνέλ-
θω, από φιλότιμο, για να μη
με κοροϊδεύουν οι Λελιανοί. "Ε-
πρεπε να φανώ αντίξια του
πράσινου Αμείλιματος του
«αυτή του Άμειλου», που φο-
ρούσα τώρα. Κράτησα ανοιχτά
τα μάτια μου και κούταξα μέ-
σα στο περισκόπιο.

Η επιφάνεια της Αφροδι-
της, κάτω από μας, είχε ένα
στύλπιν πράσινο χρώμα. Σύν-
νεφα άμυδν σκέπαζαν ένα με-
γάλο μέρος της, κι' απ' την ό-

μίχλη αυτή ξεπρόβαλλαν οι ψη-
λότερες κορυφές των δέντρων.
Ο ήλιος είχε μόλις ανατεί-
λει κι' ανέβαινε στον ουρανό
πολύ γρηγορότερα απ' όσο έ-
χουμε συνηθίσει στη Γη.
Το θέαμα ήταν υπέροχο... Οι
γαλακτώχρωμοι άτμοι έπαίριαν
πρώτα μια απόχρωσι ποιοτικα-
λιά κι' ύστερα περνούσαν απ'
όλα τα γνωστά (κι' από λίγα
άγνωστα) χρώματα του ήλια-
κού φάσματος, ώσπου να νική-
ση τελικά ο ήλιος και να τους
διαλύση.

Τώρα το έδαφος δεν φαινό-
ταν πράσινο όλο, αλλά πολύ-
χρωμο, σαν σκεπασμένο με
χαρτοπόλεμο... Ο Μάλεν μου
έξηγσε πως οι χρωματισμοί
αυτοί προέρχονταν από αμέ-
τρητα λουλούδια, που σχηματί-
ζαν ένα χαλί. Μέσα σ' αυτό το
ποητικό περιβάλλον ύψωναν
οι θόλοι κι' οι πυργίσκοι
των κτιρίων μιας πόλεως, χτι-
σμένες σε σχήμα καρδιάς και
τριγυρισμένες από ένα ψηλό
τείχος.

— Αυτή είναι η Μπάλεν, η
πρωτεύουσα των Ρέκας, με
πληροφορησε ο Μάλεν. Κατά
κανόνα, δεν πετάμε ποτέ τόσο
χαμηλά από πάνω της. Αυτή
τη φορά όμως, ήθελα να την
δείτε καλά κι' από κοντά... Την
είχαμε χτίσει αρχικά έμεις.

Όταν όμως οι άνθρωποι -
πολλά πλασλασιάζθηκαν και
προώδεσαν σε αντίληψι, μας έ-
διωξαν απ' αυτήν. Μετακινήθη-
καμε τότε νοτιότερα, όπου
χτίσαμε την Κάρμια, την και-
νούργια πόλι μας.

«Κυττάχτε, Μάγια! Πετάνει
προς το μέρος μας ένας Ρέ-
κας! Μοῦδωσε ένα όργανο που-
μοιάζε με τηλεσκόπιο. Και το
έστρεψα προς το μαύρο σημά-
δι που μοῦδειχνε.

Κι' άλλος Ρέκας ακολουθή-
σαν ύστερα τον πρώτο. Ο χώ-
ρος πάνω απ' την πόλι τους
γέμισε γρήγορα από εξαγριω-
μένα και μαδμένα πουλιά, ώ-
σπου βαρεθήκαμε πιά αυτό το
«σπόρο», αψήσαμε την ταχύτη-
τά μας κι' απομακρυνθήκαμε
απ' τη Μπάλεν κι' απ' τους έ-
φιλιτικούς κατοίκους της.

Το λουλουδιμένο έδαφος έ-
δωσε τη θέσι του σε μια θά-
λασσα από λυωμένο ζαφείρι,
σπαρμένη με φωτεινά σημάδια
σαν διαμάντια.

Τί άξέχαστο θέαμα!... "Ο-
σο ανέβαινε ο ήλιος στον ου-
ρανό, ένα εκατομμύριο ουράνια
τόξα έζωσαν ολόγυρα τον ώ-
ραίο πλανήτη. Πετούσαμε μέσα
σ' ένα όργιο χρωμάτων. Φαινό-
ταν σαν νάμασε κλεισμένοι
μέσα σ' ένα πελώριο φωτεινό
όπάλιο...

Μετά τη θάλασσα, συναντή-
σαμε ένα δάσος από γιγάντιες
φτέρες. Πάνω απ' αυτό, σ' ένα
αμφιθεατρικό ύψωμα, ήταν χτι-
σμένη η θαυμάσια πολιτεία
των Λελιανών, η Κάρμια.

Γύρω της σχηματιζόταν ένας
έξωτερικός κύκλος από μικρά
παλατάκια με πυργίσκους, τρι-
γυρισμένα από ώραιότατα
πάρκα με μπλέ χορτάρι και με
ανθισμένα δέντρα όλων των ά-
ποχρώσεων. Ένας δεύτερος έ-
σωτερικός κύκλος από μεγαλει-
τερα κτίρια περιέκανε ένα ά-
πέραντο πάρκο με ροζ γρασί-
δι. Και στο κέντρο βρισκόταν
μια οικοδομή με σχήμα άστρου,
χτισμένη με αστραφτερές χρυ-
σοχρώμες πέτρες.

Σε κάθε «μυτη» αυτού του
άστρου ύψωνόταν ένας λεπτός
και χαριτωμένος πύργος από
σκαλιστή πέτρα. Απ' τη μέση
δε του κτιρίου ανάβλυζε ένα
μεγάλο συντριβάνι από πολύ-
χρωμο νερό, που σχημάτιζε με
τίς ήλιες ακτίνες εκατοντά-

«Έβγαλα τότε μια φωνή φοί-
κης και άηδίας. Ένα πλάσμα
εφιαλτικό, ως τρία μέτρα μα-
κρύ, έρχόταν προς το σκάφος
μας, κουνώντας άργα τις πε-
λώριες κοκκινωπές φτερούγες
του. Έμοιαζε κάπως σαν τερά-
στιος γάλος, είχε όμως κάτι
μακρυνά και λεπτά χέρια και
δυό αδύνατα πόδια με γαμψά
νύχια.

Το πρόσωπό του... ώ, αυτό
ήταν κάτι το άπειρο! Είχε
ένα ράμφος μακρύ και μυ-
τερό και μάτια στρογγυλά σαν
βόλους. Στο πίσω μέρος -
στη βάση του κρανίου - έχα-
σε ένα μεγάλο στόμα με φοβε-
ρά δόντια καρχαρία. Ο λαιμός
του ήταν λεπτός και μακρύς,
σαν του φειδιού.

Ακόμα κι' από τόσο μα-
κρυνά, το πλάσμα αυτό φαινό-
ταν μανισμένο. Άνοιγόκλεινε
το φοιχτό στόμα του, σαν ν' ά-
νυπομονούσε να μας καταδρο-
χίσει. Έρχόταν καταπάνω μας
μ' άπιστευτή ταχύτητα και με
φανερά επιθετικές διαθέσεις.

Ο Ζάλντορ έβαλε σ' ένερ-
γεια την Άκτινα Άνωθρεω. Κι'
άμέσως ένα πελώριο κι' ά-
όρατο χέρι άρπαξε το άπαισιο
έκείνο πουλί και το τινάξε μα-
κρυνά, ενώ σκορπιζόταν ολόγυ-
ρα ένα σύννεφο από μαδμένα
κοκκινωπά πουπουλά.

Το είδαμε να παλεύει, να
στριφογυρίζει με μανία στον ά-
έρα κι' ύστερα να ξαναβρίσκη
την ισορροπία του και να έπα-
ναλαμβάνη την ήπιση. Μα κάτι
πάλι το πέταξε μακρυνά η άό-
ρατη άκτινα, μαδώντας το μά-
λιστα τελείως αυτή τη φορά.

Κι' άλλος Ρέκας ακολουθή-
σαν ύστερα τον πρώτο. Ο χώ-
ρος πάνω απ' την πόλι τους
γέμισε γρήγορα από εξαγριω-
μένα και μαδμένα πουλιά, ώ-
σπου βαρεθήκαμε πιά αυτό το
«σπόρο», αψήσαμε την ταχύτη-
τά μας κι' απομακρυνθήκαμε
απ' τη Μπάλεν κι' απ' τους έ-
φιλιτικούς κατοίκους της.

Το λουλουδιμένο έδαφος έ-
δωσε τη θέσι του σε μια θά-
λασσα από λυωμένο ζαφείρι,
σπαρμένη με φωτεινά σημάδια
σαν διαμάντια.

Τί άξέχαστο θέαμα!... "Ο-
σο ανέβαινε ο ήλιος στον ου-
ρανό, ένα εκατομμύριο ουράνια
τόξα έζωσαν ολόγυρα τον ώ-
ραίο πλανήτη. Πετούσαμε μέσα
σ' ένα όργιο χρωμάτων. Φαινό-
ταν σαν νάμασε κλεισμένοι
μέσα σ' ένα πελώριο φωτεινό
όπάλιο...

Μετά τη θάλασσα, συναντή-
σαμε ένα δάσος από γιγάντιες
φτέρες. Πάνω απ' αυτό, σ' ένα
αμφιθεατρικό ύψωμα, ήταν χτι-
σμένη η θαυμάσια πολιτεία
των Λελιανών, η Κάρμια.

Γύρω της σχηματιζόταν ένας
έξωτερικός κύκλος από μικρά
παλατάκια με πυργίσκους, τρι-
γυρισμένα από ώραιότατα
πάρκα με μπλέ χορτάρι και με
ανθισμένα δέντρα όλων των ά-
ποχρώσεων. Ένας δεύτερος έ-
σωτερικός κύκλος από μεγαλει-
τερα κτίρια περιέκανε ένα ά-
πέραντο πάρκο με ροζ γρασί-
δι. Και στο κέντρο βρισκόταν
μια οικοδομή με σχήμα άστρου,
χτισμένη με αστραφτερές χρυ-
σοχρώμες πέτρες.

Σε κάθε «μυτη» αυτού του
άστρου ύψωνόταν ένας λεπτός
και χαριτωμένος πύργος από
σκαλιστή πέτρα. Απ' τη μέση
δε του κτιρίου ανάβλυζε ένα
μεγάλο συντριβάνι από πολύ-
χρωμο νερό, που σχημάτιζε με
τίς ήλιες ακτίνες εκατοντά-

δες, χιλιάδες μικρά ουράνια τό-
ξα. Έτσι, θάλαγε κανείς πως
το κτίριο ήταν σκεπασμένο μ'
ένα πολύχρωμο φωτεινό πέπλο.
— Στα έξωτερικά σπίτια
κατοικούν οι άποικοι της Γης,
που έξηγσε ο Ζάλντορ, στο
μυλό έξηγσε ο δεύτερος οί παρλ-
αυτερός κύκλος μένουν οι παρλ-
αυτες και το κεντρικό Παλάτι
ταυς. Άφραν είναι η δική μας
κατοικία.

Όσο κατέβαινε ο δίκος
μας προς το έδαφος, μύριες λε-
πτομέρειες ξεχώριζαν καθαρά
πιομέρειες. Στα άσν γάτες. Αμέτρη-
τά ζώα σαν γάτες. Αμέτρη-
τά κτίρια Λελιανοί, πετού-
ντο φτερωτοί εκεί, σαν ένα σύν-
νεφο από πελώριες πεταλούδες.
"Όλα τα κτίρια ήταν σημαιο-
στολισμένα, και στους δρόμους
προχωρούσε μια πομπή με πο-
λύχρωμες σημαίες και λάβαρα.

Πολλοί άλλοι Λελιανοί ήταν
συγκεντρωμένοι μπροστά στο
Παλάτι, τους γιγάντες, για να
στολιστούν το σκάφος που είχε
πιά προσγειωθεί.

Ο Μάλεν διάταξε ν' ανοί-
ξουν την πόρτα κι' ετοιμάση-
κε να βγή έξω. Τον έσπρωξε
προς τα πίσω το κύμα
όμως θεατόν που ώρμησε μέσα
στο σκάφος, για να υποδεχθ
σε διάχυσι και ν'
τους ταξειδιώτες.

Η μου έτοιμη, κι' εγώ να
τους άγκαλιάσω, όταν ο Μάλεν
τύλιξε ένα μίσχο του γύρω απ'
τη μέση μου και με τράβη-
μαλακά προς τα πίσω, υπενθυ-
μίζοντάς μου μ' αυτό τον τρό-
πο, ότι μου είχε συμβή στο τα-
ξίδι...

Ανοίξαμε δρόμο με κόπο ά-
νάμεσα στους φτερωτούς Λελι-
ανούς με τα λουλουδιένια προ-
σώπα. Τέλος, μπόρεσα να πα-
σώπα το πόδι μου στο έδαφος.
Την ίδια στιγμή, μια άνδρι-
κή φωνή μου είπε άγγλικά: "Α-
φροδίτη!"

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
Ο "Αρχοντας του Πολέμου"

Έβλεπα άντίκρου μου ένα γε-
λαστό πρόσωπο, ήλιοψημένο,
που το φώτιζαν δυό γαλανά
μάτια. Πριν ακόμα συνέλθω απ'
την έκπληξί μου, ο άγνωστος
πρόσθεσε:

— Είμαι ο Μίκαελ Μιλούι.
Τί γίνεται;
Του σφίξα το χέρι και πρό-
φερα μια - δυό λέξεις μασμη-
νες... "Όταν μπόρεσα επί τέ-
λους να μιλήσω καθαρά, τον
ρώτησα:

— Μήπως είσατε ο "Αρχον-
τας του Πολέμου";
— Όχι, απάντησε χαμογε-
λώντας. Είμαι άλλως ένας, απ'
τους άποίκους της Γης. Ο "Αρ-
χοντας του Πολέμου" μ' έστειλ-
χοντας το Πολέμου μ' έστειλ-
λε για να σας υποδεχθώ και να
σας καθιστώσάω αν τυχόν εί-
σατε φοβισμένο. Μα βλέπω
πως δεν υπάρχει καθόλου τέ-
τοια ανάγκη...

Πρόσθεσε ότι έψαχνα με τα
μάτια μου, σαν κάτι ν' αναζη-
τούσα, ανάμεσα στο πλήθος
των φτερωτών Λελιανών.

— Αν κυττάτε για το Μά-
λεν και τους συντρόφους του,
μου είπε, δεν υπάρχει λόγος
να κάνετε τον κόπο. Θαρρύνω
να μάς βρούνε άργότερα... Μα
δεν μου είπατε ακόμα τ' όνομά
σας.

— Με συγχωρήτε για την
παράλειψι, απάντησα. Λέγομαι
Μάγια.

Χαίω πολύ... Κάνετε
καλό ταξίδι;
— Είχαμε μερικές περιπέ-
τειες... παραδείγματος χάριν
μια σύγκρουσι μ' ένα άστερο-
ειδή...

Στο μεταξύ, μας είχε περι-
κυκλώσει ένα πλήθος από περι-
εργους Λελιανούς.

Βλέποντάς μας να μιλάμε
έτσι έγκάρδια, μπορεί να νομί-
σουμε πως σκοπεύουμε να παν-
τρευτούμε! Είπε ειρωνικά ο
Μίκαελ. Μόνον εκεί "πάει το
μυαλό τους! Είν' άνίκανοι να
φαντασθούν τη χαρά που νοιώ-
θουν, όταν συναντώνται, δυό έ-
ξοριστοί απ' τη Γη...

Κούνησα το κεφάλι μου για
να δείξω πως συμφωνούσα. "Υ-
στερα εξέτασα το ντύσιμο του
συνομιλητή μου. Φορούσε ένα
κοινό χιτώνα, αρχαίου έλληνι-
κού τύπου και ανοιχτό μπλε
χρώματος, και μια σαρδεία ζώ-
νη από ένα χρυσόχρωμο μέταλ-
λο στολισμένη με πελώρια ζα-
φείρια. Στα πόδια του φορού-
σε χρυσά σανδάλια με σταυρω-
τά λουριά και φτερωτά, σαν
του Έρμη, και γύρω απ' τους
καρπούς των χεριών του φα-
ρδεία χρυσά βραχιόλια με παρά-
ξενα σκαλισματα και διακο-
σμημένα με ζαφείρια.

Θάμοιαζε σ' όλα σαν θεός
της αρχαίας Έλλάδος, αν δεν
φορούσε μονόκλ στο ένα μάτι.
Αυτός ακριβώς ο άναρχος μόνος
φάνερνε το σύνολο του χαρα-
κτήρος του: εύγενικός, ραφι-
ναρισμένος, με καλλιτεχνικές
κλίσεις και φανατικός άτομι-
κιστής. Μπορούσε να είχε δεχθ

μερικές απ' τις συνθήσεις της
Αφροδίτης, όχι όμως όλες.
Ξεκίνησαμε μαζί, για ν' άπο-
μακρυνθούμε απ' το μέρος που
είχε προσγειωθεί το σκάφος. Οι
Λελιανοί παραμέρισαν, για να
μας άφίσουν να περάσουμε.

Την ίδια στιγμή, ακούστη-
καν θριαμβευτικά σαλίσματα
κι' είδαμε νάρχεται προς το μέ-
ρος μας μια μορφή μεγαλοπρε-
πής, ντυμένη στ' άσπρα και στ'
άσημενιά και ιππεύοντας... Μα
τί ήταν αυτό το υποζύγιό μου;
"Ετρίψα τα μάτια μου, μη
μπορώσας να πιστέψω αυτό
που έβλεπα: Καβάλλα σ' ένα
άσπρο πελώριο ζώο, όμοιο κά-
πως με γάτα, που είχε στη μέ-
ση του μετώπου του ένα κέρα-
το με τα χρώματα της ίριδος,
προχωρούσε προς το μέρος μας
έναν απ' τους μεγαλειότερους
άνθρώπους του πλανήτη μας, ο
ασύγκριτος...

— Ο "Αρχοντας του Πολέ-
μου, μου άνήγγειλε ο Μίκαελ
χαμογελώντας.

Κύτταξα με θαυμασμό το νε-
οφερμένο, που μ' άτένιζε με κα-
λωσύνη και μ' άξιοπρέπεια.
Και σκέφθηκα πως θα δεχόμουν
εύχαριστας να πεθάνω πολε-
μώντας κάτω απ' τη σημαία
του, αν το καλούσε η ανάγκη...

Τα κριζόκυανα μάτια του έ-
λαμψαν από ευχαρίστησι, σαν
νάχε διαβάσει τις σκέψεις μου.
"Εσκυψε λίγο προς τα έμπρός,
ενώ τα πολυτίμα πετράδια της
ζώνης του και των γαντιών του
άστραποβολούσαν στον ήλιο,
και μου είπε εύγενικά:

— Ο "Αρχοντας του Πολέ-
μου ήταν γνωστός στη Γη ως...
— Ναι, έέρω ποιός είναι,
τόν διέκοψα.

Κι' ανταλλάξαμε μια ματιά,
που έδωσε στον καθένα μας να
καταλάβη πως ήταν περιττή
κάθε άλλη συζήτησι γι' αυτό
το θέμα.

"Υστερα ο Μίκαελ μ' άδηγη-
σε στο «μίφφελ» που περίμενε.
Το ζώο αυτό είχε το χρώμα της
όμου κι' η σέλλα του ήταν ντυ-
μένη με χρυσοκέντητα μεταξω-
τό.

Ο Μίκαελ έσκυψε λίγο καί,
μου πρόσφερε τη φούχτα του,
για να πατήσω πάνω και να κα-
βαλλικέσω. Με τη βοήθεια αυ-
τή, θα τα κατάφερα άρκετά
καλά, αν, την ίδια στιγμή το
«μίφφελ» δεν έκανε ένα άποτο-
μο πήδημα!

Βρέθηκα εξαπλωμένη ανάσκε-
λα στο γαλάζιο χορτάρι! "Ω-
στόσο ξανασηκώθηκα και δοκι-
μασα άλλη μια φορά. Τώρα κα-
θησα στη σέλλα... άλλ' άνάπο-
δα, με το πρόσωπό μου γυρι-
σμένο προς την ούρα του «μίλ-
φελ» - που πρόσδε μ' ένδια-
φερον πως ήταν τριχωτή σαν
της γάτας και κατέληγε σ' ένα
είδος τριαντά.

— Συνήθως, καβαλλικεύουμε
τα «μίφφελ» προς την άλλη δι-
εύθυνσι, μου είπε ο Μίκαελ με
ειρωνική ευγένεια. Δεν κάνετε
άλλη μια δοκιμή;

Τον άγριοκύνταξα, γλύστρη-
σα κάτω, πάτησα πάλι στη
φούχτα του και ξανακαβαλλίκε-
σα. Αυτή τη φορά, βρέθηκα κα-
θισμένη στο λαιμό του ζώου
και το δάγκωσα λίγο το δεξί
αυτί, δίχως να θάλω, καθώς
κέρτανε τη ράχη του σαν γάτα
προσπαθώντας να με πετάξη!

Μα ήμου άποφασισμένη τώρα
να νικήσω...

Μ' όλοσε τους μύς του σώ-
ματος μου τεντωμένους, άγκά-

— Καλώς ήρθατε στη Λέ-
λια!
Τον ευχαρίστησα με μια έλα-
φοειά υπόκλισι. Χαμογέλασε, έ-
δειξε με το δαχτύλο του προς
τα πίσω και πρόσθεσε:

— Υπάρχει ένα διαβέσιμο
«μίφφελ», έτοιμο και σελλωμέ-
νο για σας. Ξέρετε ιππασία;
— Ναι, αλλά όχι σε «μίφ-
φελ», απάντησα. Τί είδους ζώο
είν' αυτό;

— Είναι μια διασταύρωσι
μεταξύ αλόγου κούρσας και γά-
τας. Τρέχει πολύ γρήγορα...
Δεν θ' άργήσετε να το συνηθί-
σετε... Άνοιχτε τώρα δρόμο ά-
νάμεσα σ' αυτό το φτερωτό θ-
χλο κι' ακολουθήστε με. Μί-
καελ!

— Όρίστε, απάντησε ο Μίλ-
λόυ.

— Βοηθήστε την ν' αναβή σ'
ένα «μίφφελ» και μείνετε κοντά
της. Οδηγήστε την στο Κυ-
βερνείο της Άποικίας. Έγώ να
της κάνω διάφορες έρωτήσεις.
Και... μην ξεχνάτε, Μίκαελ, ό-
τι η συντομότερη όδός πάντοτε
δύο σημείων είναι πάντοτε η
εύθεια! Μην κάνετε το γύρο θ-
λης της Κάρμια και μην πάτε
να έπισκεφθίτε τους Λελιανούς
φίλους σας... Έμπρός λοιπόν!

Κι' ο "Αρχοντας του Πολέ-
μου κέντρισε το υποζύγιό του
κι' απομακρυνθήκε ολόταχώς, έ-
νώ οι Λελιανοί πετούσαν από
πάνω του, σαν σμήνος από τε-
ράστιες πεταλούδες, προσπα-
θώντας του κόκκου να συναγωνι-
σθούν το «μίφφελ» σε γρηγορά-
δα. Παρακολουθούσα σαν μαγε-
μένη αυτό το θέαμα, όταν ο Μί-
καελ άρχισε να μου έξηγη:

— Ο "Αρχοντας του Πολέ-
μου ήταν γνωστός στη Γη ως...
— Ναι, έέρω ποιός είναι,
τόν διέκοψα.

Κι' ανταλλάξαμε μια ματιά,
που έδωσε στον καθένα μας να
καταλάβη πως ήταν περιττή
κάθε άλλη συζήτησι γι' αυτό
το θέμα.

"Υστερα ο Μίκαελ μ' άδηγη-
σε στο «μίφφελ» που περίμενε.
Το ζώο αυτό είχε το χρώμα της
όμου κι' η σέλλα του ήταν ντυ-
μένη με χρυσοκέντητα μεταξω-
τό.

Ο Μίκαελ έσκυψε λίγο καί,
μου πρόσφερε τη φούχτα του,
για να πατήσω πάνω και να κα-
βαλλικέσω. Με τη βοήθεια αυ-
τή, θα τα κατάφερα άρκετά
καλά, αν, την ίδια στιγμή το
«μίφφελ» δεν έκανε ένα άποτο-
μο πήδημα!

Βρέθηκα εξαπλωμένη ανάσκε-
λα στο γαλάζιο χορτάρι! "Ω-
στόσο ξανασηκώθηκα και δοκι-
μασα άλλη μια φορά. Τώρα κα-
θησα στη σέλλα... άλλ' άνάπο-
δα, με το πρόσωπό μου γυρι-
σμένο προς την ούρα του «μίλ-
φελ» - που πρόσδε μ' ένδια-
φερον πως ήταν τριχωτή σαν
της γάτας και κατέληγε σ' ένα
είδος τριαντά.

— Συνήθως, καβαλλικεύουμε
τα «μίφφελ» προς την άλλη δι-
εύθυνσι, μου είπε ο Μίκαελ με
ειρωνική ευγένεια. Δεν κάνετε
άλλη μια δοκιμή;

Τον άγριοκύνταξα, γλύστρη-
σα κάτω, πάτησα πάλι στη
φούχτα του και ξανακαβαλλίκε-
σα. Αυτή τη φορά, βρέθηκα κα-
θισμένη στο λαιμό του ζώου
και το δάγκωσα λίγο το δεξί
αυτί, δίχως να θάλω, καθώς
κέρτανε τη ράχη του σαν γάτα
προσπαθώντας να με πετάξη!

Μα ήμου άποφασισμένη τώρα
να νικήσω...

Μ' όλοσε τους μύς του σώ-
ματος μου τεντωμένους, άγκά-

Agfa
Solinette

AGFA SOLINETTE
Μηχανή 24 X 36 χιλιοστών (KLEINBILD).
Ειδικής κατασκευής που ικανοποιεί
τους Έρασιτέχνες
με τον άπλό χειρισμό της
τους Έπαγγελματίας

Λίαντα με τα μπράτσα μου το λαιμό του «μύφελ», σαν... φλογερή έρωτευμένη, κι έχωσα τις φτέρνες μου στα πλευρά του. Αμέσως, το ζώο τινάχτηκε προς τα εμπρός, σαν να τόχε σπρώξει ελατήριο, κι άρχισε να τρέχει με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

— Άκουσα το Μίκαελ να μου φωνάζει κάτι από πίσω, μα δεν κατάλαβα τι έλεγε. Έκανα ό,τι μπορούσα για να συγκρατήσω το «μύφελ». Δεν ξέρω αν συντέλεσαν οι προσπάθειές μου αυτές ή κάποιος άλλος λόγος, πάντως όμως το ζώο λιγόστεψε την ταχύτητά του και σταμάτησε σχεδόν. Έτσι, μπόρεσε να με προφτάσει ο Μίλντρεντ, με το δικό του υποζύγιο.

— Ποτέ δεν πρέπει να κεντρίζετε με τις φτέρνες ένα «μύφελ», μου σύστησε. Ένα ελαφρότατο τίναγμα των χαλιναριών αρκεί για να του δώση να καταλάβει τι θέλει να κάνει.

Ντροπισμένη λίγο για το καινούργιο πάθημά μου, άφισα το λαιμό του ζώου, έπιασα τα μεταξωτά χαλιναρία και τα τίνεσα λίγο. Το «μύφελ» άρχισε να καλπάζει, μαλακά, ομαλά, σαν να πετούσε. Το ελαφρό δερμάκι μου άνακατέυε τα μαλλιά. Είχε κάτι το ποιητικό, αυτή η ίππασία...

Όταν την είδα από ψηλά, ή άπόστασι μεταξυ εσωτερικού και εξωτερικού κύκλου των παλατιών της Κάρμια δεν μου είχε φανή μεγάλη. Τώρα όμως την είρσκα τεραστία.

Περάσαμε από λειβάδια με γρασίδι ρόζ ή γαλάζιο, κάτω από άνθισμένα κι άρωματισμένα δέντρα. Άφίσαμε πίσω μας τις κατοικίες των παραλλανών. Άπειχαμε ακόμη ένα μίλι περίπου απ' την Άποικία της Γής, όταν κόψαμε την ταχύτητα των υποζυγίων μας, γιατί θέλαμε κι' οι δυο να κουβεντιάσουμε λίγο.

— Θα μπορούσα να σας εξηγήσω διάφορα πράγματα, είπε ο Μίκαελ, αν δεν μου είχε συστήσει τόσο επίμονα ο Άρχοντας του Πολέμου να μην καθυστερήσουμε στο δρόμο. Μα δεν πεiráζει, θα τα μάθετε σιγά -

REMA

Μηχανή Μανταρίοματος Καλιών

ΕΥΧΡΗΣΤΗ ή Μόνη που έρ-
ιάζεται με μη-
αταρία. 50% με-
αλύτερα από
δοεις εργασίας.

Θ. ΜΠΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΗΣ 21
ΑΘΗΝΑΙ

σιγά... Για την ώρα, σας συμβουλεύω να βγάλετε αυτό το σμαράγδι που φοράτε. Μπορεί να παρεξηγηθή ή παρουσιάσει... και μάλιστα αφού έχετε κάτι απ' την εμφάνισι των Λελιανών!

Θέλησα να εξηγήσω την περιπέτειά μου έξω απ' το αεροσκάφος, στο Χάος και να προσθέσω πως ο Μάλνεν μου είχε προσφέρει το πολύτιμο πετάδι γι' ανάμνησι του κινδύνου που είχαμε αντιμετωπίσει μαζί. Μα ο Μίκαελ χαμογελούσε παράξενα και ειρωνικά... Έπέμεινε και πάλι να βγάλω το σμαράγδι. Άφου συμμορφώθηκα επιτέλους μ' αυτή τη σύστασι του, άρχισε να μου μιλάει για τη γοητεία των Λελιανών.

— Κάνουν τη δουλειά τους με το καλό, μου είπε. Δείχνοντας μας στοργή και καλωσύνη, κατορθώνουν σιγά - σιγά να τσακίσουν το ήθικό μας και να μας κάνουν να δεχθούμε τις δικές τους απόψεις και τα ιδανικά τους, αντί για τα δικά μας. Πρέπει λοιπόν να φυλαγώμαστε διαρκώς απ' την ύπουλη αυτή υποβολή τους.

— Μα σε τί μπορεί να μας βλάψη αυτός ο «προσηλυτισμός»; παρατήρησα. Στο κάτω - κάτω, οι Λελιανοί είναι πλάσματα μ' ανώτερο πολιτισμό... Κι' όταν τους συνθησιό κανείς, παύουν πιά να τού φαίνονται παράξενοι...

Ο Μίκαελ με κτύπησε στα μάτια. Και κατάλαβα απ' την έκφρασί του πως δεν θα μπορούσα ποτέ να του κρύψω τίποτα. Ήξερε πάρα πολλά... και, όπως κι' εγώ, συγγένενα κατά κάποιον τρόπο με τους Λελιανούς.

Έβγαλε κάτω απ' το ρούχο του μια φούχτα χρωματιστά πεταράδια και μου τάδειξε. Τ' άγγιξα με περιέργεια.

— Τι είν' αυτά; ρώτησα. Πού τα βρήκατε;

— Ερωτικά σουβενίρ, μου εξήγησε μ' ένα πονηρό χαμόγελο. Πρέπει να προσθέσω ακόμη ότι ο Άρχοντας του Πολέμου μας έχει απαγορεύσει αυστηρά την κατοχή τους.

Σκέφθηκα πως έπρεπε να κρυβόταν κάποιος κίνδυνος κάτω απ' αυτή την απαγόρευσι. Μα δεν πρόλαβα να ζητήσω εξηγήσεις, γιατί ο Μίλντρεντ είχε αλλάξει κι' άλλες θέμα:

— Ξέρετε, μου είπε, πως ο Άρχοντας του Πολέμου ήταν ο πρώτος που γύμνασε και μεταχειρίσθηκε για υποζύγια τα «μύφελ»; Πριν έρθη αυτός, οι Λελιανοί δεν είχαν κανένα βοηθητικό κινητήριο μέσον. Δεν επιγόναν ποτέ όχηματα μηχανοκίνητα, γιατί δεν τούς χρειαζόνταν, εφόσον έχουν φτερούγες και πετάνε.

— Ός ότου άρχισαμε να χρησιμοποιούμε τα «μύφελ», δεν μπορούσαμε να ταξειδεύουμε σε μεγάλες αποστάσεις. Ο Άρχοντας του πολέμου μας πρόσφερε μια πολύτιμη εξυπηρέτησι. απ' την άποψι αυτή... Μποσαμε να διοργανώσουμε ακόμα και δυο ομάδες του «πόλο», με «μύφελ» αντί για άλογα. Θα ξέρετε ίσως ότι το «πόλο» ήταν στη Γη το αγαπημένο σπόρ του Άρχοντα του Πολέμου. Μα πουνεά δεν παίζεται τόσο γρήγορα, όσο στην Άφροδίτη...

— Επιφλάσσομαι να χαρώ αυτό το θέμα, απάντησα.

— Ύστερα πρόσθεσα:

— Από πόσον καιρό βρίσκε-

— Δεν ξέρω... μου είπε, αναστηλώνοντας τους ώμους του. Έδω, ο χρόνος χάνει το νόημά του... Πάντως, ήθα έπειτα απ' τη Φλόσσι, αλλά πριν απ' το Ντέιβιντ. Οι άλλοι έφτασαν κατόπιν... και τελευταίος ο Άρχοντας του Πολέμου, άμέσως πριν από σας... Δεν ξέρω πόσους πρόκειται να φέρουν ακόμα οι Λελιανοί. Ένα μόνο σας λέω: ότι θα δραπετεύσουμε μια μέρα!...

Σταμάτησαμε την κουβέντα μας. Βλέποντας νάρχωνται κάμποσα «μύφελ» για προϋπάντησί μας. Σε λίγο, μας είχαν περικυκλώσει οι ύπολοιποι άποικοι απ' τη Γη. Τάχασα στην άρχή, μέσα σ' αυτό τον κυκεώνα των καινούργιων προσώπων. Πρόσεξα μόνο μια χαριτωμένη ξανθούλα, ένα νέγρο της Αμερικής που με ρωτούσε πως είχε τελειώσει ο πόλεμος, κι' ένα Γερμανό επιστήμονα που κλάιγε πάνω στον ώμο μου, είχε γαντζωθεί πάνω μου σαν τον πνιγμένο, και φώναζε:

«Μιλήστε μου για τη Γη, φροϋλ άϊν, πείτε μου τί γίνεται εκεί κάτω! Θέλω να μάθω όλες τις μικρολεπτομέρειες!...».

Γελώντας και κλαίγοντας συγχρόνως, φλυαρώντας όλοι μαζί, ρωτώντας και προσπαθώντας ν' απαντήσουμε, φτάσαμε, επιτέλους μπροστά στο Κυβερνείο της Άποικίας. Ξεκαβαλλικέψαμε και μπήκαμε απ' τη θολωτή πόρτα.

Ξαφνικά, σταμάτησαν οι φλυαρίες, κι' απλώθηκε σιωπή. Στο χώλλ του μεγάλου μας περιμένε ο Άρχοντας του Πολέμου, γαλήνιος και μεγαλοπρεπής.

— Ήσυχία! διέταξε. Ή κοπέλλα έχει ανάγκη να αναπαυθή, να συνέλθη απ' το ταξίδι... Μην ξεχνάτε εξ άλλου ότι κοντεύει ή νύχτα. Ξέρετε δε καλά τί μπορεί να μας κάνουν οι σεληνες της Άφροδίτης! Πηγαίνετε λοιπόν όλοι ήσυχά στις καμαρές σας και πέσετε να κοιμηθήτε. Θάχετε άργότερα στο καιρό θέλετε για ερωτήσεις.

Ή ξανθή κοπέλλα, ή Φλόσσι, μ' έπιασε απ' το χέρι και μ' ώδήγησε σ' ένα δωμάτιο ντυμένο

ΑΓΓΛΙΚΑ - ΓΑΛΛΙΚΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ

ΣΧΟΛΗΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ

ΚΑΙ

ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΧΑΡΙΛ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 1

(Έναντι Στοάς Άρσακείου)

ΗΤΙΣ ΣΑΣ ΕΓΓΥΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΗΝ ΕΚΜΑΘΗΣΙΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΕΥΚΟΛΩΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΑΧΥΤΕΡΟΝ ΤΡΟΠΟΝ

Άπό του δευτέρου μεθόδματος θα άρχισετε να όμιλήτε, εντός δε τριών μηνών θα δύνασθε να συνδιαλέγεσθε εφ' οιουδήποτε ζητήματος του καθ' ήμεραν βίου.

Διδάκτρα. Διά τρεις φορές την εβδομάδα άρχ. 40 χιλ. μηνιαίως. Διά καθημερινήν διδασκαλίαν άρχ. 70 χιλ. μηνιαίως.

Έγγραφα εις τα Νέα Τμήματα Άρχαρίων. Ημιαρχαρίων και Προχωρημένων άπό της 15ης Νοεμβρίου.

με μάραμα, με θολωτή όροφή που στηριζόταν σε λεπτές κολώνες. Στο κέντρο του βρισκόταν μια στρογγυλή μπλέ σκούρνα μ' ένα συντριβάνι, με νερό, που φαίνονταν ν' αναδύληται απ' το πάτωμα.

Το δωμάτιο ήταν γυμνό άπό έπιπλα. Περιείχε μόνον μια χαμηλή στρωμένη, φτιαγμένη με μεταξωτά μαξιλάρια και με άφράτα γουναρίδια.

Ή Φλόσσι μ' έγδυσε και με βοήθησε να ξεπλώθω, με φροντίδες στοργικής μητέρας, ενώ συγχρόνως φλυαρούσε όλοένα. Μου εξήγησε πως ήταν 19 χρονών, όταν την είχαν άπαγάγει οι Λελιανοί, στο διάστημα της πρώτης μεγάλης αεροπορικής επιδρομής κατά του Λονδίνου, και την είχαν φέρει στην Άφροδίτη.

— Γύριζα σπίτι απ' το εργοστάσιο, μου διηγήθηκε, κρατώντας ένα καλθάι με τα τρόφιμα του δελτίου μας, όταν άρχισαν να πέφτουν οι μπόμπες. Θέλησα να τρέξω, να χωθώ σ' ένα καταφύγιο... Ένοιωσα όμως ξαφνικά σαν νάχα πέσει μέσα σ' ένα μεγάλο δίχτυ, που δεν τόδλεπα, μολονότι ο ούρανός ήταν κατάφωτος απ' τους προβολείς των αντιαεροπορικών.

Πάλεψα για να έλευθερωθώ, μα τού κάκου. Αισθανθηκα να με σηκώνουν ψηλά, στον αέρα... Και βρέθηκα ύστερα μέσα σ' εκείνο το πράγμα που πετούσε, με κάμποσες μεγάλες πεταλούδες γύρω μου! Νομισα στην άρχή πως ήταν κάποιος καινούργιος πολεμικό όπλο και πως θα με παίρνανε αιχμάλωτη στη Γερμανία. Μα μ' έφεραν έδω...

Φαντάζομαι το θυμό της μάνας μου, όταν είδε πως δεν έγύρισα σπίτι! Σίγουρα, θα νόμισε πως τόσκασα μ' εκείνο τον Πολωνό αεροπόρο...

Δυό δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια της Φλόσσι. Μα δεν τ' άφισε να τρέξουν.

— Ήταν ο αγαπημένος σας, αυτός ο Πολωνός; τη ρώτησα. — Ναι... Πηγαίναμε μαζί περίπατο, τα βραδάκια... και μου μιλούσε όλοένα για την πατρίδα του.

Ύστερα ή Φλόσσι πρόσθεσε, προσπαθώντας να φανή πιο εύθυμη:

— Ξέρετε, δεν είναι και τόσο άσχημα έδω! Προσπάθησα να δώσω και στο Ντέιβιντ να το καταλάβη, κι' έτσι πάει καλύτερα τώρα.

Το Ντέιβιντ Στάντον; ρώτησα — γιατί είχα θυμηθί την έπιγραφή που διάβασα μέσα στο διαπλανητικό σκάφος.

Ή Φλόσσι με κτύπησε μ' άπορία. Της εξήγησα λοιπόν πως ήξερα αυτό το όνομα.

— Ο καυμένος ο Ντέιβιντ! είπε θλιμμένα. Δεν ξέρετε πόσο του κακοφάνηκε που τον πήραν απ' τη Γη! Άκόμα δεν μπορεί να χωνήψι τους Λελιανούς, γι' αυτό που του κάνανε... Ήταν πόλισμα στο Λονδίνο κι' έκανε την περιπολία του όταν τον αιχμαλώτισανε. Στην άρχή, όταν ήθε έδω, χάλασε τον κόσμο. Μα τώρα δεν είναι πιά ο ίδιος...

— Όστόσο, σας χαλιζώ με τη φλυαρία μου! Πρέπει να κοιμηθήτε, πριν να βγούνε οι τρεις σεληνες.

— Μα τί μπορούν να μας κάνουν αυτές οι σεληνες, Φλόσσι; ρώτησα.

Ή κοπέλλα δίστασε λίγο κι' ύστερα απάντησε άργά:

— Ξέρετε, βέβαια, πόσο ρωμαντικούς κάνει τους άθρώπους στη γη το φεγγάρι! Το ίδιο λοιπόν συμβαίνει έδω, τρεις φορές περισσότερο, γιατι υπάρχουν τρεις σεληνες. Κι' αν σε χτυπήση το φός τους στο πρόσωπο... κι' εγώ δεν ξέρω τί μπορεί να γίνει! Ο Άρχοντας του Πολέμου μας υποχρεώνει να κλεισμένοι μέσα, μ' να μένουμε κλεισμένοι καλά φραδλα τα παραθυρά καλα φραγμένα. Μα και πάλι καταφέρνουν με κάποιον τρόπο να γλυ-

στήσουν μέσα στις καμαρές μας οι φωτεινές άκτίνες. Κι' ύστερα οι Λελιανοί... — Τί κάνουν οι Λελιανοί; — Έρχονται έδω και φτερουγίζουν έξω απ' τα σπίτια μας! Τα «μύφελ» νισαυρίζουνε σαν άγριογατοι πάνω στις σκεπές. Κι' ο Άρχοντας του Πολέμου χαλαί τον κόσμο, για να μας έμποδίση να ξεμυτίσουμε... Θεέ μου, τί πανηγύρι! Μόνο που δεν κρατάει πολύ, γιατί ή ήμέρα της Άφροδίτης

έχει διάρκεια, όσο ξεη δικές μας μέρες κι' ή νύχτα μόνον όσο μια νύχτα δική μας. — Ή Φλόσσι σάπασε λίγο, κι' ύστερα μου είπε: — Μήπως θέλετε ένα φυλάκι, πριν κοιμηθήτε; — Άπ' τα τρόφιμα του δελτίου σας; ρώτησα, γιατί είχα καταλάβει επιτέλους που είχαν βρή το τσάι που μου σερβίρισαν μέσα στο σκάφος. — Άκριδώς! Το φυλάμε για εξαιρετικές περιστάσεις...

“ΑΛΕΚΤΩΡ.

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

...σ' όλες τις εποχές, αλλά πρό παντός τώρα με τον ακατάστατο καιρό, είναι ή μοναδική προστατευτική κρέμα του δέρματος Λανολίνη Μελάν.

ΔΙΟΤΙ

- Την ήμέρα ή Λανολίνη Μελάν σχηματίζει κάτω από την πούδρα ένα προστατευτικό στρώμα που προφυλάσσει το δέρμα από την βλαβερή επίδρασι του κρύου, της υγρασίας, του δυνατού ανέμου, των αποτόμων αλλαγών του καιρού. Έτσι, σας άπαλλάσσει από λειχήνες, σκασιματα, μελάνιασμα, μπιμπικία και άλλες δυσάρεστες συνέπειες.
- Την νύκτα ή Λανολίνη Μελάν ξεκουράζει, αναζωογονεί, τρέφει το δέρμα και προλαμβάνει τις ρυτίδες. Προηγούμενως όμως επιβάλλεται ο καθαρισμός της επιδερμίδος σας με **Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελάν**. Αυτό άπαλλάσσει το δέρμα σας από σκόνες, πούδρες, ιδρώτα και κάθε τι άλλο που έμποδίζει την φυσιολογική λειτουργία του. Άποφεύγετε το σαπουνισμα, διότι θα το καταστρέψετε άσφαλώς.

Πάω να σας έτοιμάσω ένα φυλάκι. — Μα δεν μπόρεσα να δοκιμάσω το τσάι της Φλόσσι, γιατί, όταν γύρισε, είχα πιά άποκοιμηθή, είχα βυθιστή σ' ένα ύπνο δίχως όνειρα...

Όταν ξύπνησα, ήταν σκοτάδι. Έμεινα για λίγο με τα μάτια άνοιχτά, ως ότου να μπόρεσω να διακρίνω κάτι γύρω: το θολωτό ταβάνι και τις κολώνες που το συγκρατούσαν. Άπ' το συντριβάνι κι' απ' τη σκούρνα έδβαιναν κάτι μικρές μπλε στίβες, σαν νάχε το νερό μια δική του φωτεινότητα.

Ύστερα το δωμάτιο φωτίσθηκε σιγά - σιγά από μια άσημεία ανταύγεια, που εισχωρούσε απ' το μεγάλο στρογγυλό παράθυρο που βρισκόταν άντίκρου στο στρώμα μου. Καί, ξαφνικά, φάνηκε μέσα στο κυκλικό αυτό πλαίσιο ένα θέαμα υπέροχο: μια σεληνή που ανέβαινε γρήγορα στο συννεφιασμένο ούρανο, σέρνοντας μαζί της μια ακολουθία από κομήτες.

Σηκώθηκα, έτρεξα στο παράθυρο και κύτταξα τον ούρανο. Αυτό που είδα, ήταν άπίστευτο...

Ή Άφροδίτη είχε τρεις σεληνες: Μια απ' αυτές είχε χρώμα κιτρινωπό και φαίνονταν στάσιμη χαμηλά στον ορίζοντα. Ή δεύτερη, πιο μικρή, με χρώμα ρόζ, έκανε το γύρο του ούρανού με μεγάλη ταχύτητα. Κι' ή λαιμπρότερη απ' όλες, ή τρίτη, ταξείδευε στον ούρανο, με μεγαλοπρέπεια, σαν βασίλισσα με την ακολουθία της: τους κομήτες.

Καθώς κύτταξα τη μικρή σεληνή, είδα κάτι το παράξενο: Όταν έφτασε σ' ένα ώρισμένο σημείο της κυκλικής τροχιάς της και δεχθηκε από κοντά τις άκτίνες της «σεληνης - βασίλισσας», ή φωτεινότης της αυξήθηκε και πλημμύρισε τον ούρανο με ρόζ φός. Παρατήρησα ότι ή ανταύγεια της έδινε στο δέρμα μου ένα χρώμα ροδακινί.

Συγχρόνως ένοιωθα το κεφάλι μου ελαφρότατο, και μια εσωτερική ζέση με πλημμύριζε, σαν να κυκλοφορούσε γρηγορώτερα το αίμα μου. Ήταν μια έντύπωσι άπερίγραπτη, κάτι σαν πυρετός.

Τότε μόνο κατάλαβα αυτά που μου είχε πη ή Φλόσσι για την επίδρασι που είχαν οι σεληνες της Άφροδίτης στους άνθρώπους της Γής...

Ένα φοιητό ούρλιασμα έσπασε τη νυχτερινή σιωπή κι' επανελήθη πολλές φορές. Έτρεξα να χωθώ στο στρώμα μου, κατατρομαγμένη, και πράδησα τα μεταξωτά σκεπασματα πάνω απ' το κεφάλι μου. Έτρεμα συγκορη απ' τη φοικη. Κι' ήσυχασα μόνον όταν κατάλαβα πως ήσαν τα νισαυρίσματα των «μύφελ», που βρίσκονταν κλεισμένα στους σταύλους της Άποικίας. Θάλεγε κανείς ώστόσο πως όλες μαζί οι γάτες του Σύνπαντος έκαναν έρωτική σερενάτα!...

Άκούσθηκαν ύστερα τρεξίματα, ποδοβολητά κι' ή φωνή του Άρχοντα του Πολέμου που έδινε διαταγές. Ένα μαστίγιο κροτάλιζε, και τα «μύφελ» ήσυχασαν κάπως. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

62

Ἀποχωρισμός.
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ὁ κομμωτής: Θ' ἀργήσωμε λιγάκι, κυρία, γιατί στείλαμε
καὶ φέραμε στεγνωτήρα στὰ μέτρα σας!...

— Τὸ διάλεξα μαύρο, μὴν τυχὸν τὸ χρυολόγημά σου
μεταβληθῇ σὲ πνευμονία!...

— Τῶν φρονιμῶν τὰ παιδιά...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)